

[“ Παραγωγή, Productio sc. προσώπων, est methodus oratoria, qua in epilogo maxime ante oculos iudicum producuntur et collocantur liberi, uxores, affines etc. rei, ut animi ad miserationem et benevolentiam commoveantur. Vide Hermog. Διαρ. Στασ. 46. Exemplum huius artificii est in oratione Cic. pro Fonteio 17. cf. Schol. Hermog. l. c. 170. Ald. Eust. ad Il. Π. p. 1049. e veterum disciplina appellat hos οἰκτους πραγματικούς *ἐπιλογικούς, quando in epilogo orator commiserationem efficere studebat, non tam verbis, quam ipsa re tristi, spectaculoque funesto in scenam producendo, cuius vel aspectus maiorem commovendi vim haberet, Οἷς οἱ ἀκροαταί, inquit Eust., θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἥπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογίων ἤκουον.” Ernest. Lex. Rhet.]

Παράγωγος, ὁ, ἡ, Derivativus, Deductivus. Vox est familiaris Grammaticis, quam interdum genitivo jungunt, ut cum dicit Eustath. τραγῳδία esse παράγωγον τοῦ τρώγειν. [Respicitur ad p. 1552=249., notante Scott. App. ad Thes. “Παράγωγος χαρακτήρ, 14, 6. ἐκ τοῦτου παράγωγον ἀναλίσκω, 97, 33. παράγωγον ἀπὸ τῆς αἰσῆς, 39, 9. sic 65, 39. 137, 32. 281, 45. εἰδούς παράγωγον ῥηματικόν, 553, 9. διχῶς παράγωγον, 516, 51. τὸ Ἀττικῶς παράγωγον ἔθεν, 638, 6. παράγωγον εἰς μι, 56, 49.” Sylburg. Ind. Etym. Glossæ: Παραγωγόν, l. Παράγωγον Denominatum, Derivatum, Derivativum. “Jacobs. Anth. 8, 126. 9, 227. Lobeck. Aj. p. 342. Dorv. ad Char. 213. Passive, Heyn. Hom. 8, 352.” Schæf. Mss. Hierocles 138.: Μετὰ πλείστης δὲ προσοχῆς ποιεῖσθαι σε δεῖ τὴν * παραμέτρῃσιν τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος, ὡς καὶ τῶν τούτου παράγωγων κινήματων τὴν αἰτίαν ὑφέροντα. Ms. Medic., παραλόγων κινήματων τὸν λόγον ὑφέροντα, “omnino verius hoc sensu, quod homo rationem reddere debeat motuum inordinatorum. Παράγωγος autem significat Eum, qui ad aliquid faciendum impellit, quod ab h. l. alienum est.” J. C. Wolf. Diss. Epist. 35. Similiter supra παράγω et παραλογίζομαι in eodem Hierocle confusa vidimus. “Impostor, Suid. v. Μύραινα: (Μύραινα καταφερῆς, ἀπὸ τοῦ ῥῶν. * ὦν προδότη, καὶ παράγωγε, καὶ μύραινα σὺ, ubi vertitur Impostor.)” Wakef. Mss. Cf. Ἐπαγωγίμος. Vide Foës. in Παραγωγή citatum. Παραγωγὸς pro παράγωγος perperam exhibet Schneider. Lex.]

[* Παραγωγὸς, Deducendo, ut alterum vocab. ex altero oriatur et compositum sit, 2. Producte, addita ad verbum syllaba. Etym. M.: Ἀμαρία παρὰ τὸ ἄμα ἄγω παραγωγὸς τὸ αὐτὸ σημαίνον. “Heyn. Hom. 6, 147. Toup. Add. in Theocr. 396. a. Emendd. 1, 358. (‘Athen. 480. Ἀχαῖος δὲ ὁ Ἑρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίῳ ἀντὶ τοῦ κύλικες, παραγωγὸς κυλικίδας εἰρηκε. Etym. M. habet κυλικνίδες. Scr. κυλικνίδες.)” Schæf. Mss. Etym. locus recte se habet. Verba sunt hæc: Κυλίχνη λεκανίδες, καὶ τρύβλια, ἢ φιάλαι, λέγεται δὲ καὶ κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες, οἱ δὲ οἱ * λιβανωτοί, ἄλλοι ἀγγεῖα κεράμια. Si quidem κυλίκνη dici poterat pro κυλίκνη, cur non κυλικνὶς pro κυλικνὶς usurpare liceret? “Articulus οἱ ante λιβανωτοὶ supervacuus est, et pro λιβανωτοὶ rectius cum Hesychio *λιβανωτρίδες scripserimus, (Κυλικνίδες πυξίδες, ἄλλοι λιβανωτρίδες, ἕτεροι ἀγγεῖα κεράμια, ἄλλοι κύλικας, ἄλλοι πυξίδας ἱατρικάς.)” Sylburg. Λιβανωτρίδες Hesychio pro vulg. λιβανατρίδες restitui velint Salmas. et Jungerm. ad J. Poll. 6, 98. “et sic Phot. Lex. Ms.” Albert. At in edito Photio est, Κυλίχνη (l. Κυλικνίδα) τὴν ἱατρικὴν πυξίδα, ἐστὶ ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανώτιδα. Zonar.: Κυλίχνη λεκανίδες, τρύβλια, ἢ φιάλαι, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες, ἢ οἱ λιβανωτοί, ἢ ἀγγεῖα κεράμια, ubi Tittmann. “Ap. Hes. λιβανωτρίδες rectius.” Etym. Gud.: Κυλίχνης λεκανίδες καὶ τριβλία ἢ φιάλαι ἐλέγοντο, καὶ κυλίκνη τροπὴ τοῦ χ εἰς κ, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ῥωμαίοις αἱ πυξίδες, οἱ δὲ οἱ λιβανωτοί, ἄλλοι ἀγγεῖα κεράμια, ubi leg. Κυλικνίδες—τρύβλια—Ἀθηναίοις—κεράμια. Athen. l. c., Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἱατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ τὸν φ κεκυλίσθαι. “Παραγωγὸς, Schol. Pind. P. 4, 188. Schol. ad Od. O, 472, (Ἰκκύλος, νηὺς ὠκεῖα, ταχεῖα,

* ταχύπλους, παραγωγὸς.” Wakef. Mss. “Schol. Aristoph. N. 293. 597. Schol. Apollon. R. 3, 1388.” Scott. App. ad Thes. “Eustath. 57, 34.” Seager. Mss. Pseudo-Plut. de Fluv. 10, 774. Νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλειπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων, ὅς τὴν χώραν ἀπ’ αὐτοῦ * Πανίαν μετωνόμασεν, ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγωγὸς Σπανίαν προσηγόρευσαν, καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν γ’ Ἰβηρικῶν. Plut. in Parallelis 7, 253. Ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγωγὸς Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.]

[* Ἀπαράγωγος, ὁ, ἡ, Perpetuus, Constans, Qui a proposito aut suscepta sententia abduci et depelli nequit. “Hierocles 158. (Ταῦτα ἡμῖν εἰσηγείται τὸ προκείμενον παράγγελμα ἐπὶ παντὶ τελεῖν, δι’ ὧν τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται, Per quæ virtutis stabilitas atque constantia conservatur.)” Wakef. Mss.]

[* Ἀπαράγωγος, Sine aberratione. “Hierocles 78 (=58. Καὶ αὐτὸς ἐπὶ παντοῦ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν περὶ γονέας τιμὴν, καὶ πάντα, ἃ μικρῷ πρόσθεν παρήνευσεν ὁ λόγος, ἀπαρῳγῶς φυλάξει δυνηθῆς.)” Wakef. Mss.]

[* Αὐτοπαράγωγος, ὁ, ἡ. Etym. M. Ἀρπῶ ἐξ οὗ τὸ ἀρπάζω, ἐν χρήσει μὲν οὐκ οἶδα πρωτότυπον, τὸ δὲ ἀρπῶ αὐτὸ παράγωγον, ἀπὸ τοῦ ἄρπη παρηγμένον. “Fortasse melius conjuncte αὐτοπαράγωγον.” Sylburg. et sic in Indice suo posuit.]

[* Δυσπαράγωγος, ὁ, ἡ, Impersuasibilis. J. Poll. 8, 10. Καὶ ἐπαινῶν μὲν ἂν δικαστὴν, εἰποῖς, δίκαιος, ἐνδίκος, ἀκριβὴς, ἄδωρος, ἀδιάφθορος, ἀνεξαπάτητος, δυσπαράγωγος, * δυσπαράτρεπτος, ἀπαράτρεπτος, * ἀπαράπειστος. “C. A. et Salm. ei mutant in ι, (* ἀπαράπιστος,) Qui non patitur se adduci ad credendum subdolis suasionibus actoris, reive.” Kuhn. Sed nihil mutandum, cum paulo post legatur * εὐπαράπειστος. Vide Lex. Xenoph. v. Εὐπαράπειστος.]

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile decipitur, Cui verba dare facile est, ut Terent. loquitur. Εὐεξαπάτητος. Aristoph. (Eq. 1115.) Ἀλλ’ εὐπαράγωγος εἶ, ὧπνεύμενός τε χαίρεις κἀξαπατῶμενος. Plato Timæo, Θυμὸν τε δυσπαράμυθητον, ἐλπίδα τ’ εὐπαράγωγον αἰσθήσει. Suidas tamen in illo Aristoph. loco exponit εὐπειθῆς. [Et sic Zonar. In Suida leguntur et hæc, quæ in Zonara desiderantur, Καὶ αἰθῆς. Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος, ubi vertitur Facilis deceptu. J. Poll. 8, 12. Ψέγων δ’ ἂν εἰποῖς, δικαστῆς—εὐεξαπάτητος, * εὐπαράτρεπτος, εὐπαράπειστος, εὐπαράγωγος. “Thom. M. 680. (Εὐπαράγωγος ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος.) Boissonad. in Philostr. 536. (e Philone de Legat. p. 15. afferens, Ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ εὐπαράγωγους κατ’ αὐτοῦ πλάττειν αἰτίας.)” Schæf. Mss. “Euseb. H. E. 6, 41. (Καὶ πρῶτον τὸ μειράκιον λόγοις τε ἀπατᾶν ὡς εὐπαράγωγον, καὶ βασιάνοις καταναγκάζειν ὡς * εὐένδοτον πειρωμένον, οὔτε ἐπέισθη οὔτε εἶξεν ὁ Διόσκορος.) Philost. 367. Mollis, Galei Opusc. Myth. 751. (e Myiæ Epist. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μῆτε * ἀπόσκληρον, μῆτε εὐπαράγωγον.) Alienatus de mente, Aretæus.” Wakef. Mss. Idem Aretæus 36. e. Αὐχὴν * ὑποσκόλιος, ῥαδινὸς, οὐκ εὐπαράγωγος, ὁκοῖόν τι ξυνεταμένον, Cervix nonnihil tortuosa est, gracilis, non versatilis, sed veluti rigens atque intenta: 119. c. Εὐπαράγωγος ἡ γνώμη. “Crassus non bene, Mentem labefactat, supple, vigilia. Sic enim vertendum est, Mens facile decipitur, aberrat, exhaustis sc. instrumentis a longa et superflua vigilia.” Petit. Huc forte respexit Wakef. “Εὐπαράγωγα ὁστέα ἐς κατόρθωσιν, Ossa agilia ad coaptationem, Quæ ad directionem facilius adducuntur, facilius tractantur, dicit Cels., de Fract. (536, 33=458, 39.)” Foës. Oribas. de Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 62. Μάλιστα δὲ αὐτῇ χρώμεθα κατ’ ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ προσεσταλμένον μὲν ἱκανῶς φαίνεται τὸ περὶ τὸ κάταγμα χωρίον, αὐτὸ δὲ τὸ συντετριμμένον ὁστοῦν χαλαρὸν καὶ εὐπαράγωγόν ἐστιν, Molle et tractatu facillimum. Εὐπαράγωγος ponitur etiam pro Qui facile transvehi potest.] “Εὐπαρόιστοι, Hesy-“ chio εὐπαράγωγοι, Qui facile παραφέρονται,” [Metaphorice, Qui facile in malam partem detorquentur. Vide Εὐπαρακόμοτος et Εὐπαραφόρος. Zonar. Εὐπά-

ροιστοι· οἱ εὐπαράγωγοι. Suid. Εὐπαρόιστον· εὐπαρά-
γωγον.]

[* Παραγωγὸς, ἑως, ὁ, sensu theologico. Maximi Scholia in Dionys. Areop. 280. Ἐκ τῶν ὄντων τοίνυν, τουτέστι τῶν ἐν τοῖς οὐσι θεωρουμένων, λέγεται ὁ Θεὸς τῆς αὐτοζωῆς, ἡγουν τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τοῦ εἶδους αὐτῆς ὑποστάτης καὶ παραγωγέως. Vide Παράγω, Παραγωγή, et Παρακτικός.]

[* Παραγωγὴ, ἴδος, ἡ. Philo de Constr. Telorum in Mathem. Vett. 76. Ὅταν δὲ ὁ * παρετῆς, f. ὑπε-
ρέτης, ἀπὸ τῆς * ἀναπαυστηρίας κατακλίνας τὴν ἀνα-
παυστηρίαν προσήρειδεν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς σύριγ-
γος, καθότι ἐστὶν ὁ ὀνίσκος, οὗσης τινὸς ὑπὸ γαστέρα
παραγωγίδος ἐν τῇ σφύραγι, ubi vertitur, Postquam
vero parietes ab anaustriaga deorsum inclinans sus-
tentaculum applicuit ad inferiorem fistulae partem,
in qua est asellus, cum sub ventre quædam sit para-
gogis in fistula.]

[* Αὐτοπάρακτος, ὁ, ἡ, “A se productus. Vox
Lexicis ignota. Gentiles ap. Justin. M. Resp. ad 3.
Quæst. Christianorum dicunt, αὐτοπάρακτον εἶναι
τὸν Θεόν, Deum per se ipsum productum esse. Ad
ea Christiani, Εἰ ἀναρχος καὶ αἰδὺς ἐστὶ Θεός, οὔτε
αὐτοπάρακτός ἐστιν, οὔτε * ἑτεροπάρακτος· ὁ γὰρ ἀπλῶς
αὐτοπάρακτος, οὐδενὶ λόγῳ ἐστὶν αἰδὺς καὶ ἀναρχος.
Si principio carens et sempiternus Deus est, neque
per se ipsum productus, neque per alium productus
est; nam qui omnino per se ipsum productus est,
nulla ratione sempiternus et principio carens est.
Ibidem Gentiles appellat αὐτοπάρακτον καὶ τὸν Θεὸν
καὶ τὸν κόσμον, Per se ipsum productum et Deum et
mundum. Ad ea Christiani: Ἄλλ’ εἰ αὐτοπάρακτός
ἐστὶν ὁ κόσμος, συνυφιστάμενος τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστά-
σεως αὐτοῦ, ἀνάγκη ἄρα καὶ τὸν Θεὸν αὐτοπάρακτον
ὄντα, συνυφιστάσθαι τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ·
ἀλλ’ εἰ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν, τὸν
Θεὸν καὶ τὸν κόσμον αὐτοπαράκτους, καὶ συνυφισταμέ-
νους ἀλλήλοις ἀδιαστάτως, Enimvero, si per se ipsum
productus est mundus, qui simul cum causa subsi-
stentiæ ejus consubstitit, necesse profecto fuerit, et
Deum, qui per se ipsum productus sit, simul cum
causa subsistentiæ ejus consubstitisse. Sin id incon-
veniens est, inconveniens etiam fuerit dicere, et Deum
et mundum per se ipsos productos esse, et simul al-
terum cum altero nullius interventus momenti
substitisse. Ibidem pluribus probatur, Deum
non esse αὐτοπάρακτον, ut et Quæst. 5.” Suicer.
Thes.]

[* “Αὐτοπαράκτως, Justin. M. 194. d.” Scott.
App. ad Thes.]

[* Αὐτοπαραξία, ἡ, “Per se ipsum productio.
Christianorum sententia, ap. Justin. M. Quæst. 3. ad
Græcos, est αὐτοπαραξίαν neque Deo, neque mundo
competere. Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ Θεός, καὶ αὐτοπάρακτος ὁ
κόσμος, ἡ αὐτοπαραξία ἐκατέρου, ἐκατέρου ἐστὶ ἀρχὴ τῆς
ὑπάρξεως· πῶς οὖν ἀναρχος καὶ αἰδὺς ὁ Θεός καὶ ὁ κόσμος,
τὰς αὐτοπαραξίας ἔχοντες αὐτῶν ἀρχὰς τῆς ὑπάρξεως αὐ-
τῶν; Si per se ipsum productus est Deus, et per se ipsum
productus mundus, per se ipsum productio utriusque,
principium fuerit subsistentiæ utriusque. Proinde
quomodo principii expers et æternus et Deus et mun-
dus, per se ipsum productiones suas principia obti-
nentes subsistentiæ earum?” Suicer. Thes.]

[* Ἑτεροπάρακτος, ὁ, ἡ, Ab alio productus. Vide
Αὐτοπάρακτος. Justin. M. 526. Ed. 1742. Τὸ γὰρ
αὐτοπάρακτον τοῦ ἑτεροπαράκτου τῷ ὅλως αὐτοπαράκτῳ
οὐδὲν διαφέρει.]

[* Θεοπάρακτος, ὁ, ἡ, A Deo productus. Justin.
M. Quæst. 3. ad Græcos p. 186. Εἰ αὐτοπάρακτός
ἐστὶν ὁ κόσμος, οὐκ ἐστὶ Θεοπάρακτος, καὶ εἰ μὴ Θεο-
πάρακτος, οὐδὲ παρήγαγεν αὐτὸν ὁ Θεός.” Suicer.
Thes.]

“Παραγωγή, τὸ, Vectigal, Portorium, s. Porto-
rium circumvectionis. Polyb. Ἀξιούντες καταλύ-
σειν αὐτοὺς τὸ παραγωγή. J. Poll. quoque τέλους
“ὄνομα ἐσσε δicit, addens, non solum suo tempore
“communem usum ita usurpasse, sed Philippidem
“etiam in Συνεκπλευσῇ sua, ὅταν ἐξῆς παραγωγή
“ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξῃς;” [verba sunt 9, 30. sic a
T. H. edita, Ἦπον δὲ καὶ παραγωγή τέλους ὄνομα,

Α εἰ δὲ πρὸς ἀπολογία τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι,
τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλευσῇ εἰρημένον, Ὅταν
ἐξῆς παραγωγή ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξῃς. Typographo
debere istud εἰσπράξῃς suspicamur, pro εἰσπράξο-
μαι, ut recte Noster habet. “Versum ita constitue-
rem, ὅταν ἐξῆς Παραγωγή ὦν ἐκφέρῃς, εἰσπράξῃς,
quando dein Portorium ob ea, quæ evexeris, exigam,
Παραγωγή videtur Vectigal fuisse, quod exigeba-
tur a mercatoribus peregrinis ob merces exoticas
importandi licentiam, aliasque exportandi.” Kuhn.]
“INDE Παραγωγήζειν, Portorium exigere, Vectigal
“poscere. Polyb. Ἡνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ
“παραγωγήζειν, Desistere eos coegerunt ab exi-
“gendo portorio, Portorii jus ipsis ademerunt. Et
“rursum, Ἐπεβάλλοντο τοὺς πλέοντας παραγωγήζειν,
“Navigantes vectigal poscere, s. vectigales habere.”

[“Παραγωγή, Portorium, Vectigal, quod solvere
tenentur naves præter portum aliquem præternavi-
gantes, 4, 47, 3. Παραγωγήζειν τοὺς πλέοντας, Por-
torium, Vectigal exigere a navigantibus, 3, 2, 5.
B 4, 44, 4. 4, 46, 6. Videtur proprie esse, Cogere
navigantes πρὸς τὸ ποιεῖσθαι τὴν παραγωγή, Ad ad-
movendam navem, Ad appropinquandum cum nave,
sc. solvendi vectigalis causa.” Lex. Polyb. Imo, si
παραγωγήζειν proprie esset Cogere navigantes πρὸς
τὸ ποιεῖσθαι τὴν παραγωγή, formandum esset vel a
παραγωγή, vel a παράγω, Navem admoveo terræ,
quod fieri vetant sermonis leges. Παραγωγήζειν,
Portorium exigere, proculdubio formatum est a πα-
ράγω, Portorium. Cf. Krebs. Decr. Rom. 272.]

Ἀντιπαράγω, Hostium exercitum captans, cum
exercitu ipse adequito. Polyb. 3. Ὁ δὲ Φάβιος
ἐγγίσας τῷ Φαλέρνῳ, ταῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφανόμε-
νος, ἀντιπαρήγε τοῖς πολεμίοις. [“Ἀντιπαράγειν τοῖς
πολεμίοις, A latere vel a parte opposita sequi hostem
e modico intervallo, observandi causa et occasionem
captandi qua opportune eum aggrediamur, aut agmen
ejus carparamus, 3, 90, 1. n. ubi verbum hoc e Mss.
restituimus Polybio: 3, 92, 6. 9, 3, 10. ταῖς ὑπε-
ρείαις, Secundum montium radices, 1, 77, 2. 9, 3, 7.
C ταῖς παρωρείαις, Latera montium legendo, 3, 53, 4.
ταῖς ἀκρωρείαις, Per juga montium, 3, 101, 1. Alibi,
nempe 1, 84, 3. et 4, 10, 2. sq. eadem notione ver-
bum hoc accipi potest; sed fortasse etiam nude ibi
intelligendum Adversus hostem educere copias: cf.
Annot. ad 4, 10, 2.” Lex. Polyb.] Plura vide ap.
Bud. 386. et 387. Citatur et e Macc. (L. 1. c. 13. v.
20.) Ἡ παρεμβολὴ αὐτοῦ ἀντιπαρήγεν αὐτῷ εἰς πάντα
τόπον οὗ ἂν ἐπορεύετο, [ubi Biel. vertit, Ex adverso
procedebant. “Ἀντιπαράγω, Exercitum duco con-
tra hostem obvium, K. Π. 1, 6, 19. p. 82.” Lex.
Xenoph. “Diod. S. 1, 691. 2, 239. 341. 485.”
Schæf. Mss. “Joseph. 578, 19. 1134, 20. Arrian.
122. 209. Ex adverso profero, Porph. 374.” Wakef.
Mss. Polyæn. 4, 3, 22. Ἐνθα δὲ παραγγείλας Ἀλέ-
ξανδρος τοὺς πεζοὺς ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, αὐτὸς
εἰς τὴν ἵππον ἐπὶ δόρῳ σφοδρότερον ἤλασεν, βουλόμενος
ὑπερκεράσαι τοὺς ἐναντίους. Τοῦτο φυλαττόμενος Πῶ-
ρος, ἀντιπαρήγε. Vide et 1, 29, 1.]

Ἀντιπαραγωγή, (ἡ.) Polyb. Διόπερ αἱ τε τῶν ἡττω-
μένων στρατοπέδων ἀντιπαραγωγή μετὰ τὰς μάχας
εὐθέως κατ’ αὐτὸν ἐγίγνοντο, [“Ductio exercitus e
regione agninis hostium, 9, 3, 10. ubi Vers. Lat. ita
corrigenda est, ut in Annot. docui. Cf. Ἀντιπαρά-
γω. Eodem modo 11, 18, 2. de Philopœmene e re-
gione Machanidæ ab altera parte fossæ obequitante,
et transitum ejus observante. Αἱ ἀντιπαραγωγή πρὸς
τινα, vel πρὸς ἀλλήλους, Inimicitia, Dissensiones, Con-
tentiones, 10, 37, 2. 17, 14, 13. 18, 18, 8. 30, 10, 7.”
Lex. Polyb. “Ἀντιπαραγωγή, Hostilis incursio, Esth.
13, 5.” Biel. Thes. Kreysigius in Tertia Particula
Symbolarum ad Biellii Thes. augendum et emendan-
dum Schneeb. 1816. ἀντιπαραγωγή exp. Instructio-
nem exercitus adversus hostes.]

[* Ἐπιπαράγω, Adduco. Hippocr. Mochl. 506=
848. Τὴν δὲ χεῖρα ἐπιπαράγειν ἐπὶ τὸ στήθος.]

[* Συμπαράγω, “Simul duco. Diod. S. 428. In libro
apocrypho Tob. 12, 13. habemus quidem plusquam-
perf. indic. pass. ejusdem verbi συμπαρήγη. Sed
alii legunt συμπαρήγη, videturque hæc lectio com-

modiorem quoque sensum fundere." Munth. Spec. Defect. Lex. 547. "Συμπαράγω, Simul prætereo. Tob. 12, 13. ubi tamen al. pro συμπαρήγην rectius συμπαρήμην." Biel. Thes.]

Περιάγω, Circumduco, in propria signif. hujus verbi Lat., Circumago. Plato de LL. 10. Ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ἐστὶ περιάγουσα ἡμῖν πάντα, Bud. interpr., Quod cum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vesp. (990.) Φέρε νυν, σὲ τῇδε τὴν ταχίστην περιάγω. Luc. Nigrino, Ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Ubi Micyllus, ad exprimendam metaph. signif. vertit, Dum verbis ita suspendis et circumducis. Ego reddere malim, Hoc verborum circuitu moras mihi nectens. ["Περιάγω, Circumduco. Ages. 1, 15. Τὸ ἵππικόν εἰς τὸ Μαϊάνδρου πεδίον περιήγαγε. Hist. 3, 4, 12. est περιήγε. Hist. 3, 3, 11. Κεντούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν περιήγοντο, nempe contumeliæ causa : 7, 4, 22. Κύκλῳ περιάγοντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸ χωρίον, intell. τὸ στράτευμα. Cyneg. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς, In circulum." Lex. Xenoph.] Περιάγομαι etiam dicitur pro Circumago, vel Mecum duco. Xenoph. K. Π. 2, (2, 16.) "Ὅτι καλὸν ἐστὶ, περιάγει τοῦτο τὸ μεράκιον. [In Lex. Xenoph., ubi est περιάγεις, citatur etiam K. Π. 1, 3, 3. Εἰ πον ἐξελαῖνοι, ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιήγεν Cyrum. Wetsten. comparat cum 1 Cor. 9, 5. et Juvenal. 1, 122. Memorab. 1, 7, 2. Αὐλητὰς—ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται. "Περιάγω usurpatur transitive et active, Circumduco, Circumago, Mecum duco, e περι, quod in compositis sæpe Circuitum, Circum, In orbem notat, v. c. in περιβλέπειν, Circumspicere, περιελαύνειν, Circumagere etc. et ἄγω, Duco. Sic legitur in 1 Cor. 9, 5. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν; Nonne et ego mecum circumducere possem uxorem Christianam? Demosth. 958. Τρεῖς παῖδας ἀκολούθους περιάγεις." Schleusner. Lex. "Περιάγειν τὰ κτήνη, de pastore, 12, 4, 14. In med. Πάντας τοὺς ἵππους μετ' αὐτοῦ περιηγόμενος, Secum circumducens, 20, 5, 8." Lex. Polyb. "Sic ἐπάγεσθαι Dorv. in Char. 579. In laudem Cimonis ap. Athen. 533. Περιήγετο αἰὲ νεανίσκος. Nepos (5, 4, 2.): Semper Cimonem pedissequi cum numis sunt secuti. Περιάγεσθαι uxorem, Lucian. 2, 535. Sic ap. Athen. 435. e Theopompo, Περιήγετο τοὺς τοιούτους, et 260. e. Lucian. 1, 695. ῥήτορας et φιλοσόφους. Emend. Athen. 532. e Theopompo, "Ὅς γε περιήγετο στρατεύμενος αὐλητρίδας, καὶ ψαλτρίδας, καὶ πεζὰς ἐταίρας: emend. 557. (Φίλιππος δὲ, ὁ Μακεδὼν, οὐκ ἐπήγετο μὲν εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας, ὥσπερ Δαρεῖος ὁ ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταλυθεὶς, ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πενήκοντα περιήγετο παλλακὰς, ὥς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τρίτῳ Περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος Βίου:) emend. 574. (Καὶ ἐτέρας δὲ δύο ἐταίρας ἐπήγετο αἰὲ ὁ Ἀλκιβιάδης.) Emend. Diod. S. 1, 22. (Διὸ καὶ περιάγεσθαι πλῆθος μουσουργῶν:) 2, 220. (Πρὸς δὲ τούτοις, τὰς παλλακίδας ὁμοίως τῷ Δαρείῳ περιήγε.)" Valck. ad Scap. marg.] Sic Athen. 12. (p. 542.) de Dionysio tyranno, Διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιηγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὠραίους, Secum trahens, Circumagi jubens, ut inquit Bud., qui et addit, Auriga autem et agitator περιάγειν dicitur; non περιάγεσθαι. || Περιάγω, Circumago, i. e. Verso, unde Περιάκτος, Versatilis: vide infra. || Περιάγω, Circumeo, Lustro, Matth. 9, (35.) Περιήγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας: et (23, 10.) Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Et alibi. ["Intransitive, omissa v. ἐμαντόν, Circumeo, Obambulo, Peragro. Matth. 4, 23. Καὶ περιήγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, Peragravit. Marc. 6, 6. Act. 13, 11. Περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς, Circumiens, aut potius, Oberrans quærebat manuductores." Schleusner. Lex.] Sic et e Cebete citatur, Ὁρᾶς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumvagantes. || Est etiam περιάγω, Convento, Cic. interpret. Nam quod Plato dixit Pol. 2. Τυχὴν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρὸς, Cic. Off. 3. reddit, Ibi cum palam ejus anulī ad palmam converterat. Idem hæc Plat. in Timæo κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε, reddit, Detorsit a latere in dextram partem. Vide hoc verbum et aliis locis a Cic. redditum, p. 20. et 23. mei Lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, ut inquit

Bud. in Lex. hunc Aristot. locum afferens e Pol. 2, ubi de Socratis ap. Platon. politia loquitur, Καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἐτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere et ad extremum attrahere et asciscere, interpr. in Herodiani 4, (3, 2.) de filiis Severi loquentis, Πάντα τε ἐπραττεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκεινᾶσθαι, eis αὐτὸν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passivi affert hoc ex Eodem (3, 15, 14.) Ὁ δὲ Ἀντωνίνος, πάντων αὐτῷ, πρὶς ἃ ἐβούλετο, ἐναντιούμενων, ἀνάγκη μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήγετο, Adductus est tandem ad conditiones amicitiae et concordiae. Et addit, hoc verbum significare Sensim et ægre aliquid fieri. Vide Bud. Comm. 387. Lucian. (1, 43.) Προῖὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθη, Huc tandem evasi, et in hanc opinionem Perductus sum. Idem Bud. Lex. || Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post terga, vel Retorquere, nam Hesych. περιάγειν explicat κάμπτειν, sicut et περιφέρειν, Vincire, Plut. Cam. Vide Περιήγης. ["Dionys. H. 2, 1228. (Τῷ χεῖρε περιαγαγόντες.)" Schæf. Mss.] || Eustath. περιηγμένον, sicut et περιηγές, exponit etiam περιφερές, 1512.

Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Diosc. 6. Σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad similes affectiones redigunt. Sic περιαχθήσῃ εἰς τὸ, etc. redigeris, ap. Them. Vide Comm. 387. [Joseph. 196, 1.]

["Περιάγω, Demetr. Phal. §. 19. ad Xenoph. Eph. 201. Cyclop. 682. Gronov. ad Cebet. 119. Albert. Peric. Crit. 54. Villos. ad Long. 112. 168. 192. T. H. ad Lucian. 1, 466. (notans περιάγειν et περιενέγειν, Circumferre, quasi propria lustrationibus esse verba. Vide nos supra 211. n. 1.) De poculis, Bergl. ad Alciph. 87. Torno, Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 559. Boissonad. in Phil. 541. An Tragicis usurpatum. Porson. Med. 31. a. Jacobs. Anth. 11, 126. Dawes. 354. 356. 486. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss. "Μέγας λίθος περιηγόμενος tollens, Gronov. Liv. 3. p. 626." Valck. ad Scap. marg. Glossæ: Περιάγω. Circumago, Circumduco, Ductito. Circino, Traduco, Ambigo. Hesych. Περιηγμένα. περιφερόμενα. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360.: Περιάγει τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμετάβατον, ὡς καὶ Λιβάνιος. Περιήγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Περιάγει, καὶ τὸ ἐν κύκλῳ ἔτερον ἄγει, αἰτιατικῇ. Tittmanni Technoll. Mss.: Περιάγει τὴν πομπήν, ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιῶ. Ex his fontibus sua hæc sumsit Phavor.: Περιάγει καὶ τὸν ἕτερον ἡγουν ἐν κύκλῳ ἄγει, αἰτιατικῇ. Περιάγει τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμεταβάτως. Περιήγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Περιάγω τὸ πᾶσι καταφανῆ ποιῶ τινὰ, καὶ περιενέκατε παρὰ τῷ Συνεσίῳ, εἰς τὴν τοιαύτην σημασίαν. Περιάγω τὴν πομπήν. ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιῶ. Περιάγω τῷ χεῖρε. ἦτοι εἰς τοῦπίσω δεσμῷ. J. Poll. 7, 119. de edificatorum opera et instrumentis, Ἀπισοῦν, ἀπευθύνειν, ἀποτείνειν, κάμπτειν, περιάγειν, (cf. Hes. Περιάγει περιφέρει, ἢ κάμπτει:) 180. Στρέφειν τὴν μύλην, περιάγειν, περιφέρειν, περιελαύνειν: 9, 124. Ἡ δὲ τρυγοδίφῃς τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται. δεῖ γάρ τι ἐς τρυγὸς λεκάνην καταδευκὸς, περιαγόντα ὀπίσω τῷ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι: 122. Ἡ μὲν ἐν κοτύλῃ, ὁ μὲν περιάγει τῷ χεῖρε εἰς τοῦπίσω, καὶ συνάπτει: 4, 156. Ἄσπρα—στρεφόμενα, περιστρεφόμενα, κυκλούμενα, εἰλούμενα, περιελαλούμενα, περιαγόμενα: 5, 102. Τὰς ὀφρὺς μελαίνει, εἰς γραμμὰς ἡμικυκλίων περιάγει.]

[Περιάγω. Andocides 56. Ἐλεξαν γὰρ, εἰ μέμνησθε, ὅτι αὐτῷ μὲν ("imo vero me," Reisk.) τῷ θεῷ περιάγοιεν, ὥστε θεῖναι τὴν ἱκετηρίαν μὴ εἰδὸτα τὸν νόμον, ἵνα δῶ (δῶ velit Idem) δίκην, ubi Idem περιάγειν interpretatur In orbem vel vorticein agere, Circumrotare, i. e. Vertigine occæcare, Dementare, et sic in facinus impellere, quod te funditus perdat. Convenit quodammodo cum Latino, In transversum agere.]"

[Περιάγω τὴν κεφαλὴν, Avertō caput. Vide Περιαγωγή. Idem Aristoph. Av. 176. Περιάγε τὸν τράχηλον.]

Περιαγωγή, (ἡ,) Circumductio, Circumactio, vel

Circumactus, δίνης. Aristot. Οὐρανὸς μὲν περιαγωγῇ συναναγορεύει πᾶσι τούτοις, Uno circumactu, Una couversione, ut alii interpretantur. Plut. de Socr. Dæm., (8, 326.) Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας τούτου μὲν, ὑπὸ μικροῖς οἰαζὶ μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων: ["Ἐγκλίσεις, καὶ περιαγωγὰς, καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδούς ἑαυτὸν, 7, 288. Πεπνυμένοι θορυβῶ τῶν παθῶν, καὶ περιαγωγῇ τῶν χρειῶν, 8, 325. Δεῖ τινὸς ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς, 9, 259. Τρύιρεις, πρὸς τάχος καὶ περιαγωγὴν ὑπὸ Θεμιστοκλέους ἀριστα κατεσκευασμένοι." Reisk. Ind. in Plutarch.] Pollux περιαγωγὰς appellavit Pistilli in mortario circumactus, 6, (90.) Τὰς δὲ τοῦ δοῖδου ἐν τῇ θυνείᾳ περιαγωγὰς, περιαμφίδας Εὐπολὺς κέκληκε: [4, 27. Συνεῖραι ἀπνευστί περιόδους, ἀντίθετα, ἀντιστάσεις, ἀπισώσεις, κύκλους, περιαγωγὰς, νοήματα, ἐννοήματα, ἐνθυμήματα. "Περιαγωγῇ, Rotuuditis periodica, artificiose elaborata, ita ut membra periodi ab initio usque ad finem veluti circuli ritu coeant, et jungantur. Sic Demetr. de Eloc. §. 19. ubi et περίοδον περιηγμένην vocat. Eadem fere metaphora est Dionysii H. in v. Περιφερῆς. Hesych. Περιάγει· περιφέρει, ἢ κάμπτει. Exemplum περιαγωγῆς affert Demetr. §. 45. ubi est longa periodus ad finem usque ab initio cohærens, et veluti uno spiritu pronuntianda. Sic et §. 202. Vide Καμπή, Σφίγγαι, Περίοδος." Ernest. Lex. Rhet. J. Poll. 4, 155. "Ἄστρα, ἀστέρες, ἀστέρων περιφορά, περιαγωγή: 156. Στροφή, περιστροφή, κύκλος, κύκλωσις, εἴλησις, περιέλιξις, περιαγωγή: 96. et 97. de saltatore, Παραγαγεῖν, τὴν κεφαλὴν διενεγκεῖν, περιενεγκεῖν, περιαγωγῇ χρῆσασθαι, τῶν χειρῶν περιαγωγῇ, —λυγισμόν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφοράν, de q. l. vide Jungerm. in Παράγω citatum. Omnino leg. cum viro illo docto, Περιαγαγεῖν τὴν κεφαλὴν, διενεγκεῖν: (Aristoph. Pac. 682. Αὔτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις; quod tamen longe alio sensu dicitur, Schol. ἀποστρέφεται τὸ ὄνομα τοῦ Ὑπερβόλου ἀκούσασα ἡ Εἰρήνη.) Deinde in sequentibus scr. περιαγωγὴν—περιφοράν. Suid.: Περιαγωγὰς τὰς ἐν κύκλῳ περιφοράς. Ἄετοί δὲ ἐξ, κυκλοτερὲς περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι περιαγωγὰς, ἐν δεξιᾷ διέστταν. Glossæ: Περιαγωγή· Ambages. "Circumlocutio, Plut. 2, 407. Conversio, A bringing round, Clem. Alex. 631." Wakef. Mss. Erotian., notante eodem V. D.: *Ἐγχαλούμεναι· Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ ἔνωχρα οὕτως ἐνόησεν. Πεποιήται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγῇ *φυτῶδης. Eustach. veritit, Circumductio plantosa. Eustath. 1512.: "Οἱ δὲ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν δῆλον, οὐχ ἥχιστα δὲ, ἐπὶ κυκλοτερῶν σχημάτων, ἐφ' ὧν λέγεται τὸ περιφερὲς καὶ τὸ περιηγμένον καὶ ἡ περιφέρεια καὶ ἡ περιαγωγή· οὕτω καὶ περιηγὲς ἀγκιστρον, ὃ περιάγεται, ταῦτόν δ' εἰπεῖν, περιφέρεται. "Περιαγωγῇ, Circumactio fundæ, 27, 9, 6." Lex. Polyb. Aretæus de C. et S. M. D. 37. Τὰ μέσα τῶν πλευρῶν, κοῖλα, ῥομβοειδέα, ὡς ἐς τὴν τῶν ὀστέων περιαγωγὴν, et 42. Μετὰ γὰρ τὴν περιαγωγὴν τῶν λοβῶν ἐς λαγαρόν τὸ ἐπιγαστρίον πιέζουσα χεὶρ ἰζάνει. Oribas. de Fract. 70.: Τὴν περιαγωγὴν δὲ καὶ τὴν οἶον κάμπην τῶν σκελῶν τοῦ βρόχου, ubi leg. καμπήν. Hippocr. 47, 7. 468, 26. 495, 11. 512, 7. "Thuc. 7, 25. Ὄνευον καὶ ἀνέκλων sese explanant. Schol. ὄνον expl. μηχανὴν περιαγωγῆς, i. e. ἣ τι περιάγεται καὶ κάμπεται. Hes. Περιάγει· κάμπτει." Abresch. Diluc. Thuc. 678. Joseph. A. J. 425., Κατὰ περιαγωγὴν ἔνδον ἐπινεύον: B. J. 228. Τοσοῦτον δὲ αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πειθῆνιον, ὡς ἐν τε εἰρήνῃ κόσμον εἶναι, καὶ ἐπὶ παρατάξεως ἐν σῶμα τὴν ὅλην στρατιάν· οὕτως αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις, εὐστροφοὶ δὲ εἰσιν αἱ περιαγωγαί, ὁξεῖαι δὲ ἀκοαὶ μὲν παραγγέλμασιν, ὕψεις δὲ σημείους, ἔργοις δὲ χεῖρες. Vertitur, Circumductiones. Cum v. περιαγωγῇ de rebus militaribus nusquam alibi legatur, leg. hic παραγωγῇ, de quo vocabulo supra egimus.]

Περιαγωγός, Circumductor, Circumactor, ap. Plat. autem συμπεριάγωγος, quod vide infra.

"Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἢ, Circumactu facilis." [Lucian. Musca 3, 92. Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος.]

[* Περιαγωγέως, ἑως, ὁ, "Instrumentum ad circumagendam navem," Hederici Lex. sed ἀμαρτύρως.

"Luc." Wakef. Mss. sed in Reitzii Indice Lucianeo vox hæc non legitur. "Περιαγωγέως, u.—αγωγός, der herumführt-umdrehet-umlenkt; das Erstere auch eine Maschine zum Umdrehen." Schneider. Lex.]

[* Περιαγωγίς, ἴδος, ἡ. "Heliodor. Περί Καταρτισμῶν, Ecl. Phys. 468. sagt Περιαγωγίδες πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλίων, Umdreher, s. v. a.—αγωγέως." Schneider. Lex.]

Περιηγῆς, ἑός, ὁ, ἢ, apud poetas, Rotundus, q. d. Circumactus aut Circumactilis, eadem ratione qua περιφερῆς pro Rotundo itidem, dicitur a περιφέρω, Significat et Curvum. Hesych. περιηγὲς exponit κυκλοτερὲς, περιφερὲς. Eustath. περιηγὲς ἀγκιστρον alibi explicat περιφερὲς, [v. locum in Περιαγωγῇ citatum,] alibi dicit περιηγὲς et γναμπτόν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγεται, i. e. περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὃ ἐστὶ κάμπτεται: [628. Τὸ δὲ πνύματι θεέν, ἀντὶ τοῦ περιθέεν, ἀστεῖως ὡς ἀπὸ καμπτήρος θεωρικοῦ ἐρρέθη ἐπὶ σχήματος κυκλοτεροῦς· καὶ ἐστὶ πως τοῦτο χρήσιμον εἰς τὸ καὶ τὴν ἴτην ἐτυμολογεῖν ἀπὸ τοῦ ἰέναι, διὰ τὸ καὶ τὸ θέειν καὶ το ἰέναι, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ φέρεσθαι, ἀφ' οὗ ἡ περιφέρεια, καὶ τὸ ἄγειν δὲ, ἀφ' οὗ τὸ περιηγὲς, ὁμογενῶς ἔχειν ἀλλήλοις. P. 726. Οἰκεῖον δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὸ περιθέειν, ἦτοι περικυκλοῦν, ὥσπερ καὶ τὸ περιέναι, ὅθεν ἴτυς ἡ περιφέρεια, καὶ τὸ περιάγεσθαι, ἀφ' οὗ ἀγκιστρον περιηγὲς, τὸ περιφερὲς. Et 1500 Τὸ δὲ γναμπτόν ἀγκιστρον, καθ' ὅμοιον λόγον καὶ περιηγὲς πον λέγεται· περιάγεται γὰρ, ἦτοι περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὃ ἐστὶ, κάμπτεται.] Cum hac autem expositione Eustathii convenit illa qua περιηγῆς ἀκτὴ ap. Apollon. R. (1, 559. Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν,) redditur Curvum litus, [Schol. e Cod. Par. Περιηγῇ μὲν λιμένα φησὶ τὸν κυκλοτερῆ καὶ καμπὰς ἔχοντα, quæ verba in edito Schol. desiderantur.] Sic λιμὴν περιηγῆς ap. Eund. [Locus in Beckii Indice non indicatus est. Idem 2, 994. οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν, ("Vulgo ἄκρην, manifesta menda, quod satis ostendit epitheton περιηγῆς, promontorio minime conveniens. "Ἀκτὴ περιηγῆς est Curvum litus sinus, in quo tum erant Minyæ." Brunck. Cf. Th. Græv. ad Callim. H. in Del. 198. qui omnia sua Nostro debet.): 3, 137. ἀμφὶ δ' ἐκάστω Διπλόαι ἀψίδες περιηγέες εἰλίσσονται, Schol. περιφερῆς, περίδρομοι: 3, 1032. Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα, Schol. τὸν περιφερῆ καὶ στρογγύλον: 3, 1365. Λάξετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, Schol. περιφερῆ: 4, 950. Σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγέει.] Hanc certe signif. manifeste habet περιηγῆς cum est epitheton τόξου, cum ap. alios, tum ap. Dionys. de Situ Orbis; scimus enim τόξα dici καμπύλα, sicut a Lat. Curvos arcus. [Respicitur ad v. 156. Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ πόντον ἴδοις διθάλασσαν ἑόντα, *Τόρνῳ ἐειδόμενα περιηγέος ἄμματι τόξου. Eustath.: Σημειώσαι δὲ ὅτι τὸ εὐκείναι τόξῳ τὸν Εὐξείνιον περιφράζω, οὕτω φησὶ, Τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἄμματι τόξου. Λέγει δὲ τόνον τὸ *τορνοειδὲς, ὥσπερ Λυκόφρων *στροβίλῳ τὸ στροβιλοειδὲς, (89. Κελυφάνῳ στροβίλον ὡστρακωμένην, ubi Tzetz. Στρόβιλον· στρογγύλως, στροβιλοειδῶς, στρόβιλον γὰρ τὸ περιφερὲς, sic edidit Muller e Codd. suis pro *στρογγυλοειδῶς, et ex Eust. lectio illa firmari potest. "Στρόβιλον ὡστρακ. est i. q. στρόβιλον ὡστράκου περιβεβλημένον, ut v. 506. Ὡν ὡστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κόρσην σκεπάσει. Hemsterhusii conjectura ad Lucian. 1, 281. allata στροβίλον ob hiatum admitti non potest, Muller. et ob Eust. auctoritatem, qui in suo exemplari, ut videtur, legitur στρόβιλον, ut hodie legitur.) "Ἄμμα δὲ τόξου, τὸν σύνδεσμον τοῦ Σκυθικοῦ τόξου. Περιηγὲς δὲ, τὸ περιηγμένον, ἦτοι καμπύλον. Τοιοῦτο δὲ τὸ ἐντεταμένον τόξον· ἵνα λέγῃ εὐκείναι τὸ τοῦ Εὐξείνου πέλαγος τόξῳ οὐ σκολιῷ, ἀλλὰ στρογγύλῳ γενομένῳ διὰ τὴν τάσιν τῆς νευρᾶς· περιάγει γὰρ ἡ τάσις τὰ κέρατα εἰς καμπήν· καὶ οὕτως ἀπὸ σκολιοῦ γίνεται περιφερὲς κατὰ τὰς ἀψίδας τὸ τόξον· ὅτε δὲ καὶ εἰς βολὴν ἐπιταθῇ, τότε κυκλοτερὲς τὸ τόξον γίνεται, κατὰ τὸν ποιητὴν. Τὸ δὲ περιηγὲς καὶ ἐπὶ ἀγκίστρον λέγεται.] || Citatur ex alio quodam poeta περιηγέας χεῖρας "Ερωτος, pro Astrictas, Circumvinctas, q. d. Circumadductas, pro περιηγμένας. Vide paulo ante Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω. [Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 377. 9, 305. Lobeck.

Ajac. p. 384. (ex Oppian. H. 2, 375. afferens, "Ενθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγεί πάντοθεν ὀλκῷ Ὑγρὸς ὕψις, Schol. κυκλοτερεῖ. Adde C. 1, 179. μέγας αὐτὸς ἐὼν περιηγέα γυῖα : 188. αὐτὰρ ἐνερθεν *Ὀρβοτενεῖς δολιχοὶ τε ποδῶν περιηγέας αὐλοῖ : 3, 297. ἀτὰρ περιηγέα γυῖα Καὶ κεφαλὴν φορέει πολὺ μείζονα.) Hemsterh. ad Eurip. Suppl. T. 3, 351. b. Lips. (vide Εὐαγής.) Toup. Opusc. 1, 237. 559. 2, 123. Valck. Anim. ad Ammon. 60. Callim. H. in Del. 198. ('Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, putem non de insulis singulis intelligendum, sed de universis, quæ κύκλον quendam efficiunt, unde et nomen Cycladum, qui est περιηγής. Sed si non subtiliter rotunditatem capias, et περιηγέας dici insulas dicas, quia undique aqua cinctæ sunt, de insulis quoque intelligi singulis potest.' Ernest.) Schæf. Mss. "Cycladas visura circumjacentes, sive, ut ait Mela, In orbem jacentes. Ita vertendus iste locus." Toup. Emendd. 1, 359. Callim. H. in Apoll. 57., Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμελῖλια Φοῖβος ἐπῆξε Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης, Schol. κυκλοτεροῦς οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. "Curvam prope paludem reddidit hic Interpres: melius Rotunda s. Orbicularem, prout hanc vocem περιηγέος per κυκλοτεροῦς explicant hic Scholia, ac H. in Del. 198. Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, Cycladas inspectura rotundas, bene ibi explicatum legas." Spanh. Cf. H. in Del. 260. Χρύσέα τοι τότε πάντα θεμελῖλια γείνατο, Δῆλε· Χρυσῷ δὲ *τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη, ubi Schol. Λίμνη· ἡ θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον, ἢ λίμνη τις ἐν Δῆλῳ περιφερής. "Ejusdem paludis Deliacæ, quam præterito ejus nomine τροχόεσσης s. *τροχοειδοῦς, h. e. Orbiculatæ, non, ut hic Interpres, Curvæ, facta etiam ab Eurip. mentio Ion. 167. ubi ille ædis Delphicæ ædituus cygnum, qui ad eam advolarat, ad paludem Deliacam continuo ablegat, Λίμνας τ' ἐπίβια τὰς Δηλιάδος: item Iphig. T. 1103. Λίμναν τ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ Κύκνειον, ἐνθα κύκνος μελῳδὸς Μούσας θεραπεύει, ('Κύκλιον, S. Matthiæ, 'vox κύκνειον omittitur in A. Markl. Κύκνειον, ἐνθα κύκνος Eurip. scripsisse nobis unquam persuaderi potest. Reiskius scribit κνάνεον, ἐνθα. Epitheton desideratur, quod exprimat vim appellationis τροχόεσσα s. τροχοειδής, qua lacus ille dicebatur.) Bene autem hic τροχόεσσα Rotunda, non, ut ante Curva, in nova et emendata hujus Battiadæ interpretatione, repositum, nunc e missis ad me editis tandem illis Hymnis video." Spanh. "Theognis (7.) Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνη. Ortelius: Trochoeides, Τροχοειδής, Lacus in Delo. Sed ego puto epitheton esse. Herod. tamen 2, (170.) plane affirmat hunc lacum sic dictum fuisse: Λίμνη τέ ἐστι ἐχομένη, λιθίνῃ κρητῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἐργασμένη εὐ κύκλῳ, καὶ μέγας, ὥς ἐμοὶ ἐδόκεε, ὅση περ ἢ ἐν Δῆλῳ, ἢ Τροχοειδὲς καλεομένη." A. Fabri. Egrege autem lapsus est Meurs. ad Lycophr. 704., qui, notante E. H. Barkero in Classical Journal 32, 224. Theognidi restituere vellet *βροχοειδεῖ, pro τροχοειδεῖ e Lycophr. l. c., Λίμνην τ' Ἀορνον *ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ, sic dicente propter formæ rotunditatem. Nicander T. 106., notante Wakef. Mss., τὰ δ' ἐν περιηγεί γάστρη Θάλπε κατασπέρχων. Etym. M.: *Ἐκάλῃ ἥρωϊς, eis ἦν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλιμαχος, ἢ πρὸς ἐαυτὴν πάντας καλοῦσα, ταύτην Ἐκάλῃν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι, ἔθνον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα. (Etym. Gud. Ἐκάλῃ ἢ πρὸς ἐαυτὴν καλοῦσα, ἔχει γὰρ στέγους ἀκλήϊστον.) "Cod. Leid. pro Ἐκάλῃν habet *Ἐκαλήνην, ut Meurs. Thesoro 10. correxit e Plut. Thesoro p. 6. b. "Εθνον γὰρ *Ἐκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες *Ἐκαλείῳ Διὶ, καὶ τὴν Ἐκάλῃν ἐτίμων, Ἐκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἐκαλήνη legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco scripserim *Ἐκάλινναν. Ἐκάλῃ Ἐκάλιννα, ut Κόρη *Κόριννα, Φίλῃ *Φίλιννα etc. Forte huc pertinent Callim. versus ex Hecale ap. Suid. Κωμῆται καὶ οἱ γείτονες, κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλιμαχος Ἐκάλῃ· Τοῦτο γὰρ αὐτὴν (vulgo αὐτῇ) Κωμῆται κάλεον περιηγέες." Ruhnck. ad Callim. Fr. 40. p. 184. Blomf. "Hæc Kuster. nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτὴν, sc. Hecalen.

A Explicabat poeta nomen Hecales, Hoc ipsam nomine appellabant vicani. Ultimum verbum est corruptum, nec habeo quomodo sanem." Ernest. De hoc loco prorsus silet Blomfieldius, qui Ernestii verbis contentus neque Ruhnkenium laudat, neque Toupium, cujus in Emendd. 1, 359. hæc sunt verba:—"Vera lectio in aprico est. Scr. περιηγέες. Ad hunc ipsum locum Callimachi in Hecale respexit Plut. (l. c.) ubi recte, ut videtur, Ruhnkenius, Ἐκάλινναν. Idem autem οἱ πέριξ δῆμοι Plutarcho, ac κωμῆται περιηγέες Callimacho, Circumcirca vicini, The neighbours round about. Quare locus ita leg. atque ampliandus videtur, Ἐκάλινναν τοῦτο γὰρ αὐτὴν Κωμῆται κάλεον περιηγέες." Sturzii Empedocles v. 23. p. 514. Ἄλλ' ὅγε πάντοθεν ἴσος ἔφν καὶ πάμπαν ἀπείρων *Σφαῖρος, κυκλοτερής, κώμη περιηγεί γαίῳν. De his versibus fuse et docte, uti solet, Sturz. disseruit p. 543—8. Ap. Gaisford. Append. p. xlv. ad Vol. 1. Poet. Min. Gr. prior versus non legitur, alter autem sic exhibetur, Σφαῖρος κυκλοτερής *μονή περιγηθεί γαίῳν, sed utrum sit V. D. e suis Codd. A. B. ediderit, an secutus sit Amadeum Peyron. cujus libellus, hoc titulo vulgatus, Empedoclis et Parmenidis Fragmm. e Cod. Taur. Bibl. restituta et illustrata Lips. 1810. 8. nobis hæc scribentibus ad manum non est, nescimus. "Versus proverbialis, quem suggerit Philopon. Περὶ Κοσμοπ. 179. Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἐλίζει." T. H. l. c.]

Περίακτος, ὁ, ἢ, Versatilis, Athen. (637.) Τῶν γὰρ ποδῶν ἐσώτων ἐπὶ τινος βάσεως εὐστρόφον, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, i. e. στρεπτῶν. Bud. Comm. ubi Athenæi nomen omissum est. Ap. J. Poll. 4, c. 19. (s. 126.) Machina quædam versatilis in scena: [Παρ' ἐκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσσην, ἄλλαι δύο εἰεν ἂν, μία ἐκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περιάκτοι συμπηγήσασιν· ἢ μὲν δεξιὰ, τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἢ δ' ἀριστερά, τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος· καὶ θεοὺς τε θαλαττίους ἐπάγει, καὶ πάνθ' ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα, ἢ μηχανὴ φέρειν ἀδυνατεῖ· εἰ δὲ ἐπιστρέφειεν αἱ περιάκτοι, ἢ δεξιὰ μὲν ἀμείβει τόπον· ἀμφοτέραι δὲ χώραν ὑπαλλάττουσι: 131. Καταβλήματα δὲ, ὑφάσματα ἢ πίνακες ἦσαν, ἔχοντες γραφὰς, τῇ χρεῖᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους· καταβλήματο δὲ ἐπὶ τὰς περιάκτους, ὅρος δεικνύμενα, ἢ θάλατταν, ἢ ποταμόν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. "Ait illa καταβλήματα supra περιάκτους deponi solita, quæ ostentarent vel exhiberent montem, mare, alia talia, ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα τὴν μηχανὴν φέρειν ἀδυνατεῖν supra dixit 4, 126. ubi non absque ratione itaque Bulegeri interpretationem notavimus, (scribentis, de Theatro 1, 17. 'Sed ea quæ majoris operis erant, machina ferendo non est.') Quo enim pacto ipsum mare, vel mons arduus in scenam repræsentetur, nisi per talia καταβλήματα? Loquimur ut illa exhiberi solita fuerint, non de iis, qui natura ipsa majora interdum dare aggressi fuerunt." Jungerm. Glossæ: Περιάκτων Versatile. Varro ap. Serv. ad Virg. G. 3, 24. Vel scena ut versis discedat frontibus:—"Scena, quæ fiebat, aut versilis erat, aut ductilis. Versilis tunc erat, cum subito tota machinis quibusdam convertabatur (vertebatur, habet Schneider. ad Veget. 5, 6.), et aliam picturæ faciem ostendebat. Ductilis tunc, cum, tractis tabulatis hac atque illac, species picturæ notabatur interior. Notabatur, habet Kuhn, in nota; videbatur, Schneider. l. c.; nudabatur, Forcellin. Lex. v. Scena. De hoc Servii loco v. Salmas. infra. "Ad versatilem pertinet locus Plutarchi de Esu Carnium. 240. h. "Ἡ μηχανὴν αἶρει ποιητικὸς ἀνὴρ ἐν θεάτρῳ σκηνῆς περιφερομένης. Cicero novo usu Scenam pro Cavea dixit de Har. Resp. 11. Valer. Max. 2, 4, 6. Claudius Pulcher scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Consentit Plin. 35, 4, 7." Schneider. l. c. Vide de περιάκτοις Turneb. Advers. 5, 4. Rhodigin. Ant. Lect. 8, 8. J. Poll. 4, 130. Κεραυνοσκοπεῖον δὲ, καὶ βροντηεῖον, τὸ μὲν ἐστὶ περιάκτος ὑψηλὴ κ. τ. λ.] Vitruv. 5, 6.:—"Ipsæ autem scenæ suas habeant rationes explicatas ita, uti mediæ valvæ ornatu habeant aulæ regiæ; dextra ac sinistra hospitalia: secundum autem spatia ad ornatus comparata, quæ loca Græci

περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles trigouoe, habentes in singula tres species ornationis, quæ, cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, s. deorum adventus cum tonitribus repentinis, versentur mutantque speciem ornationis in frontes: secundum ea loca versuræ sunt procurentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam." ["Secundum ea loca, nempe in fine scenæ utrinque, machinæ περιάκτοι. Vide Franchi-Pont in Mem. de l'Acad. de Turin 1809—10. Παρασκήνια Rodio (Vitruv's Baukunst 1, 245. Beilage 277. Wörterbuch 2, 46.) et Stieglizio (Encycl. d. b. B. 4, 559.) videntur Latus utrumque scenæ designasse, i. q. a Vitruvio Versurarum nomine indicetur. Ut ab hoc incipiam, licet dubitare, an Versura de spatio quodam continuo, quale in scenæ s. potius proscenii lateribus cogitetur necesse sit, Latinis usurpari soleat. Nam communiter Flexum, cum sulcorum iu arando a bobus factum, tum angulorum in parietibus, significat. Prioris significationis multa exempla suppeditant rei rusticæ scriptt., posterioris Vitruv. Lex. (Salmas. l. c.) et Gesner. T. L. L. s. v. Nihil enim moror Columellæ locum, haud dubie depravatum, 2, 2, 27., Sed in media parte versuræ consistat (bos,) etsi Salmasii ratio, Versus loco Versuræ reponentis, de M. U. 294. improbanda videatur, neque Gesnerus, a Schneidero jure notatus ad Colum. p. 61., audiendus sit, qui vulg. lect. de Parte sulci inter utramque versuram media s. interjecta intelligi posse existimat. Secundum hæc, Versuræ procurentes in Vitruvii loco, si ad verba, quæ statim sequuntur, respicias, de Finibus utrinque scenæ accipi debent, prope spatia ad machinas comparata versatiles: in quibus finibus, in theatro Romano, aditus in scenam patebant histrionibus: quamobrem Vitruv. alio loco, 5, 6. extr. (c. 6. s. 3. Schneid.) eosdem utrobique aditus, Itinera versurarum appellat. Versuræ autem dicuntur, quod aditus hi erant in angulis, qui efficiuntur, ubi proscenii latera extremos parietis, qui scenam constituit, fines secant; denique Procurentes, propter id ipsum, quod, patefacto aditu, in latus quasi procurrere h. e. extendi atque proferri videntur scenæ extrema." G. E. Groddeck. de Theatri Gr. Partibus, in primis de Parasceniis et Hyposceniis, in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 110—2. "Architecti et suas versuras habent, non minus quam aratores, agrimensores, et danistæ. Ita vocant tam exteriores, quam interiores angulorum flexus in parietibus. Earum mentio sæpe occurrit in Vitruvio. Et recte illas aliquot locis exposuit Interpres. Sed 5, 7. ubi de periactis theatri loquitur, quæ machinæ erant versatiles ad mutandas scenæ frontes comparata, perperam de his periactis versuras interpretatur in his ultimis suprascripti capituli verbis: Secundum ea loca versuræ sunt procurentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam. Eæ versuræ coxæ sunt procurentes e fronte scenæ, vel e proscenii ædificiis, quæ efficiebant aditus in scenam ab urbe, vel a locis extra urbem. Tres in theatro fores fuere, dextra, media, ac sinistra, et totidem aditus per eas in scenam. E dextra prodibat secundarium partium mimus, e sinistra vilissima persona, aut erat sacellum desertum, aut locus solus et non habitatus. Atque hoc in Comœdia. In Tragœdia dextra foris ut plurimum hospitale erat, sinistra carceri deputabatur. Utrumque earum forium, quæ mediam scenæ valvam ambirent, fuere aliæ duæ, ad quas versatiles illæ machinæ confixæ, per quas scenæ frontes prout fabularum mutationes id requirebant, vertebantur. Una ex his foribus, et dextra quidem, quæ extra urbem, indicabat, sinistra, quæ ex urbe. Per illam ergo aditus erat a foro, i. e. a medio urbis in scenam, per istam a peregre, et præcipue a portu. Pollux: Παρ' ἐκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσσην, ἄλλαι δύο εἶεν ἂν, μία ἐκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περιάκτοι ἀνοίγονται, ἡ μὲν δεξιὰ τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ' ἄριστερά τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος. Fores istas minores, quæ ad latus utrimque procurrebant majorum duarum scenæ forium Versuras vocat Vitruv., quia coxam et

A cubitum procurentem faciebant, quarum alteram a foro, alteram a peregre aditum in scenam dicit effecisse. Secundum ea loca illas dicit fuisse, ubi erant περιάκτοι, imo secundum ipsas περιάκτους. Ita enim scribit:—Secundum autem ea spatia ad ornatum comparata, quæ loca Græci περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles, trigonos habentes in singula, uti tres sint species ornationis, quæ, cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, aut deorum adventus cum tonitribus repentinis, versentur, mutantque speciem ornationis in frontes. (Schneider. hunc locum edidit, ut supra eum scripsimus, et in nota hæc habet:—'Trigones, Guelf. Sequens Tres species omisso Sint, quod interseruit Jocundus, dedi e Sulpic. Fran. Guelf. Wratt. Sed ita etiam distinctio loci fuit mutanda vulgaris, quæ habet, Versatiles trigonos habentes; in singula tres sint species ornationis, quæ. Ubi ausus sum Trigonos mutare in Trigonoe, Græcum τρίγωνοι: nam si Vitruv. triangula dicere voluisset, dixisset Gr. more Trigona; quod enim habet Guelf. Trigones, ea forma in Pila trigone tantum usu Romano fuit frequentata et extat ap. Martial. 12, 84, 3. Ipsæ machinæ περιάκτοι fuerunt triangulares, τρίγωνοι, habentes in singula loca tres species ornationis. Contra in vulgata Machinæ versatiles dicuntur Habere trigonos, ubi quid significant Trigoni; nemo dixerit. Deinde, Quæ versentur mutantque speciem ornationis, redit ad Machinæ trigonos: contra in vulgata ad species tres ornationis referuntur; sed ineptissime versari et mutare speciem ornationis dicuntur.) Statim deinde subjicit: Secundum ea loca versuræ sunt procurentes. I. e. secundum περιάκτους, aut loca, ubi illæ machinæ sunt positæ. Et planum est per Versuras intelligere Vitruv. illas fores, de quibus Pollux, Πρὸς ἃς αἱ περιάκτοι συνεπηγάσιν. Quas appellavit versuras, quia prominere ac procurrere in modum angulorum, qui exteriorem parietum flexum terminant. Περιάκτος autem non potest idem esse, quod Versura, cum sit versatilis machina. Περιάκτις Versura diceretur, aut στροφή. Ut obiter hoc dicam, duobus modis sceuæ facies convertebatur, atque immutabatur, prout argumenta fabularum id exigebant: aut per hujusmodi machinas, quæ περιάκτοι dicebantur, aut cum ductis tabulatis repente alia facies picturæ interior revelata sese aperiebat. Hinc duæ scenæ species ac differentię, prior Versilis, altera Ductilis appellata. Virg. (l. c.): Vel scena ut versis discedat frontibus. Falsus est dum putavit Servius utrumque genus tetigisse poetam, cum scenam versis frontibus discedere dixit. Nam etsi Versas frontes scenæ dixerit, de illo tantum genere intellexit, cum apertis per tracta ac diducta tabulata scenæ frontibus, interior ejus pictura nudabatur et ostendebatur. In hoc quippe genere etiam in fronte mutabatur species ornationis scenæ. At Discedere dicitur scena, cum repente hinc et inde tractis tabulatis aperitur. Sic Discedere terram dicebant, cum ingenti hiatus aperiretur. Cic. de Off. 3.: Hinc ille Gyges inducitur a Platone, qui cum terra discessisset magnis imbribus, in illum hiatus descendit. Et Discedere cælum ap. eund. Poetam, cum hiat et velut in duas scinditur partes. Hæc *στατὰ αὐτόματα Græci vocarunt in theatro, ὅταν κεκλεισμένου τοῦ πίνακος αἱ θύραι αὐτόματον ἀνοίγονται, καὶ φαίνεται ἡ τῶν ζωδίων τάξις γεγραμμένη, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον κλειστειῶν τῶν θυρῶν πάλιν αὐτόματως, καὶ ἀνοιχθειῶν, ἑτέρα φαίνεται διάθεσις ζωδίων ἀρμόζονσα τῇ πρότερον φανείῃ, καὶ ἀπαρτίζονσα τὸν προκείμενον μῦθον. Hoc nomen στατῶν habebant, quia non movebatur suo loco novus ornatus, qui priori succedebat, sed remotis tantum tabulatis, quibus tegebatur, apparebat. Tabulata autem ista quibus ductis alia species ornationis ac picturæ exhibebatur, sponte etiam trahi solebant per machinas αὐτόματους. Alia species scenæ, quæ convertebatur, per machinas περιάκτους, per *ὑπάγοντα αὐτόματα administrabatur, de quibus, ut περὶ στατῶν, videndus est Hero Περί *Αὐτοματοποιητικῆς. Ὑπάγοντα vero dicebantur, quia per machinas mota iucederent, ac sese in alia atque alia

specie subinde sisterent, et exhiberent." Salmas. 4. c. "Scenæ partes aliis aliæ. In Comœdia tres. Media potentiorum ædes insigniores. In Satyra medius locus erat speluncæ. In media scena habebat ὁ πρωταγωνιστής. In dextro deversorio ὁ δευτεραγωνιστής. Sinistra humillimam quamque personam capiebat, aut fanum desertum, aut omnino vacua. In Tragœdia dextra porta peregrinum aut hospitem emittebat: in sinistra carcer: media regia. Factum vero aliquando fuit, ut in Comœdia Græci tentorium quoque ponerent: κλισίον appellabant. Ibi nonnulli poetæ jumentorum stationem designarunt. Idcirco aditus ostio latiore, quæ ostia propterea dicta κλισιάδες: per ea trans mittebant carros et jumenta, alii ejusmodi partem ad officinæ usum transulerunt, sicut Antipho in Acestriis. Media utrimque habebat alias interdum portas, quarum postibus essent affixæ machinæ. Eæ, quia pro re ac tempore circumagebatur, περιάκτοι sunt appellatæ. Nam personarum aspectus cum esset tectus a spectatoribus, repentina ex occasione comparebant nuntii et peregrini, aut cives peregre, exulesve postliminio revertentes. Itaque dextra machina afferebantur ea, quæ extra urbem acta factave essent, aut agenda intus forent e præscripto propter jura suburbiorum, oppidorum, civitatum, municipiorum, coloniarum, sociatarum, peregrinarum, pacatarum, hosticarum. A læva machina reddebantur, quæ in urbe jussu permissuve populi aut principum; eove, iisve invitis, gesta, acta, transacta fuissent, aut e consilio futura viderentur. Id quod factum est ab Eurip. in Oreste. Atque inter hæc eodem jure censebantur, si qua e portu afferrentur, cujusmodi est in Plautina Amphitryone, in Mercatore, in Hecyra. Prisci Tragici etiam deos aquaticos per eam introducere, Acheloum, Thetin, Proteum, Arethusam. Si quæ personæ machinis non circumagebantur, sed pedibus accedebant, per alteram introducebantur." Scalig. Poet. 1, 21. p. 79. "Chimentell. Marmor Pisan. 143. Lobeck. Ajac. p. 349. ('In Eumenidibus Æschyli, in Helena, et Alcestide Euripidis chorus scenam relinquit; nec vero τῶν περιάκτων usus, de quo v. Interpr. ad Val. Max. 2, 6. et Salmas. de M. U. 7. 295. a quo quæ prætermittuntur sunt, Boettiger in Prolus. de Deo e Machina ita persecutus est, ut multa partim nova attulerit, partim meliora fecerit.") Schæf. Mss. Plutarch. de Gloria Athen. 7, 373. "Ἐνθεν μὲν δὴ προσίτωσαν ἵπ' αὐλοῖς καὶ λύραις ποιηταὶ λέγοντες καὶ ᾄδοντες, — καὶ σκευὰς, καὶ προσωπεῖα, καὶ βωμοὺς, καὶ μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους, (σκηνὰς ἀπὸ μηχανῆς περιάκτους, Reisk. legit,) καὶ τρίποδας ἐπινικίους κομίζοντας· τράγοι δὲ, ("I. κομίζοντας· τραγικοὶ δὲ, postremum monuit etiam Mez.") Wyttenb.) αὐτοῖς ὑποκριταὶ καὶ Νικίστρατοι, καὶ Καλλιπίδααι, καὶ Μηνίσκοι, καὶ Θεόδωροι, καὶ Πῶλοι συνίτωσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμῶται καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ, καὶ * χρυσῶται καὶ βαφεῖς παρακολουθοῦντες· σκευῶν δὲ, καὶ προσώπων, καὶ ξυστίδων ἀλουργῶν, καὶ μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, καὶ χοροποιῶν, καὶ δορυφόρων δυσπραγμάτωντος λαός, καὶ χορηγία πολυτέλης παρασκευαζέσθω. "Hic bene habet μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, quod paulo ante damnabam. Diversa enim locorum amborum est ratio. Περιάκτους in causa erat, quare superius reformandam hanc dictionem, alias probam, judicarem. Μηχαναὶ ἀπὸ σκηνῆς sunt Machinæ scenicæ, a scena petiitæ, vel petendæ, adeoque ad eam pertinentes. Quod si tamen aliquis etiam in superiore loco nihil mutandum censeat, non intercedam." Reisk. Conjecturæ huic ut favet, quod, nisi eam admittas, Plut. in una eademque sententia eadem verba repetentem facias, sic obstat, quod, si admiseris, Plut. parum recte loquentem induxeris; Græci enim μηχανὰς περιάκτους dicunt, non item σκηνὰς περιάκτους. Deinde vero quod ad corundem verborum repetitionem attinet, cur non liceret Plutarcho in priore sententiæ parte dixisse μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους, in posteriore autem, μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, cum Idem ibid. haberet καὶ σκευὰς καὶ προσωπεῖα, — σκευῶν δὲ καὶ προσώπων? Scilicet eadem quidem fere verba bis in una sententia posuit,

sed sensu, ut videtur, diverso. Quisnam autem singulis his verbis sensus insit, viderint doctiores. || Idem Plut. in Compar. Lysandri cum Sulla 3, 164. "Ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἀκόλαστον, οὐδὲ μεираκιῶδες, ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει τηλικαύτῃ φαίνεται διαπεπραγμένος, ἀλλ', εἰ δὴ τις ἄλλος, ἐκπεφευγὼς τοῦτ' ὁ περιάκτος. Οἱκοὶ λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες· οὕτω σφόδρα, καὶ Λακωνικῇ, καὶ κεκολασμένην ἐπεδείκνυτο πανταχοῦ τὴν δίαitan. Vulgatissimum et notissimum illud proverbium. || Epithetum viæ. Suid. Περιάκτος ὁδός. Leg. Περιάκτος ὁδός, ut in Ed. Mediol. Interpretatio vocis περιάκτος periit. || Τὰ περιάκτα, "Eine Kriegs- oder Wurfmaschine, Mathem. Vett. 97. (Καὶ τάφρον περὶ τὸ στρατόπεδον περιβαλλόμενος διπλῆν, τὰ τε μηχανήματα εἰς τὰ * ὑπουργία καὶ περιάκτα κατασκευάζων.)" Schneider. Lex. qui habet τὰ περιάκτα, cum rectius editum sit, ut scripsimus, τὰ περιάκτα. "Υπουργιχόν, τὸ, Wo die Berliner Handschr. * ὑπερουχλον hat, eine Maschine, von zw. Beschaffenheit." Idem.]

[* Περιάκτεον. J. Poll. 1, 203. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἐκ φορβειᾶς τὸν ἵππον περιάκτεον, quod vertitur, Primo deinde capistro exuatur.]

'Αντιπεριάγω, In contrarium converto. Synes. ad Anast. 'Αλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, Cogitationem meam in diversum circumegit. B. 387. ["Synes. 196. Aristot." Wakef. Mss. Polyb. 1, 22, 8. Εἰς δὲ τοῦτον τὸν δακτύλιον ἐνεδέδετο ὁ κάλως, ᾧ κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων ἐξαίροντες τοὺς κόρακας διὰ τῆς ἐν τῷ σὺλῳ τροχίλλας, ἀφίεσαν ἐπὶ τὸ κατάστρωμα τῆς ἁλλοτρίας νεώς, ποτὲ μὲν κατὰ πῶραν, ποτὲ δ' ἀντιπεριάγοντες κατὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων προσιπτούσας ἐμβολὰς. "Difficultate non caret locus, cum ob insolentiam verbi ἀντιπεριάγω, tum quod præpos. κατὰ, abest a vett. libris, quam non nisi ex junioribus Codd. Reg. B. C. adoptavit Casaub. Sententia hæc videtur esse: Cum uavis hostilis in eo esset, ut rostro in latus Romanæ navis impetum faceret, Romani leviter circumacta navi efficiebant, ut, declinato ictu, navis navem a latere proxime præterveheretur; tum vero, inter prætereundum, dum implicabantur vel detergebantur remi, corvum lateri navis hostilis injiciebant Romani. Rarioris verbi ἀντιπεριάγω exemplum post Bud. citavit H. Steph. e Synesio, ubi In diversum circumagere exponitur. H. l. e notione utriusque præpos. περὶ et ἀντὶ, ἀντιπεριάγω intelligendum fuerit Cifc. emago navem ita, ut hosti obversa sit, cum prius latera ei patuissent." Schweigh. Annot. "Ἀντιπεριάγω, de nave, cum oblique acta latus hostilis navis petit." Ernest. Difficultas ejus loci, de qua in Annot. dixi, inde maxime nata erat, quod v. ἀντιπεριάγω ad navem retulerant Interpr., cum ad corvum sit referendum. Ubi navis hostilis a latere prætervolabat, deterrent remos navis Romanæ, Romani ἀντιπεριάγοντες, nempe τὸν κόρακα, corvum versus illud latus contra Punicam navem circumagebant, eumque in latus illius impingebant. Id ipsum est quod rursus c. 23, 10. dicit, Undecumque accurrissent naves Punicæ, corvos fuisse in illas directos. Sic igitur eo loco, de quo agimus, post verba ποτὲ μὲν κατὰ πῶραν, ad illa ποτὲ δὲ intelligendum e seqq. erit ποτὲ δὲ ἐκ τῶν πλαγίων. Præpositio vero κατὰ, quam ignorant libri vett., ad complendam sententiam vel sic utique necessaria erat." Lex. Polyb. "Nec vero dissimulanda est Reiskii ad eund. h. l. annotatio:—'Forte ἀντιπαράγοντες, Euntes a latere et e regione navium inimicarum. Si ἀντιπεριάγοντες hic locum haberet, non posset sequi κατὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων, sed κατὰ τὰς πῦρνας. Nam ἀντιπεριάγω est Navim ab ea parte navis inimicæ, in quam prinitus incurrit, abstractam circumagere, et in partem oppositam impellere.' Nec tamen istam interpretationem, ita definitam, prolatis exemplis probavit V. D., sed continuo sic pergit:—'Si ergo incurrit ea primum in proram, necesse est, ut ἀντιπεριηγμένη invehatur in puppim, non autem in latera; sed dicuntur corvi injecti esse in latera; ergo non naves ἀντιπεριήγοντο, sed, qui in navibus erant, ἀντιπαρήγον, Comitabantur naves inimicas a latere sic, ut ἐκ παράλλου inter se essent.'" Schweigh. in Annot.

Περιάγω de navi ponitur ap. Plut. 9, 236. 'Αλλ' ὡς οἱ κυβερνήται τὰ μὲν ταῖς χερσὶ δι' αὐτῶν πράττουσι, τὰ δ' ὄργανοις ἑτέροις δι' ἑτέρων ἄπωθεν καθήμενοι, περιάγουσι καὶ στρέφουσι: sic 8, 326. 'Ορῶντας—ὑπὸ μικροῖς οἶαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὀλκάδων. Theophyl. Inst. Reg. 21. p. 82. "Ἡ οὐχ ὁρᾷς καὶ τὸν κυβερνήτην ὅπως αἰεὶ ἐνεργὸς ἐστί, καὶ τῶν ἄλλων ἡδὺν καθευδόντων, καὶ βαθὺν κῶμα διαγόντων, αὐτὸς τῇ ἀγρυπνίᾳ προστέτυκε (sic,) κὰν ἡμέρας ὑπνώσῃ καιροῦ δραζάμενος, ταῖς διακοπαῖς ὁ ὕπνος εἰς * γρήγορον αὐτῷ περίσταται, ὥστε πυκνῶς αὐτὸν λέγειν, τὴν ὁδὸν περιστεῖλον, τὸν ὡς ἐξάπλωσον, τὸ πηδάλιον περιάγαγε, ἀλλὰ τρίζει τὸ κέρας, ἀλλὰ προβλῆτα σκόπελον ἔκφυγε. "Achill. Tat. 23. (Salmas. 'Εν ἡμέρᾳ γὰρ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα πολλῆς γεμιζόμενα περιεργίας, ἐπικουφίζει τῆς νόσου τὴν ἀκμὴν, ἀντιπεριάγοντα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸ πονεῖν σχολῆς.)" Schæf. Mss. Vertitur, Animum distrahunt, ut dolendi tempus non supersit.]

[* 'Αντιπεριαγωγῇ, ἡ. "Dionys. Areop. 7, 2." Kall. Mss. Maximi Scholia 316. "Ὅτι ἡ ὁ πόλος αὐτὸς σὺν τῷ ἡλίῳ ἐν τῷ τῶν κ' ὠρῶν διαστήματι τὴν ὑπερφύῃ ἐκείνην ἀντιπεριαγωγὴν ἐποίησατο, ἡ μόνος ὁ ἥλιος.]

[* "Ἐκπεριάγω τινὰς κατὰ τὴν πρωτοπορείαν, E primo agmine circumduco aliquos, 3, 83, 3." Lex. Polyb. Lysis ap. Jambl. V. P. 17. p. 168. Καὶ δὴ παρεωσάμενοι πόλιν καὶ νόμους, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριγαγούσαι τῶς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν ἔσχατον ὄλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέστασαν. "Civitatem pro captivo tractant, eamque quasi manibus a tergo revinctis in summam secum perniciem abripiunt." Kiessl.]

'Εμπεριάγω, Circumdo, in VV. LL.

Συμπεριάγω, et Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι, vel Mecum quoquoversum duco. Xen. Hierone (2, 8.) de tyrannis loquens, Αὐτοὶ τε γοῦν ὥπλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν, καὶ ἄλλους ὀπλοφόρους αἰεὶ συμπεριάγεσθαι. ["Συμπεριάγω, Una circumduco, K. Π. 4, 3, 1. Γυναικῶν—συμπεριαγομένων in castris. Una veho, Econ. 8, 12. navis πολλὰ ὅπλα συμπεριάγει." Lex. Xenoph. "Athen. 535. Στρατηγὴν δὲ συμπεριήγετο αὐτῷ τὴν τε Λαϊδὸς τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν, καὶ Θεοδότην τὴν Ἀττικὴν ἑταῖραν." Valck. Mss. Cass. Dio 1293, 12. Καὶ νῆ Δία καὶ ἐλέφαντας πολλοὺς συμπεριήγετο. Plut. 2, 820. Μυριάδες μὲν γὰρ αἱ μάχιμοι τριάκοντα σὺν ὅπλοις ἐχώρουν, ὅχλοι δὲ παίδων καὶ γυναικῶν ἐλέγοντο πολὺ πλείους συμπεριάγεσθαι: 6, 755. 'Αλλὰ καὶ τὸν Λαίλιον ἐπαγγελλόμενος συμπεριάγειν καὶ συναρχαιρεῖσιν: 7, 17. 'Απολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξάναον τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ πατὴρ ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθέν, ἐκ δὲ Λίμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον: 9, 482. Πνευματούμενος δὲ οὗτος (ὁ ἄηρ) κατὰ τὴν κίνησιν, καὶ * συμπεριλαμβάνων τὰ ἄστρα, συμπεριῆγε ταῦτα, καὶ τὴν νῦν περιφορὰν αὐτῶν μετέωρον ἐφύλαττε. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 316. Τοῦτο γὰρ μεῖζονός ἐστι δυνάμεως, τὸ κινουμένου οὐρανοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων στήναι ἥλιον καὶ σελήνην ἀκινήτους, καὶ μὴ τὴν αὐτὴν φορὰν συγκινηθῆναι τῷ παντὶ, μεθ' οὗ αἰεὶ συμπεριήγοντο. Paulo post: Μᾶλλον δὲ φησι πολλῷ θαυμασιώτερον, εἰπερ ὁ μὲν πόλος περιήγετο· τοῦτον γὰρ ἐδήλωσεν, εἰπὼν τῶν ὄλων, καὶ κρειττόνων, καὶ περιεχόντων· ἥλιος δὲ καὶ σελήνη· τὰ γὰρ περιεχόμενα ταῦτα· οὐ συμπεριήγετο τῷ περιέχοντι. "Joseph. 158, 13." Wakef. Mss.]

Συμπεριαγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui adducit in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plato Pol. 7. (p. 488. b=219. Ast.) Καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὲ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορυσμένον ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, ξυνερίθους καὶ ζυμπεριαγωγοῖς χρωμένῃ αἷς διήλομεν τέχναις, quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adjutricibus ac ministris quibusdam utens his artibus quas narravimus.

Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promoveo, Proveho. Xenoph. (Mem. 1, 4, 1.) Προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν, ["Manu quasi ducere," Lex. Xenoph.] Thucyd. 1, (144.) Τὸν τε βάρβαρον ἀπεώσαντο καὶ ἐς τὰδε προήγαγον αὐτά. Et pass.

Προάγομαι, Provehor, Evado. Demosth. (349.) 'Επειδήπερ εἰς τούτους προήχθη τὸς λόγους. Quando huc usque ego dicendo provectus sum: (316.) Ὅς δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθῆσομαι, Non eo usque erumpam. Huc pertinent προάγομαι pro eis ἀνάγκην καθίσταται τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν, Cum eo usque quis progressus est ut referre pedem non possit et regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήχθη τοῦτο λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi et evasi ut dicerem. Ap. Eund. (1, 42.) Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, interp. Impetum cepit, ὠρμήθη, vel eo evasit ut, etc. Xenoph. autem eadem ratione pro Delabi usus est, cum Mem. 1, (2, 22.) dixit, Τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, Delapsos, Bud. ["Ad ebrietatem incitatos, Ebrietati deditos." Lex. Xenoph.] Ut autem ille indicat προάγεσθαι pro Delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Provehor, vel Evado, itidem προάγων σεαυτὸν per Demittens te, in VV. LL. exponitur, e Valla, ut opinor, in hoc Herodoti loco, Προάγων σεωυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῖλον, Ad tantam nequitiam te demittens. Sed malim, Inferens te, aut Intrudens te, vel aliud simile. Significat autem προάγειν Provehere, in alio etiam loquendi genere; nam dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα a Plut. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Provehere vel Promovere ad dignitatem, vel ad honores. Idem in Themist. προάγειν εἰς δόξαν dixit, et in Galba, Προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed et sine hujusmodi adjunctione, et eadem tamen signif. copulavit προάγεσθαι cum τιμῶν idem Plut. (Mor. 176. b.) Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμῇ καὶ προάγεται ἀνθρώπων πονηρὸν, Provehit ad honores, vel Augēt honoribus et opibus. Sic et in pass. voce et signif. ap. Eundem, Μαρκελλίου τινὸς τῶν ὑπὸ Πομπηίου προήχθαι δοκούντων. In qua signif. plane respondet προάγειν Gallico nostro Avancer, et προάγεσθαι Etre avancé. In qua etiam signif. habemus verbale Avancement. ["Tropice, Proveho ad honores, 12, 13, 6. 18, 26, 3. Προάγοντες αἰεὶ τοὺς χειρίστους, 15, 21, 4. Τούτους ἐν τε τοῖς ἄλλοις προῆγον, His cum in aliis rebus præcipuum honorem habuerunt, 22, 27, 6." Lex. Polyb. Cf. Προαγωγῇ, Παράγω et Παραγωγῇ. "Prov. 6, 8. Τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη, Sapientiam coleus pluris æstimata est. In textu Hebr. nihil pro his legitur. Hesych. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη, Majoris æstimatus est, Incitatus est. Sir. 20, 27. 'Ο σοφὸς ἐν λόγους προάξει ἑαυτὸν, Sapiens verbis provehet se ipsum. Sic Plutarcho etiam in Numa προάγειν esse Ad honores provehere, observat Grot. ad h. l." Biel. Thes. "Athen. 153. 'Ὅς ὑπὸ τοῦ Γρυπτοῦ καλουμένου Ἀντίοχου τοῦ βασιλέως προαχθεῖς, Provectus ad honores. Lucian. 2, 260. (Καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ;) Dounæus Dem. 174., Producere ad honores, Exaltare, Avancer." Valck. Mss. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 70.] || Προάγειν pro Provehere, vel Impellere. Isocr. ad Philipp., Οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἑλλησι γεγενῆσθαι τηλικούτων ἔργων, ὅσον ἐστὶ τὸ πάντα ἐκ τοσούτων πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοϊαν προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, Ad risum impellere, et προάγειν εἰς πάθος. ["Hist. 3, 5, 2. Ταύτας ἐς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, Harum odium iis conciliarunt, Harum odium in eos concitatur s. incitat, de R. E. 9, 3. 'Εκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον εἰς τὸ θάττον προάγειν: 10, 5. "Ὅταν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ." Lex. Xenoph. "Induco, Commoveo aliquem ad aliquid, Ὑπὲρ ἧς διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐν αὐτῇ πράξεων προήχθη γράφειν, 3, 4, 13. 8, 10, 3. Ταῦτα προήχθη εἰπεῖν, 5, 33, 8. pro quo alias παρωρμήθη et παρωξύνθη dicit." Lex. Polyb. Lucian. 1, 72. "Αδὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη: 2, 355. Καὶ ἡδὴ γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, προάγομαι." Jun-guit et cum infinitivo hac in signif., videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. Προάγει τινὰ κινδυνεύειν. Sic et voce pass. [med.] προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2. Προάγεται τοὺς πολίτας ὑπελείστους ποιῆσαι παῖδας, Præniis et immunitatibus allicit et excitat. Sic Xenoph. (de M. E. 5, 15.) Τοῦτο

γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἢ μαρτάνειν, [Perducit, Adigit,] Lex. Xenoph.] In his tamen locis potest προάγεται itidem exponi Impellit. [Incito, Impello, Induco, Pronum et promptum reddo. Sapient. 19. 11. Ἐπιθυμία προαχθέντες, Concupiscentia incitati. 2 Macc. 10, 1. Τοῦ Κυρίου προάγοντος αὐτοὺς, Impellente. Ælian. V. H. 14, 23. Προαχθῆναι εἰς ὀργήν, Ab ira abripi. Xenoph. Mem. (l. c.) Ἐς φιλοποσίαν προαχθέντες. ('Ut proelθεῖν, ita προάγειν, Pausan. Messen. 331. Ἐς πάσαν ἀπόνοιαν προάγειν τοὺς —, Eliac. 464. Προήχθη ἐς τὸ τόλμα, Messen. 297. Ἐς λοιδορίας προήγοντο. Ut videatur in Eiusdem Corinth. 155. scr. Προηγμένου δὲ ἀμφοτέροις ἐς ἄκρον τοῦ μίσους, pro edito προηγούμενον.] Abresch. Diluc. Thuc. 835. De Pausaniæ loco silet Facius, nec conjecturæ hujus mentionem fecit.) Hinc explicarem 1 Tim. 5, 24. Τινῶν ἀνθρώπων αἰ ἀμαρτίαι πρόδηλοι εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν, Quorundam hominum peccata ita aperta sunt, ut facile sit de iis certum et verum iudicium ferre, et nos quasi impellant et inducant ad iudicium de iis ferendum. Non possunt enim commode hæc verba verti, Præcedunt, s. Præeunt iudicium, sc. de illis hominibus ferendum; nam tunc scribendum fuisset προάγουσαι τὴν κρίσιν. Schættgen. Hor. Hebr. et Talmud. 800. ita sensum hujus loci difficilioris constituit: Quædam peccata homines ad pœnam ducunt, ut divino iudicio pœna cum ipso quasi peccato conjuncta sit, quædam vero peccata pœnæ longo post intervallo sequuntur. Cf. Ἐπακολουθῶ. Schleusner. Lex. Hesych. Προάγομεν· προφέρομεν, προτρέπομεν. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη. Suid. Προάγω· αἰτιατικῇ. Προήχθη· προετράπη, ὡς καὶ ἐξήχθη, καὶ ἐξετράπη. "Sic rescripti, non solum flagitante sensu, sed etiam auctoritate Photii, (Προήχθη· προετράπη, ὡς ἐξήχθη, καὶ ἐξετράπη.) Ante enim male legebatur ἐξεχύθη." Kuster. "Προήχθη· κλαίειν. Diod. 15, 57. Τῆς διὰ τὴν ἐπιείκειαν μνήμης προαγοῦσης εἰς δάκρυα: 2, 16. Σεμίραμις προήχθη πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἐξενεγκεῖν πόλεμον, ubi male Claromont. προσήχθη. Ita ap. Anton. Lib. 34. male, Ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, imo προῆγεν: uti ap. Lucian. Tyrann. 2, 143. Καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προῆχθαι ἐλέγετο, vulgo προσῆχθαι. Vide Demosth. de Pace 61. d. 62. e. de Reb. in Chersoneso 84. e. de Cor. 517. c. in Lept. 546. d. Σκοπεῖτε δὴ, πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολὴν ὑμᾶς ὁ νόμος προάγει. Æschin. Παραπρ. 226. c. Ita ἐξάγειν et ἐξάγεσθαι, vide 5, 8, 92. 6. sic ἐκφέρειν et ἐκφέρεσθαι. Xen. K. Π. 1, 34. Plutarch. Alex. 45. Diod. 17, 70. p. 215. * Συνεφερόμενοι τοῖς θυμοῖς. L. 5, 8, 92. 6." Dorv. ad Char. 313=187. Titmanni Technoll. Mss.: Προάγω τινά· ἡγουν προφθάνω, προάγομαι δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τότε τι ποιεῖν, ἢ λέγειν. Hinc sua sumsit Phavor.: Προάγει τίς τινα, τούτεστι προφθαίνει, προάγεται δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταται τότε τι ποιεῖν ἢ λέγειν. Thuc. 3, 59. Ἡμεῖς τε, ὡς πρόπον ἡμῖν, καὶ ὡς ἡ χρεὶα προάγει, αἰτούμεθα ὑμᾶς. Cogit. "Γυναικῶν οὐκ ἄνευ τῆς θεοῦ προαχθεῖσων, Pausan. 320. Prolicio, Invito, Thuc. 391. b. Dounæus in Dem. 121. Emend. Moschus 5, 3. (ποτάγει δὲ πολὺν πλεόν ἡμμε γαλάνα, nempe legendo προάγει.) Valck. ad Scap. marg. "In hac lectione tanquam sincera omnes acquieverunt: debetur illa H. Stephano, qui in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθείε δὲ πολὺν πλεόνα μεγάλην ἄλα. Sic exhibent ista Ed. pr. Veneta et recentiores; Codex etiam Leid. nisi quod in hoc Cod. scribitur et in Ed. Trincav. ποθίη. Ποθείη est in Cod. Mosq. Προάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Græce non adhibetur. Mihi ποθείε genuinum, et sic ista scripsisse videtur poeta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζουσαι, (οὐδ' ἔτι μοι γὰ Ἐντὶ φίλα,) ποθείε δὲ πολὺν πλεόν ἄδε γαλάνα, Desiderat vero illa, nempe ἃ φρὴν ἃ δειλὰ, multo magis mitem undarum tranquillitatem." Idem ad Mosch. p. 580. in Heindorfii Ed. "Ποθίη—πλεοναμεγάλα ἄλα, Vindob." Gaisford. Quod vero Valek. ad Scap. marg. proponit, προάγει pro ποτάγει, si sic Moschus scripsisset, nostro saltem iudicio parum Græce dixisset. Non enim act. προάγω, sed

A med. προάγομαι ponitur pro Prolicio, Invito, Pellicio. Sic Aristot. et Xenoph. in locis a Nostro supra citatis. Sic etiam Plut. 6, 485., sed in loco corrupto, Τοὺς δὲ πλείονας ἀκρασία καὶ μαλακία συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν, ἐλπίς ἀναπείθει καὶ προάγεται βαδίζειν ἀναστάντας ἱταμῶς ἐπὶ τὴν συνήθειαν, κ. τ. λ. et Demosth. 325. Ἐγὼ δὴ σοι λέγω, ὅτι τῶν πολιτευομένων παρὰ τοῖς Ἑλλήσι διαφθαρέντων ἀπάντων, ἄρξαι μὲνων ἀπὸ σοῦ, πρότερον μὲν ὑπὸ Φιλίππου, νῦν δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐμὲ οὔτε καιρὸς, οὔτε φιλανθρωπία λόγων, οὐτ' ἐπαγγελιῶν μέγεθος, οὐτ' ἐλπίς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὐτ' ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν, οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρίδι, οὐδὲν προδούναι. Theognis 386. "Ἡ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην, Impellit. At Idem 402. dixit, πολλάκι δι' εἰς ἀρετὴν Σπείδει ἀνὴρ, κέρδος διζήμενος, ὃν τινα δαίμων Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει. An igitur παράγει h. l. e priore illo in προάγει mutandum est? Minime. Nam aliud προάγει, aliud παράγει: illud notat generatim Impellit, hoc speciatim usurpatur de eo, cujus mentem furor divinitus immissus præcipitet. Sic Appian. 1, 242. Ἀντίβας δὲ, θεοῦ παραγόντος αὐτὸν, ἐπὶ τὸν Ἰόνιον αὐθις ἐτράπη: 278. Εἴτε θεοῦ παράγοντος αὐτὸν αἰεὶ, ὡς καὶ τότε: 2, 261. Εἰ μὴ Λαβινὸς αὐτὸν, θεοῦ παραγόντος, ἐπὶ τοὺς φεύγοντας ἐπειθε τραπήναι: 274. Ἀλλ' αὐτὸν, αὐτοὺς φελαζόμενον περὶ Δυρράχιον, θεοβλάβεια δοκεῖ παραγαγεῖν, κ. τ. λ. "Προάγειν, Impellere blandis verbis, lenociniis orationis, ad rem, quam nolis, Invitum permovere, Pertrahere ulterius, quam tu velis, aut te deceat, Illicere, Pellicere, ut si aura navem prorsum agat, aut vitulum prætensa fronte pertrahas ad stabulum, aut torculari promoveas nescio quid, Fortschieben, Weiter schrauben, et in passivo, Evehi ultra verum et rectum, ab impostura persuasionis, aut ab affectus concitatione abreptum." Reisk.]

Προάγω εἰς φῶς, Plat. Epist. 7. In lucem profero, vel produco. [Plut. de S. N. V. 8, 184. Εἰ δὲ παιδίᾳ μὴ κῆ τις, ἀλλὰ πρᾶξιν, ἢ βουλὴν, ἀπόρρητον εἰς φῶς ἡλίου δυνατὸς ἢ προαγαγεῖν χρόνῳ καὶ ἀναδείξει, κ. τ. λ. J. Poll. 3, 8. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν εἰπεῖν, γονεῖς, τοκεῖς, οἱ γεννήσαντες, οἱ φύσαντες, οἱ σπείραντες, οἱ ποιήσαντες, οἱ τεκόντες, οἱ προαγαγόντες εἰς φῶς, οἱ θρέψαντες, οἱ πατέρες: 9. Ἐρεῖς δὲ, καὶ ὁ ἀναθρεψάμενος, ὁ ἐκθρεψάμενος, ὁ θρέψας, ὁ ἐκθρέψας, ὁ προαγαγὼν εἰς φῶς, ὁ δείξας τὸν ἥλιον. Jungerm. ibi e Plat. de LL. 9. affert, Τὸν πατέρα ἢ μητέρα, τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας.] || Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός. [Hes. Προαγαγὼν· προαγωγέων, προξενῶν. "Προαγωγέων est ap. Aristoph. Nub. 976. Ad hujus vocis explicationem pertinere videtur v. προαγαγὼν." Biel. "Lego, (sed contra verborum seriem,) Προαγωγέων· προάγων, προξενῶν." Albert. Vide Hesych. in Προαγορεύω citatum. Cod. exhibet Προαγέων. "Locum ita ordinarem: Προαγέων· προαγαγὼν, προξενῶν. Mendosum προαγεῖν pro προαγωγέων consulto retineo; in Lexicographo enim, meo saltem iudicio, ordo literarum tanto rigore observandus est, ut quotiescunque emendatiorem vocis scripturam ordo respuat, vitiosa ejusdem scriptura, quæ ordini quidem congrua est, et auctoritate Codicis approbata, in textu ponenda sit, emendationi scriptura in notis indicata; incommodis, quæ deinde ex hoc instituto nascerentur, separatus ejusmodi vocum index remediatur, necesse est." Schow.]

Προάγω, cum accus. et gen., Educo, Abduco, Aristot. Œcon. 2. Προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Eurip. autem citatur eadem constructione, προάγειν δάκρυα ὁμμάτων pro Emittere lacrymas, s. effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi video legisse pro Elicere alicui lacrymas. [Iphig. A. 1549. Ἀνεστέναζε, κάμπαλιν στρέψας κάρᾳ Δάκρυα προήγειν, ὁμμάτων πέπλον προθείς.]

Προάγω, neutraliter positum, Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου προκαθιζόμεθα. Plut. de Musica, Καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, Nec præcedere, nec subsequi. In hac autem signif. dativo jungitur; accusativum tamen habet frequenter ap. Matth. et Marc.,

ut προάγειν αὐτὸν, et προάγουσιν ὑμᾶς, &c. Xen. in A
Cyneg. de canibus fallacibus et vanis loquens, (3, 7.)
Ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχῃσι προάγουσι, Temere procurrunt,
Bud. || Citatur autem ex Aristot. Œcon. 2., Τοῦτον
δὲ τὸν τρόπον προῆγεν, pro Ad hunc autem modum
progressum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui
Alcyo inscribitur, Προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ
τοῦ Φαληρικοῦ, Progredi. Interpres tamen vertit Re-
gredi. Potest verti et simpliciter Ire, vel Iter facere.
[Progredi vertitur in Reitzii Ed.] Athen. de thala-
megio navi, Προάγοντι δὲ ἐπὶ τὴν πρῶραν οἶκος ὑπέκειτο
βακχικὸς τρισκαίδεκάκλινος, Progredienti, Procedenti.
Usurpatur et metaphorice in hac signif. ut ap. eund.
Athen. (515.) Καὶ τέλος πόρῳ προαγαγόντες ὕβρεως,
τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας—ὑβρίζον, Tandem eo petu-
lantiae evaserunt et progressi sunt. Demosth. (289.)
Ἐν τε τῷ παρόντι ἐπὶ πολὺν προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι,
Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit.
Bud. [Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361. Προά-
γει· τὸ εἰς τοῦμπροσθεν ἄγει, ἢ εἰς τοῦμπροσθεν ἔρχεται,
αἰτιατικῇ, ὡς τὸ, Προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Hinc
sua sumsit Phavor.: Προάγει, καὶ τὸ εἰς τοῦμπροσθεν
ἄγει, ἢ εἰς τοῦμπροσθεν ἔρχεται, αἰτιατικῇ συντάσσε-
ται, οἶον, Προάγει ἡμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. "In-
transitive, Præeo, Præcedo, Antecedo, de loco.
Matth. 2, 9. 'Ο ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆ-
γεν αὐτοῦς, Προibat iis, h. e. Versabatur ante oculo-
s, s. Antecesserat eos, ex opinione sc. Magorum.
Nonnulli Interpret. vertunt, Duxit, Viæ comes fuit,
ut sit i. q. simplex ἦγεν: nam πρὸ in multis composi-
tis vi omni caret, ut προϊάπειν II. A. 3. ubi v. Er-
nest. Ibid. 14, 22. Προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, Ante
se trajicere: 21, 9. Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ
ἀκολουθοῦντες, Præcedens æque ac subsequens: 26,
32. Προᾶξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, Præcedam: 28,
7. Marc. 6, 45. 10, 32. Καὶ ἦν προάγων αὐτοῦς ὁ
Ἰησοῦς: 11, 9. 14, 28. 16, 7. Luc. 18, 39. Arrian.
Diss. in Epict. 3, 26. Xenoph. de Venat. 3, 7. (I. c.
ubi tamen Lex. Xenoph. post Bud. et Nostrum vert-
tunt, Procurrere.) Exod. 23, 20. Προάγοντά σε,
(Præcedentem te.) Alex. Exod. 14, 10." Schleusner.
Lex. Plutarch. 8, 346. Προῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ *ἐπι-
κάμπειον τῆς στοᾶς, Præcessit, Prævit: 9, 90. Οὐκ
εὐφήμησете, φάναί, γάμων ὄντων, καὶ προᾶξετε θάσσον,
ὡς ἡμᾶς τῆς θυσίας περιμενούσης; Celerius perge-
tis? "Proficiscor, Egredior, Prodeo, Progredior.
Ἐκ τοῦ βουλευτηρίου προῆγον ἐπὶ θάλατταν, 14,
10, 1. 31, 22, 7. 31, 23, 1. etc. Προῆγον ἐπὶ τὸν
νεανίσκον, Adierunt juvenem, 32, 13, 9. ubi nil opus
est, ut de προσῆγον cogitemus cum Ernesto, licet
mox sequatur προσπορεύεσθαι: nam utrumque pro-
bum, et eodem jure poteras προσπορεύεσθαι leg. suspi-
cari. Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγοῦσης ἐπὶ πολὺν, Jam mul-
tum progressa die, 17, 8, 1. ubi προαγαγοῦσης suspi-
cari licet." Lex. Polyb. "Athen. 43. (Πτολεμαῖος
δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐν ἐβδόμῳ Ὑπομνημάτων, ἐπὶ Κορίνθου
προάγουσι, φησὶν, ἡμῖν διὰ τῆς Κοντοπορίας καλουμένης,
κατὰ τὴν ἀκρώρειαν προσβαίνουσιν, εἶναι κρήνην, νᾶμα
ἀνιέισαν χιόνος ψυχροτέραν, Progredientibus:) 521.
(e Phylarchi Hist.) Καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας
πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιῆσθαι, ἵνα ἀξίως ποιού-
μενοι τοῦ χρόνου τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου,
προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις, (de quo corrupto
loco v. Casaub. et Schweigh.) Valck. Mss. "Προά-
γω, intransitive, Progredior, absol. Μὴ ἐφῆς τῇ φαν-
τασίᾳ προάγειν, 2, 18, 25. Ab una re ad aliam, in
disputando, ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων ἐπὶ τὸ ἀμφισβη-
τούμενον, 2, 11, 8. ἐπὶ τὰ ἐξῆς, 3, 24, 108." Schweigh.
Ind. Gr. in Epicteti Diss. "Progredior, K. A. 6,
5, 4. προαγαγόντες, §. 7. Οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον." Lex.
Xenoph. Jambl. V. P. 27. p. 264. Ἐτερον δὲ
δαιτητὴν γενόμενον τινος ἀμαρτήρου πράγματος, χωρὶς
μεθ' ἑκατέρου τῶν ἀντιδίκων ὁδῶ προάγοντα, κατὰ μνήμά
τι στάντα φησαί, ("antea male προσάγοντα, προάγειν
autem hic significat Procedere vel Progredi," Kiessl.)
30. p. 374. Λοιδορθέντων δ' αὐτῶ τῶν πρεσβευτῶν, κάκει-
νον προσάγοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ περιόρναμενον
πολλῶν ἀκολουθούντων. "In Ciz. προάγοντος, quod
præfero," Kiessl. Imo προάγοντος unice verum est;
nam προάγω est Progredior, qui sensus huic loco

convenit, at προσάγω, Accedo. Deinde cum Arce-
rio et Kustero leg. περιβραίνονμενον, Cum se asperge-
ret, vel Lustraret aqua marina. Προάγω et προσάγω
confusa etiam habes ap. Eund. 29. p. 334. Ταῦτα δὲ
πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξή-
σαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ
ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι. "Scripta
προάγειν pro προσάγειν, quod cum Edd. Arc. et
Kust. Cod. Ciz. habet. At hæc verba ubivis con-
funduntur." Kiessl. Timæus Locr. de Anima Mundi
in Platonis Opp. T. 10. p. 11. Bip. 'Ο γὰρ αὐτὸς,
πόκα μὲν (scr. ποκά μὲν) ἔσπερος γίγνεται, ἐπόμενος
τῷ ἁλίῳ τοσοῦτον ὁκόσον μὴ ὑπὸ τὰς αὐγὰς αὐτῷ ἀφανί-
σθῃμεν· πόκα δὲ (scr. ποκά δὲ), ἔφως, αἶκα προαγέηται
τῷ ἁλίῳ, καὶ προανατέλλῃ ποτ' ὄρθρον. Glossæ: Προά-
γε· Præi. Προάγω· Præcedo, Antecedo, Progredior,
Præeo, Proveho, Procurro. Προάγει· Procedit, Ante-
cedit, Præcedit. Hesych. Προάγομαι· προέρχομαι
Προάγων· ἀρχόμενος. "L. ἐρχόμενος." Wakef. Mss.]

Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum
B agmine procedens; vel potius, composito agmine,
ita enim legendum existimo ap. Bud. 383. Polyb.
Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν
τοῦ Πάδου γέφυραν. ["Προάγω, Educo copias, Pro-
ficiscor, Progredior cum exercitu, 2, 65, 1. (Ἀνα-
λαβὼν τὴν στρατιὰν Ἀντίγονος, προῆγε μετὰ τῶν συμ-
μάχων εἰς τὴν Λακωνικὴν,) 3, 17, 1. (Ἀννίβας δὲ
μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς Καινῆς πόλεως,
προῆγε ποιούμενος τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν:)
3, 35, 1. 4, 19, 4. et 6. etc. Προῆγε τοῖς ἀπου-
ραγῶν, 3, 47, 1. n." Lex. Polyb. "Προάγω, Pro-
gredior, Procedo, de exercitu dicitur, 1 Macc. 10,
77. et est nostrum Vorrückene, Προῆγεν εἰς τὸ πεδίου." B.
Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

Προάγω, Præcello, in qua signif. Lat. itidem usur-
pant Anteeo. Diosc. (1, 91.) Προάγει δὲ πασῶν τῶν
ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, καὶ μετὰ ταύτην ἡ σχινίνη. [Hes.
Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη. "Nī fallor, e
Prov. 6, 8. Τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη (ἡ μέλισσα,)
Ob sapientiae cultum magni aestimari solet. De qua
vi τοῦ προάγεσθαι v. H. Steph. Thes." Ernest. Gloss.
SS. Hes. 234. Cf. Biel. supra. Glossæ: Προάγω·
Produco, Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero.]

Προηγμένα et ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiana
verba, quæ Cic. Promota et Remota interpret. Idem
προηγμένα, vertit etiam Producta, Præposita, et Præ-
cipua: ἀποπροηγμένα, Rejecta. De Finib. 3, (15.):—
Itemque hinc esse illud exortum, quod Zeno προ-
ηγμένον, contraque, quod ἀποπροηγμένον nominavit,
cum uteretur in lingua copiosa factis tamen nomini-
bus ac novis; quod nobis in hac inopi lingua non
conceditur: quamquam tu hanc copiosiore etiam
dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis
verbi intelligatur, rationem hujus verbi faciendi Ze-
nonis exponere. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia
regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem,
id enim est προηγμένον, sed eos qui in aliquo honore
sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit
ad regium principatum: sic in vita, non ea quæ pri-
mario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obti-
D nent, προηγμένα, id est Producta, nominantur. Quæ
vel ita appellemus, id erit verbum e verbo, vel pro-
mota, et remota, vel, ut dudum diximus, præposita,
vel præcipua: et illa rejecta, [Pearcius corri-
git, ut illa.] Re enim intellecta, in verborum
usu faciles esse debemus. Quoniam autem omne,
quod est bonum, primum locum tenere dicimus;
necesse est nec bouum esse, nec malum hoc, quod
præpositum vel præcipuum nominamus. Itaque, etc.
["Ἀποπροηγμένον; Rejectum. Stoici cum nollent
boni malique loco ponere quicquam præter virtutem
et turpitudinem, ceteras res, quibus non potest eo-
dem modo animus humanus moveri, tanquam valedi-
tudinem rectam, morbum, dolorem, voluntatem, vi-
tam, mortem, divitias, paupertatem etc. distribue-
bant in προηγμένα et ἀποπροηγμένα, h. e. Dignas,
quæ deligerentur, vel repudiarentur, ut v. c. valedudo
recta προηγμένον esset, morbus ἀποπροηγμένον, ad
Div. 9, 7. Fin. 3, 15." Ernest. Clave Cic. Lucian,
1, 560. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν

ἔστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; (ubi v. Interpr.) 2, 821. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; Dio Chrys. 45. p. 206=515. Σκοπεῖτε, εἰ τῷ βαρὺς γέγονα τῶν πολιτῶν, ἢ κατ' ἰδίαν ὑπὲρ ἑμαντοῦ λέγων, ἢ κοινῇ προφέρων καὶ ὀνειδίζων χάριτας, ἢ προαγαγὼν τινὰς ὧν ἐβουλόμην, ἢ τοῦναντίον, οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν βουλευτῶν καταλεγέντων, κ. τ. λ. "Contraria sunt προαγαγεῖν et ἐλαττοῦν, translatio est ab aulis principum, ut docet Cicero (l. c.)" Casaub.]

["Προάγω, proprie transitive sumitur, ut significet Produco, Profero. Act. 12, 6. "Ὅτι δὲ ἐμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, sc. eis δίκην, s. eis τὸν δῆμον, e v. 4. Cum vero Herodes vellet eum producere, h. e. Cum adesset dies supplicii. Προάγεσθαι enim ap. Græcos κατ' ἐξοχὴν rei dicuntur, qui in concionem, aut ad iudices ducuntur, partim ut ad criminationes respondeant, partim, ut pœnas luant, ita ut suppleatur formula eis ἐκκλησίαν, aut eis δίκην. Cf. Joseph. A. J. 16, 11, 6. Ἡρώδης προαγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τριακόσιους τε τῶν ἡγεμόνων τοὺς ἐν αἰτίᾳ γενομένους: B. J. 1, 27, 2. Ἡρώδης τοὺς υἱεῖς οὐ προήγαγεν εἰς τὴν δίκην. Arrian. de Exp. 4, 14, 3. Polyb. 1, 7, (12. 'Προαγαγόντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν, In forum eos prodixerunt flagris cædendos. Sic pro προσάγειν εἰς μέσον τὸ στάδιον, 18, 29, 8. n. fortasse προάγειν leg., quod tamen non necessarium.' Lex. Polyb.) Cf. Raphaelii Obs. Polyb. 332. ('2 Macc. 5, 18. Οὗτος προαχθεὶς παραχρῆμα μαστιγωθείς ἀνετράπη τοῦ θράσους, Hic productus et statim flagellatus ab audacia repulsus est.' Biel. Thes.) Sic etiam Produco de reis usurpatur ap. Cic. in Verr. 5, 6. et 45. 'Capitibus involutis cives Romanos ad necem producere instituit.' Epp. ad Div. 12, 4. 'Productus in concionem a Canutio, turpissime discessit.' Eodem modo προάγειν quoque ab Josepho adhiberi, docuit Krebs. Obs. Flav. 213. Act. 16, 30. Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἐξω, Iisque foras productis: 25, 26. Διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ' ὧν καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης, σχῶ τι γράψαι, Propterea produxi eum ad vos, et ad te maxime, rex Agrippa, ut, rei disquisitione facta, habeam, quod Cæsari rescribam." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Προάγω, Educo. OEcon. 11, 15. Τὸν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν δομο, Leuncl. Ante me, quod et ipsum ferri potest." Lex. Xenoph. In talibus τὸ πρὸ respondet Anglico Forth: Bring forth the horse, i. e. Bring out.]

["Προάγω, Proveho. K. Π. 1, 4, 4. Προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ προσῆγον γενέσθαι." Lex. Xenoph. Cf. Demosth. 1392.]

["Προάγω, Promoveo. K. Π. 3, 3, 12. Τοὺς πεζοὺς προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο. K. A. 4, 6, 14. Προήγαγεν Ἀριστάννυμος τὸ στράτευμα πᾶν ὡς δέκα στάδια πρὸς τοὺς πολεμίους: 6, 5, 5. Hist. 6, 5, 17." Lex. Xenoph.]

["Προάγω, Eveho. Pseudo-Longin. 1, 1. Δι' οὗτου τρόπου τὰς ἐαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύομεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν. Amplifico, Thuc. 6, 18. Τῷ δὲ εἰωθῆτι κόσμῳ, ὥσπερ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν, ἅμα νέοι γεραιτέροις βουλευόντες, ἐς τὰδε ἦσαν αὐτὰ, καὶ νῦν τῷ αὐτῷ τρόπῳ περᾶσθε προαγαγεῖν τὴν πόλιν. Perficio, Hes. Προάγεσθαι ἐπεξεργάζεσθαι.]

["Προάγω, Produco, ut maceriam ulterius in viam publicam. Demosth. 1279. Τὴν αἵμασιαν προαγαγόντες, στενωπέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι.]

["Προάγω, de tempore, Prætereo, Elabor, Abo, Dudum contingo, Ante evenio. 1 Tim. 1, 18. Κατὰ πᾶς προαγούσας ἐπὶ σε προφητείας, Secundum admonitiones et præcepta, quæ olim tibi dedi. Hebr. 7, 18. Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, Abrogata enim est æconomia Mosaica, quæ olim locum habebat, s. superioris temporis." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Προάγω, Citius et prius pervenio ad aliquid, Magis potior, ita ut alter spe et eventu potiundi excidat. Matth. 21, 31. "Ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, Portitores ac meretrices multo magis, citius ac prius perventuros esse ad felicitatem Christianam, quam vos, s. Im-

probissimos quosque potius perventuros esse ad felicitatem Christianam, vobis plane exclusis." Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Προάγω, προφέρω, προάγω, προλαμβάνω, Produco, Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero. Zonar.: Προάγουσιν· προλαμβάνουσιν. Προάξειν· ἀντὶ τοῦ προλάβω. "Leg. videtur προάξω." Tittmann. Technoll. Mss. ap. Eund.: Προάγω τινὰ· ἡγουν προφθάνω. Hinc sua sumsit Phavor.: Προάγει τίς τινὰ· τουτέστι προφθάνει.]

["Προάγω, Kuhn. ad Pausan. 152. Verheyk. ad Anton. Lib. 225. ('Καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι' αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν νόσον, ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, ἐξέειπε τὸν λόγον πρὸς Ἰππολύτην τὴν τροφόν. Προῆγεν pro προῆγεν positum, quia eadem ratio esset τοῦ προάγειν et προσάγειν, nullus dubitat Abresch. in Addend. ad Æsch. p. 642. Contra προσῆγεν damnat Dorv. ad Char. 187. et aliorum exemplis Antonino προῆγεν restituendum censet. Corruptum vero putat Ruhnck. reponitque, τὸ πάθος αὐτὴν ἡπείγειν. C. 29. 'Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἡπείγειν τοῦ Ἡρακλέους.' Sed alia est ratio verborum, 'Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην κ. τ. λ. Stare potest προῆγεν, quod minus a vulgata lectione recedit, Coëgit, Stimulavit. Dorvillii verba supra dedimus.) Wessel. ad Herod. 161. ad Diod. S. 1, 78. 241. 427. 431. 2, 27. 202. 331. 449. Herod. 773. Valck. Præf. ad Phæn. p. vii. Zeun. ad Cyrop. 52. Toup. Emendd. 2, 222. Argum. Equit. Epigr. ἀδ. 88. Meleager 61. Charit. 481. Jacobs. Anth. 8, 213. 10, 74. 90. Diod. S. 1, 689. ad 2, 231. 258. Fischer. ad Weller. 1, 407. 2, 279. Med. Diod. S. 1, 709. ad Dionys. H. 3, 1479. Προάγε, Heindorf. ad Phædr. 189. ibid. 193. Thom. M. 866. Ammon. 140. (vide Ὑπάγω.) Progredior, Dionys. H. 5, 203. Plutarch. Alex. 176. Schm. Procedo, Dorv. ad Char. 208. ad Thom. M. 4. 6. Impello, ad Diod. S. 1, 701. ad Xenoph. Mem. 1, 2, 17. 22. Ad honores proveho, Diod. S. 1, 68. 2, 122. 154. 293. 328. 385. 492. Plut. Mor. 1, 699. Perduco sc. feminam, ad Lucian. 1, 371. Valck. ad Hippol. p. 222. ('Οὐκ ἂν ποτ' εὐνῆς οὐνεχ', ἡδονῆς τε σῆς, Προῆγον ἂν σε δεῦρο. Non absurda est Scaligeri conjectura, προῆγον, Non huc te pellicerem verborum meorum lenociniis: v. Dou-næus in Dem. 121. Poterat se mulier, ut erat lena, considerare tanquam προαγωγόν. Theopompus Athenæi 443. memorat Μαστροποὺς τὰς εἰθισμέναις προαγωγέειν τὰς ἐλευθέραις γυναῖκας.)" Schæf. Mss. Προῆγον etiam Musgravio melius videtur. "Προῆγον Mss. et Edd. ante Brunck. qui e Scal. conjectura edidit προῆγον, fortasse recte; sed, cum et alterum probum sit, textum mutare nolui." Monk. Προῆγον edidit et Matthiæ, sed perperam: nam quicquid contradicat Monk., προῆγον sensu eo, qui huic loco convenit, nos ne Græcum quidem esse arbitramur. Confitendum est tamen Valck. errasse scribentem προάγειν hic accipi posse pro προαγωγέειν, cum illud verbum hoc sensu Atticis in usu non esse videatur. Προῆγον igitur h. l. verterimus, Non te huc pertraherem, I would not push you on so far, Stimularem. Vide Eust. in Προαγωγὸς citandum.]

["Προάγω. Chio Heracl. Epist. 14. Eis Βυζάντιον θρασυτέρῳ μὲν, ταχεῖ δ' οὖν πλῶ διασωθεῖς, ἔγνω αὐτὸς τε ἐπιμεῖναι χρόνον, ὃν ἂν μοι καλῶς ἔχειν δοκῇ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμψαι Κρῶβυλον, τὸν θεράποντα, ἵνα τὴν κάθοδον πράττωμεν ὠφελίμως τῇ πατρίδι· τὸ μὲν γὰρ ἡμέτερον ἀσφαλές, οὐκ ἐπὶ Κλεάρχῳ ἐστὶ βούλομαι δ', ἐπεὶ προῆχθην ἅπαξ, καὶ καθόλου σοὶ τὴν ἐμὴν γνώμην δηλώσαι. "Cum semel provectus sum, Da ich einmal so weit fortgeschritten, herausgerückt bin, metaphora ducta a navigantibus, qui provecti in altum προάγεσθαι dicuntur." Orell. Vellemus vir doctus pauca quædam exempla τοῦ προάγεσθαι, in re nautica usurpati, citasset; et dum id factum fuerit, nos in talibus locutionibus nihil aliud videbimus præter notionem Progrediendi viam, Procedendi aliquantum viæ, quam huic verbo sæpe inesse jam pluribus probavimus.]

["Προάγομαι, Serpo, Latius permano, Glisco, Procedo. 'Ἐπειδὴ δὲ ταῦθ' οὕτω προήγετο, καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἐκράτησε, 426." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Cass. Dio 672. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον οἶκοι καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους κατὰ συστάσεις ἐστασίασαμεν, ἔπειτα δὲ καὶ

ἐς τὰ στρατόπεδα τὸ νόσημα τοῦτο προηγόμενον, Pro-pagavimus.]

[“Προάγωμαι, Educo liberos, Instituo genere quodam morum. Ei γὰρ οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προῆται παῖδας, 1264.” Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Προαγωγή.]

[Προάγω, In medium profero. Stobæi Aristoxenus, T. 1. p. 16. Heeren. Τὴν δὲ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς πραγματείαν, μάλιστα πάντων τιμῆσαι δοκεῖ Πυθαγόρας, καὶ προάγειν (l. προαγαγεῖν) εἰς τὸ πρόσθεν, ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς τῶν ἐμπύρων χρείας, πάντα τὰ πράγματα ἀπεικάζων τοῖς ἀριθμοῖς.]

[“Προῆχα, Valck. ad Xenoph. Mem. 249.” Schæf. Mss. “Εἰς ἃ προῆχασι τὴν πόλιν, 346. Εἰς ὅσιν αἰσχύνῃ καὶ ἀδοξίαν προῆχε τὴν πόλιν, 772.” Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Dorv. ad Char. 493=481. et notata in Ἀγω et Εἰσάγω. Glossæ: Προῆξεν Antecessit.]

[“Προάγω et προσάγω, conf. Dorv. ad Char. 313. Wessel. ad Herod. 161. Brunck. Œd. T. 351. ad Diod. S. 2, 83. 258. 268. 301. 335. 412. 467. 488. ad Dionys. H. 1, 454.” Schæf. Mss. Προαχθεῖς, παραχθεῖς, et πραχθεῖς conf. Suidas: Καθηκόν φασὶ πρῶτον ὠνομακεῖν τὸν Ζήνωνα τὸν Κιτιέα, καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκεῖν. Καθηκόν. (Sic Kust. edidit. Versio Latina: Et librum de eo scripsisse. Καθηκόν id esse dicunt etc. Sed leg. ex Ed. Mediol. καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκεῖν Καθηκόν, Librum de eo scripsisse, cui titulus Καθηκόν.) “Ὅτι καθηκόν φασιν εἶναι, ὃ προαχθὲν εὐλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμὸν, κ. τ. λ. “Vocabuli (προάγω) frequens quidem ap. Stoicos usus est, (auctoribus supra citatis adde J. Bakeum ad Posidonii Reliqq. 279.) sed cum significatio ejus sensui loci hujus non conveniat, levissima mutatione scr. puto παραχθὲν.” Kust. Sua sumsit Suid. e Diog. L. 7, 107.: “Ἐτι δὲ καθηκόν φασιν εἶναι, ὃ προαχθὲν εὐλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμὸν. “Similiter ap. Suid. Leg. utrobique παραχθὲν e Sexto Emp. adv. Math. 7. p. 167.: Τὸ δὲ κατὸρθωμα εἶναι, ὅπερ παραχθὲν εὐλογον ἔχει τὴν ἀπολογίαν. Male quoque ap. Stob. παραχθὲν: “Ὅριζεται δὴ τὸ καθηκόν, τὸ ἀκόλουθον ἐν ζωῇ, ὃ παραχθὲν, εὐλογον ἀπολογίαν ἔχει.” Menag. Obiter quærimus quid in Diog. L. et Suida faciat τε post εὐλογον, quod non agnoscunt Sext. Einp. et Stob. ? Hesych. Προβιβασθεῖς· παραχθεῖς, (πραχθεῖς.) Ubi Heins. perperam corrigit προσαχθεῖς. “Ejciendum illud παραχθεῖς, cujus emendatio, προαχθεῖς, præcedit, ut modo, Προβιβάσαντα· προάξαντα. Suid. Προβιβάσαντες· προάξαντες. Idem vitium mox in v. Προβιβάσεις, ubi πράξεις pro προάξεις. Inf. Προηγμένον· προαχθέντα. Sic dudum correxeram, corruptam vocem parenthesi distinguens. Eodem modo Biel.: “Vox παραχθεῖς videtur esse a manu correctoris, et in margine primum posita pro παραχθεῖς, postea vero, retenta simul vitiosa lectione, ab indocto Librario inserta.” Albert. Προάγω et προάρχω, conf. Phot.: Προβιβάσαντες· προάξαντες. Leg. ut monuit et Schleusner. προάξαντες.]

Προαγωγή, (ἡ,) Promotio, Provectio. Et peculiariter Provectio ad honores, Avancement ad verbum, ut modo dictum est: ut; Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς, quod exemplum affertur ab Eust. (1479.) dicente τιμὴν hic per προαγωγὴν significari. [Post φίλων inserere εἰς e Posidonio ap. Athen. 212. ubi hæc leguntur: Καὶ χειροτονηθεῖς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρεσβευτῆς, ὅτε εἰς Μιθριδάτην τὰ πράγματα μετέρρει, ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων εἰς ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. “Maximam ap. eum uactus promotionem, ut vulgo loquuntur, i. e. Ad præcipuam ab eo provectus dignitatem; non προαγωγῆς, quod Dalecamp. vertit, Facillimum ad illum accessum obtinuit.” J. Bakeus ad Posidonii Reliqq. 279.] Convenit autem hic locus ab eo citatus cum isto Plut. in Apophth. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, Amici ad dignitatis gradum promoti et evecti, [p. 236. a. Ἰνδάρνον δὲ τοῦ στρατηγοῦ ἐπὶ πλέον δομένον, καὶ λέγοντος τεύξεσθαι αὐτοὺς τῆς ἰσῆς τιμῆς τοῖς μάλιστα ἐν προαγωγῇ φίλοις τὸν βασιλέως: de Animi Tranq. 466. c. Διὰ ταῦτα προαγωγὰς ἐν αὐλαῖς δῶκουσι.] Sic Josephus, Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, pro προῆγεν. Gall. Il les

avançoit. [“Diod. S. 1, 576. 2, 293. 304. 353. 357.” Schæf. Mss. Vide Παραγωγή. “Προαγωγή ἐν τῇ αὐλῇ, Promotio ad dignitatem, Dignitas, 4, 13, 14. Περὶ τὰς προαγωγὰς ἐσπουδακεῖναι, 1, 10. tit.” Ind. Gr. in Epicteti Diss. “Προαγωγή, Provectio ad honores, Dignitas, Honores, 6, 8, 4. 6, 53, 8. 15, 34, 5. Sic 24, 8, 11. Τὰς τῶν πατέρων προαγωγὰς corrigendum fuit pro vulg. παραγωγὰς.” Lex. Polyb.]

Προαγωγή, pro Institutione, quæ ἀγωγή appellari solet, quasi Ductus, citatur ex hoc Polybii loco in ejus Operum Fragmentis, Τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente signif. potius accipi. [Vide Wessel. in Παραγωγή citatum, et Lex. Polyb. modo in Προαγωγή, Promotio, adductum. Cf. et Reisk. in Προάγω, Educo, allatum.]

[Προαγωγή, Productio, Gl.]

[Προαγωγή, transtulerunt Stoici ad sua προηγμένα. Plut. de Commun. Nott. adv. Stoic. 1072=377. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ. Τὰ δὲ κατὰ φύσιν πότερον ὡς ἀγαθὰ ἐκλέγονται, ἢ ὡς ἀξίας τινας ἔχοντα ἢ προαγωγὰς . . . τοῦτο πρὸς τὸ τέλος, ἢ πρὸς ἕτερόν τι τῶν ὄντων; “Xyl. lacunam explet e conjectura, interposito καί. Plura desiderantur, meo sensu, ita supplenda: προαγωγὰς; ΛΑΜΠΡΙΑΣ. Ὡς ἔχοντα προαγωγὰς. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ. Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ τέλος —.” Wytttenb.]

Προαγωγή, Perductio mulierum qualis a lenonibus fit, Lenocinium. Vide Προαγωγεία, post προαγωγέω. [Demosth. 678. Εἴθ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προαγωγῆς ὕψ' ὑμῖν φίλον, καὶ, ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίση, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἶεσθε δεῖν ἐσχυρόν ποτ' εἶσαι γενέσθαι, καὶ ταῦτα δι' ὑμῶν; “Προαγωγή, Lenocinium, Kuppeley. Ἐκ προαγωγῆς—φίλον, Non sponte sua, sed illectum spe lucri.” Reisk. Aliter tamen h. l. explicat Harpocr. Ἐκ προαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδ' ἀπολοικῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν * προηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστοκράτους. Atque ex eo Suid. et Zonar.: Ἐκ προαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδὲ ἀπολοικῶς. Pro ἡμένων Vales. leg. censet ἡνωμένων. “Quidam Codd. ἐκ προαγωγῆς habent, ut Suid. et οἰχομένων pro οὐχ ἡμένων.” Maussac. “Ἐκ προαγωγῆς, ita edidi cum Aldo et Maussaco potius, quam cum postremo ἐκ προαγωγῆς, qui in eo etiam moriozem agit, quod sic citet notam Maussaci: ‘Ἐκ προαγωγῆς, quidam Codd. ἐκ προαγωγῆς habent, ut Suid.’ tanquam ita stultus ac stupidus fuisset Maussacus, ut notaret id, in quo nulla est differentia vel notandi causa. Perperam vero ap. Suid. scribi ἐκ προαγωγῆς, et vel ab ipso, vel a descriptoribus ejus non intellectum fuisse illud ἐκ προαγωγῆς, inde patet, quod προαγωγή non procedat ad necessitatem usque, quam in προαγωγῇ agnoscit Harpocr., sed tantum ad delectionem et voluptatem, ut in Thuc. a Maussaco ad v. Λογοποιὸς allegato, Οὔτε ὡς λογοποιοὶ ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, (imo Maussacus ibi habet ὡς λογογράφοι, neque aliter legitur in Thuc. 1, 21. unde hæc verba sumta sunt. Sed, cum προαγωγή, ut in voce Noster mox docebit, Fabrilis sit instrumentum, quo admoto ligna curva dirigunt, quærimus cur non liceret Græcis προαγωγήν usurpare pro Complatione, Apta junctura, Commissura? Vide nos paulo post.) Sed neque H. Steph. illuc eam locutionem trahit, sed ait, Accessione sensim accrescente, ut sumsit eam explicationem e Budæo in Comm., non aliter illic verba Demosth. c. Aristocr. citante et explicante. (Verba Budæi sunt hæc:— ‘Ἐκ προαγωγῆς aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Aristot. Polit. 5. Ὅτε μὲν ἐκ προαγωγῆς καὶ κατὰ μικρὸν γινομένης τῆς μεταβολῆς καὶ λαμβανούσης, ὅτε δὲ θάπτον: 7. Πάντα γὰρ ὅσα δυνατὸν ἐθίζειν, εὐθὺς ἀρχομένων βέλτιον μὲν ἐθίζειν, ἐκ προαγωγῆς δ' ἐθίζειν. Theophr. Τὴν δὲ μορφήν· κειτῶδες τὸ φύλλον, πλὴν ἐκ προαγωγῆς μᾶλλον ἢ περιφέρεια, Nisi quod sensim magis in rotundum conformatur. Demosth. κ. Ἀριστοκρ. Εἴθ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προαγωγῆς ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν δύνασθαι ὑμᾶς νομίση, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἶεσθε δεῖν

ἰσχυρόν ποτ' ἔασαι γενέσθαι; Itane vero quem videtis vobis amicum sensim fieri, et prout increscere opes vestras arbitratur, ita vos benevolentia complectentem, et reliqua? Glossæ: Ἐκ προσαγωγῆς. E vindicta, Sensim.) Quæ tamen ipsa, ut opinor, et legit et explicuit aliter Harpocr., ut docent ejus Mss., haud dubie melius. Agitur enim de eo, qui e necessitate cogitur amicus esse, non ex ingenio et indolis propensione et simpliciter, quia sic placet, sed ἐκ προσαγωγῆς, e ratione eum cogente, quia putat vires vestras esse magnas, quia νομίζει δύνασθαι ἡμᾶς. Hæc cogitatio vestri status, ut considerat Harpocr., est necessitas illum compellens, quam et mox illustrat vocans metaphoram, non ut lepide noster Frisius edidit, ἀπὸ τῶν οἰχομένων, quæ lepidius vertit, A proficiscentibus, quod ideo facit, quia in illo et omnia καλὰ et notitia Gr. sermonis οἵχεται, sed ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων. Id foret, Ab illis, quæ non quiescunt et desident, aliquoties Hesychio ἡμενος explicatur καθήμενος, sed quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ e projecturis, quasi intelligeret Machinas, vel alias quas-cunque, vel quæ in Tragœdia deos commovebant. (Nos quidem parum intelligimus, quomodo ἐκ προσαγωγῆς in Demosth. loco ab Harpocr. dici potuerit Metaphora a machinis, quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ e projecturis.) Sed videndum, an non scripserit Harpocr. ἡμένων, ut innuat petitam tralationem ab illis, qui sponte non sunt incensi, non ardent nec flagrant ad aliquid suscipiendum, sed trahuntur a quibusdam projectis, quæ antea vinculis et tormentis fuerunt astricta, non secus ac quædam νευροσπαστούμενα. Habes, Λαμβάνοντες ἡμένας λαμπάδας, in v. Λαμπάς." Jac. Gronov. Sed rectissime dubitaris, an ex Harpocr. verbis, sic scriptis, ut V. D. scripsit, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς, elici possit sensus, quem elicere velit. Nam ad talem sensum efficiendum, ante ἡμένων desideraretur vox τῷ Sponte respondens, quæ in hoc contextu subintelligi non potest. Secundum Gronov., ἡμένων et προηναγκασμένων inter se opposerentur, prius notans Incensis, non, Sponte incensis; posterius autem antea Astricta. Sed nulla potest esse oppositio Incensorum Antea astrictis. Ergo falsa est Gronovii explanatio. Nec magis audiendus est Reisk. qui προσαγωγὴν interpretatur Lenocinium, et per ἐκ προσαγωγῆς φίλον intelligit Non sponte sua, sed illectum spe lucri. Probat tamen hanc sententiam Tittmannus ad Zonaræ loc., cujus verba sunt: — "Ἐκ προσαγωγῆς, sic Suid. quoque, quem ex Harpocr. hausisse monet Kust. Sed Harpocr. habet ἐκ προσαγωγῆς, (quidam tamen Codd. teste Maussaco, ἐκ προσαγωγῆς exhibent,) utri rectius legitur ap. Demosth., quam ille citat, Or. c. Aristocr. 678. ubi v. Reisk. (non in Annot. ubi nihil ad h. l. annotavit, sed in Ind. Gr.) Προάγειν de eadem re sæpissime Demosth. (imo nullus ap. eum extat locus, in quo προάγειν diserte legitur de lenocinio proprie sic dicto, nec dum reperimus ullum scriptorem, a quo id verbum usurpatur per metaphoram a lenocinio petitam. Alia ratione explicanda sunt ea loca, huc pertinentia, quæ in Προάγω dedimus. Προάγω pro προαγωγέω Atticis in usu non erat, ut et ibi monuimus de quodam Eurip. Hippol. loco agentes.) Προαγωγός, Leno, Aristoph. Thesm. 348.: προαγωγέειν, Nub. 972. Xenoph. Sympos. 4, 62. 64. et προαγωγή 61. Contra ἐκ προσαγωγῆς dicitur de eo, quod ita crescit, ut vix sentias, uti ap. Lucian. Zeuz. 1, 844." (Parum recte V. D. cum aliis hunc Luciani locum intellexisse mox videbimus.) Sed προαγωγήν pro Lenocinio nemo adhuc aliunde, quam e Demosth. loco, firmavit, nec quidem in eo possunt verba, ἐκ προαγωγῆς φίλον, significare, ut tradit Reisk., Non sponte sua, sed illectum spe lucri. Hoc enim si sibi voluisset Demosth., προαγωγήν sumere pro eo, quod Anglice dixeris Self-interest, longe aliter sententiam ordinasset; certe vocem usurpasset, quæ vim τοῦ Self exprimeret. Quæ cum ita sint, nobiscum lege in Demosth. ἐκ προσαγωγῆς, Harpocratationisque glossam sic refinge:

Ἐκ προσαγωγῆς ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀναγκήν, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἀπλοϊκῶς, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς. ἡμένων nempe, ab ἄπτω, Apto, Annecto, Alligo; προηναγκασμένων autem, a προαναγκάζω, Arcte astringo vel apprimo. Omnino recte Demosth. verba ἐκ προσαγωγῆς φίλος exposuit Harpocr. Necessitate coactus, per metaph. a re fabrilī. Προαγωγήν enim est Fabrilē instrumentum, quo admoto ligna curva dirigunt, et προσάγω in re fabrilī est verbum proprium, ut ostendit Æsch. Suppl. 450. καὶ γεγόμενται σκάφος Στρέβλαισι ναυτικάσιν, ὡς προσηγμένον. "Distingui malim, γεγόμενται σκάφος, Στρέβλαισι ναυτικάσιν ὡς προσηγμένον, Clavis compingitur navigium, veluti cuneis nauticis adductum. I. e. Adeo ab omni parte constringor et coarctor, tanquam navis adacta et ligata cuneis et clavis, ut quo me vertam, nesciam." Stanl. Προσηγμένον extra necessitatem conjecit Schutz. "Scaliger, προσηγμένον. Non video causam, cur receptæ scripturæ controversia moveatur, quæ ut Lat. Adducere, dicit Adductum, Astrictum, et adactum cuneis nauticis." Abresch. Sed, ut de illa interpretatione Demosth. verborum, quam proposuimus, minus dubites, afferendus est hic Luciani locus, quem Tittmannus ad Zonar. supra citatus et omnes Samosatensis interpretes adhuc perperam intellexerunt: 1, 844. Καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἄρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικίῳ τὸ ἱππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. Vertitur: Commistio vero et commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, et accessu, qui vix sentiatur, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. At, si ἡρέμα est Sensim, ἐκ προσαγωγῆς non potest significare Accessu qui vix sentiatur, cum hoc non amplius dicat, quam illud. Sensim, et Accessu qui vix sentiatur, unum ideinque sonant. Distingue igitur, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, e tverte sic, Sensim, non subito transiens et per vim conversa, ut ap. fabros τὰ οὐχ ἡμένα ἐκ προσαγωγῆς ad se invicem recte constituuntur, ἐκ προβολῶν προαναγκάζονται δεσμοῖς.]

Προαγωγός, ὁ, ἡ, Perductor, s. Productor, nam Juvenal. (6, 241.) Producere filiam dixit, [a Ruperto aliter intellectus, v. Plaut. Asin. 3, 1, 40. cf. Casaub. ad Suet. 145. Comment. ad Petron. c. 25.] Leno, Prostitutor, qui alio nomine μαστροπός. Æsch. c. Timarch. (177.) Καὶ τοὺς προαγωγούς γράφεσθαι κελεύει, κἂν ἄλῳσι, θανάτῳ ζημιούν. ["Τὰς προαγωγὰς, Bern." Tayl.] Theophyl. Epist. 51. gen. fæm. "Ὅτε δὲ τὴν προαγωγὸν προσέειπον. Arist. Vesp. (1023.) "Ἴνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγούς ἀποφῆνῃ, quod quidam interpr. Ne Musas quibus utitur in componendis Comœdiis, redderet meritorias et prostitutas: vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum. [Idem in Thesm. 340. ἡ δοῦλη τινός, Προαγωγός οὐς, * ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότη, ubi Schol. τούτέστιν, ἡ προάγουσά τινα γυναῖκα πορνευσομένην, καὶ διδάσκαλος πορνείας οὐσα κακῶν. Suid. et Phot. Προαγωγός διδάσκαλος κακῶν. Hesych. Προαγωγός διδάσκαλος κακός (l. κακῶν,) καὶ μαστροπός, μόνος μανλιστής. "Quid sibi vult μόνος? an pro ἄνομος?" Albert. "An leg. μανλὶς, μανλιστής? Hes. Μανλὶς ἡ μισθῷ τι ποιούσα, Quæ corpore quæstum facit." Toup. Emendd. 4, 233. Hes.: Κυπρογενέους προπόλου, προαγωγού. Μαστροπός δύστροπος, πανούργος, ἀπατεών, ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν (αἰνον προκαλῶν, ut προάγων;) καὶ μανλίζων, ἡ προαγωγός. Aristoph. Ran. 1078. Ποῖον δὲ κακῶν οὐκ αἰτίος ἐστ'; Οὐ προαγωγούς κατέδειξ' οὗτος, Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μινυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς, Καὶ φασκούσας οὐ εἶν τὸ εἶν; Glossæ: Προαγωγός Productor. Προαγωγός πορνιοβόσκος, Lenocinator. "Abresch. Lect. Aristæn. 304. (' Προαγωγός et μαστροπός, interpr. Apul. Miles. 9. p. 187. fuerit Stupri sequestra et adulterorum internuntia, ubi et v. Pric.') ad Xenoph. Eph. 217. Charit. 114. (Προαγωγός γέγονεν

ἀλλοτρίας γυναικός.) Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67. leg. νῦν." Schæf. Mss. "Vox *προκομιστῆς occurrit leg. Cyrill. c. Jul. 6. p. 205. Καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἓνα τινὰ τῶν ἐπιτηδείων, καὶ γυναικῶν αἰσχυρῶν προκομιστὴν αὐτῷ γεγονότα, Ἡφαιστίων οὗτος ἦν, ἀνέϊπε θεὸν, βρωμῇ καὶ θυσίαις τιμᾶσθαι προστέταχεν. A Procurer." Toup. Emendd. 4, 301. Eustath. 1479. : Τὸ δὲ ἦγετο κούρην, πάννυ σὺνηθες ἐπὶ γάμου λέγεσθαι τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ, ἡγαγόμεν γυναικῶν· εἰς τὸ πᾶν δὲ εἰπεῖν, τὸ ἄγειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σεμναὶ λέξεις εἰσὶν· εἰ δὲ ψεκτὸν ὄνομα ὁ προαγωγὸς, ἔτι δὲ καὶ τὸ προαγωγέειν πάντων γὰρ οὐκ ἐπαίναται ταῦτα εἰσὶν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ προάγειν σεμνότητά ἔχει, ὥσπερ καὶ ἡ προαγωγή· τιμὴν γὰρ αὐτὴ δηλοῖ, οἶον, Ὑποδραμῶν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων (adde εἰς) ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. Unde locus hic depromptus sit ab Eust., in Προαγωγή jam indicatum est. Προάγειν igitur tantum in bono sensu sumebatur, atque adeo erravit Valck. ad Eurip. Hipp. 493. Προῆγον ἂν σε δεῦρο scribens, "Poterat se mulier, ut erat lena, considerare tanquam προαγωγόν." Cf. Maxim. in Προαγωγὸς citandum. J. Poll. 3, 26. Ὁ δὲ πρὸ τοῦ γάμου τοῦτον, ἐκ προτέρου δὲ γεννηθεὶς, πρόγονος· ὥσπερ εἰ καὶ γυναικῶν τις ἀγάγοιτο, ἔχουσιν υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐκ προτέρου γάμου, καὶ τούτῳ πρόγονος ὁ παῖς τε καὶ ἡ παῖς· ὥσπερ οὗτος ἐκείνοις, ἐπιπάτωρ· βέλτιον γὰρ τοῦνομα τοῦ πατρωοῦ, εἰ καὶ Κερκίδας αὐτῷ κέχρηται· τοῦτον δὲ Ὑπερίδης ἐπὶ προαγωγῆς κατηγορῶν, Πατροκλέους μητρὶνόν κέκληκε· καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν Εἰρήνῃ· τοῦνομα μέντοι ὁ προαγωγὸς, ἔστι μὲν καὶ παρὰ Δεινάρχῳ· ὀνομάζεται δὲ καὶ παρὰ Στράτιδι ἢ πρόγονος, καὶ παρ' Ὑπερίδῃ, Ἐξέδωκε τὴν πρόγονον τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ Πρὸς Ἀπελλαῖον Περὶ Θησαυροῦ. ("Falckenb. in ora Codicis sui loco ὁ προαγωγὸς, ὁ πρόγονος posuit." Lederlin. idque omnino recte.) 4, 34. "Ἐπαινος δὲ ῥήτορος καὶ δημαγωγού, —προαγωγὸς, τοῦ δήμου προστατῶν, τῶν νόμων φύλαξ, τῆς ἐλευθερίας προαγωνιστής. ("Ms. προαγωνιστής τῆς δημοκρατίας. Vide jam, si illud δημοκρατίας addamus, an non omnia hoc modo distingui oporteat: Προαγωγὸς τοῦ δήμου, προστατῶν τῶν νόμων, φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστής τῆς δημοκρατίας. Προαγωγὸς δήμου, Qui populum promoveat, attollat, quod alias simpliciter sine alterius nominis adjectione plerumque in malam partem sumitur, non tamen semper. Sic enim ap. Agathiam 3. in fine orationis Martini ducis Rom. de Deo ipso, Ἐφ' οὗς ἂν ὁ πάντων προαγωγὸς ἐπιπνεύσοι, ad illos sc. victoriam ire. Et de Pollucis loco nihil temere affirmaverim, cum statim ante fuerint προστατῆς τῶν νόμων, φύλαξ τῆς ἐλευθερίας." Jungerm.) 7, 201. Πορνοβοσκῶι, προαγωγοί, μαστροποί, Ms. Jung. μαστροποί. "Προαγωγὸς, Perductor. Symp. 4, 64. Ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγόν εἶναι." Lex. Xenoph. Plut. Amatorio 9, 46. Ἀρ' οὖν, ἐραστῶν τοσούτων γεγονότων καὶ ὄντων, πῶς ἐπὶ ταῖς τοῦ Διὸς τιμαῖς προαγωγὸν ἐρωμένου γενόμενον; Pseudo-Longin. 32. "Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τὰλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν αἰετὶ πρὸς τὸ ἀμετρον, δηλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, ubi vertitur, Semper ad modum excedendum proclivem esse. "Liban. 89." Wakef. Mss. "Schol. Soph. Œd. T. 14. (Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθῶ τὸ προοίμιον.)" Valck. Mss.]

Προαγωγικός, ἢ, ὄν, q. d. Ad lenocinium aptus. Bud. interpr. Qui vim habet conciliandi amoris, ap. Dionys. Areop. "Ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἐαυτῷ ἔστι προαγωγικός καὶ κινητικός. [Vide seq. voc.]

Προαγωγέως, Idem. [Cass. Dio 454. Καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθέριον μὲν μάθημα οὐδὲν ἐπίστασαι, συνέδριον δὲ τι κατασκευάσας ἐνταῦθα, ὥσπερ αἱ πόρνοι, τὸν δῶσοντά τι αἰετὶ ἀναμένεις; καὶ προαγωγέας τῶν λημμάτων αἰετὶ ἔχων, πολυπραγμονεῖς τίς τίνα ἡδίκηκεν, ἢ δοκεῖ γε ἡδίκηκεναι; τίς τίνα μισεῖ; τίς τίνα ἐπιβουλεύει; καὶ τοῦτοι συναίρει, καὶ διὰ τούτων τρέφει. "H. I. a Basilio, Schol. Gregorii Naz., ad Or. 24. p. 327. Morell., adducitur, ubi loco προαγωγέας est προσαγωγούς, loco αἰετὶ ἔχων est πολλοὺς ἔχων, quod posterius confirmat et V. a. et Med., pro ἡδίκηκεν est ἡδίκησεν, omittitur autem τίς τίνα μισεῖ." Reimar. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 179. Καὶ τῷ μὲν κινεῖται·

σημειῶσαι κίνησιν θέλει, ἐν ᾗ κινεῖται καὶ αὐτοῦ ἔστι προαγωγέως καὶ κινητικός ὁ θεός. Paulo ante est: Ἐραστον καὶ ἀγαπητόν· *προαγωγικὸν καὶ κινητικὸν πρὸς ἐρωτικὴν συνάφειαν τὴν ἐν πνεύματι, τὸν θεὸν εἰναί· μοι νδεῖ, τούτέστι μεσίτην ταύτης, καὶ πρὸς ἑαυτὸν συναρμοσθὴν τοῦ ἐραῶσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων καὶ ἀγαπᾶσθαι. Κινητικὸν δὲ φησιν, ὡς κινουῦντα ἕκαστα, κατὰ τὸν οἰκεῖον λόγον πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφειν. Τὸ δὲ τῆς προαγωγίας ὄνομα, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν πρᾶγμα σημαίνει οὐκ εὐάγες, ἀλλ' ἐνταῦθα τὴν πρόξενον τῆς ἐν θεῷ ἐνώσεως *μεσιτείαν φησί. Ubi pro προαγωγικὸν ocysus reponē προαγωγικόν. Cf. Nostrum in Προαγωγικός. Vide etiam Eust. in Προαγωγὸς citatum.]

Προαγωγέω, Perduco, Perductor sum, Prostituo. Gall. Produire, quod Græco ad verbum respondet. Cum accusativo, Phocyl. (165.) Μὴ προαγωγέωσθαι ἄλοχον σέο, τέκνα μιαινών. Sic Aristoph. Nub. (980.) Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγέων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. || Metaphorice Προαγωγέω, Pellicio quibusdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Ap. Xen. cum accus. et dat., et quidem utroque personæ, Οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλιαν τοιούτῳ προαγωγέοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ. ["Προαγωγέω, Perduco, Pudicitiam prostituo. Sed Symp. 4, 62. jocose dicitur, ut προαγωγέω, (vide Προαγωγή,) de eo, qui magistro aliquem tradit et commendat, προαγωγέυσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ, Ut sapientiam discat." Lex. Xenoph. Plut. Solone 23. "Ὅλως δὲ πλείστην ἔχειν ἀτοπίαν οἱ περὶ τῶν γυναικῶν νόμοι τῷ Σόλῳ δοκοῦσι· μοιχὸν μὲν γὰρ ἀνελεῖν τῷ λαβόντι δέδωκεν, ἐὰν δ' ἀρπάσῃ τις ἐλευθέραν γυναῖκα καὶ βιάσῃται, ζημίαν ἑκατὸν δραχμῶν ἔταξε· κἂν προαγωγέῃ, δραχμῶς εἰκοσι· πλήν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται· λέγων δὴ τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. "Athen. 443. e Theopompo de Methymuæis, Ἐπαυσεῖν οὖν αὐτοὺς τούτων Κλεομένης ὁ τύραννος, ὁ καὶ τὰς μαστροπούς, τὰς εἰθισμένας προαγωγέειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας, καὶ τρεῖς ἢ τέτταρας τὰς ἐπιφανεστάτας πορνεομένας, ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντίσαι τισὶν προστατάς· 605. Οὗτος ὁ παῖς πρὸς Φίλιππον ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, κἀκεῖ προαγωγενόμενος, οὐδὲν λαβὼν ἀπεστάλη." Lat. Producere. Parrhasius in Face Crit. 1, 755." Valck. Mss. "Toup. Emendd. 1, 218. (e Suida v. Λογγῖνος afferens, *Ἐπισύχων ἐνδιατῶμενος ταῖς κληῖζομέναις Πηγαῖς ἡγγέλη τούτῳ παρὰ τῶν προαγωγενόντων, ὡς εὐπρεπεῖς λίαν εἰσὶν αἱ γυναῖκες.) Viconi Inscr. Triop. 67." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 11, 66. Ἀ μάτηρ ἀδικεῖ με· ὅτι οὐ μαστροπέει μοι.— Ἄλλως, —ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγέουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. Justin. M. 70. d. Cass. Dio 462, 54. Καὶ προσέτι καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ διαβάλλειν ἐπεχείρησε, τοσαύτῃ ἀσελγείᾳ καὶ ἀκαθαρσίᾳ παρὰ πάντα τὸν βίον χρώμενος, ὥστε μηδὲ τῶν συγγενεστάτων ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ τὴν τε γυναῖκα προαγωγέειν, καὶ τὴν θυγατέρα μοιχεύειν.]

Προαγωγή, (ἢ,) Perductio, Lenocinium, προαγωγία. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγίας, Ep. ad Att. 1, (16.) Spartianus voce Græca usus est, et ante eum Sueton., ita scribens in Nerone (28.) Super ingenuorum proagogia, et nuptarum concubinitus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit. Ubi Proagogia est a nominativo singulari Proagogium; sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facile omitti potuit. Alioqui certe προαγωγέων potius esset Locus in quo fierent hujusmodi perductiones. [Casaub. edidit Pædagogia, nihilque annotavif. "Προαγωγή, Stuprum, Perductio, a Gr. v. *προαγωγέω, (sed nullum talis vocis vestigium ap. Græcos reperiri potest, qui προαγωγέειν semper dicunt,) quod Latini Perducere dicunt, i. e. Lenocinari, Lenocinium facere. Laudatur Suet. Nerone 28. sed totum hoc est ab Egnatii ingenio: lectio vera est Pædagogia." Gesner. Thes. L. L. "Pædagogium, παιδαγωγέιον, Locus in domicilio, in quo pueri servi commorantur et custodiuntur, educanturque, et ad elegantiam atque urbanitatem formantur. Plin. Ep. 7, 27. Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Suet. Ner. 28. Ingenuorum pædagogia. Non ipsa

Pædagogia per se turpitudinem indicant, sed in Nerone reprehenditur, quod in pædagogiis habuerit ingenuos, quibus ad libidinem abuteretur. Nempe ponuntur Pædagogia pro Pædagogianis, (Ammian. Marc. 26, 17, 29, 18.) i. Pueris, qui in Pædagogiis educantur. Sic Plin. 33, 3, 12. de cultu auri et margaritarum: Honestius viri pædagogiis id damus, balineasque dives puerorum forma convertit. Qui in balineis lavantur, eos advertit, iis admirationem injicit, cultus pretiosus puerorum dominum suum in publicas balneas comitantium. Idem 33, 12, 54. Jam vero pædagogia ad transitum virilitatis custodiuntur argento, i. Argenteis fibulis comprimantur illorum pudenda, ne immatura libidine vocem et vigorem ac robur perdant. Etiam hic Pædagogia, ut Ministeria, Servitia, Conciones etc. Ipsos homines significat, qui sunt in Pædagogio." Idem. "Προαγωγή, Lenocinium, Perductio. Symp. 4, 61. vocatur τέχνη et ἀκόλουθος τῆς μαστροπείας." Lex. Xenoph. Æschines c. Timarch. 40. Καὶ τίνα ἕτερον νόμον ἔθηκε, φύλακα τῶν ἡμετέρων παίδων; τὸν τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας, Ἐάν τις ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναικα προαγωγήσῃ." Eust. 430. Προαγωγήσαν τε γὰρ καταλέγει τῆς Κύπριδος, καὶ ψεκτὴν φιλανδρίαν αὐτῆς ὑπολαλεῖ τὴν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις Τρωσί. Plato Theæt. 150 (=64. T. 2. Ed. Bip.) Οὐ γὰρ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀδικὸν τε καὶ ἀτεχνον συναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἣ δὴ προαγωγή ἐστιν ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν, ἃτε σεμναὶ οὐσαι, αἱ μαῖαι, φοβούμεναι, μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπεσωσιν." Scott. App. ad Thes. Aristot. Eth. 5, 3. Τῶν δ' ἀκουσίων τὰ μὲν λαθραῖα, οἶον κλοπὴ, μοιχεία, φαρμακεία, προαγωγή, (in Eud. προαγωγή), *δουλαπαιτεία, δολοφονία, ψευδομαρτυρία. Noster in δουλαπαιτεία habet δουλαπαιτεία pro δουλαπαιτεία. Sed forma δουλαπαιτεία recentioribus relinquenda est.]

Προαγωγή etiam legitur ap. J. Poll. [in Προαγωγὸς citatum,] et Suidam, [sed ap. hunc sine interpretatione. Kuster. — "Forte scripserat προαγωγή."] Quæ scriptura si mendo caret, erit a προαγωγὸς, ut a παιδαγωγὸς fit παιδαγωγία. [Imo προαγωγή formatum est a προαγωγή, ut *Πυθαγόριος a *Πυθαγόρειος, olim a nobis 267. c. sine causa suspectum. Phot. Ἰταλιώτης Πυθαγόριος, ἐκεῖ γὰρ διέτριβεν. Etym. Gud. Δυάς παρα τὸ διέναι καὶ διαπορεύεσθαι. Πρώτῃ γὰρ ἡ δυάς *διχώρισεν ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς μονάδος. Τῆς γὰρ μονάδος ἔνωσην δηλούσης, ἡ δυάς *διχωρισμὸν δηλοῖ. Διὸ καὶ *τόλμαν αὐτὴν οἱ Πυθαγόριοι καλοῦσιν, ὡς τολμήσαντες ἐκστῆναι τῆς μονάδος καὶ ἀποφράδος, ὡς ἐπὶ κακῷ λαμβανόμενον. Διὸ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὸν δύο ἀποστρεφόμενον, κατ' ἀντίφρασιν αὐτὸν ὀνομάζουσι σεκοῦνδον, ὃ σημαίνει τὸν αἰσίον, ὡς ἀπαίσιον αὐτὸν ὄντα. Cf. Etym. M. Δυάς —, ἡ παρὰ τὸ διέναι, ("melius et evidentius διέναι, In duas partes ire," Sylb. omnino recte,) μόνῃ γὰρ πρώτῃ ἡ δυάς διίσταται ἀπὸ τῆς μονάδος, ὅθεν οἱ Πυθαγόρειοι τόλμαν αὐτὴν εἶπον. Πυθαγόριος quoque legitur in Sozom. H. E. 1, 12. p. 342. Φίλων δὲ ὁ Πυθαγόριος. *Πυθαγόρειος, in Cod. Fuketiano scriptum est Πυθαγόριος. Atque ita semper in optimis exemplaribus hoc vocab. scriptum inveni." Vales. Scilicet recentiores multa nomina ὑποκοριστικῶς efferebant, quæ veteres παραγωγικῶς enuntiabant. Vide Salmas. ap. nos supra cccliv. a. "Προαγωγείας ἐγκλημα, 913, 12. alias προαγωγή." Reimar. Ind. in Cass. Dion. Plut. Sympos. 2, 1. Ἀντίγραφον οὖν εἴκοι γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους, ᾧ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντισθένης τὸ φιλοποιῶν καὶ συναγωγὴν ἀνθρώπων εἰς εὖνοιαν, μαστροπείαν καὶ *συναγωγίαν καὶ ἀγωγήν ὀνομάσας. "Συναγωγήν καὶ ἀγωγήν, forte προαγωγήν, nec aliud præterea, scripsit Plut., ut auctor dicti Xenoph. Sympos. 4, 61, 62." Wyttenb. idque recte, nostro saltem iudicio. Illud συναγωγήν, quod glossam sapit, ortum habuit e præc. v. συναγωγόν. Συναγωγήν καὶ προαγωγήν corrigat Toup. Emend. 4, 301. Vox προαγωγή extat et in Maximi Schol. ad Dionys. Areop., cuius verba in Προαγωγὸς dedimus.]

[* Προαγωγή. "Plato Philebo p. 171. Ed. Bas. Κανόνι γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν χρῆται (ἡ τεκτονικὴ) καὶ

διαβήτη, καὶ στάθμη, καὶ τινι προαγωγίῳ κεκομφευμένῳ. Hic προαγωγήν κεκομφευμένον mihi videtur omnia complecti, quæ scite et ingeniose excogitata sunt ad promovendam operam fabrilem." Seager. Mss. Vera lectio est προαγωγή. Vide notanda in Προαγωγή.]

[* Προαγωγή, i. q. ματρυλλεῖον, et πορνείον. Sic leg. in J. Poll. 9, 48. cuius verba citavimus in Ἀγωγή. Ut in Plutarcho ἀγωγήν Librariorum socordia pro προαγωγήν legitur, sic h. l. ἀγωγή pro προαγωγή, etsi a Kuhnio receptum, et a Passowio in Symbolis ad Schneideri Lex., quæ in Beckii Actis Societ. Philol. Lips. 1. p. 95. extant, sine corruptelæ suspitione allatum.]

[* "Προακτέον, Arrian." Wakef. Mss.]

"Προακτικόν, Hesychio προβαῖνον, Progrediens, "Procedens, ab ea τοῦ προάγειν significatione, quæ "ponitur pro Præeo, et præcedo."

[* Συμπροάγω, Una procedo. Plut. 4, 526. Καὶ παραφυλάξαντες λελουμένον, ἀπὴντησαν καὶ ἡσπασάντο, καὶ συμπροήγον ἅμα διαλεγόμενοι, καὶ παίζοντες ὡς πρὸς συνήθη καὶ νέον. "Dionys. H. 2, 312." Scott. App. ad Thes. "Hierocl. 14." Wakef. Mss.]

Προάγω, Adduco, Admoveo, cui opponitur ἀπάγω. Aristot. Probl. 31. Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Luc. Προάγουσι τῷ βωμῷ, Aræ admovent. In VV. LL. citatur προσάγομαι ex Aristot. in eadem signif., videlicet pro Admoveo. Item Offero, ut Aristoph. Pl. (596.) δειπνον κατὰ μῆνα προσάγειν, [hodie legitur ἀποπέμπειν, v. T. H. et Brunck.] Luc. Caucaso, "Ὅταν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσι, Cum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. Chrysost. Τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότη προσάγειν. || Προάγω, Adhibeo, Admitto. Isæus (206.) Οὐτε δούλους προσήγεν. Xenoph. (K. Π. 1, 3, 7.) Προάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, Qui admissionibus præfectus erat. ["Προάγω, Adduco s. Admitto ad regem. Hist. 4, 5, 6. Πρεσβεῖαι—Φάρακος παρεστηκότος αὐτοῖς, ὅπως προσάγοι ad Agesilaum. Cum dat., K. Π. 1, 4, 24. Ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες προσήγαγον τῷ Ἀστυάγει. Hist. 3, 4, 8. Hutch. cum talibus locis comparat 1 Petr. 3, 18. et Ephes. 2, 18. Cf. Raphael. ad Rom. 5, 2." Lex. Xenoph. Vide Schleusner. infra.]

Προάγω, Injungo, Impono. Aristot. Œcon. de servis loquens, Ἀναγκαῖον καὶ παρασκευασάμενον τρέφειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προακτέον. Ap. Herod. autem προσάγειν ὄρκους, Deferre iuramentum, Jurejurando adigere. || Προάγειν πρὸς τὸν δῆμον, s. εισφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. Vide Comm. 381.

Προάγω, neutraliter positum, Accedo, Prope accedo, Appropinquo. Plut. Galba, Προσῆγον ἐπασμένοισι τοῖς ξίφεσιν. Idem. in Pol. Præc. Καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captiose insinuantur ap. reges. Idem in Pompeio, Ἀληθεία δὲ τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσήγεν, Proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac signif., ut ap. Hippocr. Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφύειν προσάγουσι. Hac in signif. passivam etiam vocem posuit Gregor., "Ἰνα μᾶλλον προσάγεται τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud. [Plut. Marcello 29. Καὶ προσήγεν ἄρας ἐγγυτέρω τὴν δύναμιν: de Soc. Genio 8, 322. Κάκεινος, ὡς εἶδεν ἡμᾶς προσέχοντας αὐτῷ, ἀπὸ τῆς θύρας ἡσυχῇ προσῆγε: Galba 9. Οὕτω δὲ προσάγων ὁ Νυμφίδιος ἐγγυτέρω ταῖς ἐλπίσιν.]

Προάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5. de Rep. Καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἐκείνον τε προσήγαγετο, etc. || Item Ascisco, Hesych. Item, Allicio, Concilio. Isocr. Plataico, Εἰ δὲ μὴ, τί λέγοντες, ἦν πάλιν γέννηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Asciscere. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμαχῶν, ut etiam loquuntur. Idem, Καὶ τοῖς μὲν κατὰ σύνεσιν προέχουσι φθοροῦμεν, ἦν μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγονται, Concilient, Demereantur. Idem, Παρὰ μὲν τῶν ἐκπρίσθαι, τοῖς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι, Perlicere. Citatur et προσάγω hac in signif., e Plut. in Poplicola, Ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ, Eidem in Rom.

videtur esse προσκτᾶσθαι, quo Hesych. interpretatur hoc verbum, ut modo dictum est. || Προσάγομαι τροφήν pro Cibum capio, citatur ex Aristot. in Probl. [Plut. 6, 382. dixit βρώσεις ἀθέτους προσάγεσθαι, Cibis illicitis vesci, et 6, 608. Καὶ γὰρ ἡ τροφή λιμοῦ φάρμακον προσάγεται, Cibis ut remedium famis sumitur.]

[“ Προσάγω, Adduco exercitum, ubi sæpe omittitur τὸ στράτευμα. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτὸ ἐστὶ προσάγειν καὶ παράγειν· προσάγουσι γὰρ ἅπαντες adversus hostem. K. A. 4, 6, 14. “Ὅπως ὡς μάλιστα δοκοῖται ταύτην προσάξιν. Hist. 3, 5, 15. Πανσάνιαν οὐ προσήγεν, οὐδὲ ἐμάχετο. C. G. Kuhn. ad Ælian. V. H. 3, 1. legi jubet προσήγεν. Cum dat., K. Π. 5, 2, 15. p. 286. Οὐτε προσάγοντα πολεμίους,—οὐτ’ ἀπάγοντα. Leuncl. et Wels. πρὸς πολεμίους. Cum ἐπὶ, K. A. 4, 8, 9. “Ἦν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν. Cum πρὸς, K. Π. 1, 6, 19. p. 82. Πρὸς πολεμίους προσάγειν: 5, 4, 20. Πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγον: K. A. 5, 2, 7. Προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαράδραν. Hist. 6, 5, 39. Addito acc. K. Π. 5, 3, 8. Τὰ ἐξωθεν σοῦ ἰσχυρότερα προσάγοντος, Copias plures et fortiores. Hist. 1, 2, 4. Προσήγε δύο στρατόπεδα, Bipartitum exercitum: 7, 5, 23. Τὸ στράτευμα, margg. τῷ στρατεύματι,—προσήγε. De Præf. Eq. 8, 12, 13. In his omnibus προσάγειν dicitur imperator. Adduco captivos et pecus. K. Π. 3, 2, 6. Προσάγουσι τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους δεδεμένους: 4, 3, 1. Ἀρμαμάξας γυναικῶν,—καὶ ταύτας εἰληφότες προσήγον: 4, 5, 15. “Ἰπποὶ προσάγονται: 5, 2, 1. Βοὺς καὶ—πρόβατα ὑπὸ τὰ ἐρύματα προσηγμένα: 5, 4, 7. Adduco vades. K. Π. 6, 2, 11. p. 374. Γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. Ad hostes mitto. Hist. 6, 5, 42. Πολλοὺς, nempe speculatores, προσάγειν,—πολλὴ ἀφροσύνη. Paulo ante est ἐπεμφε σκοπούς. Admoveo. K. Π. 1, 3, 4. Προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβύσματα. Hist. 2, 4, 18. Τὰς μηχανὰς προσάγειν urbem versus. Apporto, Adveho. K. Π. 5, 2, 2. Εἴ τι βρωτὸν, πάντα ἱκανὰ προσήγον. Πο. 4, 18. Τὰ προσαχθέντα πρίασθαι, Venum advecta. Afferro, Incutio. K. A. 4, 1, 17. Μάλα πολλῶν φόβῳ προσαγομένων. Agitur de tormentorum terroribus. Adorior, Invado. De militibus, K. A. 1, 10, 6. “Εδείσαν μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέραν. Προσάγομαι, Ad se adduco. De R. E. 1, 12, 9, 8. Οὐ δεῖ ἐξαπιναιὺς σπᾶν, ἀλλ’ ἡρεμαίως προσάγεσθαι equum τῷ χαλινῷ. Ad se allicere. Vide Dorv. ad Char. 203. (Προσαγόμενος αὐτὸν κατεφίλησεν,) qui verbum proprium esse ait in osculis. Et sic est non solum in Theophr. Char. 5, 2. (Τὰ παιδία προσαγαγόμενος φιλεῖν, pro quo Lucian. Dial. Deor. 5, 215. ap. Dorv. dixit, Ἐπισπασσόμενος φιλεῖν,) sed etiam K. Π. 8, 4, 12. Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγόμενος, Blande ad se attractum. Similiter K. Π. 7, 5, 15. Προτείνῳ ὁ Κύρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτοῖς. (Vide infra 984. b.) Ad suas partes traho. Hist. 6, 1, 4. p. 359. Ἐκόντας μᾶλλον ἢ ἄκοντας προσαγάγεσθαι. Sibi concilio. Vide J. Poll. 4, 29. (infra citandum.) Mem. 3, 4, 9. Συμμάχους καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι. Ditioni suæ adjicio, nempe vel armis vel oratione. Vide Wessel. ad Diod. S. 2, 30. Ages. 1, 20. Οὐ βίβη χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ πρᾶττειν προσάγεσθαι: §. 22. Ὅπως πόλεις προσαγάγοιτο. Hist. 4, 8, 30. 5, 2, 12. p. 298. In se convertito. Sympos. 1, 9. Ὡς περ φέγγος—πάντων προσάγεται τὰ ὅμματα, οὕτω τὸ κάλλος πάντων εἴκε τὰς ὕψεις πρὸς αὐτόν. Sibi importo. Πο. 1, 7. Mercator Πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεται ὧν δεῖται, καὶ ἀποπέμπεται.” Lex. Xenoph. “ Προσάγω, τὸν παῖδα, Adduco, 15, 32, 3. τὸν κήρυκα, 18, 29, 8. 6, 20, 4. etc. Αἱ πόλεις καταπαθεύσαι, δυσχερῶς προσήγον τὰς εἰσφορὰς, 5, 30, 5. n. ubi vett. nonnulli Codd. προσήγον πρὸς τὰς εἰσφορὰς, nescio an pro προσεῖχον, προσάγειν ἔργα, μηχανὰς, μηχανήματα, Admoveo opera, turre, et machinas oppugnandæ urbi, 1, 42, 8. 3, 118, 4. 5, 4, 2. πρὸς τὴν ἕκραν, 5, 99, 10. etc. προσάγειν τοῖς τόποις, sc. ταῖς ναυσὶ, aut τὰς νῆας, Navibus accedere ad loca, 1, 54, 5. 1, 46, 9. Vulgatum προσάγοντας, 11, 1, 2. n. in προσάγοντας cum uno Cod. Paris. est mutandum; et est ibi προσάγειν, Ducere in hostem, Signa inferre, Instructa acie obviam ire hosti, sicut 10, 39, 6. n.

A Vicissim προσάγειν perperam passim pro προάγειν dabant libri veluti 2, 65, 1. n. Προσάγειν ἔξιν, φιλοτιμίαν, Adhibere usum, studium; hinc προσάκτεον τὴν ἔξιν, Adhibendus usus, 10, 47, 11. et, Πανταχόθεν προσαγομένης τῆς φιλοτιμίας, 22, 12, 13. Sed eadem notione in medio etiam usurpatur hoc verbum, Προσαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον, Postquam et tempus et laborem adhibuisset, attulisset rebus administrandis, 26, 6, 14. n. Præterea in medio προσάγεσθαι τινα est Ad se vocare, Ad se adduci jubere. Τοὺς παῖδας καθ’ ἓνα προσαγόμενος καὶ καταψήσας, 10, 18, 3. πόλιν, Ad suas partes perducere, 4, 1, 7. Sic, Τὰς μὲν πόλεις προσήγετο, πλείστας δὲ κατὰ κράτος ἐξήρει, 1, 76, 10. ubi corrigenda versio, Urbes alias persuadendo ad deditionem permovit. Sic et in præf. pass. significatione medii, Προσηγμένον τὰς πόλεις ταῖς ἐπαγγελίαις, 5, 108, 2.” Lex. Polyb. “ Προσάγω, 1. proprie transitive, Adduco, Produco, Admoveo, Appropinquare facio aut jubeo. Luc. 9, 41. Προσάγαγε ὦδε τὸν υἱόν σου, Adduc. Act. 16, 20. Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, Pertrahentes, i. q. v. 19. εἴλκυσαν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Hesych. Προσάγει προσφέρει. Ælian. V. H. 3, 16. Μηχανὰς προσάγων. Xenoph. de Præf. Eq. 8, 12, 13. 2. Metaphorice, Aditum ad aliquem paro alicui, Facio alicui copiam libere aliquem adeundi. 1 Petr. 3, 18. ubi Christus dicitur mortuus esse ad expianda peccata nostra, “ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ θεῷ, Ut nobis aditum ad Deum pararet et copiam faceret Deum libere, ut liberi parentes, adeundi, h. e. Ut nobis benevolentiam et favorem divinum conciliaret. Cf. Προσαγωγή. 3. Intransitive, Appropinquo, Accedo propius, ita v. omisum sit εαυτόν. Act. 27, 27. Κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν, Media nocte intellexerunt nautæ, sibi appropinquare aliquam regionem, h. e. per hypallagen, Se appropinquare alicui regioni. Dan. 8, 7. Εἶδον αὐτὸν προσάγοντα, Theodot. φθάνοντα, πρὸς τὸν κριόν. Jos. 3, 9. Προσαγάγετε, sc. εαυτοὺς, ὦδε, Accedite. Jerem. 46, 13. Προσαγάγετε, sc. εαυτοὺς, εἰς πόλεμον. 1 Sam. 9, 18. Jes. 34, 1. Hesych. Προσάγει προσέρχεται. Cf. Wetsteu. N. T. 2, 645. Sæpius in N. T. non legitur.” Schleusner. Lex. in N. T. 3 Reg. 20, 29. Προσήγαγεν ὁ πόλεμος, Accedebat. “ Προσάγω, Adduco, ut τοὺς πρέσβεις, sc. πρὸς τὸν δῆμον, 234. συκοφαντίαν τοῖς πράγμασιν, 372. Ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπεν, οὐχὶ προσήγαγε, i. e. Adhibuit, προσεγράψατο, Ascribi curavit, ut paulo post, aut προσέγραψεν, ut paulo ante, ταῦτο δίκαιον, 615. προσάγειν ἱερεῖον, sc. πρὸς τὸν βωμόν, 1385. (Cf. J. Poll. et Biel. infra.) Accedo. Ὅρατε τὰ πράγματα ἐγγυτέρω προσάγοντα, i. e. προσιώντα. In passivo, Μὴ τῷ προσήχθαι, Nulla re pati vos adduci, 1454. In medio, Τοῦτω προσαγόμενον, Hoc ad se allicientem, sibi adjungentem, 19. pen. Κρίναι, τί τῶν πραγμάτων ἐξ ὁμιλίας δυνατὸν προσαγάγεσθαι, καὶ τί βίας προσδεῖται, 1466. Προσαγομένων, sc. σὲ, ἀπάντων ἐπὶ τὰς εαυτῶν συνηθείας, 1406.” Reisk. Ind. Gr.]

[Προσάγειν ἔργον, “ Herodoteum loquendi genus a rebus bellicis petitum, Opus (ad rem peragendam) admoveo, Opus aliquod exequor, Rem aliquam perago. Ταῦτά τε ἅμα ἡγόρευε, καὶ τὸ ἔργον προσήγε, 9, 92. Hæc autem simul dicebat, et opus (ad eas) admovebat, i. e. Ita locutus rem pariter exequi cœpit.” Æm. Port. Lex. Ionic.]

[“ Προσάγω, Accedo. Diod. S. 2, 301. 426. 455. ad 530. Dionys. H. 2, 1061. Anton. Lib. 22. Xenoph. Cyr. 215. ubi errat Zeun. Plut. Mor. 1, 969. Προσάγω, ad Anton. Lib. 225. Bibl. Crit. 2, 1. p. 9. Dorv. ad Char. 324. Valck. ad Moschum 375. Brunck. ad Androm. p. 137. Pierson. Veris. 71. Act. Traj. 1, 240. Valck. Oratt. 365. ad Hippol. p. 190. b. Xenoph. Eph. 107. ad Char. 256. 455. 537. 554. ad Diod. S. 1, 241. 431. ad Phalar. 321. Wakef. Ion. 671. Jacobs. Anim. 41. Posidipp. 2. Wakef. S. C. 4, 183. Georg. p. 26. Villosio. ad Long. 299. ad Lucian. 1, 811. 840. Argum. Acharn. Charit. 639. Act. med. Kuster. V. M. 35. Med. ad Diod. S. 2, 30. 61. ad Lucian. 1, 793. ad Diod. S. 2, 292. Diod. S. 2, 499.

Conf. cum προάγω, ad Diod. S. 1, 683. (vide Προάγω.) Πόταγ', Age, Theocr. 1, 62. 15, 78. ('Ποτάγω, Dorice pro προάγω, unde πόταγε. Adesdum.' H. St. Vide Gregor. Cor. 193.) De aor. 1. v. ad Thom. M. 46. Προσῆξα, Abresch. Lect. Aristæn. 236. Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Προσάγομαι, Allicio, Concilio, Toup. ad Longin. 300. Valck. ad Herod. 187. 406. Προσάγομαι eis εὐνοίαν, Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Dorv. ad Char. 323." Schæf. Mss.]

[Προσάγω, Offero. "Num. 6, 12. Προσάξει ἄμυνον, Offeret agnum. Mal. 1, 11. 'Εν παντὶ τόπω θυμίαμα προσάγεται, In omni loco suffitus offertur. Lev. 6, 38. 'Ο ἱερεὺς ὁ προσάγων ὀλοκαύτωμα ἀνθρώπου, Offerens holocaustum hominis. Lev. 10, 19. Προσαγνόησιν τὰ περὶ τῆς ἁμαρτίας, Obtulerunt sacrificia pro peccatis. Hes. (et Zonar.) Προσαγνόησιν προσήγαγον. (Hes. Προσηνήγασι προσαγνόησιν.) Ita etiam in Glossis in Octat. et in Lex. Cyrilli Ms. Brem. nisi quod vitiose scribatur in illis προσαγνόησιν, et in hoc προσαγνόησιν, et in hoc præterea addatur προσήγαγον." Biel. Thes.] "Προσαγνόησιν, Attice pro προσήγασι, Adduxerunt, a προσάγω." [J. Poll. 1, 26. Θύειν θεοῖς, ἱερουργεῖν, ἱεροποιεῖν, βουθυτεῖν, ἐκατόμβην προσάγειν, θυηπολεῖν: 27. ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς. Cf. Demosth. supra. "Phrases sunt in Levitico pervulgatæ, προσάγειν δῶρα τῷ Κυρίῳ, et προσφέρειν δῶρα." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 485. "Προσάγω, i. q. προσφέρω, et προσαγωγή, i. q. προσφορά. Can. 3. et 4. Apostol. sancit, ex interpretatione Dionysii Exigui, Non offerri aliud licere ad altare, præter novas spicas, et uvas, et oleum ad luminaria, et thymiamata, i. e. incensum, tempore quo sancta celebratur oblatio. In Græco est, Μὴ ἐξόν δὲ ἔστω προσάγεσθαι τι ἕτερον πρὸς τὸ θυσιαστήριον, κ. τ. λ. Hic interpres Pontificius: Licitum autem non esto, admoveere aliud quid ad altare, quam oleum in lampadem etc. Cur noluit προσάγεσθαι esse Offerri? Atquæ hoc significat, idemque est, quod προσφέρεισθαι, quod etiam προσκομίζεσθαι dicitur, unde etiam προσκομιδὴ est Oblatio. Cyrill. Alex. 11. de Ador. 402." Suicer. Thes. "Soph. Trachin. 775. boves ad altare, (ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ 'Εκατόν προσήγε συμμιγῇ βοσκήματα.)" Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω, Accedo, dativo personæ junctum interdum in sensu venereo dicitur, ut notet Rem habere cum uxore, Matrimonium inire. Sic v. c. Tobiae 6, 16. sermo est de filia Raguelis, de qua dicitur, "Ὅτι δαιμόνιον φιλεῖ αὐτήν καὶ οὐκ ἀδικεῖ οὐδένα πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ, Amatur ipsa a Dæmone quodam, qui tantum maritos ejus lædere solet. In Vers. Hebr. Edit. P. Fagii verba, πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ, ita translata leguntur, כִּי אִם לְאִישׁ אֲשֶׁר יִתְּנֶהּ לָהּ, Nisi ei viro cui nuptum datur. Num huc fortasse pertinet glossa Hesych. qui προσαγόμενον exponit per ἀγαπήσαντα? (Vide Abresch. infra, qui pro ἀγαπήσαντα recte correxit ἀπατήσαντα.) Iterum consentit Arabica dicendi consuetudo, e qua Ingredi ad uxorem is dicitur, qui cum ea rem habuit, qui jam per copulam maritalem fuit cum ea conjunctus, v. c. Coran. Sur. 4, 19. Gen. 6, 4. Ps. 51, 2. Prov. 6, 29. Cf. Εἰσέρχομαι, Εἰσπορεύομαι, et Προσπορεύομαι." D Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. post Biel.]

[Προσάγω. "Thuc. 6, 48. Προσαγομένους τὰς πόλεις, ut 6, 47. Τῶν ἄλλων τινὰ πόλεων προσαγαγέσθαι. Recte Schol. χειρώσαμένους, etsi aliter sit visum V. D. in Annot. Nec enim χειρώσασθαι Subjugationem modo hostilem notat, sed Quacunq; etiam ratione suas in partes pertrahere. Ælian. V. H. 4, 9. Οὕτως (Plato τοὺς ἄγνωντας) ἐχειρώσατο καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ etc.: 14, 49. Aristid. 1, 403. 409. 468. 537. 3, 701. et Suid." Abresch. Diluc. Thuc. 616. "Thuc. viii, 106. Προσαγαγόμενοι τὰ ναύαγια, recte Schol. expl. ἰδιωσάμενοι, i. e. Potiti, κρατήσαντες τῶν ναυαγίων, ut iv, 14. et ἐπικρατεῖν τῶν ναυαγίων Herodot. viii, 18. Hesych. προσάγεσθαι προσκτῆσθαι. (Vide Nostrum supra.) Alibi ἀνελέσθαι et ἀνελκῦσαι τὰ ναύαγια, ut i, 54. et vii, 23. Differre dno posteriora videntur a κρατεῖν et προσάγεσθαι, atque hæc de victoria plena ac minime dubia dici, ἀνελέσθαι autem et ἀνελκῦσαι τὰ ναύαγια de victoria ancipiti. Illud quoque notes προσάγεσθαι de rebus animatis

A longe usitatius dici, quam inanimatis, uti h. l. et ap. Themist. Or. viii. p. 112. d. "Ὅσπερ ἐλάττω προσάγεται βασιλεὺς, τοσούτῳ πλείω δωρεῖται, quod prius dixerat λαμβάνειν et κομίζεσθαι, deinde συναγαγεῖν et συλλέγειν." Idem l. c. 813. "Thuc. iii, 43. ἀπάτη προσάγεσθαι, ut 3, 38. παράγειν, et 42. προσάγεσθαι, non addito ἀπάτη: quod Cleo 40. dixerat οἰκτῶ καὶ ἐπιεικέϊ ἀμαρτάνειν, id 48. οἰκτῶ καὶ ἐπιεικέϊ προσάγεσθαι: hinc emendandus videtur Hesych. Προσαγόμενον ἀγαπήσαντα, προσκτῆσάμενον, et leg. ἀπατήσαντα." Idem l. c. 318. "L. ἀπατήσαντα, vel κατακτῆσαντα, v. Strab. 440. Xenoph. K. A. p. 13." Wakef. ad marg. Suid.: Προσάγειν ἀντὶ τοῦ οἰκειοῦσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι. 'Ο δὲ ἐμῖνε διὰ τῶν πρέσβων, ὡς προσάγοιτο μὲν τὰ ἔθνη χρήμασι καὶ δώροις, καταγγέλλοι δὲ κοινὰ τὰ κερδάλεια τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου. J. Poll. 4, 27. Τὸν δῆμον παραιτήσασθαι, οἰκειώσασθαι, προσαγαγέσθαι: 29. Συμμάχους προσαγαγέσθαι, συμμάχους προαγαγεσθαι, (dele ista, συμμάχους προαγαγέσθαι, sermo enim est de sociis conciliandis,) οὐκ ὄντας κατακτῆσασθαι, τοὺς ὄντας βεβαιώσασθαι: 8, 150. Ἐξιδιώσατο, προσηγάγετο, ὑπηγάγετο, κατεκτήσατο, κατηγωνίσσατο. "Isocr. 86. c. Προσῆται ad suam amicitiam. Plato de LL. 3, 695. d. Χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος. Emend. Isocr. 217. a." Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω. J. Poll. 1, 167. Προσῆγαγον μηχανὰς, μηχανὰς προσέρρηξαν: 216. de equo, Εἵποις δ' ἂν, ὅτι ταχέως τὰ ἔμπροσθεν σκέλη αἶρει, τὰ δὲ ὀπισθεν προσάγεται, Sibi attrahat. Suid. Προσηγάγον ἀντὶ τοῦ περιεπλέξω, παρὰ σεαυτὸν ἔλαβες. Ἀριστοφάνης "Ὀρνισιν (141.) Οὐκ ἔκυσας, οὐ προσείπας, οὐ προσηγάγον. Ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες eis συνουσίαν. Schol. ibi: Προσηγάγον δὲ, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες eis συνουσίαν. Vide supra 981. c. Phot.: Προσηγμένον ὑψηλὸν, τιμώτατον. "Loco προσηγέμενον f. l. προσήνεον, aut προσήνεμον, quod Hes. per ὑψηλὸν et τίμιον interpretatus est. Posset etiam scribi προσηρμένον, quod propius ad lectionem impressam accederet." Schleusner. Hermannii Libellus de Constr. Verb. 360. Προσάγει τὸ οἰκειοῦται, καὶ προσφέρει ἕτερον, ἀπὸ δοτικῆς eis αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος Πρόσαγε δὲ (l. δὴ) πᾶσαν μὲν πείραν, πᾶσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. Καὶ πρόσαγε, τὸ προσέρχεται, ἀμεταβάτως. Quæ verba exscripsit Phavor.: Προσάγει τὸ οἰκειοῦται, καὶ προσφέρει ἕτερον, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον Πρόσαγε δὴ πᾶσαν μὲν πείραν, πᾶσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. Καὶ προσάγει, τὸ προέρχεται (προέρχ.) ἀμεταβάτως. Tittmanni Technoll. Mss.: Προσάγω τὸ προσφέρω, προσάγομαι δὲ τινα, ἀντὶ τοῦ ἔλκω. Etiam hæc exscripsit idem Phavor.: Προσάγεται τίς τινα ἡγουν ἔλκει, προσάγομαι τινα, ἀντὶ τοῦ ἔλκω. Προσάγω, τὸ προσφέρω. Προσάγει προσκομίζει.]

[Προσάγω. Aristæn. 2, 10. 'Ο δὲ κυνηγέτης εἰ τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα, διεκέχυντο ἂν ὁ ποθοῦμενος. "Etsi nulla hic Interpretes tetigerit mendi suspicio, tamen vix dubito, scriptum fuisse προσῆψε, ejus temporis probitatem ostendimus alibi. Quin ipse Noster illico iterum v. 19. non refugit, Κὰν τὴν χεῖρα προσάξω. Tolerari utcunque fortasse posset, si legeretur, εἰ τὴν πηγὴν προσῆψε τῇ χειρὶ, et haud dubie bonum foret, si dare ei libuisset, εἰ τῆς πηγῆς προσήφατο τῇ χειρὶ. Supra 1, 22. Τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιάν, ἢ προσήφατο τοῦ μεираκίου. Eurip. Heracl. 652. εἰ τούτων προσθίξεις χεῖρὶ, et ita passim. Neque quidquam opinor, præsidii invenit edita in Luciani illo Nigr. 7. Προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθόντων, aut hoc Eurip. Erechth. 9. γνῶμην προσάπτειν πρὸς πᾶγμα. Verbum, quod substituiimus, in hac phrasi haud est infrequens. Epist. 7. Εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγης. L. i, 9. Στόματι προσάγει τὴν χεῖρα. Liban. 23, 557. Τῇ καρδίᾳ πηδῶσθαι τὴν δεξιάν προσῆγον. Aristoph. Lys. 893. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι, quod et προσφέρειν. Lucian. Dial. Mar. 4, 2. Ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι τὴν χεῖρα. Unde tam hujus, quam aliarum locutionum ratione, hæc duo verba ἀδιαφορεῖν, vere scribere poterat Eust. ad Il. A. p. 43 (= 57,) Major dubitatio suboriri possit circa phrasin δόξαν προσάξει et προσάψαι ap. Sozom. H. E. 5, 1. p. 591. nonnullis libris illud, aliis hoc præferentibus; nec cui primas

detulerit, aperit Vales., etsi in versione non quod editur προσάψαντα, sed alteri προσάξαντα faverit. Mihi videtur recepta lectio præferenda, etsi non ignorem, προσάγειν τινὶ δόξαν recte itidem dici." Abresch. Lect. Aristæn. 235. Nobis quidem phrasis προσάγειν τινὶ δόξαν parum Græca videtur, nec aliud sonare quam Adhibere, quod ineptissimum est. Nam προσάγειν τὴν ἔξιν, τὴν φιλοτιμίαν, τὸν χρόνον, τὸν πόνον, ap. Polyb., ut supra vidimus, est Adhibere usum, studium, tempus, laborem. "Adduco, Contrahō, Pausan. 152. Ἀργεῖοι δὲ, ἅτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότητος, τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. Errat Kuhn. (scribens, 'Malim προσήγαγον. Eis μέγα δυνάμειως προάγειν est Ad magnam evehere potentiam. Contrarium erit προάγειν ἐς ἐλάχιστον, Quam minimum potentiam concedere.) Athen. 239. (e Diodori Sinopensis Epiclero:) 'Ἐὰν δ' ἀποπάρδῃ μετὰ τινος κατακείμενος, τοῦτ' προσάγων τὴν ῥίνα δεῖτ' αὐτῷ φράσαι, Πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις; Valck. ad Scap. marg.]

[Προάγω βίαν, βία. Diod. S. 1, 429. Τῶν δ' ἑλλήνων βίαν προσαγόντων τοῖς ἐυλίνοις τείχεσι, ubi Reg. 1. βία. "Βίαν προσαγόντων. Sic 15, 68. Προσήγε τὴν βίαν τοῖς πολεμίοις: 12, 46. Καὶ τοὺς στρατηγούς ἀναγκάζειν παρὰ δύναμιν βίαν προσάγειν τῇ πόλει. Nec tamen plane absurda est altera lectio βία προσαγόντων, de qua infra c. 60. (p. 449.) Stephanus: ("Ὅσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρουρὰς ἔχουσαι Περσικὰς, βία προσάγων ἐπολιόρκει. H. I. exemplaria habent βία προσάγων, at in loco, qui est p. 310.' 12, 46. 'βίαν προσάγειν, at vero p. 318.' 12, 62. 'rursum βία προσαγόντων: ibid. et βία προσάγειν. De cujus ultimi loci lectione dubitari non potest.") Wessel. "Προσφέρειν λόγους, 11. ducta metaphora a re bellica. Ita προσάγειν ἀνάγκην Plut. Solone. Ita Machinas, Turres admove, admœnre Scriptt. Lat. Ita quoque Diod. S. 11. quem cum ob cetera, tum ob hoc quoque adduxi, ut una opera duobus mendis emungerem: Πλεῦσας οὖν μετὰ παντὸς τοῦ στόλου πρὸς τὴν Καρίαν, τῶν παραθαλαττίων πόλεων, ὅσαι μὲν ἦσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀποικισμέναι, ταύτας παραχρήμα συνέπεισεν, I. συνέπεισεν, ut Xenoph. (Mem. 2, 4, 6.) Τὰ μὲν συμπεῖθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, ita Æschines, Lycurgus, alique, ('Credo scripsisse Diod. συνέπεισεν, Persuasit. Id requirit præcedentia, et firmat Συνέπεισεν ἐθέλοντι ἀπογράφεσθαι, c. 83.' Wessel.) ἀποστῆναι τῶν Περσῶν ὅσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρουρὰς ἔχουσαι Περσικὰς, βία προσάγων ἐπολιόρκει. Tu leges βίαν προσάγων. Ut ἀνάγκην Plut., λόγον Noster." Tayl. Ind. Gr. Lysiac., a Valck. Mss. indicatus. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 27. Τοὺς μὲν λόγους ἀνυπέθοντα, τοὺς δὲ βία προσαγόμενον.]

[Προάγω. "Προσάγειν παρῶρησι καὶ δηγμὸν ἀνθρώπων δυστυχοῦντι, 6, 253. Ἐπιδιδόναι καὶ προσάγειν ταῖς χρεῖαις τὴν φιλίαν, 6, 360. Τὸν ξένον ἢ ἰδέα καὶ τὸ τεχνικὸν τῶν ἀνδριάντων μετρίως προσήγετο, Non ita valde movebat, s. In admirationem rapiebat, 7, 553. Πρὸς δ' μὴ πέφυκε, μηδ' ἤσκηται, προσάγων αὐτόν, 9, 238. Παντὶ δόγματι, καὶ συνεδρίῳ, καὶ χάριτι, καὶ διοικήσει προσάγοντες ἡγεμονικὴν κρίσιν, 9, 245." Reisk. Ind. Gr. in Plut. Mor. Glossæ:—Προάγω. Adhibeo, Adduco, Attulero, Appello, (Herodian. 3, 9, 17. "Ἀκων προσαχθεῖς ὑπὸ τοῦ ρεύματος ταῖς—ὄχθαις, Appulsus. Cf. Lex. Polyb. supra. Appollodor. 2, 1. Προσάγων δὲ Ῥόδῳ, τὸ τῆς *Λινδίας Ἀθηνᾶς ἀγαλμα ἰδρύσατο. 'Schol. Homer. προσχῶν δὲ, quod idem ap. Herod. In Oxon. προσίσχων δὲ videtur legisse Gale, ut 1, 9, 17. 18.' Heyn. Addde Athen. 474.) Προάγω. Injungo, Conscisco. Προσάγωμαι (sic) Promereor.]

["Προσάγειν sæpe significat Pergere, Procedere, Accedere. Ælian. V. H. 3, 21. προσάγοντος τυράννου, et antea προϊόντος Πεισιστράτου: cf. 12, 51. e q. l. apparet εἰναι αὐτὸν αὐτὸν εἶναι in hac formula supplendum. Sic sensus esset, Deficiens proportionem quadam et ad mortalia pergens, accedens; sed sensus obscurior, et, si quid video, alienus. Imo προσάγειν oppositum est τῷ ἀφαιρεῖν, et est Adducere. Sed quid et cui adducit? Num τὸ θνητὸν ἐπὶ πάντων Interitum affert rebus omnibus? Non placet.

A Imo totum h. l. sic constituo per hypallagen: "Ἐπὶ δὲ καὶ ὅλη δι' ὅλης ἢ φύσεως θεωρουμένη, εἰ καὶ κατὰ λόγον ἀπομαραινῆται, ὅμως ἀφαιρούσα τὸ συνεχὲς ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ τιμωμάτων, προσάγει (τοῦτο τὸ συνεχὲς) ἐπὶ πάντων τὸ θνητὸν etc. ut sensus efficiatur: Natura tota et omnino considerata, quamvis sensim deficere atque caduca et deterior evadere videatur, tamen æternitatem, a primis istis et cœlestibus corporibus sumtam, ad omnia adducit mortalia, omnibus affert mortalibus, eandem cum iis communicat. Tali modo idem videtur h. l. ab Ocello affirmatum, quod supra (p. 120.) e L. Peri Kόσμου c. 6. p. 1217. d. annotatum. Acquiescens autem in hac expositione, nec aliorum, nec alios in h. l. explicando conatus meos afferendos censui." Rudolph. ad Ocell. Lucan. 121. Ap. Hippocr. mox citandum προσαγωγή τῇ ἀφαιρέσει opponitur.]

[Προάγω, Adhibeo medicamentum, verbum Medicis familiare. Oribas. de Fract. 81. Προσαχθέντος αὐτοῖς μετρίως ξηραίνοντος καὶ στυφόντος φαρμάκου. B Theoph. Nonn. de Cur. Morb. T. 1. p. 150. Καὶ ἀποφλεγματίζειν, καὶ ἔρρινα καὶ μασηματα προσάγειν: 166. Καὶ ὁσφραντὰ προσάγειν ὁσπάνυκα, ubi Codd. A. C. et E. ἐπάγειν: 400. Τροφήν δὲ προσάγειν τῶν αὐστηρῶν: 427. Θερμαίνεται δὲ ἐν τοῖς πυρετοῖς ἡ καρδία, διὸ καὶ τὰ ληξοπύρετα προσάγομεν αὐτῇ: 438. Καὶ χρηστὴν προσάγειν διαίταν: 456. Καὶ σικύας * κολλητέον κατὰ μεταφρέων καὶ ῥάχεως, καὶ ἐν ἀνέσει τῶν παροξυσμῶν προσαγαγέσθω καὶ διαίταν τμητικήν. Vide et c. 171. Bernard. T. 1. p. 167. affert ex J. Chrysost. de Virg. 79. Καθάπερ γὰρ οἱ τῶν ἱατρῶν ἄριστοι καὶ προσηγεῖς, φάρμακον πικρὸν, ἢ τομὴν, ἢ καυσιν, ἢ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες, et consuli jubet Dorvillium ad Char. 537. Vide et Foës. infra.]

[Προάγω, i. q. προσαγγέλλω et μηνύω. Clem. Alex. 597. Ἐπὶ δ' ἔμπαλιν εἶπη, "Ὅταν διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην" οὐχ ὡς κακὸν τὸ διώκεσθαι παραινέει φεύγειν, οὐδ' ὡς θάνατον φοβουμένους, διὰ φυγῆς ἐκκλίνειν προστάττει τοῦτον, βούλεται δὲ ἡμᾶς μηδενὶ αἰτίους μηδὲ συναίτιους C λακοῦ τινὸς γίνεσθαι, σφίσιν τε αὐτοῖς, πρὸς δὲ, καὶ τῷ διώκοντι καὶ τῷ ἀναίρουντι τρόπον γὰρ τινα προσαγγέλλει ("Malet forte aliquis προσαγγέλλει, Prænuntiat, sed προσαγγέλλει accipi potest pro Defert, quod mox dicit προσάγει εἰναι δικαστηρίῳ," Sylburg.) εἰναι τὸν περικύβητον: ὁ δὲ παρακώων, τολμήρος καὶ ῥιψοκίνδυνος" εἰ δὲ ὁ ἀναιρῶν ἀνθρώπων Θεοῦ, εἰς Θεὸν ἀμαρτάνει, καὶ τοῦ ἀποκτινύντος αὐτὸν ἐνοχος καθίσταται, ὁ εἰναι τὸν προσάγων τῷ δικαστηρίῳ οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ μὴ περιστελλόμενος τὸν διωγμὸν, ἀλώσιμον διὰ θράσος παρέχων εἰναι τὸν. Vertitur, Qui se offert iudicio. Sylburg. in Indice male confert locum hunc, qui legitur 633. Καθάπερ οὖν οἱ ἐν θαλάττῃ ἀπὸ ἀγκύρας τονούμενοι, ἔλκουσι μὲν τὴν ἄγκυραν, οὐκ ἐκείνην δὲ ἐπισπῶνται, ἀλλ' εἰναι τοὺς ἐπὶ τὴν ἄγκυραν οὕτως οἱ κατὰ τὸν γνωστικὸν βίον ἐπισπῶμενοι τὸν Θεόν, εἰναι τοὺς ἐλαθον προσαγόμενοι πρὸς τὸν Θεόν. Θεὸν γὰρ ὁ θεραπεύων, εἰναι τὸν θεραπεύει. Nam hic προσαγόμενοι est Attrahere. In priore loco omnino leg. ὁ εἰναι τὸν προσαγγέλλον τῷ δικαστηρίῳ. Suid. Προσαγγέλλει. D "Ὁ δὲ εἰναι τὸν προσαγγέλλει (ἀντὶ τοῦ μηνύει εἰναι τὸν) ἄξιον θανάτου, de q. l. vide quæ diximus in Προσαγγέλλω.]

[Προάγω, Objecto. Clem. Alex. 886. Πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ τοῦτο προσάγουσιν ἡμῖν λέγοντες.]

[Προάγω. Suid. Προσάγειν καὶ παράγειν διαφέρει. Προσάγουσι μὲν γὰρ πάντες οἱ παραταξάμενοι, ἢ ἂν ἄριστοι εἴεν μάχεσθαι, παράγουσι δὲ οἱ σώφρονες ἢ ἂν ἀσφαλέστατα, οὐχ ἢ ἂν ταχίστα ἀπέλθοιεν. Παριέναι δὲ ἀνάγκη ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἀμάξαις, ἀνείργομένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις ἐπιπολύ. Οὕτω φησὶ Ξενοφῶν, nempe K. Π. 5, 4, 20. ubi, Οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ ἐστὶν προσάγειν τε καὶ παράγειν προσάγουσι μὲν γὰρ ἅπαντες, οὕτω ταξάμενοι, ὡς ἂν οἰωνοὶ ἄριστοι μάχεσθαι: ἀπάγουσι (omnino leg. e Suida παράγουσι) μέντοι οἱ σώφρονες ἢ ἂν ἀσφαλέστατα, οὐχ ἢ ἂν ταχίστα ἀπέλθοιεν: παριέναι δὲ ἀνάγκη ἐστὶν ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἀμάξαις, ἀνείμένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις ἐπιπολύ. "Vertunt Laxatis, et præferunt hanc Murreti conjecturam Leuncl. Wels. Hutch. lectioni ἀνείργόμενοι, quam tamen defendit Zeun. et itidem explicat

Laxatis. Quia enim εἶργειν sit Includere, ideo ἀνείργειν significare posse Aperire, Laxare. Eandem notionem etiam alio modo vindicari verbo ἀνείργειν posse. Si enim agmen coarctetur ob viam, illud extendatur aut longius porrigatur necesse esse." Lex. Xenoph. 248.]

Προσαγωγή, Accessus, Aditus. Plut. Ἰδρυμένος ἐπὶ χωρίων οὐδαμόθεν προσαγωγήν ἔχόντων, A nulla parte accessum s. aditum habentibus, i. e. Undique inaccessis. Item προσαγωγή Accessus et aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγέας dictos, quasi Admissionales, ut loquitur Lamprid. Sic Paul. ad Ephes. 2, 18. dicit nos habere per Christum προσαγωγήν ad patrem, i. Aditum, vel Accessum, ut vet. Interpr. reddidit. Sunt qui Admissionem vertant, de qua interpr. vide in προσαγωγέας. Idem Paul. ad Rom. 5, 2, Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγήν ἐσχίκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. || Προσάγωγή, Appropinquatio, unde προσαγωγήν ποιείσθαι, dicitur imperator a Polybio, i. e. Appropinquare, vel copias suas propius admovere; Gal. Faire les approches, quidam reddiderunt. Ejus verba sunt, Προθέμενος δὲ τῆς πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιείσθαι τὴν προσαγωγήν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε. Quod exponitur in VV. LL., Cum proposuisset admotis copiis ad urbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accusativo προσαγωγήν: sed malim a πύργους regere, ut sit ποιείσθαι τὴν προσαγωγήν κατὰ δύο πύργους πόλεως. ["Προσαγωγή, cf. Προσάγω, Admotio machinarum ad urbem obsessam, 9, 41, 1. 14, 10, 9. 1, 48, 2. n. ubi αἱ τῶν μηχανημάτων προσαγωγαί, per metonymiam, Ipsæ machinæ admotæ dici videntur. || Προσαγωγή, Appulsus navium, et per metonym. Locus, ad quem commode appellari potest navis, vel Opportunitas appellendæ navis, 10, 1, 6. || Προσαγωγή, Reductio pecorum a pastu in stabula, 12, 4, 10." Lex. Polyb. Æneas Poliorcet. 32. Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐναντίων προσαγωγὰς μηχανήμασιν ἢ σώμασιν ἐναντιοῦσθαι ὥδε, quod vertitur, Quando hostis accessionem facit ad muros, s. machinis, s. hominum corporibus, sic resistendum. "Deinceps docentur obsessi, qua ratione hosti non jam procul a mœnibus, sed ad mœnia, aut in ipsis etiam muris pugnanti, sit resistendum. Æneas hanc partem obsidionis vocat τὰς προσαγωγὰς, ostenditque, duobus modis fieri, vel μηχανήμασι, cum admoventur tormenta, aut aliæ adhibentur artes ad patefaciendum aditum, vel σώμασι, cum ipsis corporibus militum res geritur, aut scalas conscendentium, aut per dejectorum murorum ruinam vi facere sibi viam nitentium." Casaub.] || Προσαγωγή exponitur Adjunctio in Thuc. 1, (82.) Κἂν τούτω καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐκάρτυεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. [|| J. Poll. 9, 142. Προσαγωγή, Subjectio. Vide Ὑπαγωγή.]

Ἐκ προσαγωγῆς, aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide, Ἡρέμα καὶ οὐκ ἄθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη. Alia exempla vide ap. Bud. 382. 383. [Vide Προσαγωγή, et nos infra.]

["Προσαγωγή, 1. Proprie Adductio. 2. Accessus, Accessio, Aditus, etiam Cópia ac potestas aliquem adeundi. Hesych. Προσαγωγή προσέλευσις. Speciatim ap. Græcos usurpatur de Aditu ad regem et principes, v. c. ap. Xenoph. K. Π. 7, 5, 16. (17. p. 445.) quemadmodum προσάγειν proprie de iis adhibetur, qui copiam ac potestatem reges ac principes adeundi alicui faciunt, Xenoph. K. Π. 1, 3, 7. Τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, καὶ ὑποκωλύειν οὓς μὴ καιρὸς αὐτῇ δοκοίη εἶναι προσάγειν, et προσαγωγεῖς erant Amici regis intimi ac sequestri, qui legatos ad reges ac principes introducebant. Cf. L. Bos. Obs. 149. Hinc in N. T. 2. metaphorice non solum Cópia alicujus rei consequendæ et opportunitas, quæ alicui datur, Facultas et occasio aliqua re utendi, προσαγωγή dicitur, sed etiam speciatim de Cópia usurpatur, quæ nobis a Christo facta est, Deum libere precibus adeundi et ab eo optima quævis expectandi, et conciliatione favoris ac benevolentiae divinæ, quam Christi beneficio debemus. Sic ter

A tantum legitur in N. T. Rom. 5, 2. Δι' οὗ καὶ προσαγωγήν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, Cui etiam per religionem debemus libertatem, facultatem et occasionem utendi hoc beneficio divino. Ephes. 2, 18. Δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγήν πρὸς τὸν πατέρα, Per eum copia nobis facta est, Deum libere precibus adeundi et ab eo optima quævis expectandi: 3, 12. Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγήν, sc. πρὸς τὸν θεόν, ἐν πεποιθήσει, ubi v. Kopp. Etiam ap. exteros scriptt. προσαγωγή de Conciliatione et facultate alicujus rei obtinendæ usurpatur, v. c. ap. Thuc. 1, 82. Ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Conciliandis nobis sociis, tam Græcis, quam barbaris. Adde Joseph. A. J. 14, 11, 2. Κάσσιος—ἀμφοτέρους προσάγεται, Sibi conciliat. Cf. etiam Reisk. Ind. Gr. Demosth. p. 654." (in Προσάγω citatum,) et Wetsfen. N. T. 2, 45." Schleusner. Lex. in N. T. Plutarch. 3, 254. Οἱ μάχεσθαι βουλομένῳ προσαγωγήν ἐδίδουσαν, Qui dimicare volenti facultatem ejus dabant: 10, 516. Καὶ οὐκ ἐφθόνηι τῆς προσαγωγῆς τοῦ ὕδατος τῷ ὕδρωπι, Aquæ intercuti humorem superinducere non inviderit. Glossæ: Προσαγωγή Accessus, Oblatio, Obventio, Vindicta. Ἐκ προσαγωγῆς E vindicta, Sensim. "Wessel. ad Herod. 131. ad Diod. S. 1, 576. 2, 293." Schæf. Mss. Vide Munth. Obs. in Ep. ad Ephes. 365. Aretæus 79. Ἐκ προσαγωγῆς δὲ τὸ καστόριον ἀλεαίνει, Sensim, Per intervalla, Paulatim: 80. 117. Ἦν ἐκ προσαγωγῆς ἔωσι: 127. Καταιονούμενον ἀπ' ὀλίγου ἐκ προσαγωγῆς: 131. "Προσάγειν, Admoveo, Adhibeo, Adjicio, Offero, Exhibeo, et de cibis admovendis dicitur Hippocrati Aphor. 3. Sect. 3. Libr. 6. Epidemiorum. Προσάγειν ὕεα ὅπρ᾽, Suillas assas offerre, quod προσφέρειν exponit ibid. Galen. Sic προσάγειν et προσαγωγὰς sæpe efferuntur Hippocrati de cibo paulatim et sensim exhibito, etsi etiam de quavis ciborum admotione et auctione dicantur, ut et προσαγωγή τῇ ἀφαίρεσει opponitur L. Περὶ Ἑνυπν. (107, 42. et alias sæpe Deinde sequuntur multa exempla ex Hippocr. petita.) Qua etiam notione ἐκ προσαγωγῆς quid fieri dicitur, cum sensim et per intervalla fit, veluti ex accessione aut additione quadam, ac paulatim facto progressu augetur, perpetuoque et continuo opponitur. Sic Epid. 1. (p. 368.) Καύματα μεγάλα καὶ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς, Æstus magni dicuntur, qui non sensim aut per intervalla fierent, sed tum perpetui, tum vehementes. Et Epid. 2. (p. 314.) Θάλλει δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκ προσαγωγῆς ἐστὶ μᾶλλον, Calido vero quicquid hujusce est generis, sensim magis procedit. De Rat. Vict. in Morb. ac. (p. 44.) Τοῖσι δὲ μονοσιτέειν εἰθισμένοισιν, ἀπαξ δοτέον τὴν πρώτην, ἐκ προσαγωγῆς δὲ ἦν ἐνδέχεται καὶ τούτοις δις δίδοναι, His vero, qui semel tantum cibum sumere consueverunt, semel quidem quod satis est primo die cibum exhibendus est, deinde sensim quoque adjectione facta si fieri potest his bis dandus. Ubi id ipsum sic exponit Galen. Ἀρχάμενος μὲν ἀπὸ τοῦ ἀπαξ, κατὰ βραχὺ δὲ προελθὼν ἐπὶ τὸ δις, τὸ γὰρ ἐκ προσαγωγῆς τοῦτο δηλοῖ, Ubi ab eo quod semel est auspicatus fueris, et sensim progressu facto ad bis processeris, id enim ἐκ προσαγωγῆς, veluti paulatim accessione facta, indicat. Et rursus ibid. (p. 60.) Ὡς ἐκ προσαγωγῆς ἀφίκηται εἰς τὸ ἔθος, Ut paulatim accrescente accessione ad consuetudinem reditus fiat. Ubi exponit Gal. Ἐκ προσαγωγῆς, τουτέστι κατ' ὀλίγον εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος ἐπανέλθοι, Hoc est, paulatim ad veterem consuetudinem redeat. L. 6. Epid. Sect. 2. Aphor. 18. Ἐκ προσαγωγῆς τὰναντία προσάγειν, Contraria sensim adjectione facta inducere oportet. Ubi ἐκ προσαγωγῆς κατὰ βραχὺ, h. e. Sensim et paulatim exponit Gal. Mutationes namque ad contraria sensim ac paulatim fieri præcipit Hippocr. veluti accessione sensim accrescente, quod eas subitas ac repentinas non ferat natura. Et L. 7. Epid. (p. 367.) Περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς, Deambulationes sensim auctæ sunt. Lib. etiam de Fract. (538.) Ἐπειτα μέντοι ἐκ προσαγωγῆς ἀνακομιζεσθαι, Deinde tamen sensim reficiendi sunt. Ubi etiam scribit Gal. Τὸ δὲ ἐκ προσαγωγῆς ἀντίκειται σημαῖνον τὸ κατὰ βραχὺ. Sic L. 2. Περὶ Γυν. (269.) Ὑπὸ δὲ τὰς ῥίνας θυμῇν τὰ κάκοσμα ἐκ προσαγωγῆς,

Ad nares rerum graveolentium suffitus adhibeto sensim progrediendo. L. *Περὶ Χυμ.* (117.) mutationes ἐκ προσαγωγῆς, h. e. Sensim progressu facto, fieri probat. Et L. *Περὶ Ἑνυπν.* (107.) Καὶ τοῖσι περιπάτοισι πολλοῖσι καὶ ὀξέειν ἐκ προσαγωγῆς χρέεσθαι, Et multis deambulationibus ac velocibus sensim adjunctione facta utendum. Eandem locutionem usurpat —et Gal. *Κατὰ Τόπ.* 2. (p. 186.) Οὕτως ἐκ προσαγωγῆς χρῶμαι, Ita sensim in eorum usum progredior." Foës. *Œcon. Hippocr.* "Clem. Alex. 219. (Πᾶσι δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, * διαμαχητέον ἡμῖν πρὸς τὸν ἕπνον, ἡρέμα ἐκ προσαγωγῆς ἐθίζουσιν, ὡς πλεονα χρόνον τοῦ ζῆν διὰ τὴν ἐγρήγορσιν μεταλαμβάνειν· ὁ γὰρ ἕπνος, ὥσπερ τελώνης, τὸν ἡμῖν τοῦ βίου συνδιαίρεται χρόνον.)" Wakef. Mss.]

[*Προσαγωγή*, * Oblatio. Eulog. Archiepisc. Alexandr. 2. contra Novatianos, in Biblioth. Photii, Cod. 280. p. 1609. Καὶ γὰρ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιτελουμένη τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου φρικτὴ τελετὴ, οὐ θυσιῶν ἐστὶ διαφορῶν προσαγωγή, ἀλλὰ τῆς ἀπαξ προσενηνεγμένης θυσίας ἀνάμνησις· τοῦτο γὰρ φησι ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Quæ verba sic reddit Schottus: Etenim tremendum Sacrificium corporis Dei, quod a nobis perficitur, non varia sacrificia producit, sed commemoratio est hostiæ semel oblata: Hoc, inquit, facite in meam commemorationem. At non satis bona fide. Tu sic reddes: Etenim tremendum, quod a nobis celebratur Dominici corporis Sacramentum, non est variorum sacrificiorum oblatio, sed oblatis semel sacrificii commemoratio. Προσαγωγή namque non est Productio: προαγωγή hoc significaret. Verum προσαγωγή est Oblatio, ut προσάγειν Offerre. Optimæ Glossæ: Προσαγωγή· Oblatio. Cyrill. Alex. de Adoratione 11. p. 402. θυσίας προσαγωγὰι, Sacrificii oblationes." Suicer. Thes.]

Προσαγωγός, ὁ, ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebrosus, ἐπαγωγός. Thuc. I, (21.) Οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκρόασει, ἢ ἀληθέστερον. [Vide Gronov. Harpocr. 58.] Greg. "Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικά, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, Bud. interpr. Conciliatores et interpretes capturarum atque lucrorum. [Lucian. 1, 262. Καὶ λαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμεῖδίασεν. Vide Abresch. in Ἐπαγωγός citandum. "Dionys. H. 1, 296. (Ἐπιδφρίους μὲν, καὶ βαναύσους, καὶ προσαγωγούς ἐπιθυμιῶν αἰσχροῦν τέχνας, Ad fœdas cupiditates impellentes.)" Wakef. Mss. "Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss. Vide Προσαγωγίδης. Glossæ: Προσαγωγός· Pelticator. J. Poll. 3, 71. Καλὸς, ὑπέρκalos, πάγκalos, ἐπέραστος, ὡραίος, ἐπαγωγός, προσαγωγός: 4, 73. Αὔλημα—προσαγωγόν. Clem. Alex. 51. Τοσοῦτον ἴσχυεν ἀπατῆσαι τέχνη, προσαγωγὸς ἀνθρώποις ἐρωτικοῖς εἰς βάραθρον γενομένη, quod vertitur, Ut libidinosos homines ejus fraudibus captos in barathrum illiceret. "Προαγωγός, Nov. quod prætulerim, licet utrumque tolerari possit. Paulo post προσάγουσα habet Nov. quo loco alii Codd. προάγουσα, (Ἵμας δὲ ἄλλη γοητεία ἀπατᾷ ἡ τέχνη, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τὸ ἐρᾶν προάγουσα, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ τιμᾶν καὶ προσκυνεῖν τὰ τε ἀγάλματα καὶ τὰς γραφάς.)" Potter. Procl. ad Hesiod. p. 30. a. Προσαγωγὸν γὰρ ἐστὶν αὐτοῦ τὸ φιλήδονον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπέραστον τοῖς μὴ κρίνουσιν ὀρθῶς.]

[* *Εὐπροσάγωγος*, ὁ, ἡ. "Cyrill. Hier. 223." Kall. Mss.]

Προσαγωγέως, ἑως, ὁ, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. [Glossæ: Προσαγωγέως· Emissarius, Sequester.] Plut. *Περὶ Πολυπρ.* dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum et προσαγωγέως appellantur: [8, 74. Καίτοι τοὺς γε τυράννους, οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεστάτους ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὧτων καὶ προσαγωγέων γένος. Ὡτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχευεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος καὶ δεδουκώς· τοὺς δὲ προσαγωγέας οἱ Διονύσιοι τοῖς Συρακουσίοις κατέμιξαν· ὅθεν ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν πραγμάτων τοιούτους πρῶτους οἱ Συρακοῦσιοι συλλαμβάνοντες ἀπετυμπάνιζον.] Greg. Christum Servatorem nostrum προσαγωγέα Dei patris, Emissarium, Con-

ciliatorem et interpretem, vocavit, alludens ad verbum προσαγωγῆς, quo Paulus utitur, ap. quem quidam, ut ante dixi, προσαγωγὴν Admissionem verterunt; in qua interpretatione, Admissio passive dicitur, qua admittitur: at προσαγωγέως est Ille qui admittit, et aditum præbet. Quoniam autem qui admissionales erant, iidem et emissarii erant, et velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur. [Respicitur Greg. Naz. in Julian. 43. Πάντων δὲ ἀποπώτατον, τὸν μὲν σωτήρα καὶ δεσπότην ἀπάντων, τὸν τοῦδε τοῦ παντὸς δημιουργόν τε καὶ κυβερνήτην, τὸν τοῦ μεγάλου πατρὸς υἱὸν καὶ λόγον, καὶ προσαγωγέα, καὶ ἀρχιερέα, καὶ σύνθρονον, κ. τ. λ. Theophyl. Inst. Reg. 20. p. 81. Καὶ τοίνυν μὲν τοὺς μετιόντας ἀρετῆς οὐκ οἶδεν οὐδὲ δοιοὶ γῆς διατρίβουσιν, οὐδὲ ψιλὴν θεῶν τοῦτοις παρέχεται· ἀνθρώπους δὲ κακοθηρίας πάσης περιφανῆ ἐργαστήρια καὶ ἀξιώμασι δωρεῖται, καὶ δεξιώμασι, καὶ τούτους ταῖς πόλεσιν ἐπαφίησι κερδῶν ἀδίκων ἐμπόρους, καὶ ῥυπαρῶν λημμάτων προσαγωγέως. Ubi vertitur, His civitates condonet totas ad nundinationes iniquorum quæstum, ad prædarum rapinarumque sordidissimas pactiones. "Προσαγωγέως, nisi potius προαγ., est Leno, Pararius, Conciliator. Ὑψηλίσματα δ' εἶπεν ἐν ἡμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ἣν ἡργολάβει, προαγωγέως τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων, 750." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Προσαγωγέως, Lenone, Conciliatore pecuniarum, eleganter dictum. Sed, si bene memini, προαγωγέως ille dicitur, sine σ in prima syllaba." Idem in Annot. 1142. Imo recte se habet προαγωγέως, ut patet non modo e Theophyl. l. c. sed etiam e Greg. Naz. (ap. Nostrum in Προσαγωγός,) qui dixit, "Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικά καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων." Themist. 87. (Ἄλλ' ἀλιτήριοι συκοφάνται, καὶ παλαμναῖοι προσαγωγέως.)" Wakef. Mss.]

Προσαγωγίδης, idem Plutarcho est in illo libri *Περὶ Πολυπρ.* loco, qui et προσαγωγέως. Erasm. προσαγωγίδας interpretatur Exploratores, in Proverb. Multæ regum aures atque oculi. Meminit et in Proverb. Midas aurículas asini. || Ap. Aristot. Pol. 5, (11. Ἄλλ' εἶναι κατασκόπους, οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλοῦνται.) legitur αἱ ποταγωγίδες, pro quo Bud. reponit οἱ ποταγωγίδαί, quod idem sit cum προσαγωγίδαί, ut ποτιδόρπιον Hom. dixit pro προσδόρπιον. Vide Comm. 382. ["Verum femininam formam asservavit Phot. Ποταγωγίδες· * φάνται ἢ μηνυταί. (D. Ποταγωγίδης· φέρται. Ubi Schleusner. 'Ποτὶ in variis compositis Dorice pro πρὸς ponitur, ut v. c. πώτων loco πρόσωπον, Eust. ad Il. P. p. 1141. ἀποτίβας ap. Soph. Trachin. 1039. ubi Schol. per ἀπροσπέλαστος interpretatus est, et ap. Hes. ἐποτιούδε pro ἐπροσούδιζε. Cf. Maittaire de Dial. L. G. 333.) Sicut etiam mares Scorta et Prostibula vocantur." Lobeck. Ajac. p. 367. "Aristot. Polit. 5, 11. Οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλοῦνται· καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἰέρων, ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. Ubi nisi οἱ ποταγωγίδαί καλούμενοι cum Budæo legeris, multum Plut. Dione 970. (Οἱ δὲ πολλοὶ τοῖς τυράννου φίλοις ἐπετίθεντο, καὶ συνήρπαζον τοὺς καλούμενους προσαγωγέας, ἀνθρώπους ἀνοσίους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς, οἱ περιενόστουν ἐν τῇ πόλει καταμειγμένοι τοῖς Συρακουσίοις, πολυπραγμονοῦντες, καὶ διαγγέλλοντες τῷ τυράννῳ τὰς τε διανοίας καὶ τὰς φωνὰς ἐκάστων· οὗτοι μὲν οὖν πρῶτοι δίκην ἐδίδοσαν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων ἀποτυμπανιζόμενοι.) a Philosopho abibit; appellat enim perditissimos eos delatores τοὺς καλούμενους προσαγωγίδας, (Reisk. de suo, ut videtur, edidit προσαγωγέας,) ἀνθρώπους ἀνοσίους καὶ θεοῖς ἐχθροὺς. Sed quid si ex utroque genere capturam e delatione quæsierint plures, et feminas Aristot. potissimum eo vocabulo designarit, reliquos ὠτακουστὰς vocitans? Id vero non absimile. Vide eund. Plutarch. 2, 522. f." Wessel. ad Diod. S. 1, 455. Hesych. Ποδαγκώνιδας· συκοφάντας, ἢ τοὺς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγοντας ἢ πράττοντας. Ποδαγωγίδας corrigit Is. Voss. Sic ordo suadet. Sed ? requirit sensus; est enim a ποτὶ, pro πρὸς, quod in variis compositis inf. vide. Cf. Sylburg. ad Aristot. l. c. p. 289." Albert.]

Προσαγωγήον, τὸ, Instrumentum fabrilis quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid., cujus verba sunt, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὁ προσάγοντες εὐθύνοσι τὰ

στρεβλά ξύλα, ubi quidam προσάγοντες interpr. Attrahentes. Hesychio est etiam διαβήτης, [ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. "Delendum ἦ." Toup. Emendd. 4, 305. Phot. Προσαγῶγιον τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλά ξύλα. Respicitur Plato Philebo 34. p. 90. g., Καὶ τὸν ὥ χρῆται, καὶ διαβήτη, καὶ στάθμη, καὶ τινι προαγωγῇ κεκομψευμένῳ, ubi προσαγωγῇ corrigit Ruhnk. ad Tim. 155. a. neque aliter Schneider. Lex. "Ald. Bas. 1. 2. Stephan. προαγωγῇ. Sed nos auctori sumus reponere προσαγωγῇ, usus loquendi auctoritate. Nam Instrumentum illud fabrilis προσαγῶγιον vocatur, non προαγ. Hesych. Suid. —. Atque his verbis explicat hanc glossam Scholiastes Augustanus, τεκτονικὸν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλά ξύλα." Fischer. Ruhnkenii Schol. 42. in Plat. Phileb.: Προσαγωγῇ προσαγῶγιον, τεκτονικὸν ἐστὶν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλά ξύλα. Cf. Προαγῶγιον.]

"Προσακτέον, Adducendum. Aristot." [Æcon. 1, 5. loco, quem Noster in Προσάγω, Injungo, Impono, citavit. J. Poll. 10, 70. Τούτοις δὲ προσακτέον τὰ τῶν οἴνων ἀγγεῖα. "Salm. *προσακτέον. C. A. καὶ τὰ τῶν οἴνων." Kuhn. Vertitur, His quoque vinorum vasa subjungenda sunt. Plato Epinom. 991 = 273. Πρὸς τούτοις δὲ τὸ καθ' ἕν τῷ κατ' εἶδη προσακτέον ἐν ἐκάσταις ταῖς συνουσίαις, ἐρωτῶντά τε καὶ ἐλέγχοντά τε μὴ καλῶς ῥήθεντα, quod vertitur, Ad hæc singula quæque ad species suas, omnia denique ad unum in disputationibus referenda, interrogandō et arguendo, si qua minus recte dicantur. Geopon. 16, 1, 5. Ἐὰν δὲ ἀπαξ βιβασθεῖσα (equa) μὴ προσῇ τὸν ἄρρενα, μετὰ ἡμέρας πάλιν προσακτέον αὐτῇ, Ad ipsam rursus adducatur. Eandem vero locutionem προσάγειν τῇ ἵπῳ usurpat Antig. Caryl. 59. p. 108. Τῷ δὲ Σκυθῶν βασιλεῖ ἵππον φασὶ γενναῖον γενέσθαι ταύτῃ τὸν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα πῶλον προσάγειν, ἵνα ὀχεύσῃ τὸν δ' οὐ θέλειν ὥς δὲ περικαλύψαντες προσήγαγον τὴν ἵππον, ἀναβῆναι ἀποκαλυφθείσης δὲ, ἰδόντα τὸ πρόσωπον, φεύγειν, καὶ κατακρημνίσαι ἑαυτόν. Aræteus 101. Ἦσυχῇ προσακτέῃ, Quies concedenda est. In Hippocr. 964. a. pro *προσακτέον notat Foës. in alijs exemplaribus legi προσακτέον.]

"Προσακτρίδες, (αἱ) Hesychio οἱ τῆς μηλολόνητος πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες, forsitan quoniam iis τὰ ἐπιτήδεια προάγει καὶ προσέλκει." [Vulgo legitur παῖδες, pro quo Palm. Salm. et Vales. cum Nostro πόδες correxerunt. "Suspicio leg. *προακτρίδες, eo quod τὰ πρόσθια τῶν ἀκρίδων habent." Palmer.]

[* Συμπροσάγω, Una adduco. Æneas Poliorc. p. 1658. notante Scott. App. ad Thes. "Pol. 3, 413." Wakef. Mss.]

Συνάγω, Conduco, i. e. Congrego, Colligo, ut συνάγειν ἐκκλησίαν, ap. Thuc. (2, 60.) Sic Herodian. 7, (1, 12.) Οὗτος διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτοῦ χεῖρα. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, Summam colligere, ap. Aristot. Et e Demosth. affertur συνάγειν εἰς ἐν pro in unum colligere, vel redigere: e Thuc. (p. 152.) συνάγειν εἰς ὀλίγον. Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον, ap. Demosth. (524.) Conflare invidiam, ad verbum, e Cicerone, Colligere invidiam: [μῖσος, Athen. 261.] || Est etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari, quod et ad verbum reddere possumus Colligere. Bud. citat e Philopono in Proclum: qui etiam affert συνάγειν, συμπεραίνεσθαι, e Them. || Συνάγειν, Contrahere quod apertum est, i. e. Claudere, quo sensu διοίγειν et συνάγειν, itidemque διοίγεσθαι et συνάγεσθαι opponuntur ab Aristot. Vide Bud. Comm. 387. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. Nub. (582.) Contrahere supercilia. Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, ap. Plut. Et συνάγειν τὰ ὤτα ap. Xenoph. ["Arrigendo contraho. Cyn. 3, 5. canes dicuntur συνάγειν τὰ ὤτα. Vlitius ad Grat. Falisc. 239. vertit Appressare aures." Lex. Xenoph.] Suid. Συναγομένων λιμῶ τῶν Καρχηδονίων exp. στενοχωρουμένων. || Ex Herod. citatur in VV. LL. συνάγοντες πρῶρην, pro Proram acuminantes. [1, 194. Οὔτε πρύμνην ἀποκρίνοντες, οὔτε πρῶρην συνάγοντες, "Neque puppim discernentes, nec proram acuminantes, s. In acumen cogentes et contrahentes." Abresch. Diluc. Thuc. 743.] Ap. Suid. εἰς ὅζῳ

συνηγμένον ξύλον, In acutum gracilescens. B. vide in Συναγωγή. || Συνάγω, Intendo, Augeo. Greg. Ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. Bud.

Συνάγειν, Conjungere, Consociare. Aristot. de Mundo, Τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit (Mem. 2, 6, 36.) συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδεῖαν. Et Herodian. 4, (10, 5.) Ἀρχὰς συναχθεῖσας κατ' ἐπιγαμίαν. Ap. Synes. συνάγεσθαι et χωρίζεσθαι opponuntur. Ap. Hom. συνάγειν ὑσμίνην, et συνάγειν Ἀρηα, pro Conserere pugnam, Consociare pugnam. [Archiloch. Fr. 4. Οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα ταυῖσσαι, οὐδὲ θαμειαὶ Σφενδόνας, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἀρης συνάγῃ Ἐν πεδίῳ. Cf. Iliad. E. 861. E. 149. T. 275. Π. 764. Eust. 242.: Τὸ δὲ συνάγειν Ἀρηα, διὰ τὰ δύο στρατεύματα τὰ ἐναντία εἰρηται, ὧν συναγομένων ἡ μάχη ἀρτύνεται. Ἀλλως γὰρ ῥήγνυσθαι ὁ πόλεμος λέγεται, οὐ μόνον ὑπὸ ῥήξηνόρος τινος, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμβολαῖς, τῶν μὲν ἐνταῦθα, τῶν δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ μαχομένων ἐρράγῃ γούν μάχῃ, καὶ συρρήξαι καὶ βράγῃναι πόλεμόν φασιν οἱ ῥήτορες ἐναντίον δὲ τὸ συνάγειν καὶ τὰ διακρίνειν πρῶτ' οὖν ὁ βασιλεὺς, πόλεμον συνάγειν θέλει, νυκτὸς δὲ ἐλθούσης, διακρίνει αὐτόν: 615. Τὸ δὲ ἔριδα συνάγοντες Ἀρης ἔχει μὲν διαστολὴν πρὸς ἐτέρας ἐρίδας, ἐπιτείνει δὲ συγκριτικῶς τὴν ἐνταῦθα πολεμικὴν ἰαχὴν ὥς μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὔσαν τὰς ἀπλῶς βωμένας, ἀλλ' ὅποιαν ἰαχίσαιεν ἂν μυριοπληθεῖς ἄνδρες πόλεμον συρρήγνυντες ὥσπερ δὲ ξυνάγεται πόλεμος ὁ ἐκ πολλῶν ἀνδρῶν τῶν καθ' ἕκαστα, οἷον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα, ταῦτόν δ' εἰπεῖν συμφέρεται κατὰ τὸ, Συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, (Il. N. 237.) οὕτω ξυνάγεται καὶ ἐπὶ ἡ κατὰ πόλεμον: 997. "Οτι τὸ, ξυνάγον κρατερὴν ὑσμίνην, ἀντὶ τοῦ συνέβαλλον εἰς πόλεμον τοιοῦτον καὶ τὸ, ξυνάγωμεν Ἀρηα. Vide et Eund. infra citandum. Xenoph. K. II. 5, 3. 11. Πολλὴν τοῖς θεοῖς χάριν ὀφείλειν, ὅτι σοὶ με συνήγαγον, Societate junxerunt.] Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Popl. Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc, quæ pro Concilio ponitur, et quidem apud Herodian. potissimum, ut, Στασιάζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειράτο, 4. Sic et 3. Ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειράτο. Et eod. lib. Ὁ δὲ Σεβήρος ταῦτα πυθανόμενος συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν ταπρῶτα ἐπειράτο. In alio autem ejusdem libri loco addit εἰς φιλίαν, scribens, Αὐτὸς δὲ ἐπειράτο συνάγειν αἰετὸς παῖδας εἰς φιλίαν, καὶ προτρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν. [Vide Herodian. 3, 10, 8. 3, 13, 8. 3, 15, 13. 4, 3, 9. 4, 3, 20. "Τὸν συναγαγόντ' αὐτοὺς, Qui eos in pristinam secum gratiam reconciliarat, 1335. Συνήγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδεις, Reconciliabant, 1360." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

Συνάγειν, Compotare, unde Συναγῶγιον, Compotatio, vide paulo post in Συναγῶγιον. [Cf. Ἀγῶ.] ["Συνάγω, T. H. ad Thom. M. 188. ad Diod. S. 1, 407. 452. Schneider Theophr. 139. Coray Theophr. 167. 321. 339. Wakef. S. C. 4, 139. ad Diod. S. 2, 137. 318. 355. 407. ad 431. Toup. Opusc. 2, 25. Se recolligo, Valck. ad Adonias. 365. ad Charit. 381. Wytttenb. ad Plut. S. N. V. 105. ('Εαυτὸν τῷ λογίζεσθαι συνήγαγε. Satis erat dicere ἑαυτὸν συνήγαγε, ut vulgo dicitur Colligere se, v. c. ap. Plat. Protag. 200. g. συναγείρειν ἑαυτόν, Ælian. H. A. 9, 43. ἀθροίζειν ἐαυτόν. Verum Plut. hic non e communi consuetudine, sed e philosophorum usu loquitur, a quibus Congregatio mentis in se ipsam sæpissime veluti sapientiæ studium celebratur. Vide Plat. Phædone 387. a. Philo J. Migrat. Abr. 418. d. Ὁ νοῦς εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφει. Porphyr. de Gradibus ap. Stob. 91. Gatak. ad M. Anton. 7, 28. Adde Abresch. Diluc. Thuc. 5, 9. p. 500. —: Συνιτχθῆναι scribit τὴν δόξαν, pro Certum capere consilium, Certi quid statuere, priusquam certi quid statuerint, aut visum fuerit. Ut συντάσσεσθαι ἐπὶ et πρὸς τι ἔργον. Vide Græv. ad Luc. Salævist. 5. prope fin. Primo legens conjiciebam συναχθῆναι, ut τὸν λογισμόν συνάγειν ἀρ. Chrys. T. 2. Opusc. p. 292. d. pro quo συνάγειν ἑαυτὸν ap. Charit. 4. p. 67. Ὅψε δὲ καὶ μόλις ὁ Μιθριδάτης συναγαγὼν ἑαυτόν, i. e. Colligens se, ut Cic. ad

Famil. 5, 18. et merito divinabat ibi Dorv. locutionem ap. alios quoque repertum iri, de qua nil quidquam Lexicographi. Obtulit ea se mihi ap. Basil. 1. p. 22. d. "Ολον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε. Niceph. Bryen. 3, 25. Συναγαγὼν ἑαυτὸν καὶ γνοὺς ὅπη κακοῦ φέρεται. Chrys. T. 2. Opusc. 800. "Ολην ἑαυτὴν συναγαγοῦσα καὶ συντείνουσα τὴν διάνοιαν, et συνάγειν τὴν διάνοιαν Idem sæpe, T. 1. Opusc. 345. T. 2, 336. 'Η συναγωγή τῆς διανοίας, T. 5. Op. 697. extr. quod. p. 337. ult. συνηγμένη διάνοια. Nisi forte dederat συνηρημένη, aut συνηγμένη. Homil. 60. in Jo. 393. a. τὸν νοῦν συνάγειν εἰς ἑαυτὸν, quod T. 2. Opusc. 800. πάντοθεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν συλλέγειν. Defendi ex hoc Nostri loco possit ap. Plut. Mor. 618. σύνταξις τῆς γνώμης, de quo vide infra ad 7, 71. Marius in Vita Procli p. 51=17. Καὶ οὕτως ἐκ πάντων ἑαυτὴν συνάγουσα καὶ ἀθροίζουσα πρὸς ἑαυτὴν ἡ τοῦ μακαρίου ἀνδρὸς ψυχὴ, ἀφίστατο σχεδὸν τοῦ σώματος, ἐτι ὑπ' αὐτοῦ κατέχευετο δοκοῦσα. ἦν γὰρ αὐτῇ τὸ φρονεῖν, οὐκέτι, οἷον τὸ πολιτικόν, τὸ πράττειν εὖ περὶ τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ἄλλως ἔχειν, αὐτὸ δὲ καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς τὸ νοεῖν, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὴν ἐστράφθαι, μηδαμοῦ συνδοξάζειν τῷ σώματι. 'Damascius Suidæ v. Σαραπίων: Συνάγων ἑαυτὸν αἰεὶ καὶ συναίρων, ὡς οἶόν τε, πρὸς τὸ εἶωσ καὶ τὸ ἀμερέστερον. Plotinus Enn. 1, 2, 5. de anima, 'Απὸ μὲν δὴ σώματος, ὥσως μὲν καὶ τοῖς οἷον τόποις, συνάγουσαν πρὸς ἑαυτήν. Boissonad. 'Eust. ad Il. K. p. 744, 29. 'Εαυτὸν ὁ ἥρως συνήγαγε: ad Od. H. p. 285, 21. Συνάγων τὴν ψυχὴν. Cicero de Div. p. 62. Emend. Pyth. p. 30. f. Valck. Mss.) De concione, Dorv. ad Charit. 213. Συνάγω, Heyn. Hom. 7, 777. Abresch. Lect. Arist. 336. ad Herod. 538. 540. Ammon. 147. Valck. ad Herod. 52. Wolf. Proleg. Hom. p. 84. ad Mærin 19. Συνάγω τὴν θύραν, Valck. ad Herod. 237. Συνάγω πόλεμον, Act. Traj. 1, 82. Mitsch. H. in Cer. 264. Ilgen. Hymn. 542. Συνάγω τὸ πρόσωπον, Act. Traj. 1, 255. Coëo, de pugnantibus, Theocr. 22, 82. Συνάγω ἔριν, Heyn. Hom. 5, 160. 6, 550. Colligo, Concludo, sensu dialectico, Schol. ad Aristoph. Pl. 563. (vide Συμπεραίνω,) Lucian. 2, 25. (Καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προῖμον ὑπὲρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκείον εἶναι ἱατρῷ ἰστορίαν συγγράφειν, κ. τ. λ.) et 26. (Οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κάκεινα, ubi v. Th. M. Vide et Sext. Emp. 110—11.) Συνῆξεν, Jacobs. Anth. Proleg. 51. Συνῆξα, συνηῆξα, Valck. ad Herod. 538. et ad Xenoph. Mem. 249. (4, 2, 8. Γράμματα συνηῆξας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν,—καὶ ἐτι συνάγω. 'In priore loco margg. Steph. habent συνηῆξας, quod, si sit e libris scriptis, prætulit Valck. ob hoc Thomæ M. præceptum, Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγῆχεν.' Lex. Xenoph.) Συναγῆσοχα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 72. Schæf. Mss. Jambl. V. P. 35. p. 498. Kiessl. Μεγάλην μὲν ἐταιρείαν συναγοχότας. Sir. 25, 5. 'Ἐν νεότητι οὐ συναγῆσοχα. Hesych. Συναγῆσκει' ἐκόμισεν. 'L. Συνηγώκει.' Is. Voss. "Glossa sana, sed loco alieno posita." Albert. In Cod. est Συνηγῆσκει. "Dioscor. p. 2." Wakef. Mss.] "Συναγῆσκει, Comportarat, Collegerat, unde infin. συναγοχέσθαι, a v. συνάγω, ut "ex ἄγω est ἀγῆσοχα, quod vide inter anomala."

["Συνάγω τὰς ὀφρῦς, (Adduco supercilia,) τὴν κοιλίαν, Aristoph. Fr. 277. (Συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν.)" Schæf. Mss. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361. Συνάγει' τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῇ, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφρῶν ἐκφαντικώτερον, οἷον, συνάγει τὰς ὀφρῦς, αἰτιατικῇ. Καὶ 'Αριστοφάνης' "Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχρὴν, Οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ὀφρῦς συνηγον, ἐσκυθρωπάζον δ' ἅμα. Locus est Plut. 754. ubi legitur δ' ἅμα, rectius. Hinc sua sumsit Phavor. Συνάγει τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῇ συντάσσεται ἐπὶ τῶν ὀφρῶν ἐκφαντικώτερον (l. ἐκφ.) οἷον, συνάγει τὰς ὀφρῦς. Theophyl. Inst. Reg. 16. p. 73. Καὶ μέντοι καὶ βασιλεὺς οὐ βαρὺν σωφρονιστὴν, ἀλλὰ γλυκὺν *νουθετητὴν τὸν φίλον οἰήσειται, καὶ τοῖς μὲν κολακεύουσιν ὡς ἐχθραίνουσιν ἐμπικρανεῖται, καὶ βαρὺ συνάξει τὸ *ἐπισκύνιον. Plut. 7, 626. Reisk. Καὶ ὅπως οὐ συνάσετε τὰς ὀφρῦς ἐπιχειροῦντες σκοπεῖτε. "Nicostr. ap. Stob. Serm. 68. p. 425. (imo 427.)

A 'Ο δὲ γε συνάγων τὰς ὀφρῦς, σκαίως ἐστὶ' καὶ ὅτ' οὐκ ἐπανθεῖ ἐρύθημα, ἀλλὰ σκότος τε καὶ νέφος, τοῦτου τε (f. l. τοῦτου δὲ) ἡ ψυχὴ οὐδαμῇ οὐδαμῶς εὐφραίνεται. In convivio et vino qui sermones congruant, jucunda est disputatio Plutarchi Sympos. 2, 1. et 1, 1. alieni sunt sermones διαλεκτικῶν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότων, 3, 9. p. 657. c. Philippus ἐν Χαίρωνείᾳ πολλὰ ληρῶν ὑπὸ μέθης καὶ καταγέλαστος ὢν, ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, ἔστησε τὸ πρόσωπον καὶ συνήγαγε τὰς ὀφρῦς." Wyttenb. Anim. ad Plut. 1, 520. Vide T. H. in 'Ανάγω citatum.]

[Συνάγω. Tittmanni Technoll. Mss. Συνάγω' τὸ τὰ διηρημένα συνάπτω. Quæ verba exscripsit Phavor.]

["Συνάγω, Colligo fructus, 12, 2, 5. Colligo in arctum, in angustius, brevius spatium contraho: τὴν πόλιν, 5, 93, 5. τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ταμειῖον, 6, 32, 4. Συνηγμένος ταῖς ὕλαις τόπος, Locus ob sylvas angustus, 5, 7, 10. 'Ο αὐλὼν συνάγεται εἰς στενὸν ὑπὸ τῶν ὀρῶν, 5, 45, 9. Hinc translate, Τῆς ὥρας συναγοῦσης ἅπαντας, Hora diei in arctum cogente omnes, premente, urgente, sc. ut de receptu cogitarent, 5, 24, 1. cf. Συγκλείω. Εἰς τοῦτο συνηγοντο τῇ σποδείᾳ, ὥστε κ. τ. λ. Eo redigebantur fame, 1, 18, 10. Συναγόμενοι τῷ λιμῷ, Fame pressi, 1, 18, 7. n. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, 1, 84, 9. Συνάγειν τινι, Congredi cum hoste cominus, 11, 18, 4. n." Lex. Polyb.]

[Συνάγω. Suid.: Συναγομένων' στενοχωρουμένων. Συναγομένων δὲ λιμῷ τῶν Καρχηδονίων διὰ τὸ πλῆθος τῶν συγκεκλεισμένων ἀνδρῶν ἐν τῇ πόλει. Τούτέστι συνεκλείοντο καὶ συνηγοντο. (Dele v. Τούτέστι—συνήγοντο, quæ e seqq. perperam luc tracta sunt. E Polyb. 1, 18, 7. ubi v. Schweigh.) 'Ἐν γὰρ τούτῳ συνηγοντο σιτοδεία καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων, ὥστε βουλευέσθαι περὶ τοῦ λύειν τὴν πολιορκίαν. Τούτέστι συνεκλείοντο. Ex Eodem 1, 18, 10. ubi, notantibus Kust. et Schweigh., rectius legitur εἰς γὰρ τοῦτο. Plutarch. 3, 98. Καίτοι χρόνον οὐ πολὺν ἀνασχομένῳ παρῇν ἀκινδύνως ἐλεῖν τὴν ἄνω πόλιν, ὑπὸ λιμοῦ συνηγμένην ἤδη τῇ χρεῖᾳ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸν ἔσχατον καιρὸν.]

C [Συνάγω. "Luc. 15, 13. Συναγαγὼν ἅπαντα. Quo quidem hic ponitur significatio non videtur v. συνάγειν Græcis adhibitum, qui in hunc sensum usurpant v. ἐξαργυρίσαι, vel ἐξαργυρῶσαι, E bonis venditis pecuniam colligere. Ad συνάγειν proximum accedit hoc Xenophontis Ephes. 3. p. 40. Κτήματα ἀποδόμενος συλλέξας ἄργυρον, Collecta pecunia ex agris venditis. Ap. Herod. legimus p. 359. Τὰ ἡμίσεα τῆς οὐσίας ἐξαργυρίσαι. Apud Clem. Alex. 946. 'Ἐξαργυρίας τὴν φανεράν οὐσίαν, opponit ad τὴν ἐνδον οὐσίαν." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 226. Xenoph. K. Π. 4, 6, 6. dixit τὸ νόμισμα, ἐπειδὴν ἅπαν συναχθῇ, διαδώσειν. Cf. Schleusner. infra.]

D ["Συνάγω, Conveho, Comporto. K. A. 3, 4, 19. "Ἀλευρα, οἶνον,—ταῦτα θὲ συνηγμένα ἦν τῷ σατραπείοντι, In usum satrapæ, Hutch. A satrapa: 6, 2, 5. Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνηγον in urbes. Congrego, invitanda. Hist. 3, 4, 2. Λακεδαιμονίων τοὺς ξυμμάχους συναγαγόντων καὶ βουλευομένων: 7, 1, 16. Φιλόσκοι—παρὰ 'Αριοβαρζάνους—εἰς Δελφοὺς συνηγαγε περὶ εἰρήνης Θηβαίους. Convoco ad concionem. K. A. 1, 3, 9. Συναγαγὼν τοὺς στρατιώτας—ἐλεξε: 6, 4, 7. Συνῆλθον—συνήγον δὲ αὐτοὺς μάλιστα 'Αγασίας: 6, 6, 8, 16. Sic K. Π. 2, 1, 3. Εἰπεῖν λέγεται Κύρος, συναγαγὼν αὐτοὺς, Homotimos, τάδε. Milites e provinciis ad lustrationem. Econ. 4, 6. Πάντας ἅμα συνάγει πλὴν τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι. Contraho s. Cogo milites. Ages. 1, 25. Hist. 3, 4, 16. 3, 1, 3. Mem. 3, 3, 12. Οἷδ' εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία συνάγεται, Colligi potest. Colligo dispersos, K. A. 4, 4, 6. Οὐ—διασκηνοῦν,—ἀλλὰ συναγαγεῖν τὸ στράτευμα. Sequitur, πάλιν ἐντεύθεν συνῆλθον. §. 12. Deligo e multis, Mem. 3, 10, 2. pictores Καλὰ εἶδη ἀφομοιοῦντες,—ἐκ πολλῶν συνάγοντες τὰ ἐξ ἐκάστου κάλλιστα. Adduco. K. A. 3, 5, 9. Συναγαγόντες τοὺς αἰχμαλώτους ἤλεγχον. Confluo, Concilio, vide Γάμος. Constringo, Contraho, Cyn. 6, 9. συνάγειν τὰ *ἀκρολίνια. Constipo, Coarcto. Vide Valck. ad Herod. 7, 60. K. A. 1, 5, 10. Διφθέρας—συνήγον καὶ συνέσπων. Unanimi consilio id ago, s.

rem eo traho ut. Cum ἐπὶ, Hist. 6, 5, 6. Οἱ περὶ τὸν Καλλίσιον συνήγον ἐπὶ τὸ συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικόν. Fr. Portus: In eandem sententiam coibant ut. Pirca-merus: Censuerunt. Potest recte comparari cum nostra formula, Dahm einleiten. Mox pro eo est ἔπραττον." Lex. Xenoph.]

[Συνάγω, Compello. Longus 62. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλανε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύρτης συνάγουσα. "Proprium in hac re v. συνάγω, ut Lat. Compello. Sic ap. Longum 2. p. 35. Amor dicit, Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην, καὶ ἡνίκα αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω κ. τ. λ." Villosis.]

["Συνάγω μισθόν, Mercedem colligo, Agg. 1, 6." Biel. Thes.]

["Συνάγω, generatim et vi etymologiæ Conduco significat, s. in unum locum, s. in unum cætum. Hinc speciatim Colligo, Confero, v. c. triticum et alias fruges terræ in horrea. Matth. 3, 12. Συνάξει τὸν σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, Colliget frumentum suum in horrea: 6, 26. 12, 30. 'Ο μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει, Qui non mecum colligit, h. e. Me non adiuvat, is mea dissipat: 13, 30. 47. ubi de reti adhibetur ἐκ παντὸς γένους, sc. ἰχθύων, συναγαγούσῃ, Colligente s. Capiente: 25, 24. 26. ubi συνάγειν elliptice ponitur pro συνάγειν καρποὺς, Fructus colligere, Messem facere. (Cf. Polyb. supra. Suid. et Zonar. Ἀρωπακίζω συνάγω, τρυγῶ, 'i. e. Vindemio et Cereales fructus decerpō, Nunnies. ad Phrynichi Ecll. 180. notante Schæf. Mss.) Luc. 3, 17. 11, 23. 42, 17. 18. 15, 13. Συναγαγὼν ἅπαντα, Collectis omnibus, quæ sc. possidebat. Cf. Wetsten. N. T. 1, 758. Jo. 4, 36. Καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, Et colligit quasi sibi fructus in vitam æternam: 6, 12. 13. 15, 6. Respondet in hac signif. ap. Alexandrinos Hebraico שָׁבַע, Collegit, Ex. 23, 10. Lev. 25, 3. 20. et שָׁבַע, Recondidit in thesaurum, Jes. 39, 6. Adde Deut. 19, 5. Ps. 32, 7. Cohel. 2, 8. ubi Συμμ. ἀθροίζειν habet. Congrego, Convoco, Convenire alios jubeo, cogo, συναγῶμαι, Convenio, Confluo, i. q. συνέρχομαι. Matth. 2, 4. Καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, Et coacto senatu summorum sacerdotum et legis peritorum: 13, 2. Συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν, Confluxerunt ad eum: 18, 20. Συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, Convenientes mea auctoritate: 22, 10. 34. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Coiverunt: 22, 41. 24, 28. Συναχθήσονται οἱ ἄετοί, Advolabunt aquilæ: 25, 32. Συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, Sistentur tribunali ejus omnes homines: 26, 3. Συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, Coiverunt pontifices: 26, 57. 27, 17. 27. συνήγαγον, Convocarunt: 27, 62. 28, 12. Marc. 2, 2. 4, 1. 5, 21. 6, 30. 7, 1. Luc. 17, 37. 22, 66. Jo. 11, 47. 18, 2. "Ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Quod Jesus sæpius illuc cum discipulis suis convenire solebat, s. convenerat: 20, 19. Act. 4, 5. 26. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, Conspirarunt contra Deum et adversus ejus Christum: 4, 27. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, Conspirarunt contra sanctum tuum filium Jesum: 4, 31. 11, 26. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Cum ecclesia Antiochena per integrum annum versati sunt: 13, 44. 14, 27. 15, 6. 30. 20, 7. 8. 1 Cor. 5, 4. Συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, In conventu vestro, cui et ego, absens quidem corpore, animo saltem intererō, coll. v. 3. et Coloss. 2, 5. Apoc. 13, 10. Εἰ τις αἰχμαλωσίαν συνάγει, Si quis captivos cogit et abducit: 16, 14. 16, 19, 17. Δεῦτε καὶ συνάγεσθε, s. συναχθῆτε, Agite, advolate: 19, 19. 20, 8. Adde Nehem. 6, 2. Συναχθῶμεν ἐπὶ τὸ αὐτό. 2 Paral. 11, 12. Καὶ οἱ ἱερεῖς συνήχθησαν πρὸς αὐτόν." Jer. 51, 44. Ps. 2, 2. Paral. 10, 6. Καὶ συνήγαγεν ὁ βασιλεὺς τοὺς πρεσβυτέρους. 1 Macc. 1, 4. 3, 53. Συνήκται τὰ ἔθνη ἐφ' ἡμᾶς τοῦ ἐξῆραι ὑμᾶς. Suid. Συνάγω αἰτρατικῇ, συναθροίζω. Cf. etiam Dresig. de VV. MM. N. T. 1, 125. p. 459. Fischer. Metaphorice, Conjungo, In unam societatem cogo. Jo. 11, 52. Ἄλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν, sc. πῶμα s. ἔθνος, Sed ut etiam dispersos Dei cultores in unum cætum cōjungeret, s. ad unam fidem

a convocaret, ubi συνάγειν aperte non Conjunctionem loci, sed Societatem et animorum conjunctionem sub uno capite significat, ut idoneis veterum locis demonstravit Kypk. Obs. SS. 1, 392. et Wetsten. N. T. 1, 920. Hospitio excipio, Excipio et suscipio aliquem benevole et humaniter, quo sensu et Recolligo legitur ap. Justin. 33, 4. Matth. 25, 35. Ἐένος ἡμῶν, καὶ συνηγάγετέ με, Hospitem me humaniter ac benevole excepistis: 25, 38. 43. Omissum est eis οἰκίαν, vel eis τὸν οἶκον, ut plene legitur in vers. Alex. Judd. 19, 15. Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς οἰκίαν. Vide et v. 18. 2 Sam. 11, 29. Συνήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. In omnibus his locis in Hebraico legitur שָׁבַע, Collegit. Hospitalitas a Judæis vocatur שִׁבְעָה, συναγωγή ξένων. Cf. etiam Kypk. Obs. SS. 1, 128. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Συνάγω πυρὰν, Thom. M. Νῆσαι πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐδὲ συνθεῖναι.]

[Συνάγω. Theophr. Char. 30. Ἀμέλει δὲ καὶ συναγόντων παρ' αὐτῷ, ἀποθεῖναι τῶν αὐτῷ διδομένων ξύλων καὶ φακῶν καὶ ὄξους καὶ ἁλῶν καὶ ἐλαίου τοῦ εἰς τὸν λύχνον. "Int. τινῶν v. Periz. ad Elian. V. H. 10, 21. Valck. ad Herod. 414. vel ἐταίρων. Συνάγειν est Symbolam ad convivium vel cœnam colligere s. conferre, igitur Convivium apparare s. Habere collaticium, δεῖπνον συναγώγιμον, quod nostrates dicunt Picknick; unde συναγώγιον, Convivium, v. Athen. 365. et συνάγειν, Latinorum Edere de symbolis. Athen. et Hesych. explicant τὸ πίνειν μετ' ἀλλήλων. Sensus est: Si amici cœnam apparant s. habent collaticiam, de omnibus, quæ illi in commune contulerunt, aliquid sibi seponit, amicos defraudans." Astius. Diphilus in Ζωγράφῳ ap. Athen. 292. Ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα. "Athen. 142. (e Phylarcho: Πολλῶν δὲ πρεσβειῶν παραγινόμενων πρὸς αὐτὸν, οὐδέ ποτε ἐνωρίστερον τοῦ κατεῖθιμαί: οὐ συνῆγε καιροῦ, πεντακλίνου τε διεστρώωντο οὐδέποτε πλεῖον. 'Συνάγειν συμπόσιον legimus 3, 186. c. τὰ συσσίτια, 4, 143. a. τὰ φειδίτια, 5, 186. b. Sic et συνάγειν δεῖπνον, ni fallor, dixere Græce, Cœnam agere, instituere. Sed solum per se v. συνάγειν non puto ista notione usurpari, nisi e connexionione orationis nomen τὸ συμπόσιον, vel δεῖπνον, aut aliquod simile intelligatur; quod hic quidem facile cum ex antecedentibus, tum e sequentibus intelligebatur." Schweigh.) 420. Οἱ δὲ νῦν συνάγοντες τὰ δεῖπνα: 640. (e Sophilo ἐν Παρακατὰθήκῃ, Ἡδὺ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων αἰεὶ Συναγεῖν, Convivia agitare." Valck. Mss. Idem Athen. 217. Ἀριστίων, ἐφ' οὗ τὸ συμπόσιον ὑπόκειται συνηγμένον. "Cum ἀνηγμένον esset editum, monuit Casaub. 'Scribe, ut constet Hellenismus, συνηγμένον, nisi quis mihi probet, ἀνάγειν συμπόσιον Græcum esse, ut συνάγειν, de quo verbo auctor admonet 8. sub fin. (365. c.) Idemque alibi sæpe illo utitur.' Ipsum συνηγμένον nobis dedere Membr. A. De cuius verbi usu vide notata ad 4, 142. (l. c.) Idem verbum h. l. Cod. Paris. B. agnoscit." Schweigh. Dionys. H. de Comp. Verb. p. 70. Οὐδαμῇ δὲ οὐδὲν ὑπ' οὐδενὸς εὐρῶν τῶν ὀνόματος ἡζυμένων οὔτε μείζον οὔτε ἐλαττον συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προήρημαι πραγματεῖαν. "Dubito, an συνταχθὲν legi debeat." Upt. "Uptoni conjectura nec satis coit cum iis, quæ sequuntur, eis ἣν ἐγὼ προήρημαι πραγματεῖαν, et officit elegantiae ac lepori hujus loci. Cogitavit enim Rhetor cœnam Græcorum collaticiam, ad quam suam quisque portionem συνῆγεν: ut συναχθὲν h. l. sit i. q. συμβεβλημένον, ἐρανισθέν. Vide Coray ad Theophr. Char. 167. 321. 339." Schæf. Hesych.: Συναγέσκειο συναγώγιον, συμπόσιον ἔθον. "L. (ex ordine literarum) συναγωγέσκειο." Is. Voss. "Συναγέσκειο pro συνηγόν positum, cum duplici forma Ionica; Iones enim abjecto augmento syllabau εακ interserunt, et pro ου ponunt εο incontractum. Vide Phavor. v. Φράζεσκε." Albert. Eust. 1085.: Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικῶς ὑσμίνην ἢ Ἀρην ἢ πόλεμον συνάγειν, εἰληφθαι δοκεῖ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὑπερον συναγώγιον, τὸ τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν ἐκείθεν δὲ εἰληπται καὶ τὰ συναγώγιμα παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ δεῖπνῳ καὶ συνάγειν, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν." Ἰ. λθγῶ καὶ συνδείπνον ἐλέγετο τὸ

συμπόσιον· εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστι, καὶ τὸ συνάγειν προσφυῶς ἐπὶ τε μάχης, ἐπὶ τε δαιτὸς κοινῆς λέγεται, καλῶς ἄρα οἱ μὴ ἀνθρωπίνως, ἀλλὰ κατὰ θηρία δαινύμενοι ἐν τῷ στασιάσειν καὶ διὰ τοῦτο μηδὲν τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἥδος ἔχοντες, δοκοῦσι λέγειν καὶ αὐτοὶ τὸ, δεῦτε ξυνάγωμεν Ἀρῆα· καὶ ὁ τῶν τοιούτων οἶκος, κατὰ τὸν ἀστέιον Δειπνοσοφιστὴν, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὀμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, τὸ * Σοφόκλειον (Æd. T. 4.) Καλὸν δὲ φησιν ἐνταῦθα προσθεῖναι καὶ Φιλίππιδου τὸ, Τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἡκονημένα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν, ἐκ κοινού Ἡσιόδου ἔφη ("Ε. κ. Ἡ. 720. Μηδὲ πολυζέινου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, Ἐκ κοινού, πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη") ἔστι δὲ τοιοῦτος ὁ ἔρανος, ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχύος εἰς ἑρανος συνδείπνον συμβολιμαῖον· ὥς ὅγε μὴ τοιοῦτος, ἀσύμβολος ἐλέγετο διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνω. "Συνάγω συμπόσιον, Heyn. Hom. 5, 542." Schæf. Mss.]

[Συνάγω, Compono. Æschylus S. c. T. 513. Οὐτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν Μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν. Errat Stanl. vertens: Mercurius convenienter ea contulit. "Verte: Mercurius alterum cum altero, Hippomedontem cum Hyperbio, apte et convenienter composuit. Primum enim hic inimicus inimico opponitur, deinde cum ad pugnam venerit, hostilia numina in clypeis conferent." Schutz. Schol. A.: Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ ὁδοῖα καὶ τὰ ἔρμαϊα καὶ κατὰ τυχὴν συμβεβηκότα τοῖς βροτοῖς, τῷ Ἑρμῇ ταῦτα ἀνατιθέασιν Ἕλληνες. Ἐπεὶ οὖν καὶ τοῦτοις συνέβη τυχρῶς πως ἀλλήλους ἀντιτάξασθαι, τοῦτο εἴρηκεν. Schol. B.: Τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς τύχης συμβαίνοντα, Ἑρμῇ ἀνατιθέασιν οἱ Ἕλληνες, ὅθεν καὶ τὰ ἐν ὁδῷ εὐρηθέντα ἔρμαϊα ἐκάλουν, ὅτι * συμμερίτην αὐτῶν ἐποίουν Ἑρμῇ. Ἐπεὶ οὖν καὶ τῷ Ὑπερβίῳ ἐκ τύχης πάντα ταῦτα συνέβη, εἶδος ψυχῆς, προθυμία πρὸς μάχην, διάθεσις ὅπλων, ἣν δὲ καὶ ὁ Ἱππομέδων τοιοῦτος, εἰκότως Ἑρμῇ αὐτοὺς ξυναγαγεῖν εἴρηκεν. Ἡ, ὁ καὶ κρείττον, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ὑπέρβιος τὸν Δία ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρει, ὁ δὲ Ἱππομέδων τὸν Τυφῶ, Ζεὺς δὲ καὶ Τυφῶς ἐχθροὶ, διὰ τοῦτο τὸν Ἑρμῇ εὐλόγως ξυναγαγεῖν εἶπεν. "Ὅθεν καὶ τὴν κατασκευὴν ἐπάγει. ξυνήγαγεν· αὐτοὺς.]

[Συνάγω. Glossæ: Συνάγω· Coago, Congero, Recolligo, Confero, Congrego, Colligo, Aggrego, Redigo, Cogo, Concilio, Corrado, Aduno. Συνάγει· Cogit in unum, Colligit, Congeritur, Adagitat, Contrahit. Συνάγεται· Redigitur. Συνάγαγε· Confer, Coge. Σύναγέ σε· Densa te. Συναγαγεῖν· Conduuare, Conflare. Συναχθέν· Adunatum, Subactum. Συναχθέν εἶδος· Collata species. Συνηγμένα· Congesta, Concessa.]

[Συνάγω. "Herod. 7, 176. (Τοῦτο μὲν, τὸ Ἀρτεμίσων ἐκ τοῦ πελάγεος τοῦ Θρηϊκίου ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεῖνον πόρον, τὸν μεταξὺ ἐόντα νήσου τε Σκιάθου καὶ ἡπείρου Μαγνησίης.)" Boissonad. Mss. "Συνήκτο γὰρ αὐτῷ ἐκ τύχης τὰ πράγματα εἰς καιρὸν τοιοῦτον, 443, 8. Τὸν δὲ τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὥς εἰς μικρότατον συνάγοντες, σφωρνεῖν ἔμοιγε δοκεῖτε, 1445, 26." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Longin. 42. Ἐτι γε μὴν ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροὶ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγῃται βραχύ. (E sermonis legis scribe eis τὸ λίαν. "Inde a Tollo vertunt, ut si scriptum esset πηροῦται, et proinde μέγεθος nominativi loco habent, verbaque, ὅταν—βραχὺ, referunt ad idem μέγεθος. Sic ergo potius secundum verba reddas, Mutilat enim, sc. nimia eloquendi brevitatis, sententiæ magnitudinem, quando contrahitur in verba nimis brevia. Nempe συνάγεται non ad μέγεθος refertur, sed ad φράσιν." Weisk.) Emend. Idem Longin. 44. "Ὡς περ οὖν, εἰ γέ φησι τοῦτο πιστὸν ἀκούω, τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλοῦμενοι τρέφονται, οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συναιρεῖ διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν. ("Cod. Par. συνάροι, quod in Apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum est in συνάγει, idque placet viro præstantissimo ad Herod. 7. p. 538. Malim e Codicis vestigiis legere συναιρεῖ. Plut. 2, 966, Ταχὺ συναιρεῖν εἰς ταῦτα καὶ συνάγειν τὸ θήρατρον. Philo de Telor. Constr. 50. Αὔξοντάς τε καὶ συναιροῦντας τὸν τοῦ τρήματος κύκλον. Damascius

ap. Suid. v. Σαραπίων: Συνάγων ἑαυτὸν αἰεὶ καὶ συναίρων, ὥς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἶσω." Ruhnck. Artemid. 3, 47. notante Toupio, Πᾶν γὰρ εἰδεχθὲς καὶ δυσπρόσωπον ὁραθὲν συνάγει τὰς ψυχὰς τῶν ὀρώντων καὶ συστέλλει. "Incertus ego diu inter συνάγει et συναιρεῖ hærens tandem præ tuli hoc Ruhnkenii." Weisk.) Dionys. H. 2, 129. Τὸ εἰς ἐλάχιστον συναχθέν. Athen. 474. Καλλίξεινος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περὶ Ἀλεξανδρείας φησὶν, ὅτι ποτήριον ἔστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπικῶς, ὥτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένου κατήκοντα, Macrobi. 5, 21. Circa mediam partem compressum: 477. Δίδυμος δὲ φησι, ποτηρίου εἶδος εἶναι, καὶ τάχα ἂν εἴη τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνηχθαι. Diod. S. 1, 148. Eis ὅξυν συνηγμένης τῆς κεφαλῆς." Valck. Mss.]

[Συνάγω τὸ τέλος, Supremam manum impono. Appian. 2, 143. Καὶ τὸ τέλος αὐτῷ τῆς νίκης συναγαγόντα.]

[Συνάγω, Res gestas continua narratione completor. Appian. 1, 176. Καὶ μοι δοκεῖ τὸν Οὐριάθου πόλεμον, σφόδρα τε ἐννοχλήσαντα Ῥωμαίοις, καὶ δυσεργότατον αὐτοῖς γενόμενον, συναγαγεῖν, ubi Noster:—"Ut hic dicit Appian. πόλεμον συναγαγεῖν, de sua hujus belli historica descriptione loquens, sic p. 292(=180.) Καὶ συνάξω καὶ τόνδε (τὸν πόλεμον) εἰς ἓν." Idem Appian. 1, 307. Τὰ δ' ἐν Λιβύῃ γενόμενα ἀπ' ἀρχῆς ἥδε (ἡ γραφή) συνάγει: 2, 49. Καὶ αὐτὸν (τὸν πόλεμον) διὰ τὰδε συνηγαγον ἐς τήνδε τὴν συγγραφὴν.]

[Συνάγω. J. Poll. 2, 49. Καὶ τὰς ὀφρῦς δὲ συνάγων, ὁ φροντιστής: 4, 145. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς τὰλλα μὲν ἔοικε τῷ * Λυκομηδεῖ, τὰ δὲ χεῖλη * ὑποσέσθηρε, καὶ συνάγει τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀναφаланτίας ἔστιν, ἡ φαλακρός: 149. Ὁ δὲ ἡγεμὼν θεραπέων σπείραν ἔχει τριχῶν πυρρῶν, ἀνατέτακε τὰς ὀφρῦς, συνάγει τὸ ἐπισκύνιον. (Cf. Theophyl. Inst. Reg. l. c.) 1, 224. Τρυγῆσαι τὰς ἀμπέλους, συναγαγεῖν τοὺς καρπούς. (De hoc verbi συνάγω usu multa diximus supra.) 3, 128. Συνενεγκεῖν, συνάγειν: 4, 29. Χρήματα συναθροῖσθαι, συλλέξαι, συστήσασθαι, συναγαγεῖν. (Cf. 8, 135. infra. Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνηγον dixit Xenoph. K. A. 6, 2, 5. Vide Selecta e Schol. Valck. in N. T. l. c.) 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα, ἀναγαγεῖν, συνεκῶσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συστῆλαι, συσπειρᾶσαι, συσπειρασθαι, συγκάμψαι. (Vide quæ de h. l. diximus in Ἀνάγ.) 6, 8. Συναγαγεῖν συμπόσιον, συστήσαι, πληρῶσαι. (Vide nos supra.) 7, 207. Ἀφαιρεῖν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, συγκρίναι, συστήσαι, συναγαγεῖν, μίξαι, συμμῖξαι, συμπλέξαι: 8, 95. Οἱ πρυτάνεις, οὗτοι τὴν βουλὴν συνάγουσιν ὁσημέραι: 135. Καὶ τὸ ῥῆμα, κοινῶνῃσαι, καὶ κοινῶσαι τὰ χρήματα, μίξασθαι τὴν οὐσίαν, συνάψασθαι τὸν πλοῦτον, συνερανίσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσθαι, συνενεγκεῖν εἰς ταῦτ' οὐσίαν, συστήσασθαι, συμβαλεῖν: 5, 113. Συνῆγμαι, φιλικῶς ἔχω, εὐνους αὐτῷ εἰμί.]

[Συνάγουσι· * συνεληλυθότως σπείρουσιν. "Matth. 6, 26." Albert. "L. σπειρῶσιν." Wakef. Mss.]

[Συναύζοντας et συνάζοντας conf. ad Theophr. Char. 27. ubi v. Coray, Schneider., et Astium. Adde Schæf. ad Greg. Cor. 915.]

[* Συνηγμένως, Confertim, Conjunctim, Simul. Hesych. Ἀθρόως· συνηγμένως, ὁμοῦ.]

Συναγωγὴ, (ἡ,) Collectio, Congregatio, Ipse colligendi s. congregandi actus. Thuc. 2, (18.) συναγωγὴν πολέμου appellat Collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, Δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τῶν πολέμων μαλακὸς εἶναι, quod quidam interpr. Cum videretur in bello contrahendo mollior ac remissior esse. [In Ed. Bip. vertitur, In ipsis auxiliis ad bellum gerendum evocandis lentus.] || Συναγωγὴ, Cætus, Concilium, Convntus. In N. T. dicitur peculiariter de conventu Judæorum s. loco ipso in quem convenire solebant ad Scripturam tractandam. Quidam Collegium interpretatus est. Matth. 10, 17. συνεδρίων et συναγωγῶν fit mentio, Παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαρτυρώσουσιν ὑμᾶς. Ubi annotat Beza, συνέδρια, Gentium, ut συναγωγὰς Judæorum fuisse. Hinc ἀποσυνάγωγος et ἀρχισυνάγωγος, de quibus infra. || Συναγωγὴ, Cuius, Acervus. Bas. Homil. 4. in Hexaem.

Παρέλκοι ἂν τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῖον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphr. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ significatio vicina est. || Συναγωγὴ, Contractio, ut, (Isocr. Evag. Laud. 2, 298. Auger.) Σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς, [Contractione supercilii.] Συναγωγὴ, Conclusio, συμπέρασμα, ut συνάγειν est συμπεραίνειν, ap. The- mist.

[Συναγωγὴ, “ 1. proprie, Collectio, Congregatio, Coacervatio, (Polyb. 1, 17. 9. τοῦ σίτου, Messis, et 27, 12. 2. χρημάτων, Corrogatio pecuniæ, de præfecto reddituum,) Contractio, interdum adeo Ea ipsa, quæ colliguntur vel collecta sunt, v. c. ap. Antig. Caryst. 32. Ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους συναγωγῆς, Ex Aristotelis collectaneis. Alex. Job. 8, 17. ἐπὶ συναγωγῇ λίθων. Jes. 19, 6. 37, 25. συναγωγὴ ὑδάτων. Strabo 2. p. 177. Πολλὴ γὰρ συναγωγὴ τοῦ πλάτους πρὸς τοὺς ἄκρους εὐρίσκεται, et ap. Diogen. 2, 129. συναγωγὴ de Congregatione philosophorum ad convivium usurpatur. De Convocatione populi legitur apud Polyb.

4, 7. 6. 2. per metonymiam, Locus congregationis, Locus, in quo conventus et consessus habetur, et speciatim, Locus publicus, in quo Judæi convenire solebant, ut instituerentur in lege Mosaica et preces peragerentur, qui a Judæis כְּנֶסֶת בְּיָתָא dictus est. Primitus ædificia hæc, conventibus sacris ap. Judæos destinata, in campis et agris exstruebantur, juxta glos- sam ad Babyl. Berachoth s. 21. postea vero, cum in urbes introducerentur, ibi tamen in altioribus locis posita sunt, ut reliquas ædes eminent. Hierosolymis cccclxxx. synagogas fuisse, traditur a Rabbinis, v. c. in Cod. Megilla f. 73. et Pesichta R. Menahem. In synagogis, quæ tanta in reverentia Judæis erant, ut in illis nec edere nec garrere liceret, imo nec prætere- rre eas precum tempore permissum esset, ordinarie conveniebant Judæi septimo, quinto et secundo sin- gularum hebdomadum die. Cf. Buxtorf. de Syna- goga Judaica. Lightfooti Hor. Hebr. et Talm. 72. 251. Vitringam de Synag. Vet. Franeck. 1696. 4. Wetsten. N. T. 1, 278. et alios Scriptt., quos laudat Wolfius in Bibl. Hebr. 2, 924. 4, 446. et Kæcher. in Nova Bibl. Hebr. P. II. p. 166. seq. Matth. 4, 23. Διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, Docens in syna- gogis Judaicis Galilææ. 6, 2. 5. 9, 35. 10, 17. Ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, Et in synagogis suis vos flagellabunt. In synagogis Judæ- orum fuisse sumtas pœnas civiles et speciatim flagel- landi pœnam inflictam, partim ex h. l. partim ex Act. 22, 19. satis constat. Vide Selden. de Synedrio 1, 7. p. 105. et Vitringam de Synag. Vet. 774. et in Archi-Synagogo p. 351. Non opus itaque est, ut συναγωγὴ h. l. de Conventu civili et juridico cum Grotio accipiatur; nam diserte a συνεδρίῳ distingui- tur. Matthi. 12, 9. 13, 54. Ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν: 23. 6. Πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συνα- γωγαῖς Primam in synagogis sedem: 34. Μαστιγώ- σετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν. Marc. 1, 21. 23. 29. 39. 3, 1. 6, 2. 12, 39. 13, 9. Luc. 4, 15. 16. 20. 28. 33. 38. Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς, Discedens vero e synagoga: 44. 6, 6. 7, 5. 8, 41. ἄρχων τῆς συναγωγῆς. Vide Ἀρχων et Ἀρχισυνάγωγος. Ibid. 11, 43. 12, 11. 13, 10. 20, 46. 21, 12. Jo. 6, 59. 18, 20. Act. 6, 9. 9, 2. 20. 13, 5. 14. 42. 14, 1. 15, 22. 17, 1. 10. 17. 18, 4. 7. 19. 26. 19, 8. 22, 19. 24, 12. 26, 11. Jacob. 2, 2. συναγωγὴ est Locus, in quo conventus sacri Christianorum habebantur.

3. Cœtus, In synagoga congregatus. Act. 3, 43. Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς dimissa synagoga. 4. Se- ctatores, qui ad cœtum aliquem pertinent, Apoc. 2, 9. 3, 9. συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ, Homines impii, ad regnum Satanæ quasi pertinentes.” Schleusner. Lex. in N. T.]

[“ Συναγωγὴ, hæc vox æque late patet, atque Hebræa קָהָל, et Lat. Conventus. Omnis enim ho- minum cœtus, qui ex instituto est, s. judiciorum, s. publici consilii, s. rerum sacrarum gratia, hoc nomine appellatur. Deinde vero cœpit et ad loca transferri, in quibus isti conventus habebantur. Augustinus, in enarratione Psalmorum lxxx. vult ‘Ecclesiam Judæorum dictam esse Synagoga, i. e. Congrega-

tionem, quod congregari et pecora soleant, atque ipsa proprie, quorum et greges proprie dicamus:’ Christianorum vero Ecclesiam, ‘i. e. Convocatio- nem, quia convocari magis sit utentium ratione.’ Hoc Bellarmin. et alii satis avide arripuerunt. Quod quam frivolum sit, Casaub. docet, Exerc. 16, 42. In eo etiam fallitur idem S. Augustinus, quod in Ps. lxxvii. scribit: ‘Nostram Apostoli nunquam dixe- runt Synagoga, sed semper Ecclesiam.’ At huic assertioui contradicit Jacobus 2, 2. Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν, Si ingrediatur vestram syna- goga, i. e. Ecclesiam, ubi conventus Christianorum est. Suffragatur Ignat. in Epist. ad Trallianos p. 5. Χωρὶς πρεσβυτέρων Ἐκκλησία ἐκλεκτὴ οὐκ ἔστιν, οὐ * συνάθροισμα ἁγίων, οὐ συναγωγὴ ὁσίων, Sine presby- teris Ecclesia electa non est, nulla collectio sanctorum, lego enim ἁγίων, nulla collectio sanctorum. Et in Ep. ad Polycarp. 207. Πικνότερον συναγωγὰ γινέσθωσαν, Crebrius celebrentur conventus. Ita Clem. Alex. Str. 633. Ἡ τοῦ λόγου δύναμις, ῥῆμα Κυρίου φωτεινόν, ἀλήθεια οὐρανόθεν ἄνωθεν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν Ἐκκλησίας ἀφικμένη, διὰ φωτεινῆς τῆς προ- σεχοῦς διακονίας ἐνήργει, Ad congregationem Eccle- siæ.” Suicer. Thes. Vide Grot. in Matth. p. 29. 110.]

[“ Συναγωγὴ, Collegium, Collectus, Conventus, Concilium, Cœtus, Congregatio, Aggregatio, Con- ventio.” Glossæ. “Valck. ad Hippol. p. 176, a. Coarctatio, Diod. S. 1, 72. (‘Συναγωγὴν δ’ ἐκ τοῦ κατ’ ὀλίγον λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς. Sic L. 3. c. 40. Ἀρχεται συναγωγὴν λαμβάνειν ὁ κῶπος, estque frequentissimum in omnibus illis, quæ in arctum coeunt. Apollodor. Poliorcet. p. 38. Κλίμακες ἄνω συναγωγὴν λαμβάνουσαι. Strabo de Pyramo, Ἐπει- δὴν συνάψῃ τῷ Ταύρῳ, παράδοξον λαμβάνει τὴν συνα- γωγὴν, 12. p. 810. cujus et 2. p. 177. a. 8. p. 517. b. et Athenæum de Machin. p. 4. vide.)’ 2, 278. (Ὁ δὲ τρίτος ἱππέων ἵλας, μιμουμένας τὰς ἐν ταῖς πα- ρατάξεσι συνάγωγας, (vertitur, Qui conglomerationes acierum imitarentur.) Heindorf. ad Plat. Phædr. 313.” Schæf. Mss. Ἡ συναγωγὴ τῆς διανοίας e Chrys. affect Abresch. in Συναγωγ. citatur. “Συναγωγὴ, Col- lectio, Volumen, ad Att. 9, 13. 16, 5.” Ernest. Clav. Cicer. Longin. Fr. 5. Τῶν δ’ οὖν γραφάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ἐποίησαντο, καθάπερ Εὐκλεί- δης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος. Paulo post: Τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν κινεῖν οἶοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετά- ζειν ἐκείνους, παρ’ ὧν ταῦτα λαβόντες οὗτοι γεγράφα- σιν, οὐδὲν αὐτοὶ παρ’ αὐτῶν προσθέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ’ οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ’ οὖν ἡ συναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελ- τίονος ἐπιμεληθέντες; “Ἀνακεφαλαιώσεις, Recapitula- tio.—Huc et pertinet, quæ Græcis συναγωγὴ dicitur, Latinis Collectio, si quis enumerat quæ contra dicta sunt, et quæ ipse dixit. Cf. Cic. Brut. 88. Quintil. 6, 1. p. 267. Cicero de Invent. 1, 52. Enumerationem vocat.” Ernest. Lex. Rhet. 19. Hippocr. 377, 33. Συναγωγὴ καὶ κατάψυξις ἀκρωτηρίων, Contractio: 430, 13. Μετώπου συναγωγὴ: 503, 48. Ἐκ πολλοῦ δὲ τινος δεῖ τὴν συναγωγὴν καὶ ἐκ προσαγωγῆς τὴν * πῆξιν τὸ πρῶτον ἡκιστα, κ. τ. λ. Aretæus 12, 12. Ἐνθα καὶ ἀναγωγῆς καὶ πύσσης συναγωγὴ, In quem rejectio et sputum conveniunt: 111, 22. Ξυνδιδόει δὲ τὰ ὑμένα ἐς ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγὴν, ὅπως νηὶς λαίψα: 97, 21. Ἡ τοὺς ὄχετους τοῦ βοῦς δῆσαι ξυνα- γωγὴ καὶ πῆξι τῶν ἀγγείων, Cogendo vascula et com- primendo: et paulo post, Στύψις μὲν ἱητρεῖα ἐς τὴν ξυναγωγὴν τῶν χειλέων, Ut labia committantur. Jo- seph. 407. b. J. Poll. 1, 226. Καρπῶν συλλογὴ, συλ- λογὴ τροφῆς, τρύγη, σταφυλῶν θλίψις, οἴνου συναγωγὴ, ἐλάλας τριβή: 3, 129. Συλλογὴ, συναγωγὴ, ἔρανος, καὶ σύστασις: 9, 143. Τάχα δὲ καὶ συναγωγὴ καὶ συλ- λογὴ,—ναυτῶν συναγωγὴ. “Συναγωγὴ ὑδάτος, Con- gregatio aquæ, Es. 19, 6. 37, 25.” Biel. Thes. ubi plura de v. συναγωγὴ habes.]

Συναγωγός, ὁ, ἡ, Collectivus, Aptus ad colligen- dum vel conjungendum. Plato Timæo, (31=307.) Δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνε- σθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vincu- lumque desiderant. Συναγωγός, Collectivus, ap.

Areopagitam, inquit Bud. Porphyrius, *Συναγωγὸν* γὰρ τῶν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ γένος, *Congregativum*. [Aretæus 79, 17. *Φύσεων γὰρ συναγωγὸν λήθαργος*. Jambl. ap. Stob. T. 3. p. 402. Heeren. Βέλτιον οὖν ἀφορίζεσθαι, ἢ τύχη τῶν πλείονων τάξεων, ἢ καὶ ἄλλων δὴ τινων, ἢ ἐστὶν ἔφορος, καὶ συναγωγὸς αἰτία, πρεσβυτέρα τῶν συνιόντων, ἣν τοτὲ μὲν θεὸν ἐπικαλοῦμεν, τοτὲ δὲ δαίμονα παρελθόντα, ubi v. Heeren. "Συναγωγότατος, Aristid. 5." Wakef. Mss. Etym. M. 736. Καλεῖται δὲ καὶ φιλιτία, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγή. Hesych. *Συνέστιοι συναγωγοί, ὁμοτράπεζοι*. Vide Plut. in *Προαγωγή* citatum.]

[* *Συναγωγία, ἡ*, Plut. 8, 504. Vide *Ἀγωγή* et *Προαγωγή*.]

Συναγωγεύς, (έως, ὁ,) Collector, Coactor. Lysias (412.) *Συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχοντες δὲ τῶν συνωμοτῶν*. Item, Congregator et Conciliator, ap. Plut. Symp. "Ἐστὶ δὴ οὖν ἐκ τοσούτου ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς. ["Liban. 192. Phot. Princeps synagogæ, Lucian. 3, 333. (de Christianis, *Καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεύς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν*. Vertitur Concionator. 'Christianorum collector', Valck. ad Scap. marg.) Max. Tyr. 7, 3. ('Ἄλλ' αἰπόλιον μὲν ἂν ἀποστήσας τὸν ποιμένα, καὶ ἀφελὼν τὴν σύριγγα, διέλυσας τὸ αἰπόλιον' τῆς δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης ἐὰν ἀποστήσῃς τὸν ἡγεμόνα τοῦτον καὶ συναγωγή λόγον, τί ἄλλο δράσεις;) Hierocles 116. (Τούτων δὲ συναγωγή εἶναι τὸν νόμον.)" Wakef. Mss. Maximi Scholia in Dionys. Areop. 151. 'Ὡς τοῦ παντὸς οὖν συναγωγεύς: 274. Θεὸν ἐφίστησι τοῦ παντὸς καὶ ποιητὴν καὶ συναγωγή. Procl. in Hesiod. p. 30. b. Οἰκείως ὁ Ἑρμῆς εἰληπταὶ συναγωγεύς τῶν δύο ψυχῶν, τῆς ἀλόγου καὶ λογικῆς, εἰς τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν, μέσος γάρ ἐστιν ὡς ἄγγελος. Hadriani Rhetoris Declamatiuncula in Leon. Allatii Excerptis Variis Gr. Sophistarum ac Rhetorum 248. Προσῆν δὲ τούτοις ἐγὼ τῆς μοιχείας συναγωγεύς, ὁ τοῦ κάλλους ἑρμηνεύς. Glossæ: *Συναγωγεύς* Conciliator. Eust. 1660. Τοῦ δὲ ὁμῶς ὁμόως πολλῶν ὄντων συνθέτων, * ἐνθυμητὸν ἐνταῦθα τὸν συνωμότην, περὶ οὗ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι συνωμότης μὲν, ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος, ξυναγωγεύς δὲ, ὁ τοὺς τοιοῦτους ὑποδεχόμενος. Hæc e Lexico Rhetorico ab Eust. sumta sunt. Respicitur enim ad Lysiae locum supra citatum. Legitur et in Hippocrate, teste Schneidero in Lex. sed locum nondum reperimus.]

Συναγωγήιον, (τὸ,) Convivium, Compositio, ut *συνάγειν* est Compositum. Athen. 8, (365.) "Ἐλεγον δὲ *Συνάγειν* καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ *Συναγωγήιον*, τὸ συμπόσιον. Sed convivium intelligendum est quod e symbolis fit. Addit enim Athen., interjecto Menandri loco, *Μὴ ποτε δὲ τοῦτ' ἐστὶν τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον*. Vide *Συναγωγήμα* δειπνα statim post. ["Coray ad Theophr. Char. 339." Schæf. Mss. Vide Eust. in *Συνάγω* citatum. J. Poll. 6, 7. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τῶν συμποτικῶν ὀνομάτων ἀμελητέον, χρὴ λέγειν, τὸ μὲν συμποτικὸν χωρίον, συμπόσιον, καὶ ἀνδρώνα, καὶ συσσίτιον, καὶ τρίκλινον οἶκον, ἢ πεντάκλινον, ἢ * δεκάκλινον, καὶ παστάδα δὲ ἀπὸ τοῦ πάσασθαι, καὶ *συναγωγήιον*.]

[* *Συναγωγήιον*, Cætus, Philo J. 1035. 1125. 1675." Wakef. Mss.]

Συναγώγιμος, ὁ, ἡ, Collectilis, Collatitius, ut *συναγώγιμα* δειπνα ap. eundem Athen. (365.) Ibidem τὰ *συναγώγια*, Collatitia convivia, Quæ e collatis symbolis fiunt, vel Collectitia, quæ e collectis symbolis. [Vide Eust. in *Συνάγω* citatum. Glossæ: *Συναγώγιμος* Collativus.]

"*Ἀσυνάγωγος*, (ὁ, ἡ,) A synagoga alienus, s. A "synagoga motus, A synagoga exclusus, Cui synagoga interdictum est."

Ἀποσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Synagoga motus, Cui interdictum est synagoga, eo sensu quo dicebatur aliquis a Lat. seuatu moveri. Jo. 9, 22. "Ἢδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται, Jam enim constituerant Judæi, ut, si quis eum confiteretur esse Christum, synagoga moveretur, ut vertit Beza. Videtur autem fuisse ap. Judæos idem genus pœuæ ἀποσυνάγωγων γίγνε-

σθαι, atque ap. Christianos Excommunicari.

[*Ἀποσυνάγωγος*. "Quia vox *συναγωγή* latissime patet, et non solum Convetus sacros et religiosos, sed etiam Societatem civilem et familiarem consuetudinem significat, interdum adeo Locum, in quo homines convenire solent quacunque de causa, indicat, videtur etiam adjectivum ἀποσυνάγωγος æque late patere, et notare omnem, qui sacris prohibebatur ap. Judæos, et e cœtu adeo et consuetudine Judæorum ejiciebatur excommunicatus, de synagoga ejectus. Ter tantum legitur in N. T. Jo. 9, 22. *Συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται*: 12, 42. "Ἰνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται: 16, 2. *Ἀποσυνάγωγους ποιήσουσιν ἡμᾶς*. Ap. Judæos vero illum, cui conventibus religiosus in templo et synagogis interesse non licebat, quem unusquisque eeu pestem fugiebat, ut adeo ab hominum consortio plane exclusus esset. Cf. Selden. de Synedriis 1, 7. et de Jure Nat. et Gent. 4, 19. Pfaff. Origines Juris Eccles. p. 99. Excommunicatio ipsa a Judæis סִנְיָה et סִנְיָה vocabatur. In usu autem ap. Judæos legimus tres excommunicationis species fuisse, quarum prima, dicta סִנְיָה, quæ mensis tantum spatium durabat, ab uxoris adeo et domesticorum consuetudine ad quatuor cubitos excluderebat. Secunda species excommunicationis סִנְיָה dicebatur, et erat exclusio a conventibus sacris solennis cum maledictionibus ac diris, quæ fieri solebat a cœtu Decemvirorum. Tertia denique excommunicationis species סִנְיָה vocabatur, quæ erat durissima et gravissima, utpote qua efficiebatur, ut homo nunquam ad cœtum Judæorum redire posset. Cf. Buxtorf. Lex. Talmud. et Rabbin. 827. 1303. et 2462. Wetsten. N. T. 1, 904." Schlensner. Lex. in N. T. Epiphanius adv. Hær. 806. Οὐκέτι ἀρνούμενοι τὸν Κύριον, εἰ καὶ ἀποσυνάγωγους ἡμᾶς ποιήσωσιν οἱ τῆς * Ἀρείου φρατρίας, καὶ Ἰουδαίων διάδοχοι.]

Ἀρχισυνάγωγος, ὁ, (ἡ,) Princeps synagogæ, vel Præfectus synagogæ, ap. Marc. et Luc. Erant autem plures hoc nomine, ut apparet e Marci c. 5. Ἰδὼν ἔρχεται εἰς τῶν ἀρχισυναγῶγων. Hos putant fuisse certos homines qui multitudini moderabantur in singulis synagogis. || *Ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη* ap. Areopagitam adjective ponitur, Quæ est præcipue auctor congregationum. Bud. [Maximi Scholia 273. *Ἀρχισυνάγωγος εἰρήνην* σημειῶσαι ὅτι τὸν Θεὸν ἐκάλεσαν ἀρχισυνάγωγον.]

[* *Ἀρχισυνάγωγος*, Synagogæ Judaicæ præfectus et præpositus, qui interdum in N. T. ἀρχων τῆς συναγωγῆς, Luc. 8, 41. interdum etiam simpliciter ὁ ἀρχων, vide infra sub *Ἀρχων*, vocatur, et Hebraice סִנְיָה שָׂרָא appellabatur. Ex ejus jussu et præscripto omnia in synagoga peragebantur, et, ut omnia decore et ex instituto majorum in ecclesia gererentur, curæ ejus commissum erat. Inprimis autem Archisynagogis incumberebat officium non solum deligendi idoneos, qui munere lectoris legis et prophetarum in synagoga fungerentur, ne confusio et perturbatio e promiscuo accessu, nulli enim statim erant in synagoga lectores prophetarum et legis, sed facultas erat unicuique idoneo munus hoc peragendi, oriri posset; sed etiam designandi et nominandi eos, quibus dicendi et docendi in synagoga libertatem concedi tuto posse credebant, Act. 13, 15., eorumque sermones examinandi et dijudicandi. Eisdem e monumentis veterum etiam constat potestatem habuisse in synagoga flagris cædendi et excommunicandi, omninoque de causis, ad religionem Judaicam pertinentibus judicandi; quemadmodum nec negari potest, interdum vel in una synagoga plures fuisse Archisynagogos, et numerum horum Presbyterorum ipsos ap. Judæos determinatum nullum extitisse. Uberiorem officiorum Archisynagogis incumbentium descriptionem dedit Vitranga de Synag. Vet. 2, 11. et in Archisynagogo Obs. novis illustrato, Franeq. 1685. 4. Marc. 5, 22. 35. ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγῶγου, E præfecti domesticis. Syrus bene: [سَرَّاءُ السِّنَّةِ, سَرَّاءُ السِّنَّةِ, سَرَّاءُ السِّنَّةِ, E domesticis principis synagogæ. Ib. v. 36. 38. Luc. 8, 49. 13, 14. Act. 18, 8. 17. Sæpius non legitur in N. T." Schlæusner. Lex.]

[*Ἀρχισυνάγωγος*: ὁ ἀρχηγός, Suid. et Zonar. Euseb. H. E. 7, 10. Ἀποσκευάσασθαι δὲ παρέπεισεν αὐτὸν ὁ διδάσκαλος καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτου Μάγων ἀρχισυνάγωγος.]

[* “*Ἀρχισυναγωγεύς*, (ἑως, ὁ,) Dorvill. Inscript.” Kall. Mss.]

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile congregari potest. In VV. LL. exponitur, Commodus hominum concilio et conventui. Item, *Εὐσυνάγωγος* τόπος τοῖς πεμπομένοις, Aristot. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Σύναγμα, ατος, τὸ, Sedimentum lotii, quasi Collectio. A Galeno exp. ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναϊώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῦρος. Citatur ex Hipp. Epid. 6. [“*Σύναγμα*, Concretio, Coitio, Coagmentatio, L. 6. Epid. Sect. 3. Aphor. 11. Τὸ μετ' οὐρησιν παιδιοῖσι μᾶλλον, Post mictionem coitio pueris magis contingit. Ubi τὸ μετ' οὐρησιν *σύναγμα*, Post mictionem coitionem aut concretionem calculum in vesica puerorum vocat, eorum, quæ in vesica post mictionem remanent, concretionem et subsidentiam intelligens, atque adeo calculum, qui ex illa subsidentia post mictionem in vesica relictus gignitur. Illicque τὸ *σύναγμα* τὴν σύστασιν καὶ πῆξιν significat, ut exponit ibidem Galen., ut sit σύστασις καὶ ὑπόθεσις τῶν ἐν κύστει μετὰ τὴν οὐρησιν, Eorum, quæ post urinæ mictionem remanent, concretio quædam ac depositio aut subsidentia. Eaque notione *σύναγμα* illic pro Calculo accipi testatur in Exeg. Gal.: *Σύναγμα* ἦτοι ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναϊώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῦρος. Καὶ αὕτως ἀμεινον ἐν τῷ ἔκτῳ τῶν Ἐπιδημίων λέγεται. Sic enim ap. Galen. leg. existimo. (Καὶ ἐν, Ms. D. et Cod. Mosq.) *Σύναγμα* aut concretionem quandam significat, aut in medio urinæ suspensum quiddam, aut in ea subsidens, aut callum et tofum, eoque modo melius dicitur L. 6. Epid. Gal. iu Com. illius sent. *σύναγμα* etiam agnoscit e L. 7. Epid. (p. 363, 28.) sed *σύστημα* passim legitur.” Foës. Œcom. Hippocr.]

[* *Σύναγμα*, Congregatio. “Schol. Eurip. Hec. 313. (Ἐὰν πάλιν γένηται *σύναγμα* στρατοῦ καὶ ἀνάγκη τῶν πολεμίων.)” Boissonad. Mss.]

Σύναξις, (εως, ἡ,) Collectio, Congregatio, Conventus. Eust. 1335. “Οτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἀπλῶς *συναξέως* λαοῦ, τὸ, λῦτο δ' ἀγών. [Schol. Eurip. Hec. 311. “*Ἀθροῖσις συναγωγῇ, συναξίς*. Glossæ: *Συναξίς*. Collectum. Αἱ *συναξίς*. Conventicula.] || *Συναξίς* peculiariter dictus est a quibusdam Theologis Conventus qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini, item Celebratio ipsius cœnæ.

[“*Proprie συναξίς*, ut observat Casaub., idem prorsus est ac *συναγωγῇ*, nam et Synaxis et Synagoga ab eodem verbo deducuntur. Sed videntur primi Christiani de industria vocis formationem novam usurpasse, ut discrimen ponerent inter Christianas Synaxes, et Judaicas Synagogas. Nam ante principium Christianismi parum usitata fuit v. *συναξίς*, neque ap. vetustioretem aliquem scriptorem observatur, cum ap. omnes veteres Græcos nomen *συναγωγῇ* sit usu tritissimum. Confirmat hoc analogiæ observatio in vv. similibus. Exempli gratia, ἀπαγωγῇ dixerunt veteres, ἀπαξιν nemo. Dixerunt ἀγωγῇ, non ἀξίς: ἀναγωγῇ, non ἀναξίς: εἰσαγωγῇ, non εἰσαξίς: ἐξαγωγῇ, non ἐξαξίς. Ita in multis aliis. Hinc dubitandum non videtur, quin v. *συναξίς* vel ab Hellenistis primo fuerit excogitatum, ut alia causa, vel a novis Christianis, propter supra allatam causam, usurpatum. Est tamen, ubi etiam pro Synagoga Judaica ponitur. Theophyl. in Matth. 27, 62. p. 176. Οἱ παράνομοι Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν ἀλλόφρον Πιλάτον συνάγονται, ἀντὶ τῆς νενομισμένης *συναξέως*, Loco Synagogæ, quam lex ordinarat. Alioqui illud verissimum est, primos Christianos nomen *συναξίς* usurpasse, ut cœtus suos ipso etiam nomine discernent a Synagogis Judaicis, vel hæreticorum. Nam auctor est Epiphani. in disputatione contra Ebionitas, hæreticos, de quibus ibi loquitur, suos conventus appellasse Synagogam, non Ecclesiam, et suos præpositos Archisynagogos. Sed videamus loca, ubi *συναξίς* notat Congregationem populi. Apud Chrysost. legas * ὀλιγάνθρωπος et πολυάνθρωπος *συναξίς*. Idem Homil. 29. in Act. p. 777. Τί κόπτομαι εἰκῇ καὶ ληρῶ, εἰ μέλλοιτε ἐπὶ τῶν αὐ-

Α τῶν μένειν, εἰ μηδὲν αἱ *συναξίς* εἰς ὑμᾶς ἐρχάζονται ἀγαθόν; Ναί, φασίν, εὐχόμεθα. Καὶ τί τοῦτο ἂν ἡ χωρὶς ἔργων; Idem Hom. 14. T. 5. dicit καταλιμπνῶν τὰς *συναξίς*, Conventus deserere. Idem Hom. 5. in Matth. p. 30. Οὐκ ἔχρην ἀπὸ τῆς *συναξέως* ἀναχωροῦντας εἰς τὰ μὴ προσήκοντα τῇ *συναξί* ἐμβάλλειν ἑαυτοὺς πράγματα· ἀλλ' εὐθέως οἰκάδε ἐλθόντας τὸ βιβλίον μεταχειρίζεσθαι, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παῖδια πρὸς τὴν κοινωνίαν τῆς τῶν εἰρημένων καλεῖν συλλογῆς, καὶ τότε τῶν βιωτικῶν ἀπτεσθαι πραγμάτων. In his tamen veterum scriptorum locis, ubi v. *συναξίς* occurrit, iudicio opus est. Nam quod affirmat Dionys. Areop., ut post videbimus, ipsam Cœnæ Dominicæ celebrationem, Synaxin peculiari nomine appellari, verum id quidem est, sed non ubique locum habet. Ipse Dionys. in tractatu de Sacramentis. sic semper accipit. Itaque observat Pachymer. *συναξίς* Dionysio non significare Congregationem populi, ut ipsius ætate ea vox accipiebatur, sed Conjunctionem cum Christo, quæ fit per huius Sacramenti participationem; sic enim ille ad Eccl. Hier. 3. p. 266. *Συναξίν* * νοητέον, οὐ τὴν τοῦ λαοῦ, καθὼς τὴν λέξιν σήμερον ἐκλαμβάνονται, ἀλλὰ τὴν πρὸς Θεὸν *συναγωγῇ* καὶ κοινωνίαν. Et clarius ad c. 4. p. 294. Σημειώσαι, ὅτι *συναξίν* μόνην τὴν λειτουργίαν φησί, καθ' ἣν τῶν θείων μυστηρίων κοινωνοῦσιν οἱ ἄγιοι· ἐπὶ τούτῳ γὰρ καὶ τὸ ὄνομα λαμβάνει, οὐ διὰ τὸ *συναγεσθαι* τὸν λαόν, καθὼς οἰηθεὶς τις, ἀλλὰ διὰ τὴν πρὸς τὸ ἐν κοινωνίαν, καθ' ἣν τῷ σωτῆρι Χριστῷ, ὡς μέλη τῇ κεφαλῇ, *συναγόμεθα*. Hæc observatio vera est; nam ipsum Deum, qui per Sacramenta hanc conjunctionem operatur, Dionys. *συναγωγὸν* propterea appellat, Hier. Cœl. p. 2. Καὶ ἐπιστρέφει ἡμᾶς πρὸς τὴν τοῦ *συναγωγῷ* πατρὸς ἐνότητά καὶ θεοποιὸν ἀπλότητά. Aliis tamen scriptis. vv. *συναγεῖν* et *συναξίς* simpliciter usurpantur de Conventibus Christianis, sine respectu ad Eucharistiam. Exempli quædam jam vidimus: alia adhuc addimus. Cyrill. Jerosolymit. Catechesi 18. p. 177. Ἐκκλησία καλεῖται φερωνύμως, διὰ τὸ πάντας ἐκκαλεῖσθαι, καὶ ὁμοῦ *συναγεῖν*. Αἰσθητὴ *συναξίς*, Sensilis conventus, ap. Basil. M. Homil. 1. in Ps. 28. p. 171. Ὁ θεοποιῶν κυλίαν, ἢ δόξαν, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, ὃ πάντων μᾶλλον τετίμηκεν, οὔτε προσκυνεῖ τῷ Κυρίῳ, οὔτε ἐν τῇ αὐτῇ ἐστὶ τῇ ἀγίᾳ, κἂν ἄξιος τῶν αἰσθητῶν *συναξέων* εἶναι δοκῇ. Hic αἰσθητὴ *συναξίς* est, quam Theologi appellant Ecclesiam visibilem. Aliquando diserte Synaxis distinguitur a celebratione Sacramenti. Sacrates 5, 22. p. 249. b. de Ecclesia Alexandrina, Πάντα τὰ *συναξέως* γίνεται, δίχα τῆς τῶν μυστηρίων τελετῆς, Omnia, quæ ad conventum Ecclesiasticum pertinent, fiunt, excepta mysteriorum celebratione. Vide Casaub. Exerc. 16, 42. Eodem sensu vocatur σύλλογος. Chrysost. Hom. 5. T. 5. p. 18. Καθημερινὸς συλλόγους dicit. Homil. 11. ejusdem Tomi, Οἱ σύλλογοι καὶ αἱ διατριβαὶ αἱ κοιναί. Apud Justin. M. Apolog. ad Anton. Pium p. 162. *συνέλευσις* vocatur: Τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένῃ ἡμέρᾳ, πάντων κατὰ πόλεις ἢ ἀγροὺς μενόντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ *συνέλευσις* γίνεται. Mox: Τὴν δὲ τοῦ ἡλίου ἡμέραν κοινῇ πάντες τὴν *συνέλευσιν* ποιούμεθα, — Cœna Domini vocatur *συναξίς*, idque frequentissime. Loca e Dionysio Areop. et ejus Paraphrasta Pachymere jam consideravimus. Addimus alia. Dionysii Areop. c. 3. Hier. Eccl. p. 240. hunc habet titulum, Περὶ τῶν ἐν *συναξί* τελουμένων. In ipso huius capitis contextu etiam vocatur *συναξίς*. *Συναξίς* φρικωδεστάτη vocatur a Chrysost.: *συναξίς* ἀγία ab Eodem, Hom. 11. de statuis.” Suicer. Thes.]

[* *Συναξάριον*, τό. “*Συναξάρια* sunt Vitæ Sanctorum et Martyrum iu compendium redactæ, et succincta expositio solennitatis, de qua agitur. Antequam Menææ, alique Græcorum libri ecclesiastici typis evulgarentur, omnibusque paterent, similes discursus et Sanctorum vitæ peculiari libro dispositæ, peculiare quoque sibi volumen poscebant, ut etiam ad hæc tempora e Mss. colligitur: postquam vero omnibus communia facta sunt, Synaxaria ejusmodi una cum libris, officiis inservientibus, edita sunt. Dicuntur *συναξάρια* a *συνάγω*, quasi diceret Collectiōnes et contractiones. Res siquidem latius patentes, et longa narrationum serie prolixæ in angustiores

terminos colliguntur et contrahuntur. Gennadius c. 5. Τοῦτο ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ ἁγίου Μαξίμου γέγραπται, καὶ ἀνυγνώτω ὁ βουλόμενος. Sæpius in Typico, et alibi ejus mentio. Meursius duplicia fuisse notat, et hæc quidem Xanthopuli dici, illa Triodii, observatque ex ipso Triodio, Πρόλογος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Συναξαρίων τοῦ Ξανθοπούλου εἰς τὰ τοῦ * Τριωδίου Συναξάρια. At negat Allatius hoc inde colligi. Probat e Prologo Synaxarium, qui ita concipitur: Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια εἰς τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς τοῦ Τριωδίου μίαν ἐκάστην αὐτῶν αἰτιολογούντα, πῶς ποτὲ κατ' ἀρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν οὕτω νῦν ἔχουσι, καὶ παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἐτάχθησαν μετὰ τινων ἐπιστάσεων μερικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν ἁγίων πάντων. ' Nicephori Callisti Xanthopuli in præcipuas Triodii festivitates Synaxaria, quæ illarum causas reddunt, unde originem habuerunt, et quamnam ob causam hoc tempore ita se habeant, et a divinis Patribus ita dispositæ sint, cum nonnullis circumstantiis particularibus. Ordiantur a Publicano et Phariseo, finiunt a solennitate omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria hæc Xanthopuli fuere ab eo in solennitatibus Triodii confecta, et Triodio locis suis inserta, quæ a Publicani Dominica incipiunt, et finiunt in Dominica omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria Triodii et Pentecostarii, non quia diversa ab iis, quæ Xanthopulus composuit, sed quia Triodio et Pentecostario assuuntur, Xanthopuli sunt, et frustra alia in his duobus libris quæres. Sic item dicimus Proparia et Canones Triodii et Pentecostarii, quia in Triodio et Pentecostario habentur, licet eorum auctores alii atque alii fuere. Non itaque alia Xanthopuli Synaxaria, alia Triodii, sed ea quæ Triodii esse asseruntur, quæ in Triodio leguntur, Xanthopuli erunt, quia auctor eorum Xanthopulus fuit, qui in illis pleraque e recentiorum Græcorum penu inspersit, digna animadversione ecclesiastica. Hoc confirmat Gennad. c. 2. de Azymo, asseveratque præterea ea in Constantinopolitana Ecclesia non legi: 'Ὡς ἂν δὲ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου μνησθῶ, ἔπεισέ μοι καὶ σφόδρα γελᾶν, ὅς ἐφιλοτιμήθη μὲν συγγράφαι τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ νῦν εὐρίσκόμενα Συναξάρια· τῇ ῥύμῃ δὲ τῆς κακίας τοῦ σχίσματος κινηθεὶς ἔγραψε καὶ περὶ τῆς προκειμένης ἡμῖν ὑποθέσεως μεγάλα καὶ θαυμαστά· ὅτι δὲ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐκ ἀνεγινώσκοντο, ἴσασι πάντες, καὶ οὐ δεῖ με περαιτέρω προβαίνειν. ' Ἐν ταύτῃ μόνον τῇ πόλει τινὲς κατέταξαν ἐν τῷ Τριωδίῳ, ὡς εὐρίσκονται. ' Ut vero et Nicephori Callisti Xanthopuli mentionem faciam, sane illud ridiculum mihi videtur, quod ille Synaxaria, quæ nunc in Triodio sunt, componere ambizioso studio conatus est: verum impetu perniciosi schismatis motus scripsit, et de proposita hac materia ingentia et admirabilia. At Synaxaria illa Constantinopoli non fuisse lecta omnes norunt, nec oportet me ultra procedere. In hac tantum civitate nonnulli Triodio assuerunt inodo, quo nunc reperiuntur." Suicer. Thes.]

[* Συναξίμος, ὁ, ἡ. Eust. ad II. A. p. 881. Συμφέρεσθαι δὲ μάχῃ, τὸ συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι, ἀφ' ὧν συμβολή τε ὁ πόλεμος, καὶ τὸ, Ξυνάγομεν. ' Ἀρῆα, καὶ Συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετὴ, ὁ ἐστὶ συνοιστὴ κατὰ τοὺς παλαιούς, εἰπεῖν δὲ ἰδιωτικώτερον, συνακτὴ: 929. ' Ἔστι δὲ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἔαν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συναξίμος ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶ συνοιστὴ. Hesych. Συμφερτὴ· συμφορητὴ, συνακτὴ.]

Συνακτήρ, ἥρος, ὁ, proprie Collector, vel Contractor et Astriator. Peculiariter sic vocatur Subligaculi s. Femoralium quoddam genus, quod ita describitur ab Josepho A. J. (p. 139.) "Ὅταν δὲ προσῇ ταῖς ἱεουργίαις ὁ ἱερεὺς, ἡγνευκὴς ἦν ὁ νόμος ἄγνειας προσάγορεύει, πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν μαναχασὴν λεγόμενον· βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστὴς εἰργνύμενον, ἐμβαίνοντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδας· ἀποτέμενεται δὲ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τελευτήσαν ἄχρι τῆς λαγόνος περὶ αὐτὴν ἀποσφίγγεται. " Εἰργνύμενον, poeticum tamen istud dicunt Grammatici, εἰρνύμενον esse Atticum. Contextum vero exponunt Hieron.

A Epiphaniusque Latinus." Bern. "Forte εἰργασμένον." Cocc.]

Συνακτήριον, τὸ, Accumulatio, Cumulus, * συνάθροισμα, Hes.

Συνακτικός, ἡ, ὄν, Collectivus, Coactivus, Congregativus, Aptus ad colligendum s. cogendum; unde Συνακτικὴ δυνάμις, Vis cogendi aut contrahendi. [Lucian. Enc. Demosth. T. 3, 514. Εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν τῷ τούτου κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχεῖαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. Vertitur, Illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Fl. habet συνεκτικῷ. Quam lectionem omnino amplectendam esse censemus. "Συνεκτικὰ in oratione dicuntur, Quæ habent vim firmandi, tuendi, continendique causam. Unde eadem τὰ ἰσχυρὰ dici solent. Sic Ulpian. ad Demosth. Olynth. 1. sub fin. Δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν αἰεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τοὺς ἐπιλόγους λαμβάνειν." Ernest. Lex. Rhet. Sed et vox κρουστικός, cum qua hic conjungitur, lectioni συνεκτικῷ unice patrocinator. "Κρούσις ap. Aristoph. Nub. 317. inter ea refertur, quæ arti rhetoricæ attribui possint, notatque explicantem quidem Schol. ad h. l. ἀπάτην et παραλογισμὸν, Fraudem, quæ fucato orationis nitore, vel futili ratiocinatione, vel veteratoria decipit. Cf. Cresoll. Theatr. 1, 14. p. 96. Alius Schol. intelligit τὸ συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα. Unde ὁ κρουστικός in Equit. 1376. dicitur orator vehemens, Τὰ ὅτα τῶν ἀκροωμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων. Suid. expl. ἀρπαγὴν, pro quo Kust. e Schol. Aristoph. ἀπάτην reponendum existimat. Sed et illud sanum esse potest, si statuas glossema factum e mente illius Schol. qui συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα scripserat. Hesych. Κρούσις· τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζητήσεσι ἀντίρρῳσιν καὶ παράκρουσιν οὕτω φασίν." Idem. Schneiderus in Lex., quem omnino vide, affert e Plutarcho Stobæi S. 61. p. 393., de Amore, "Ἐχει τινὰ κρουστικὸν καὶ κινητικὸν αἰτίαν, Cod. αἰτίαν, et ex Aristot. Probl. 10. Κρουστικὰ μάλλον τοῦ στόματος, quæ sic expl. Chabanon, Memoires de l'Acad. des Inscr. 46. p. 316., Ont quelque chose de plus leger et de plus gazouillant, fredonnant, que la voix humaine. In Lex. Hedericiana τὸ συνακτικὸν vertitur, Vis conciliandi in oratore, s. persuadendi. Respicitur proculdubio ad Luciani locum. Sed v. συνακτικός hoc sensu nusquam alibi legitur, nec v. συνάγω tali potestate gaudet. "Συνακτικός, Concludendi vim habens. Λόγοι συνακτικοί, Enchirid. 44. n." Ind. Gr. in Epictet. Sext. Empir. 104. Διὰ ταῦτα μὲν οὖν ἀνεπικρίτως ἐστὶν ὁ παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς συνακτικός καλούμενος λόγος. Ibidem legitur: Εἰ τοίνυν ἡ ἀπόδειξις λόγος εἶναι λέγεται κατὰ συναγωγὴν, τούτεστι συνακτικός διὰ τινων ὁμολογουμένως ἀληθῶν, ἐπιφορὰν ἐκκαλύπτων ἀδελον, ὑπεμνήσαμεν δὲ ἡμεῖς ὅτι οὔτε λόγος τίς ἐστίν, οὔτε συνακτικός, οὔτε ἀληθής, οὔτε διὰ τινων προδήλων ἀδελον συνάγων, οὔτε * ἐκκαλυπτικός τοῦ συμπεράσματος, φανερόν ἐστιν ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις: 111. Τὸ τε γὰρ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ, συνακτικὸν ἐστίν, ὡς φασὶ, τοῦ, φῶς ἐστὶ. Glossæ: "Συνακτικός· Conciliabundus."]

[* Συνακτέον. "Lucian. 2, 59. (Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ τालιπῶρος πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα.)" Schæf. Mss. "Συνακτέον dedimus e Codd. M. A. G. W. P. * Συνακτέον Edd. omnes male." Reitz. Vertitur, Non temere connectere oportet. "Mallem e nostro et Anglicano Cod. συνακτέον, Res ipsæ non sunt temere congereudæ, corradendæ. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam et ordinem notat, quæ in componendo adhibetur, quod tamen sententiæ hujus loci adversatur." J. G. G. Quem secutus est J. H. Maius Spec. Suppl. Thes. G. L. 197. Imo συνακτέον hic significat Describendæ, Narrandæ. Nam συνάγω, ut ex Appiano in voce vidimus, est Res gestas continua narratione complector. Unde συναγωγαί, Collectanea. Epictet. Diss. 2, 17, 40. Εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ προκόψαι, κἂν πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις τὰς Χρυσίππου μετὰ τῶν

συνάγοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Idem lib. 1. Καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. ["Οἱ συνηγμένοι τῶν μισθοφόρων, Qui insuper coacti erant, 1, 75, 2. 14, 2, 8. Sic ἐπισυναγαγόντες τοὺς Δυμαίους, 5, 95, 7. Insuper congregantes, sc. præter mercenarios, qui mox ibidem commemorantur, ni malis, Congregantes adversus irruentes Ætolus." Lex. Polyb. Pseudo-Longin. 24, 1. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. Plut. 9, 540. Ἀναξιμένης νέφη μὲν γίνεσθαι, παχυνθέντος ὀριπλείστον τοῦ ἀέρος, μάλλον δ' ἐπισυναχθέντος, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὄμβρους, ubi ἐπισυνάγω notat Cogo, Condensio. Æsop. Fab. 142. p. 78. Schæf. Ἦν τις σαλπιστὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, Congregans. Suid. Σφηκώδεις· σκληροί, κάτισχνοι τοῖς σώμασι, καὶ (leg. καὶ γὰρ, ut in Ed. Mediol.) οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (301.) Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον. Ἡγούν ξύλον ὠξυμμένον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφήξ ὀξύς ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ἐπιτεγίδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφήκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων, καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα, σφηκίσκους καλοῦσιν· ἐπεὶ καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων, καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασί. Zonar. Σφηκώδεις· οἱ εὐζωνοί, ("hæc interpretatio quid sibi velit, nescio," Tittmann. Suidas habet σκληροί, v. nos infra) καὶ οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι· καὶ γὰρ οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι. Καὶ σφήκες καὶ σφηκίσκοι τὰ μικρὰ (adde, καὶ) εἰς ὀξύ συνηγμένα (i. συνηγμένα) ξύλα. Καὶ σφήξ, σφηκός. Phot. Σφήκες· οἱ τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχοντες. Σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασιν. Σφήκες καὶ σφηκία· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα ξύλα. Οὕτως Φερεκράτης. Hesych. Σφηκίσκος· τὰ μικρὰ τῶν ξύλων, καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα, σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσιν· καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων, καὶ (μὴ) προκοιλίους (supple φασί, cum Nostro in Σφηκίσκος.) Σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφειγμένοι, ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους. Etym. M.: Σφήκες· καὶ τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα ξύλα. Σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι, καὶ γὰρ οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι. Ad priorem glossam hæc notavit Sylburg.:—"Innere videtur, σφήκες etiam pro σφήνες capi." Eust. ad Il. M. p. 897. Ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ (καὶ) εἰς ὀξύ συνηγμένα· καὶ σφηκώδεις, οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι, ἐπεὶ καὶ οἱ σφήκες ἔχουσιν ἐντομὴν κατὰ τὸ μέσον· δι' ἣν καὶ καλοῦνται οὕτως ὡς ἀπὸ τοῦ σφάζω σφάζω, ἐξ οὗ καὶ ἡ διασφάξ ἐπὶ σχισμάτων λεγομένη, ὡς καὶ ὁ Ὀππιανὸς δηλοῖ σαφέστατα, καὶ ὁ τὸ θῆλυ μῦθον οὕτω καλέσας· ἐκέθην δὲ καὶ ὑποσφάξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὕτῃ ὁποῖον πάσχουσι τὰ σφάζόμενα, ἐνθα γίνεται ἡ σφαγή. Schol. ad Aristoph. l. c. Ἡμμένον σφηκίσκον· ἐπιτεγίδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφήκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὀπισθεν· καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασί. Ἄλλως. Σφηκίσκον, ὠξυμμένον ξύλον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφήξ ὀξύς ἐκ τῶν ὀπισθεν. Hesych. solus μακρὰ pro μικρὰ habet. Albertius μικρὰ edidit, ut scribi iubent D. Heins. et Is. Voss. At contra Kustero, de cuius sententia prorsus silere non debebat Albert., μακρὰ magis placet, idque optimo jure. Quoniam enim modo veteres Glossographi vocem σφηκώδεις interpretari potuissent τοὺς κατίσχνους τοῖς σώμασι, i. e. Graciles, si simul scripssissent, Σφήκες· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα ξύλα? Non bene conveniunt nec in una sede morantur parvum et gracile. Si σφήκες recte dicantur τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένα ξύλα, proculdubio erravit Aristoph., qui vocem σφηκώδης usurpavit pro Gracili, Plut. 559. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πτόνεις εἰσιν ἀσελγῶς· Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοί, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἄνιοροί. Scholia ibi: Λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφήκες, ἢ πικροί, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρὸν ἐστὶ σφύδρα· ἅμα μὲν ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς σφήκες. Ἄλλως, σκληροί, ἢ λεπτοί, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον, τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφή-

κες τὸ μέσον. (Cf. Eust. l. c. Αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφήκες ἢ ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν καὶ τὴν ἐκείθεν πτέρωσιν, ἢ διότι παμφάγοι ὄντες ποικίλοι καὶ ἐπιζῶν θοὴν τὴν χρόαν εἰσίν.) Sed et nostram sententiam plane confirmabit consideratio instrumenti Cunei dicti. Quid enim est Cuneus nisi Lignum oblongum et in acutū desinens? τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξύ συνηγμένον ξύλον. Ovid. M. 13, 778.: Prominet in Pontum cuneatus acumine longo Collis. Stare potest in Zonaræ glossa vocabulum εὐζωνοί, (Σφηκώδεις· οἱ εὐζωνοί,) cujus sensum Tittmann. parum percepit. Εὐζωνοί enim est Expediti, Agiles; i. q. Eustathio συνεζωσμένοι: εὐκίνητοι, ut vespræ: Schol. Aristoph. supra, Σφηκώδεις· λεπτοί, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον, τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφήκες τὸ μέσον. Eust. l. c. Αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφήκες ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν καὶ τὴν ἐκείθεν πτέρωσιν. Cf. Liv. 9, 40., "Forma erat scuti, summum latius, qua pectus atque humeri teguntur, fastigio æquali, ad imum cuneatorum mobilitatis causa," i. Paulatim angustior, decresecente latitudine, notante Gesnero Thes. L. L. "Homines σφηκώδεις et λαγαροί, Qui concinna et expedita figura sunt corporis, non obesi, neque ventriones." Casaub. Anim. ad Athen. 7, 16. Apprime huc facit Ennii versus. Festus:—"Cracentes, graciles. Ennius: Succincti gladiis, media regione cracentes." H. e. σφηκώδεις τὰ κάτω τῶν γαστέρων, Graciles, atque adeo ad agendum parati, γοργοὶ καὶ εὐκίνητοι. "A Craceo, Craber, qui postea Crabro, σφήξ. Cracere significat Gracilem esse Ennio; et σφηκώδεις Graciles dicuntur ap. vett. Comicos." Scalig. Conject. in Varr. 37. Suidas: Ἀκρίς· εἶδος ζωῦφιον. Ἡθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος. καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον, Μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται. Const. Manass. in Meursii Opp. T. 7. p. 512. Καὶ μάλλον καλλικέλαδος * νεοτοτρόφος ὄρνις, Στρουθὸς ἐπισυνάγουσα πάντοθεν τοὺς ἀπτέρους.] Apud Matth. 23. ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Apud Marc. 13. Ποσάκεις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου;

["Ἐπισυνάγω, Colligo, Congrego, Cogo in eundem locum, Ad eundem cætum conduco. Matth. 23, 37. Ποσάκεις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἐαυτῆς; Quoties incolas tuos ad cætum civium meorum conducere voluisti, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas suas? Luc. 13, 34. Matth. 24, 31. Καὶ ἐπισυνάξουσιν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, Et congregabuunt veros Christi cultores. Marc. 13, 27. Passivum ἐπισυνάγομαι, Congrego me, Confino, Convenio ad aliquem locum, Coëo. Marc. 1, 33. Ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν, Et omnes fere incolæ urbis congregati erant ad ostium. Luc. 12, 1. Sæpius non legitur in N. T. In versione Alex. respondet Hebraico וַיִּקְרַב, 2 Chron. 20, 26. וַיִּבֶן, Psalm. 147, 2. וַיִּבֶן, 1 Regg. 18, 20. et וַיִּבֶן, Ies. 52, 12. etc." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἐπισυναγωγή, (ἡ,) Aggregatio, ut 2. ad Thessal. 2. Ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. ["Ἐπισυναγωγή non differt a v. συναγωγή, et 1. Congregationem, Collectionem in unum locum vel cætum, in significatione activâ significat, a præcedente ἐπισυνάγω. 2 Thess. 2, 1. Καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν, Quo tempore etiam ad Christum congregabimur. 2. Conventus quilibet, maxime conventus sacer. Hebr. 10, 25. Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, Ne subducatis vos conventibus sacris Christianorum. Cf. H. Scholzii Disq. de Genuina vocis ἐπισυναγωγῇ ad Hebr. 10, 25. Notione, in Nova Bibl. Lubec. V. 1. p. 54. et C. G. Haubold. de Voce ἐπισυναγωγῆς ad Hebr. l. l. Lips. 1779. 4. Sæpius non legitur in N. T. Nuspiam Alexandrini hac voce usi fuerunt, sed legitur 2 Macc. 2, 7. "Εὖς ἂν συναγάγῃ ὁ Θεὸς ἐπισυναγωγὴν τοῦ λαοῦ. Il. v. 13. 14. 18. et 4, 39. Phavor. Ἐπισυναγωγὴν τὴν συμφωνίαν ἐκάλεσεν ὁ Ἀπόστολος, e Theodoreto ad Hebr. 10, 25." Schleusner. Lex. in N. T. Sua sumit Phavor. e Zonara, cuius hæc sunt verba: Ἐπισυναγωγὴν τὴν συμφωνίαν ἐκάλεσεν ὁ Ἀπόστολος, Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν. "Cod. D.

ἐγκαταλείποντες, ut vulgo editur l. c." Tittmann. A Chrys. T. 1. Op. 701. C2. ap. Abresch. Diluc. Thuc. 746., τὸ δὲ αἴτιον, οὐδέποτε τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν κατελίμπανον. Glossæ: Ἐπισυναγωγή· Congregatio.]

[* "Παρασυνάγω, Illicitus conventus agito. Zonar. ad Can. 31. in Trullo p. 155. Ὁ ἐν Εὐκτηρίῳ λειτουργῶν, ἡ βαπτίζων ἐντὸς οἰκίας παρὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ἐκείνης, παρασυνάγει, Qui in Oratorio ministrat, vel intra domum baptizat præter Episcopi sententiam civitatis illius, a congregatione divertit, vel, Illicitum conventum agitat. Idem ad Can. 10. Carthag. p. 400. Ὁ εἰ τῆς ἐν Γάγγρᾳ συνόδου κανὼν ὑπὸ ἀνάθεμα τοὺς παρασυνάγοντας ἐποίησας, Qui seorsim congregationes instituunt. Eodem verbo ad eund. Can. usus est Balsamo. Quod his est παρασυνάγειν, id Can. Apostol. 31. est χωρὶς συνάγειν, Seorsim congregationes agitare, quod Alexius Aristinus in Synopsi Canonum exprimit ἐξ ἀναίτιου σχιζέσθαι, Sine causa se ab aliis segregare: Can. 6. Gangr. Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζειν, Extra Ecclesiam privatim ecclesiasticos conventus habere: B Can. 10. Gangr. * κεχωρισμένως ἅγια τῷ Θεῷ προσφέρειν, Separatim Deo sancta offerre." Suicer. Thes. Male Schneider. Lex. hoc verbum pro dubio habet.]

[* "Παρασυναγωγή, (ἡ,) Falsa Synagoga, Illicitus conventus. Id docet Basil. Cæs. Epist. Can. 1. ad Amphilochoium p. 758., quando dicit τοὺς παλαιούς nominasse παρασυναγωγὰς, τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων Πρεσβυτέρων, ἡ Ἐπισκόπων, καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδευτῶν λαῶν γινομένας. Pergit: Οἷον εἰ τις ἐν πταίσματι ἐξετασθῆ, ἐπεσχέθῃ τῆς λειτουργίας, καὶ μὴ ὑπέκνυε τοῖς κανόσιν, ἀλλ' ἑαυτῷ ἐξεδίκησε τὴν προεδρίαν καὶ τὴν λειτουργίαν, καὶ * συναπῆλθον τούτῳ τινὲς καταλιπόντες τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, παρασυναγωγὴν τὸ τοιοῦτον. Nicetas de Fide Orthodoxa 5., interprete Morello: Id consecutus est, ut et martyrii corona exciderit, et a divis Patribus, qui Nicæam convenerant, eo nomine condemnatus sit, quia seorsum parasynagogas convocaret. Sufficisset dixisse, Parasynagogas, vel, Seorsum synagogas." Suicer. Thes. Etiam hoc nomen in dubiorum numerum retulit Schneider. Lex.]

[* "Παρασυνάξις, (ἡ,) idem significat. Balsamo in Nomoc. Photii, t. 12. c. 2. p. 174. e c. 27. t. 1. lib. 1. Basil. Πάντες γενικῶς οἱ αἵρετικοὶ μῆτε παρασυνάξεις ἢ * παραβαπτίσματα ποιεῖτωσαν, Omnes generaliter hæretici nec illegitimas congregationes, nec adulterata baptismata faciant. Act. 5. Conc. sub Menna p. 698. Τολμήσας καὶ παρασυνάξεις καὶ * παραφωτίσματα πληρῶσαι, Qui ausus fuerit illegitimas congregationes et adulteratos baptismos celebrare." Suicer. Thes. Male Schneider. Lex. hoc quoque vocabulum inter dubia et adespota posuit.]

[* "Παρασυναγωγή, Ruhnck. ad Rutil. Lup. 153. (†) Diatyposis, descriptio, vel formatio, ubi rebus subjectis personarum et formas ipsas et habitus describimus, et exprimimus. Hæc est lectio Edd. Ven. et Ald. Multum ab Ed. Rhen., Ubi rebus delectis personarum: cujus scripturam R. Steph. ineptissime sic immutare maluit, Ubi rebus derelictis personarum, quam veram lectionem petere e Mart. Capella, Ubi rebus subjectis personisque. Eam confirmat Alexander 1, 24. p. 50. Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ * ἐναργήματα, καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ ἡθη διατιθῶμεθα.)" Schæf. Mss. Vox παρασυναγωγὴ in Ernestii Lex. Rhet. desideratur. Habet tamen Alexandri locum in v. Διατύπωσις.]

[* Περισυνάγω, Congrego circa. Schol. Oppian. H. 3, 231. Ἀμφιγέρονται κύκλῳ συνέπονται, P. 2. περισυνάγονται, S. Epiphanius adv. Hær. 780., Ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τοσοῦτον γένος τῶν ἀνθρώπων περισυναγαγὼν ἐν ἀγαθότητι.]

Ὑπάγω, Subduco, Clam eximo. Hom. II. A. (163.) Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κοίνης, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης. Ubi Eust. ὑπαγε exponit ὑπεξῆγε. [Pseudo-Did. Ὑπαγε· ὑπεξῆγεν, ὑπεξέφερε.] Et ut Subducere alvum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscor.: Galen. ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. At in VV. LL. pro eadem

signif. citatur, ἐπάγειν κοιλίαν, pro Alvum eiere, de-jicere, e Dioscor.: sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probant, et illi adeo, in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, et ὑπαγωγός. Apud eund. Hom. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, quod ejus posteri dixerunt, ut annotat idem Eust., ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub jugum, Subdere jugo. II. II. (148.) Τῷ δὲ καὶ Ἀντομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et Ψ. (291.) Ἴππους, δὲ Τρωὺς ὑπαγε ζυγόν. Esse autem intelligendum ὑπάγειν ζυγόν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν, ostendit versus, qui statim post sequitur, ὑπὸ δὲ ζυγόν ἦγαγεν ὠκέας ἵππους. Ut autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, et passive etiam, ὑπαχθσόμενος τῷ ζυγῷ, ap. Lucian., (3, 369.) sic Idem ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone p. 18(=151.) Σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. || Ὑπάγω, Subjicio. Gr. ὑπάγειν τούτων τινὲ τῶν γεννήσεων τὴν θείαν. Aristides, Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδελφοῖς ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subjicere sibi, Subjugare. || Ὑπάγω, Clam induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. Xenoph. Hipp. Πειρᾶσθαι τοὺς πολέμιους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dem. Ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, [p. 37. ubi hodie legitur ἐπάγουσιν. Vide Ἐπάγω.] Et ὑπάγεσθαι pro eodem, ut ap. Herodian. (2, 9, 14.) Εὐμαρὺς αὐτοὺς ἐφ' ᾧ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud Eund. (4, 7, 3.) ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, Ὀικειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανοὺς, ἐς τε φιλίαν ὑπηγάγετο. Et alibi (2, 14, 8.) Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὐνοίαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖτο, ["Illexit: 2, 15, 9. Ὡς ἂν μᾶλλον εἰς πίστιν ὑπαγάγοιτο, Adduceret: 2, 9, 17. Μεγάλας πάντας ὑποσχέσεσιν—ἀναπεῖθων, ῥᾷδίως ὑπηγάγετο sc. αὐτοὺς, Illexit, In suas partes adduxit: 3, 12, 21. Ἡρέμα πως ὁ Σεβήριος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν—λεγομένων, Adducebatur: 6, 2, 3. Πάντα τὰ—βάρβαρυ χειρώσασθαι, καὶ εἰς φόρον συντέλειαν ὑπάγεσθαι, Sibi vectigales fecisset." Irmsch. ad Herodian. Ind. Gr.] Isocr. ad Phil. [100. d.] Τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, Cum alliceret, s. perliceret proponendo has spes. Demosth. autem pro Corona dixit, (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, pro Impulsis et provectis, inquit Bud. Etiam cum infinitivo citatur e Demosth. in hac signif. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, Impelli ad bellum inferendum. Bud. ὑπάγειν pro Cogere etiam et ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotavit, in qua signif. plane Latinis Subigere et Subigi respondent, ideoque per illa interpretari mallet, nisi in hac signif. poetica potius essent. Æschines autem in Timarch. ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit, pro Dolo adducimini, Fallimini: [172. Ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πολλάκις ἀφήμενοι τῶν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λόγων, ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε.] Significat autem ὑπὸ Dolum in hoc verbo ὑπάγομαι, sicut et in ὑπέρχομαι. Sed et per se hoc verbum id significat; nam Suid. in hoc quem affert loco, Γυναῖον ἀκολάστον καὶ τυραννικὸν διαβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατῶμενος. Itidem ap. Plut. Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur Decepti. Idem Suidas ὑπάγει ait esse ἐξαπατᾶ vel ὑποτάσσει.

Ὑπάγειν et Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In judicium adducere. Plato in Apol. Ἐτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναί με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Xen. Ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditiōnis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. Ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, Sacrilegii accusatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thuc. (3, 70.) Ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in Lex. Objicere iudicibus damnandum; et exemplum addit e Xenoph. Hell. 2. Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Bud. in Comm. 390. ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre et ad judicium exhibere judicandum. Ceterum ut Herod. (6, 136.) dixit ὑπάγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitivo Xenoph. Hell. 2. Συλλαμβάνοντες ὑπηγὸν θανάτου. Et in 1. Ὅς ὑπαγόμενος θανάτου ὑστερον ἐν Λακεδαιμόνι. Exponitur autem in VV. LL. ὑπάγειν θανάτου, Accusare mortis, cum potius dicendum sit, Accusare criminis capitalis. Porro ut ibi Hero-

dotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον post ὑπάγειν, sic alibi (6, 82.) ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς Ἐφόρους. Lucian. autem ὑπάγειν δικαστηρίους dixit, quasi Subjicere judiciis, aut Sub judicia adducere; et Aristides, ὑπάγειν ταῖς προπεύσαις Ζημίαις. In VV. LL. legitur etiam ὑπαχθεῖς ὑπὸ δικαστήριον e Demosth. [Ἐσάγειν ὑπὸ δικαστήριον, Herod. 6, 104. Ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον, 6, 72.]

Ὑπάγειν, neutraliter positum, Se subducere, Retrocedere. Aristot. de leone, Ἄλλ' ἐὰν καὶ διὰ πληθὺς ἀναγκασθῇ τῶν θηρευόντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Aristoph. (Ran. 174.), ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos e via: [Av. 1017. Ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, ἢ Δί.] || Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, et clunem submittere in coitu, ut tradit Bud. C. 388, ex Aristot.

Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. e Plut. Vide 388. Suidas ὑπάγουσι pro προάγουσι citat e Philipp. Demosth. [Vide infra.] Sed et passiva voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur a Budæo in Demosth. (423.) Ἄλλὰ καὶ διακροόμενος ἅπαντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελεθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καίρον. || Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. Citatur ex Aristoph. Nub. ὕπαγε' τί μέλλεις; Ap. Matth. et Marc. frequens. Ammon. ex Eupolide affert, Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοῦμπροσθεν. Ὑπάγειν, Hes. exponit ἡσύχως πίνειν, Potare quiete aut tranquille; et sic accipi posse videtur ap. Theognin, inquit Bud. [Locus est v. 920. Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρί χαριζόμενος. Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρψας. At alio sensu verba hæc accepit Brunck. cujus hæc est annotatio:—“Ὑπάγω significat προάγω, Progredior, i. e. Ævum duco, Je vais devant moi, quod proprium est animi curis vacui, et de eo, quod futurum sit, minime solliciti.” Vide Ἄγω et Συνάγω.]

Ὑπάγεσθαι, præter significationes supradictas, Subjugare significat ap. Lucianum, teste Budæo. Sic autem et Philo de Mundo, dixit, Οὐδὲν παρὰ θεῷ μέλλον, τῷ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένῳ πέρατα, Qui in suam potestatem redegit. In hac autem significatione optime respondet Lat. verbo Subigere, sicut et cum pro Cogi ponitur. || Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert e Xenoph. K. A. 2. Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, etc. || Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere, ut vult Bud., in hoc Xenoph. loco, Ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένοις ἐς ἡμᾶς, δίκην ἐπιτιθέναι, Insurgentibus in nos, de triginta tyrannis loquens.

[“Ὑπάγειν, ¶ 1. Ducere. K. 5, 15. ὑπάγοντα τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων. 10, 4. ὑπάγειν τὸν κυνηγέσιον. Gail: Amener avec ruse, avec précaution. ¶ 2. Dolo pertrahere, Pellicere, Decipere. Suid. et Phavor.: Ὑπάγει' ἐξαπατᾷ. Π. 1, 6, 19. p. 79. τοὺς πολεμίους ἐς δυσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες. 3, 2, 4. ἐπειδὴν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους. Ipr. 4, 12. ¶ 3. Accusare. Hesych.: Ὑπάγων ὑπὸ δίκην ἄγων. Timæus Lex. Plat.: Ὑπάγειν εἰς δίκην ἐνάγειν. Pierson. ad Herodian. 478. plene dicendum fuisse dicit εἰς δίκην ὑπάγειν, uterque Portus δίκην ὑπάγειν. E. 2, 3, 17. p. 94. τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλευοντα. §. 18. p. 96. τοὺς συκοφάντας ὑπάγεσθαι. c. gen. E. 1, 3, 12. ὑπαγώσι τοὺς πολεμίους. Ipr. 4, 12. ¶ 4. Mo-dice et pedetentim subsequi. A. 4, 2, 11. Ξενοφῶν—ἀνέβαιναν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν, ὅπως οἱ τελευταῖοι—προσμίξαιαν. ¶ 5. Pro-cedere. Harpocr. et Suid.: Ὑπάγουσι ἄντι τοῦ προάγουσι. Eodem modo Thom. M. et Ammon. expli-cant verbo προάγειν, cui Ammon. addidit interpreta-meutum: τούτέστιν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι. A. 3, 4, 29. τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν, all. ὑπάγων, παρεκε-λεύετο, τοῖς δὲ ὀπισθεν παρίεναι. C. ὑποχωρεῖν nr. 4.

Ὑπάγεσθαι, ¶ 1. Subjicere, Suggestere, Monere. A. 2, 1, 13. ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεύσαι. Suidas, ubi laudat hunc

A locum, legit ὑπῆγε, quod ait positum esse ἀντὶ τοῦ ὑπερίθετο. Cf. Bos. Animadv. c. 49. ¶ 2. Dolo se-stare. Hesych.: Ὑπηγάγετο ἡπάτησεν. Suid.: Ὑπα-γόμενος ἐξαπατῶν. Cf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. et Dorv. ad Char. p. 46. A. 2, 4. 2. rex νῦν μὲν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν.” Lex. Xenoph.]

[“Ὑπάγω, I. proprie et active usurpatur ac notat, Subduco alterum, Exod. 14, 21. Thom. M. Τὸ ὑπά-γω μὴ εἴπης ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυ-γὸν ἄγω. Ὀμηρος, (Π. Π. 148.) ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους κ. τ. λ.) et intransitive: Subduco me, Abeo, Discedo. In N. T. tantum intransitive usurpatur, v. c. Matth. 5, 24. καὶ ὕπαγε, Et discede. ibid. 8, 4. 13. ὕπαγε, Domum redi. ibid. 32. 9, 6. ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. ibid. 13, 44. 20, 14. ἄρον τὸ σὸν καὶ ὕπαγε. ibid. 27, 65. 28, 10. Marc. 1, 44. 2, 11. 5, 19. 6, 31. ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί. ibid. 33. 38. 7, 29. 10, 52. 16, 7. Luc. 10, 3. 17, 14. ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς, Et postquam abie-rant. Jo. 3, 8. καὶ ποῦ ὑπάγει. Et quo abeat, sc. ventus. ibid. 4, 16. 6, 67. μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπά-γειν; Num etiam vos me deseretis? ibid. 7, 33. καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, Et redibo ad Deum, qui me misit. ibid. 8, 14. ὅτι οἶδα, πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω, Nam ego scio, unde venerim et quo discedam. ibid. 21. 22. 9, 7. 13, 3. καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει, Seque a Deo exiisse et ad eum rediturum esse. ibid. 33. 14, 5. 16, 5. 10. 16. 17. 18, 8. 21, 3. 1 Jo. 2, 11. Apoc. 10, 8. 13, 10. εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει, Captivus abducetur. ib. 14, 4. 16, 7. 17, 8. 11. 2. Eo, Proficiscor, Iter facio, et si de navigio sermo est, Tendo. Matth. 5, 41. ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο, Cum illo eas vel duo. ibid. 20, 4. ὑπά-γετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα. ibid. 7. 21, 28. 26, 18. ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, κ. τ. λ. Marc. 11, 2. 14, 13. Luc. 8, 42. ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν. Syrus: ܐܬܝܬ ܕܡܝܬܐ, Et cum iret cum illo. 12, 58. 19, 30. Jo. 7, 3. 9, 11. 11, 8. 31. 44. 12, 35. 15, 16. ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, Ut per omnes terras proficiscamini, i. q. πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα. Marc. 16, 15. Jo. 6, 21. εἰς ἣν ὑπῆγον, Ad quam cursum navigii direxerant, coll. 17. 3. Ὑπάγω pleonastice in-terdum ponitur. Matth. 18, 15. 19, 21. Marc. 10, 21. Jo. 12, 11. ubi tamen ὑπῆγον etiam commode reddi potest, Partes Phariseorum et reliquorum ad-versariorum J. C. deserebant. 4. Ὑπαγε ὁπίσω μου est formula solennis aut aversantium, qui aliquem jubent abire e conspectu, Apage te a me, aut eorum, qui alios monent, ne sibi molesti sint. Matth. 4, 10. 16, 23. Marc. 8, 33. Luc. 4, 8. Cf. Fischer. Prol. 15. de Vitiis Lexx. N. T. s. 3. p. 377. 5. Ὑπαγε εἰς εἰρήνην, s. ἐν εἰρήνῃ, Abi salvus et incolumis, Con-tingat tibi prosperitas, formula bene precandi abeun-tibus, solennis ap. Judæos, quæ etiam interdum con-cedentis est, et ei dicitur, cui, quod petierat, conce-ditur. Marc. 5, 34. ὕπαγε εἰς εἰρήνην, Contingat tibi, quod petisti. Eodem modo sumitur quoque formula לך בسلام, 1 Sam. 1, 17. 20, 42. Jac. 2, 16. ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, Feliciter res vestras agite. 6. Ὑπάγω, sc. ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, Morior, E vita discedo. Matth. 26, 24. ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ, Filius quidem hominis mox morietur, uti prædictum est de eo. Marc. 14, 21. Jo. 8, 21. ἐγὼ ὑπάγω, Mox moriendum mihi erit et secedendum ad Deum. ibid. 14, 28. Cf. Gen. 25, 32. 1 Reg. 2, 2. Eccl. 12, 5. Eodem modo ἀπέρχεσθαι et πορεύεσθαι usurpatur, ut multis exem-plis docuit Palaiet. Obs. Philol. 88 seq. Elsner. Comment. in Matth. T. 2, p. 251. et Casaub. ad Diog. L. 3, 6. Sæpius in N. T. non legitur.” Schleu-sner. Lex. in N. T.]

[Ὑπάγω, Dorv. ad Char. 226. 519. D. R. ad Longin. 255. Toup. Opusc. 1, 521. 2, 92. ad Androm. 429. 900. Herodot. 471. 475. cf. 486. ad 501. 734. Fac. ad Pausan. 1, 347. Luzac. Exerc. 191. Cattier. 92. Porson. Orest. 1184. Kuster. Aristoph. 5. a. ad Diod. S. 2, 249. 392. Heyn. Hom. 5, 131. 6, 152. 7, 166. ad Dionys. H. 2, 1106. 3, 1429. Charit. 714. Recedo, Abeo, Wakef. S. C. 4, 107. 5, 44. Jacobs. Anth. 10, 15. Brunck. Aristoph. 3,

189. ad Diod. S. 2, 576. Decipio, Huschke Anal. 23. Schneider. ad Anab. 91. T. H. ad Schol. Aristoph. Plut. p. 58. (Δόξειε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαϊδὸς ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν. Hoc in A. sola. Fracinus in Flor. quam ceteræ sequuntur, unius literæ mutationem intulit ἐπαγομένης, quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte. Est enim ἐπάγεσθαι aliquando Allicere, Blanditiis ad se perducere, meretrici verbum utique conveniens; a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγωγὰ, quæ vim pellacem, inagnumque lenocinium habent. Verum cur ab Editionis castigatissimæ, qualem merito Gelenius prædicat, vestigiis abeamus, nihil est causæ: nam in ὑπάγεσθαι residet diversa quidem parumper, sed affinis tamen significandi virtus, Dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere, quod a Laidis insidiis, quas non tam Philonidæ, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. Jambl. in Protr. e Platone, Ἐνδρεῖν καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάρῃ, καὶ ἂ ποιεῖται, ταῦτα καλλωπίζεται ὑπαγόμενος τοὺς ἀνθρώπους. Commode Schol. ad Eq. 269. ὑπέρχεται exponit, ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει. Eleganter Ion ap. Athen. 604. Ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, Se bene callido commento decepisse puerum, v. Burmann. ad Quintil. 561., a Valck. Mss. citatum. 'Hæc pro vet. lect. firmanda sunt satis.' Vide et notata in Ἐπάγω.) Bast. Lettre 205. Lobeck. ad Ajac. p. 249. Schneider. ad Anab. 110. Med., ad Dionys. H. 1, 206. 2, 969. 3, 1383. Ruhnck. ad Vellei. 401. (e Cass. Dione 5. p. 783. afferens, Ἀδδων γάρ τις, τὰ Ἀρτάγειρα κατέχων ὑπηγάγετο παρὰ τὸ τεῖχος τὸν Γάϊον.) Ὑπάγομαι cum infin., Dionys. H. 5, 111. Fut. Med., Plut. 6, 234. Ed. Hutt. Suggestendo impello, ad Dionys. H. 2, 709. Ventrem solvo, Thom. M. 505. (Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, οὐκ οἷδ' ὅθεν λαμβάνοντες· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν γαστέρα ὑπάγειν λέγουσι.) Phrynich. 136. (Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν· ὁπόθεν δὲ λαβόντες φασίν, ἄδηλον· οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσιν.) Ὑπάγω sc. εἰναι τὸν, Albert. Peric. Crit. 94. Addo, Heyn. ad Apollodor. 1052. Eo, Heyn. Hom. 3, 252. Schæf. Mss.] [Ὑπάγω. Thom. M. τὸ ὑπάγω μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. Ὁμηρος (l. c.) Ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασίν, ὅτι ὑπάγειν λέγεται τὸ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴς ἀντὶ τοῦ προηγητῆς· καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τοῦ *προγραμμὸς, ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω· καὶ ὑποτίμησις, ἢ προτίμησις· καὶ ὑπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ προειπεῖν· καὶ ὑπολαβὼν, ἀντὶ τοῦ προλαβὼν, ὥς Θουκυδίδης (1, 68.) Οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραν (Κέρκυραν τε, hodie legitur in Thuc.) ὑπολαβόντες βία ἡμῶν εἶχον, ('sed vide illic Comm. et Schol. ad Aristoph. Ran. 175.' Oudend.) Οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (l. c.) Ὑπάγεθ' ἡμεῖς τῆς ὁδοῦ. Καὶ Εὐπολὶς ἐν Βάπταις· Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοῦμπροσθεν. Καὶ Θουκυδίδης· Παραίνεσας ὑπῆγε τὸ στρατεύμα, ('4, 127. Τοιαῦτα ὁ Βρασίδης παραίνεσας ὑπῆγε τὸ στρατεύμα. Ad illic non significat προῆγε, sed Reduxit, Subduxit exercitum, s. Retro cessit cum copiis.' Oudend. "Thom. M. ὑπάγειν hic exponit προάγειν, et vetat ὑπάγειν dici pro ἀπέρχεσθαι. Non dubium est, quin ὑπάγειν sæpe ponatur pro προάγειν, i. e. εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι, quod etiam Harpocr. e Demosth., imo Demosth. locus, ad quem respexit Harpocr., alio spectat, ut infra ostendemus, "Ammon. ex Eupolide et Schol. Demosth. ad Chersonesiac. p. 62. docent. Sed sententia h. l. non patitur, ut ὑπάγειν aliter accipiatur, quam pro ὑποχωρεῖν. Hoc apparet ex iis, quæ in fine c. 125. dicit Thuc., Ὑποχωρῶν τοῖς τῶν ἐναντίων πρώτοις προσκεισομένοις, et quæ mox cap. seq. Νομίσαντες φεύγειν αὐτόν, et, Ἐσυχάζοντων δὲ αὐτοὶ ὑπεχώρουν. Nam hæc plane ostendunt, Brasidam cum suis non progredi, sed paulatim retro cedere voluisse. Eadem est significatio hujus verbi in iis, quæ paulo superius leguntur, Κόσμῳ καὶ τάξει αὐθις ὑπαγαγόντες, et 5, 10, Ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ἥϊνος. Ap. Aristoph. quoque Nub. 1301. Ὑπαγε, τί μέλ-

λεις; ὕπαγε est Abi, Discede, ut intelligitur ex eo, quod præcedit, Οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; Sic ὑπαγωγὴ pro ἀναχώρησις, Thuc. 3, 97. Καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί." Duker.) Ὑπάγω καὶ τὸ ὑποβάλλω. Ἀριστείδης (2, 333.) ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδῆλοις ὑπάγειν. Hermann Libellus de Constr. Verb. 361.: Ὑπάγει· ἀμετάβατον, τὸ ἡρέμα (l. ἡρέμα) καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν. Ὑπάγει καὶ τὸ ὑποβάλλει καὶ ὑποτίθσιν, αἰτιατικῇ, οἷον, Ὑπάγει σοι λογισμοὺς ὁ Χρυσόστομος, (vide et Ὑπαγορεύω.) Καὶ, Ὑπάγει τὴν κρηπίδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθσιν. Hinc sua sumsit Phavor.: Ὑπάγει· τὸ ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν. Ὑπάγει, καὶ τὸ ὑποβάλλει, καὶ ὑποτίθσιν, οἷον, Ὑπάγει συλλογισμοὺς ὡς ἐχθρὸς, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλει. Καὶ, Ὑπάγει τὴν κρηπίδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθσιν. Ammon.: Ὑπάγειν καὶ πορεύεσθαι διαφέρει· ὅτι τὸ πορεύεσθαι μὲν ἐστὶ τὸ βαδίζειν, ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππος, ἢ τι τῶν τοιούτων, ὡς Ὁμηρος· Ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. B ("Eadem ratione Thom. M. Nounihil diversa Moschop. quorum tamen uterque pleraque omnia, quæ hic notantur, descripsit. Mosch. Ὑπάγειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους, ubi pro ὑπὸ ζυγὸν leg. ὑποζύγιον. Lucian. Dial. Marini. 6. Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν." Valck. Imo lege, ne litera quidem addita, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, neque aliter legerat Phavor., qui Moschopuli verba descripsit: Τὸ ὑπάγειν τοῦ πορεύεσθαι διαφέρει· ὑπάγειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους. Καὶ Ὁμηρος· Ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. K. τ. λ. An Græce dici possit τὸ ὑποζύγιον ἄγειν, viderit ipse Valck. Tittmanni Technoll. Mss.: Ὑπάγω· τὸ προάγω, καὶ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. Max. Tyr. p. 15., Ὑπάγω βοῦν ἄρματι. Eust. ad Il. II. p. 1050. Ἰστὸν δὲ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὁμηρον ὑπάγειν ζυγῷ φασίν ἐν δοτικῇ συντάξει, ἀλλ' ἐν ταῦθα τὸ ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ταῦτόν ἐστι τῷ, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν: ad Il. Ψ. p. 1301. Φησὶ γὰρ, Ἴππους δὲ Τρωεὺς ὕπαγε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγεν ὡς κατωτέρω ἐρεῖ· ἄλλως γὰρ ἡ κοινὴ χρῆσις δοτικῇ τὸ ὑπάγειν συντάσσει.) Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασίν, ('id in v. Σταφυλῖον dicitur βοηθεῖν τῇ συνθηῇ, quæ pro Ammonii scopo indagando usui esse possunt." Valck.) ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴν, ἀντὶ τοῦ προηγητῆν, καὶ ὑπογραμμὸν, ἀντὶ τοῦ *προγραμμὸν· ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. Οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι. Κέχρηται τῇ λέξει Εὐπολὶς ἐν Βάπταις· Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοῦμπροσθεν. "Τουτέστιν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι non agnovit Thom. M. Eupolidis verba emendatius scribit Moschopul. Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοῦμπροσθεν: quin et Phavor. Σὺ δ' ὑπάγεις τ. Demosth. Olynth. 3. p. 14. Ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα." Valck. Egregie fallitur V. D. Locus integrior est p. 37. Reisk. Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθεῖραντες ἡμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσέουσιν χειροῦσθαι αὐτοῖς ποιοῦντες. Ὑπάγουσιν non hic, ut Valck. per errorem satis crassum putabat, est verbum intransitivum, notans i. q. προάγουσι, i. e. εἰς τοῦμπροσθεν πορεύονται, sed verbum activum, Impellunt, Stimulant. Ὑπάγουσιν est in Edd. Genev. 1607. Basil. 1532.; sed in Variis Lectt. huic Editioni subjectis positum est e Codice nescimus quo alia lectio ἐπάγουσιν, et in Variis Lectt. prioris Editionis, ex Augustano Codice a M. Simone Fabricio Marco-pibertano, Franco, diligenter scrutatus, eadem scriptura reperitur, quam et Reisk. servatus est altera lectione non memorata. Sic et nos scripsimus in Ἐπάγω, et sic sane scribendum est. Non enim ὑπάγεσθαι, sed ἐπάγεσθαι, i. e. Feræ alicui immitti, canis dicitur, ut ostendunt exempla a nobis ibi allata. Pergit Valck.:—"Harpocr. ἀντὶ τοῦ προάγουσιν. Adde Eurip. Cycl. 505. Hel. 832." Et Harpocratationem quoque perperam huc traxit V. D. Verba sunt hæc:—"Ὑπάγουσιν· ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Eadem habent Suid. Phot. et Zonar. ubi recte Tittmann.:—"Philipp. 3, 127. Ἡ γὰρ *ἐξέπιτῆδες, ἢ δι' ἄγνοian, εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα

ὑπάγουσι τὴν πόλιν, quo loco simpliciter est Impellunt, ut προαγαγέσθαι eis γέλωτα ap. Herod. 2, 4. et Xenoph. Hist. 2, 3, 17. προάγειν τοὺς ξυνόντας eis πράγματα. Cf. Thom. M. (l. c.) Valck. ad Ammon. 140." Sed vir doctus lectores suos non debebat remittere ad Valck., qui locum hunc perperam interpretatus est. "Aristoph. verba, quæ in Lexicon recepit Phavor., obscura videntur, quin et minus sincera, (Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον,)" inquit idem Valck. in nota ad Ammon. l. c. "Valckenaerio Aristoph. verba haud immerito obscura minusque sincera videntur. Wolfius (i. e. J. C. Wolfius) conjecit *ὑπερῶ, sine dubio tunc legi quoque volens *προερῶ in seq. Mihi non liquet." Oudend. Recte omnino Wolfius conjecit. "Recepta erat Ammonii ævo consuetudo, verbum ὑπάγειν usurpandi pro πορεύεσθαι, quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argumento tuebantur, ut ὑπάγειν dici posset ἀντὶ τοῦ προάγειν: "Ὡςπερ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμὸν" ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. Verba Aristoph. antea a me non intellecta, postquam paulo propius considerare cæpi, levissimo opere emaculati posse videbantur. Eadem autem in Ammonii Codd. quos Thom. M. et Moschop. tractarunt, si jam depravata fuisse dixero, nihil affirmavero, quod non vero videatur simillimum. Uterque enim alium locum ex Aristoph. Ran. 175. eundem in usum advocavit. Diversum etiam Etymologus in Ὑπογραμμὸς ex eadem Aristoph. Fabula v. 898. Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε. Eo modo in edito Aristoph. corrigendum esse pro προσάσατε ex Etym. animadvertit Kuster. qui tamen minus recte scholion constituit, τὸ ὑπάσατε ἴσον τῷ προσάσατε, cum scribi debeat, ἴσον τῷ προάσατε. ("Ἐπάσατε, sic tres Regii, ut perite Kust. legendum esse censuit. Meus ἔπάσατε, eodem errore, qui notatus ad v. 366. Vulgo προσάσατε. Etym. Ὑπογραμμὸς *προγραμμὸς τις ὢν, ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρό, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης, Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε, ἀντὶ τοῦ προάσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse Schol. Comici recte monuit Kust. Olim glossa erat προσάσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσάσατε.—Ἐπάσατε, perperam Cod. sed vero propius ἔπάσατε, ut est meo. Ὑπὸ in compositione sæpe tantundem valet ac πρό. Sic Reisk. ὑπολαβὼν accipit in Æschinis Or. c. Timarch. p. 51. Brunck.) Sed ut ad illam Aristoph. ῥῆσιν, cujus causa hanc notam exorsus sum, deveniam, primum eam e deperdita comœdia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam, Ἐγὼ δ' *ὑπερῶ τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ *προερῶ, Præibo verba jusjurandi. (Et sic correxit Wolfius supra citatus. Correctionem probat Brunck. ad Aristoph. Fragm.) Hoc autem ut verum credam, facit Hesychii annotatio, itidem corrupta: Ὑπερορῶ ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προορῶ. Primum ordo literarum in Hesychio minime spernendus poscit, Ὑπερῶ, (et sic legitur in Codice, Schewio teste.) Ad hoc indicium facile ita locum constitues, Ὑπερῶ ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ, Verba, quibus jurandum sit, subministrabo." Valck. Anim. ad Ammon. 219. Aliam lectionem præbet Etym. Gud.: Ὑπάγειν τοῦ πορεύεσθαι διαφέρει πορεύεσθαι μὲν ἐστὶ τὸ βαίνειν, ὑπάγειν δὲ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦν, ἢ ἵππον, ἢ ἄλλο τι, ὡς Ὁμηρος. Οἱ δὲ βοηθοῦντες ταύτῃ τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν eis ὑπογραμμὸν ἡγητὴν, ἀντὶ τοῦ προηγέσθαι, (supple et corrige ex Ammonio, Thoma M. et Moschopulo. Nempe leg. hoc modo, "Ὡςπερ γὰρ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμὸν, καὶ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, οὕτω καὶ ὑπάγειν ἀντὶ τοῦ προηγέσθαι.) "Ὡς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός. Σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ ὑπάγης (l. προάγεις.) Κέχρηται αὐτῇ τῇ λέξει (f. l. τῇ αὐτῇ λέξει) Εὐπολις, ἐμβατοὺς λέγων. Σὺ δ' ὑπάγεις εἰς τὸ ἔμπροσθεν. In Phavor., ut et Valck. supra citatus notat, Eupolidis versus scribitur, Σὺ δ' ὑπάγεις τοῦ ἔμπροσθεν. Illud ὑπάγεις fortasse verum est. Stare quidem an possit lectio Aristo-

phanici versus, quam exhibet Etym. Gud., Σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὄρκον, viderint alii: J. Poll. 4, 30. Ὁρκίσαι δὲ, καὶ ὄρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν, "Chrysost. Homil. 16. ὄρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, Juramentum deferre," inquit Vales. apud nos supra in Ἐπακτὸς allatus. Sed Valck. emendatio lectionis, quam præbent Ammon. et Thom. M., Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον, nobis unice placet ob Hesychianæ glossæ auctoritatem, Ὑπερῶ ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ. Wakef. ad marg. legit, Ὑπερορῶ *ὑπερβλέπω (pro vulg. ὑπερβάλλω,) ἀντὶ τοῦ προορῶ. "Ὑποδείγμα, in usu Exemplum, proprie Id est, quod præmonstratur. Eam habet in multis verbis vim præp. ὑπὸ, quæ alias propria est præpositioni πρό. Ita ὑπάγειν ponitur pro προάγειν: ὑφηγεῖσθαι præceptor dicitur, qui viam discipulo præmonstrat: ὑπειπεῖν Aristophani Vesp. 55. et in Fragm. ap. Ammon. tantundem significat, ac προειπεῖν. De hac virtute præpositionis in compositis egit H. Steph. in App. Thes. 185." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 478.]

["Ὑπαγε" πορεύου. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Bekkeri Anti-Atticista. Ὑπαγε non legitur in Ranis, sed in Nub. 1298. Ὑπαγε, τί μέλλεις; οὐκ ἔλῃς, ὦ σαμφορά;]

["Ὑπάγω, Succedo in acie, pugnae conserenda causa, 11, 16, 1. (Ὁ δὲ Φιλοποίμην ἄμα τῷ παραπεσεῖν κατὰ τῶν ὑπεναντίων τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνον ἐωραμένον ὑπ' αὐτοῦ καιρὸν, τότε πᾶσιν ὑπάγειν τοῖς φαλαγγίταις καταβαλοῦσι τὰς σαρίσσας παρήγγειλε.)" Lex. Polyb. "Ὑπάγειν, Succedere, bene habet, nec opus videtur, ut ἐπάγειν corrigamus cum Arceio ad Æliani Tact. 32. et Gronov. in Notis MSSis." Schweigh. Sed talis usus exempla desiderantur.]

["Ὑπάγειν" eis δίκην ἐνάγειν, Timæi Lex. De forensi usu verbi ἐνάγειν alibi locuti sumus. "Apollog. 365. Καὶ ἐτοίμην ὄντων ἐνδεικνύμαι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ ὕμῶν κελενόντων καὶ βοώντων. Cass. Dio 40. p. 256. Ὑπαχθεῖς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἐάλω. Max. Tyr. 18, 219. Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι, καθίσαντες δικαστήριον ἐαυτῶν, ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους, κᾶτα, εἰ δόξαι ἀδικεῖν, ψηφίζοιτο αὐτὸν ἄτιμον εἶναι ἐν τῷ τῶν παιδῶν δήμῳ, δημεύοιεν δὲ αὐτοῦ τὰ παιδικὰ χρήματα, τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὰ παίγνια, τί εἰκὸς πρᾶξαι τὸν ἄνδρα; ubi v. Davis. ("T. H. ad J. Poll. 9, 110. mavult ἀπάγοιεν, sed immerito. Vide modo Plat. Apol. 14. ac Etym. v. "Ἐνδείξις." Locus est hic: "Ἐνδείξις" εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχονται αὐτῶν, ὑπῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐδείκνυντο εἶναι. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστογείτονος. "In vacuo desideratur ὑπευθύνους, ἐπιζημίους, ἐνόχους, vel simile quid. A Suida et Harpocr. abest totum hoc commation." Sylburg. "Emend. Harpocr." Valck. Mss. Verba sunt: "Ἐνδείξις" εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχονται αὐτῶν, ὑπῆγον. Πολλοὶ μὲν οὖν εἰς λόγους ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ Κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους. Sic edidit Jac. Gronov.: at in Ed. Lug. B. 1683. exhibetur ἀπῆγον, ad quam lectionem respexisse videtur Valck. Suidas, et Zonar.: "Ἐνδείξις" εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχονται αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστογείτονος. Verba Κατ' Ἀ. in Zonara desunt. Verum re accuratius perpensa lect. ἀπῆγον probandam esse omnino censemus. Audi Salmas. de M. U. 780.:—"Harpocr. sub ἐνδείξεως appellatione videtur etiam ἀπαγωγὴν comprehendisse: "Ἐνδείξις" εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχονται αὐτῶν, ἀπῆγον, Genus publicæ accusationis, qua eos, qui e legibus, locis certis, aut rebus abstinere erant jussi, nisi his temperarent, abducebant. Pene confundit cum ἀπαγωγῇ. Nam ita leg. in Harpocr., non ὑπῆγον. Quinimo ἀπαγωγὴν Suidas iisdem verbis definit, quibus ἐνδείξιν Pollux. Ἀπαγωγὴ, inquit ille, μήνυσις ἐγγραφῶς, διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δαίνα, Abductio, Delatio conscripta, magistratui tradita, de aliquo ducendo." Plura habebis in "Ἐν-

δειξίς.) Liban. 1, 882. Καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. A Hesych. Ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων. (Ubi Toup. Emendd. 3, 283. affert e Porphyrio de Abst. 2, 40. p. 84. Καὶ τὸν ἄριστον θεὸν τούτοις τοῖς ἐγκλήμασιν ὑπάγειν.) Multo frequentior est plena locutio, eis dīkēn ὑπάγειν. E Timæo castigabis Suidam, ubi sic editur, Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, nisi forte alium Lexicographum secutus sit. Addit enim: καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι. D. R. Photius: Ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι. "Scr. Ὑπάγειν εἰς δίκην ἐνάγειν." Schleusner. Sed hæc correctio duplici laborat vitio, quorum unum est, quod sic scribendo Thucydidi tribueretur locutio ὑπάγω pro ὑπάγειν εἰς δίκην, cum Historicus ille posteriorē phrasin usurparit, vide eum ap. Nostrum supra; alterum autem, quod eis δίκην ἐνάγειν ne Græcum quidem sit. Dicitur ἐνάγω δίκην, ut ἐπάγω δίκην: "ἐπάγω δίκην φόνου τινὶ, Apollodor. 2. p. 83. Harpocr. v. Ἐξούλης, et plurima Elsner. 1, 383. Ἐνάγω usu forensi, ut ἐπάγω. Apollod. 3. p. 193. Ποσειδῶνος δὲ ἐπάγοντος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ." Valck. ad Scap. marg. Suidas et Zonar. Ἀγωγέως· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. At nusquam legitur, nec legi potest phrasin ἐνάγω εἰς δίκην, cum ἐνάγω de judiciis dictum, nihil aliud significet quam Intendo, ut Lat. Intendo litem alicui. Et quis diceret Intendo litem in litem, ἐνάγω δίκην εἰς δίκην? Corruptus est Schol. Aristoph. Vesp. 240. Τοῦτο δὲ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγαγόντος τὸν Λάχρητα. "Corrigendum ὑπαγ. Nam ita ὑπάγειν dixerunt, non ἐπάγειν. Pausan. 3, 7, 8. et 1, 24, 4. est ὑπάγεσθαι et ὑπάγειν ἐς δίκην, in posteriore loco Cod. Vind. perperam ἐπάγειν exhibet: et 3, 5, 3. ὑπάγειν ἐς κρίσιν." Siebel. ad Philochori Fragm. p. 58. Miramur igitur Ruhn. Timæi glossam sic edidisse, Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, cum leg. sit Ὑπάγειν εἰς δίκην· ἐνάγειν, ut in Suida et Photio est, Ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν, pro quo malimus cum Schleusnero ἐνάγειν. Obstat tamen huic sententiæ, quod in Plat. loco, ad quem respexisse videatur Timæi glossa, reperiatur ὑπάγειν absolute, sine eis δίκην: Καὶ ἐτοίμων ὄντων ἐνδείκνυται με καὶ ὑπάγειν. Sed ibi "Bas. 2. ἀπάγειν, quod etiam in margg. Steph. extat, non omnino male, (imo omnino recte; nusquam enim alibi repereris juncta ἐνδείκνυται καὶ ὑπάγειν, at sæpissime ἐνδείκνυται καὶ ἀπάγειν. Vide Salmasii verba supra citata: plura olim ex Eodem afferemus in Ἐνδείξει.) At Timæus quoque legit ὑπάγειν: nam in ejus Glossis extat etiam hæc, Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, quam huc pertinere certum est, cum nusquam alibi ap. Plat. verbum illud sic occurrat, ut sit Accusare. Pausan. 3, 5. dixit ὑπάγειν ἐς κρίσιν, ap. quem 3, 7. p. 221. etiam ὑπάγεσθαι ἐς δίκην legitur: et Herod. 9, 93. ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον. Suid. Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι. Sed Max. Tyr. tamen, imitator Platonis, 2. p. 26. ita simpliciter dixit ὑπάγειν, (p. 17. Davis. Ἐνέφυσε δὲ τι αὐτῷ, nempe τῷ ἀνθρώπῳ, ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν, ᾧ διατελεῖ σωζόμενον καὶ τὰς ἀπορίας ἐκίωμενον τοῦ βίου, καὶ θεραπεύον τὴν ἔνδειαν τῶν σωματικῶν, καὶ ἀντιτεχνώμενον ταῖς τῶν ἄλλων ζῶων πλεονεξίαις, καὶ πάντων κρατοῦν, καὶ ὑπάγον τῷ τοῦδε νόμῳ καὶ λόγῳ. At hic ὑπάγειν non ponitur, ut V. D. credebatur, pro Accusare, sed pro Subjicere: Cuncta sibi subjicit. Et forte eodem sensu dixit Liban. in loco, quem D. R. supra adduxit, Καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ, Sc subjicit; sed Editione, qua usus est, hodie caremus, atque adeo judicium ferre de eo, tota sententia non considerata, pene periculosius est.) Etiam ap. Xenoph. Hist. 5, 4, 24. pro ἀπῆγον θανάτου VV. DD. reponi jussere ὑπῆγον θανάτου. (Eximendum v. ἀπάγειν e Xenoph. 5. p. 570. Οἱ δ' Ἐφοροὶ ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ἀπῆγον θανάτου. Interpres recte ad sensum: Capitis in eum judicium constituerunt. Sequitur enim ἀπέφυγε, Absolutus est. Litera mutata scr. ὑπῆγον θανάτου, qua loquendi formula alibi utitur Xenoph. Est autem elliptica pro ὑπάγειν εἰς δίκην θανάτου. Pierson. ad Mær. 478. Cf. Lex. Xenoph. supra.) Et supra Plato dixit εἰσάγειν εἰς δικαστήριον. Sed apud Cass. Dion. 39.

p. 95. Wechel. est simpliciter εἰσάγειν, ut ap. Plat. Ep. 7. p. 1277. Francof." Fischer. "Emend. Antiphon 139. Καθ' οὓς ὑπήχθη νόμους. Sæpe Hermog. et p. 45. Ὡς ἐξεπὼν ὑπάγεται, Fit reus: 79. ὁ τῷ νόμῳ. Lysias 112(=105=215.) Ὁ δὲ θεὸς ὑπῆγεν αὐτὸν, ἵνα ἀφικόμενος εἰς τὰ ἁμαρτήματα, ἐπὶ τῇ ἐμῇ προφάσει, δώῃ δίκην, in pœnam." Valck. ad Scap. marg. Ubi Tayl. ex Herod. 8, 106. affert, Οἱ σε ποιήσαντα ἀνόσια, νόμῳ δικαίῳ χρεώμενοι, ὑπήγαγον ἐς χέρας τὰς ἐμάς. "V. ὑπάγειν in hac re proprium est: sub. τῷ δικαστηρίῳ, aut τῇ κολάσει." Reisk.]

[Ὑπάγω. "Eis τοῦθ' ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὁρῶ, Per negligentiam et socordiam eo deducta, ad conditionem tam lamentabilem delapsa, 110. Συμβαίνει τοῖς χρόνοις εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα τὰ πράγματα ἤδη, 678. Φιλονεικία ὑπάγεσθαι, Ab impetu contentionis vel æmulationis efferrī, 535. Ὑπάγεσθαι κατὰ μικρὸν, 1262." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

[Ὑπάγω. Suid. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ, ἢ ὑποτάσσει. Ὑπάγει τὰ προβλήματα τοῖς γενικοῖς. Ὑπάγοντος δὲ αὐτὸν τοῦ κέρδους, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὑποθίγοντος. (An Græce dici possit ἐπὶ μᾶλλον, jure optimo dubitaveris. Repone ἔτι μᾶλλον, Etiam magis, ut "Hier. 2, 18. Φυλάττεται ἔτι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν. Sic K. A. 7, 3, 15. Μᾶλλον ἔτι ἐμοῦ legitur in nonnullis, cum all. ἔτι omittant." Lex. Xenoph.) Ὑπαγόμενος· ἐξαπατᾷ. Ὑπαγόμενος· ἐξαπατᾷ. Ὑπαγόμενος δὲ τοὺς παῖδας προσωτέρω τῆς πόλεως. Ὑπάξεσθαι· ὑπαγαγεῖν, ὑποτάζει. Ὑπισχεῖτο δὲ πολλὰ μὲν ὑπάξεσθαι αὐτῷ τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐρυμάτων. Ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες. Hesych. Ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες, πεισθέντες, ἀπατηθέντες. Etym. Gud. Ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες, ὑποσυρθέντες, ἀπατηθέντες. Phot. Ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες. Etym. M. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ, et sic Phot. et Zonar. "Pro ἀπατᾷ usitatum quoque ὑπάγειν, ut videre est e Suida. Et ita occurrit in Eurip. Andr. 428. ubi v. Schol. (Ὡς ὑπήγαγον· ᾧ λογισμῷ σε ἔπεισα, καὶ ἐδελέασα, καὶ ἐξηπάτησα, καὶ προετρεψάμην;) 1155. Aristide, aliisque. Significationem istam haud assecutus Interpres Hierodoti 9, 93. male reddebat ταῦτε τε ὑπάγοντες, Ita introducta ejus rei mentione, cum permutetur ibi cum ἐξαπατᾷ, unde verum ejus sensum facile erat colligere." Abresch. Diluc. Thuc. 526. Vide ibi Wessel. Suid.: Ὑπῆκτο. Ἡ δὲ Λιβανία τὸ θρασὺ αὐτοῦ καὶ γενναῖον ἀποκόψασα, αἰχμάλωτον ὑπῆκτο. Ἀντὶ τοῦ ὑπηγάγετο. Ὑπῆγεν· ἀντὶ τοῦ ὑπετίθετο. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦθ' ὑπῆγε, βουλόμενος καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα πρесеβεῖν συμβουλεῦσαι μὴ παραδοῦναι τὰ ὅπλα. Vide Lex. Xenoph. supra, et Oudend. ad Thom. M. 737. Ad h. Xenoph. 1. respexisse videtur Phot.: Ὑπῆγετο· ἀνέπειθεν. Hesych. Ὑπηγάγετο· ὑπάτησεν, ὑπέμεινεν. Ὑπήχθη· ἤλθον. Ὑπαγόμενοι· δοῦλοι, ὑπουργοί. "Pro ὑπηγμένοι, Subacti proprie. Sed locum alienum occupat hæc glossa. Forte ὑπαγόμενοι scribendum, pro quo vitiose ὑπατόμενοι, T pro Γ, ut sæpe, alibi (f. l. alicubi) reperit, quod ordini alphabetico h. l. respondet; idque deinde correctum, tandem extrito ὁ in ὑπαγμένοι mutatum. D Longius abit, quod aliquando conjiciebam, ὑποταγμένοι, ut media pars vocabuli intercederet, cujusmodi mutilationes sæpius in hoc libro." Albert. Ὑπαγόμενοι corrigit Wakef. ad marg.]

[Ὑπάγω. Lucian. supra 976. b. allatus, Λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, Ubi ex altero in alterum subit.]

[Ὑπάγω. Plut. 7, 235. Δόλω ὑπῆγε τὸν δεσπότην, Fraude aggressa est herum, sic vertit Reisk. in Indice.]

[“Ὑπάγω· ὑποτάττω, Redigo, Subduco, πορεύομαι, Vado. Ὑπάγει· Abis. Ὑπαγε· I, Vade, Duc te. Ὑπάγομαι· Persuadeo. Ὑπήγαγεν· Redegit. Ὑπήγαγετο· Subegit. Ὑπαχθεῖς· Inductus. Ὑπαχθησομένην· Feriendam.” Glossæ.]

[Ὑπάγειν. J. Poll. 1, 125. Καὶ τὸ μὲν εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν εἰς τοῦτίσω τὴν ναῦν, ἀνακρούσασθαι· τὸ δὲ εἰς φυγὴν, πρύμναν κρούσασθαι. (“P. V. cum A. ita: εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν, P. R. ἐπαγ., εἰς τοῦπ.” Seb. “Recte C. A. non agnoscit distinctionem ullam post ἐμβολὴν, quod Interpr. perpulit, ut ver-

terit: Et hoc quidem in congressum dicitur, Navim retro agere, repellere; de fuga autem dicimus, Detinere puppim, vel Puppim ferire: sine ullo sensu. Melius ita:—Ad faciendum impetum navim retro agere, ἀνακρούσασθαι, ad fugam vero, πρύμναν κρούσασθαι est. C. Salmasii, ἀπαγαγεῖν." Kuhn. "Ms. sic distinguit, eis ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν, eis τοῦπίσω τὴν ναῦν ἀνακρούσασθαι, recte, ni fallor, et sic etiam Pal. vet. et Aug. Seberi." Jung.) 151. Πολέμους ἀκηνύκτους ὑπάγοντες, ἀκηνύκτως πολεμοῦντες. ("Salm. e V. C. πολέμους ἀκηνύκτους πολεμοῦντες ἀκηνύκτως, ἐνάγοντες." Kuhn. Lege, Πολέμους ἀκηνύκτους ἐπάγοντες, ἀκηνύκτως πολεμοῦντες. Phrasis, ὑπάγω πόλεμον, ne Græca quidem est.) 3, 92. de proficiscendo: Προάγει, προάγων, ὑπάγει, ὑπάγων· ἐστὶ δὲ, τὸ οἶον ἡγεῖται καὶ ἄγει. ("In Ms. deest προάγει cum ceteris usque ad ἀνάβασιν. Quod vero hic in vulgatis, ἐστὶ δὲ τὸ οἶον ἡγεῖται καὶ ἄγει, cum forte respicerem ad Interpretem, quamvis illum fere nihil sani afferre nossem, tamen hic plane insanire videtur, qui Pollici affingit eum confundere Quod ducitur et ducit. Scilicet non intellexit bonus vir v. ὑπάγειν hic; nec enim si et ego recte capio, illud significatione discrepat a προάγειν, sed etiam est explicandum per Procedere, vel Ducere. Ideoque noster Pollux voluit explicare, οἶον dicas ἡγεῖται vel ἄγει. Suid. ex Harpocr.: Ὑπάγουσιν· ἀντὶ τοῦ προάγουσι, Δημοσθένους Φιλίππικοις. Idem ex Hesychio, puto: Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι." Jung. Imo longe aliter accipiendam esse priorem Suidæ glossam supra docuimus.) 4, 28. Τίθασσέουσαι, ὑπαγαγέσθαι: 49. Θεραπεύειν, *ὑπερθεραπεύειν, ὑπιέται, ὑπάγεσθαι, ὑπέρχεσθαι: 5, 11. de feris, Ὑποφεύγειν, περιφεύγειν, ὑπάγειν, ἀποδιδράσκειν: 9, 141. Ὡσπερ καὶ τὸ χειρώσασθαι, καὶ παραστήσασθαι, καὶ ὑπαγαγέσθαι.]

[* Ὑπερχέομαι, verbum dubium. "Ὑπερχθῆται, iii. 21. a Cretico-Dorico ὑπερχέομαι, i. e. ὑπάγομαι: unde *ὑπερχεσίμων, ὑπερχθσίμων juxta Pricæum, 25., i. e. ὑπαγωγίμων. Sic Chishull. p. 528, 53. Verbum aliud est huic et sono et forsitan sensu satis affine, *ὑπάχθομαι, quod compositum quidem non invenio, sed simplex ἄχθομαι, ἄχθήσομαι, vel ἄχθέσομαι H. Steph. Thes. Ἀχθήσας· γομώσας, Hesych. (Vide Nostrum in Ἀχθέομαι.) Γύμος Onus, Merces significat. Quidni ergo ὑπάχθεσθαι, Merces subvehere? Sed oportet rescribere ὑπαχθῆται, ὑπαχθεσίμων. Verbum huic formatura non absimile occurrit ap. Gruter. ccxvii. col. 1. l. 24. συναχθησοῦντι pro συναχθήσονται, a *συναχθέω. Sed συναχθεῖν tantum affert H. Steph. Thes. ex Isocr. cujus verbi significatio, Condoleo, nihil ad nostri Marmoris locum pertinet. Non autem ausim conjecturis meris nimis indulgere: quod audacioribus criticis lubentissime relinquo." Maithair. in Indice Marmor. Oxon. p. 663.]

Ὑπαγωγή, (ἡ,) Subductio. Et quidem in ea etiam significatione, qua dicit Celsus Subducere alvum: nam a Diosc. ὑπαγωγή κοιλίας appellatur cum alibi, tum 3, 30. Βιβρώσκειται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σίκων λελων, πρὸς ὑπαγωγήν κοιλίας. Et subjungit, Σφοδρότερον δὲ καθαίρει μγέντος αὐτῷ καρδαμύμον, ubi καθαίρει nihil est aliud quam κοιλίαν ὑπάγει. Est etiam ἀναχώρησις, quod fit, cum receptui canitur, ut ap. Thuc. (3, 97.) ἡ ὑπαγωγή opponitur τῇ διώξει, quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγή ponitur ἀντὶ ἀπάτης, Pro deceptione. Vel ideo dicta est ὑπαγωγή, quod ὑπάγω significat ἐξαπατῶ et pellicio, inquit Bud. ["Thuc. 3, 98. Τοξευόμενοι γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ ἄνθρωποι ψιλοὶ ἀνεστέλλοντο. Spectare huc videtur Hesych. Ἀνεστέλλοντο· ὑπεχώρουν, quod Schol. illustrat per ἀνεχώρουν, ut vs. 11. (l. c.) ὑπαγωγὰς ille per ὑποχωρήσεις, hic ἀναχωρήσεις." Abresch. Diluc. Thuc. 369. Suidas: Ὑπαγωγὰς· τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς φησι Θουκυδίδης, (3, 97. Καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαυτὴ ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς, ἐν οἷς ἀμφοτέρους ἥσους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.) Καὶ αὖθις· Καὶ πέρα τοῦ μετρίου δειμαίνοντας ἐς ὑπαγωγήν μετανίστασθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπαναχώρησιν. (Vertitur, Eosque ultra modum formidantes sese recipere jussit. "Hoc

Fragn. legitur ap. Agathiam 2. p. 55. quem vide; nam noster Interpres haud parum hallucinatus est." Toup. Emendd. 2, 297.) Ὑπαγωγὰς· ἀπάται. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις. "Ὅπως μὴ ἐθελοκακοῦντες ἐς ὑπαγωγήν δξύτεροι εἶεν, τῶν ἵππων ἀπεβίβαζεν. Zonar. Ὑπαγωγή· ἡ ἀπάτη. Ὑπαγωγή, καὶ ἡ ὑποχώρησις· καὶ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμησις (leg. ex A. *προσόρμησις, cf. Abresch. Diluc. Thuc. 279.) οἶον ὕφορμός τις. "D. numero plurali. Sic Suid. (Phot. et Etym. M.) Demosth. de Falsa Leg. 444. Τὴν μὲν τοῖνυν εἰρήνην, ταύταις ταῖς ἐλπίσι, καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς ὑπαγωγαῖς, εὗρετο παρ' ὑμῶν ἀνευ Φωκέων." Tittm. Phot. Ὑπαγωγὰς· ἀπάται. Ὑπαγωγὰς· τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς φησι Θουκυδίδης. Ὑπαγωγή· ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμησις, οἶον ὕφορμός τις. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις. Etym. M. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ. Καὶ ὑπαγωγὰς, αἱ ἀπάται. Καὶ ὑπαγωγή, ἡ ὑποχώρησις. Καὶ ὑπαγωγὰς, τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς Θουκυδίδης φησί. Καὶ ὑπαγωγή δὲ λέγεται ἡ τῶν νηῶν σκέπη καὶ *προσόρμησις, οἶον ἐφόρμησις. Pro ultima voce ἐφόρμησις Phot. et Zonar. exhibent ὕφορμός τις, recte forsitan; minus enim accurate diceretur προσόρμησις—οἶον ἐφόρμησις. Sed illud Etymologi ἐφόρμησις nos induxit, ut in Photio et Zonara legeremus ἐφορμός τις. Vide Nostrum et a nobis notanda in "Εφορμος et Ὑφορμος, atque Abresch. l. c. Omnino huc facit Hesych.: Ἐπιωγαῖ· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναὺς ἐπέρχεσθαι. Vide nos paulo post. Sic ἐπιωγή et ὑπωγή, de quibus vocabulis mox agatur. Etym. Gud. Ὑπαγωγή· ἀπάτη, ἀναχώρησις, διώξεις, ὑποχώρησις, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄγω, συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς. Quam graviter lapsus sit iste Grammaticus, ὑπαγωγήν interpretatus τὴν διώξιν, ostendit Thuc. l. c., Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς, q. l. in animo habebat, sed, dum suā scribebat, ejus verba non inspexit. Glossæ Herod.: Κυματώγη· ὑπαγωγή, αἰγιαλός. Hesych. Κυματώγη· ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή. Græv. ad Lucian. 1, 828. tacite scripsit *ὑπεραγωγή. Sed vulg. jure retinet T. H. ad Luciani Dial. Select. 116=81. in nota, quæ longe aliter habetur in Reitzii Edit. Apollon. Lex. Ἐπιωγαῖ· οἱ ἀλίμενοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων. "Emendandum ex Apollonio videtur Hesychius: (Ἐπιωγαῖ· οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ *ὑποσκεπὴν, καὶ καταγωγὰς. Ἐπιωγὰς· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναὺς ἐπέρχεσθαι.)" Herm. Toll. Codex habet, Ἐπιωγαῖ· οἱ ἄ. τόποι (καὶ ἀμμένοι,) ὑ. "Verba, καὶ ἀμμένοι, male ejecit; pertinet enim ad glossæ interpretationem: reponenda itaque et scribenda sunt, καὶ ἀλίμενοι, Portubus carentes. Cf. VV. DD." Schow. Respicitur ad Odys. E. 404. Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, Ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε, ubi Pseudo-Did., ἘΠ. οἱ ἀνέμου σκέπην ἔχοντες τόποι, ἢ αἱ ἐξοχαὶ καὶ οἱ πλατεῖς αἰγιαλοί. ἈΚ. ἐξοχαί. ΠΡΟ. αἱ προβεβλημένοι τῆς θαλάσσης πέτραι. ΣΠΙ. αἱ διεσχισμένοι καὶ *κεκολλημένοι πέτραι, ὑπὸ τῆς πληξέως τῶν κυμάτων. ΠΑ. οἱ ὀξεῖς τόποι, αἱ πετρώδεις ἐξοχαί, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ἀνατεταμένοι τόποι. Unde in Hesychio pro ἀνειμένοι τόποι corrigendum est ἀνατεταμένοι. Ἀνειμένοι τόποι Græcis nihil aliud sonarent præter Relicta et deserta cultoribus loca, Inculta, Deo cuiusdam dicata et consecrata, ut docuit Noster in Ἀνίκημ. Vulgatum tamen sine corruptelæ suspitione affert Brunck. ad Apollon. R. 4, 1640.] "Ἐπιωγαί, "Loca, in quibus stantes naves a ventorum injuria "tutæ esse possunt. Od. E. (l. c.) Ubi Eust. ἐπιωγαί "exponit πλατεῖς αἰγιαλοί, et quidem e veterum "auctoritate, addens, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ubi videlicet ἰωή, i. e. πνοή, ἄγνυται, "quod non possit illuc perveire, et κυματώγη ad "imitationem hujus nominis dictum esse ab Hero—"doto pro ἀκτῇ, ubi τὰ κύματα ἄγνυνται." [Verba sunt: Ἐπιωγαί δὲ, ἐξοχαί κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλούς, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ἔνθα καὶ ἰωή, τούτεστι πνοή, ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου καὶ κυματώγη παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτῇ, ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. Etym. M. Ἐπιωγαῖ· οἱ συγκλεί-

σμοί, οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα * προσάγνυνται, ἀπὸ τοῦ ἐπιῶσαι, ὃ ἐστὶ συγκλείσαι. ("Aptius pene ab ἐπιῶσαι deduxerimus τὰς ἐπιωγὰς, ut ex eo dictæ sint ἰωγαὶ ἐτῶγαί, quia partim a fluctibus, partim ab iis quos premunt fluctus, magno clamore petuntur, παρὰ τὸ ἰῶζειν s. ἰῶσσειν. At ἰωκὴ ἐτῶχμος sunt potius ab ἰώκω τὸ διώκω, Insequor s. Insector." Sylb.) Zonar. 'Ἐπιωγαί' σκέπαι, καταδύσεις, σύγκλεισμοι (leg. ut in Etym. M. συγκλεισμοί,) παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα * προάγνυνται (l. προσαγν.), ἀπὸ τοῦ ἐπιῶσαι, ὃ ἐστὶ συγκλείσαι. Etym. G. 'Ἐπιωγή' ἐκ τοῦ ὠγή, ὃ ὑψηλὸς τόπος, λέγεται. Apollon. Lex. 'Ἰωγή' ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ· ὃ δὲ Ἀρίσταρχος, * ὑποσκέπη. "Sic una voce legitur in Cod. Ms. ὑποσκέπη, quod vocabulum ab omnibus quidem Lexicis exulat, sed ideo non rejiciendum esset, cum id multis aliis accidat. (Recte omnino ὑποσκέπη, quam vocem ex Hesychio supra protulimus in loco, de cuius sanitate nemo dubitare possit.) Sed vide an non melius scriberetur, ut et edidit Albert., ὑπὸ σκέπη. Tunc enim alluderet ad hunc Hom. versum, ab Hes. laudatum, Od. E. 533. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδὸν Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Hic vides τὸ ὑπὸ σκέπη esse glossam τοῦ ὑπὸ ἰωγῇ." Villos. "Ἰωγή, ἡ ὑποκάτω γῆ, corrigendum videtur ἡ ὑπαγωγῇ." Herm. Toll. Recte et hoc. Nam Etym. M. 'Ἰωγή' ἡ σκέπη, ἀπὸ τοῦ ἵεναι, τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἵεται (l. ἵεται, "convenientius ἵεται hoc quidem loco," Sylb.) καὶ * ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. (Pro ὑπιωγαὶ leg. ἐπιωγαὶ, quem errorem Sylburgium non correxisse miramur.) Et Etym. G. 'Ἰωγή' ἡ σκέπη Βορέου, ὑπογῆ (l. ἐπιωγῇ,) ἀπὸ τοῦ ἵεναι· τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἵεται, καὶ ὑπιωγαὶ (l. ἐπιωγαὶ) δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Zonar. 'Ἰωγή' ἡ σκέπη Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. "Ἀπὸ τοῦ ἵεναι τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἵεται. Eustath. 472. 'Ἰωγὴ δὲ, ἡ τοῦ ἀνέμου πνοή, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐρωῇ καὶ ζωῇ, ἀπὸ τοῦ ἰω, καθὰ δηλοῖ τὸ, Φαίνεται ἰὼν κατὰ πόντον, (Il. Δ. 278. Φαίνετ' ἰὼν κ. π.) ἐξ αὐτῆς δὲ ἡ ἐν Ὀδυσσεΐα ἰωγῇ, καθὰ δηλοῦται ἀκριβῶς ἐκεῖ: 846. Ἐκ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἰωῆς, ὃ ἐστὶ πνοῆς, ἥ καὶ αὐτῇ δύναται συμβιβάζεσθαι τὸ πολυπλαγκτος, γίνεταί ἡ ἐν Ὀδυσσεΐα ἰωγῇ: 794. "Ἐστὶ δὲ ἰωῆ ἡ φωνή, τουτέστιν ὁ προφορικὸς λόγος ὁ τοῦ στόματος προῖων, δοκεῖ δὲ ἡ λέξις κεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἀπλῶς ἥχου, ὅθεν ἐν Ὀδυσσεΐα ἰωγῇ, ἔνθα ἡ τοῦ ἀνέμου ἰωῆ ἄγνυνται, ἥτοι κλᾶται: 1046. Τὸ δὲ περιάγνυνται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται, ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' Ἀχιλλεῖα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυνθαι τὴν ἡχώ· ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαγὴ ἰωγῇ σύγκειται, ὅπερ ἐστίν, ἰωῆς, ἥγουν φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις: 1771. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, τουτέστι σκέπη, ἔνθα ὁ Βορέας ἰὼν ἄγνυνται καὶ οὐ δίδεισιν ἐνδοτέρω· κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, καὶ ἔχει ὁμοίαν αὐτῇ τὴν κυματωγῇ, ὡς προδεδηλωται.] "Ἰωγῇ, Hesychio est σκέπη, ut Suidæ quoque, κατὰ γωνίαν, αἰγιαλὸς, Tegmen, Deversorium, Litus," [an leg. ὑπαγωγῇ? nam καταγωγῇ, Deversorium, huc non pertinere videtur, cum Glossographo in animo esset Locus stationi navium accommodatus; at lectionem suam ipse Hesych. satis tuebitur, alibi scribens, 'Ἐπιωγαί' οἱ ἀνεμῖνοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπη, καὶ καταγωγὰς: sed in utroque loco per v. καταγωγῇ intellige Appulsum in portum, in stationem:] "item ἡσυχία, Quies: necnon πνοή, "φωνή, βοή, Flatus, Vox, Clamor. Apud Hom. Od. (l. c.) Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarchus et cum eo Pseudo-Did. exp. σκέπη, Sub tegmine Boreæ." [Apollon. R. 4, 1638. Τὸν δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο Ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι, Δικταίην ὄρμιοι κατερχομένους ἐπιωγῇ. Schol. editus: 'Ἐπιωγῇ' σκέπη, ὑφ' ἧς ὁ ἄνεμος ἄγνυνται. Schol. e Cod. Par. 'Ἐπιωγῇ δὲ λέγεται ἡ σκέπη, παρὰ τὸ τοὺς ἀνέμους ἄγνυνθαι ἐν αὐτῇ. "Flor. et al. Edd., ut et Vr. 2. Vatt. ἐπ' ἰωγῇ." Beck. "Male in Flor. Ed. et exinde in ceteris ἐπ' ἰωγῇ. Perite Hoeltzlin. duas voces in unam contraxit. Hesych. Odys. (Il. cc.) Oppian. H. 2, 549. σκieroὶ δὲ μυχοί, χθαμαλαὶ τε χαράδραι Στείνονται, λιμένες τε καὶ ἡϊόνων ἐπιωγαὶ Πάντοθεν εἰλομένων. Glossa, καταδύσεις." Brunck. Adde Suid. 'Ἐπιωγῇ' ἡ σκέπη. Iterum Oppian. H. 1, 600., a Wakef. Mss. indica-

tus: Κεῖνος γὰρ πάσης γλυκυρώτερος Ἀμφιτρίτης Κόλπος, ἀπειρεσίοις καὶ εὐδύροις ποταμοῖσιν Ἀρδόμενος, μαλακαὶ δὲ * πολυφάμαθοι τ' ἐπιωγαί. Ἐν δὲ οἱ εὐφύες τε νομαὶ, καὶ ἀκύνονες ἀκταί, Πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλνύοντες, "Ἀκραί τε σκieraί, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν, ubi Scholia Rittershusii: 'Ἐπιωγαί' δύσεις, P. 1. καταδύσεις εἰσὶν ἐκεῖ, P. 2. καταδύσεις, σκέπαι, αἰγιαλοὶ, S. Ceterum, etsi Brunckius ἐπιωγῇν recte pro ἐπ' ἰωγῇν Apollonio restituisse censeamus, non tamen ipsum per se vocabulum ἰωγῇ, quamvis illi loco satis ineptum, damnandum videtur, quippe quod extet in Odys. l. c. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδὸν Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Sed, ut verum fateamur, verum hunc, a veteribus criticis pro sano habitum, haud satis sanum iudicamus, cum propter vocem ipsam ἰωγῇ, quæ nusquam alibi legitur, tum propter repetitionem istam admodum inelegantem præpositionis ὑπὸ, et ab Homeri stylo forte abhorrentem: Sub rupe cava—sub tegmine Boreæ. An igitur leg. Βορέω ἐπιωγῇ, i. q. σκέπας ἀνέμοιο, Od. E. 443., "A shelter against the wind?" Nempe πέτρα illa γλαφυρὰ erat Βορέω ἐπιωγῇ. Viderint eruditi. "Al. ὑπ' ἰωγῆς," Ernest. "Ἰωγῇ, Quod ulteriorem progressum impedit, item, Quod vocem repercutit et resonare facit, et in genere, Ubi progressus fluidi cuiusdam impeditur; nam est ab ἡ ἰωῆ, quatenus ea in genere Processum fluidi notat: sic tamen, ut e v. ἄγνυνται τὸ γ inesse videatur: ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυνται, καὶ οὐ δίδεισιν ἐνδοτέρω. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Od. E. 533., quod aliis verbis exprimit E. 441. Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἰξε νέων, τῇ δὲ οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος, Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, Aderat, ἐπῆν, tegmen a vento: ut ergo ἰωγῇ sic ἡ σκέπη, et ubi est ἰωῆς κλάσις. Apud Herod. est ἡ κυματωγῇ, i. e. ἡ ἀκτὴ, ἔνθα τὰ κύματα ἄγνυνται." Damm. Lex. Porphy. Quæst. Hom. 29.: Κυρίως οὖν ἰωῆς τῆς πνοῆς οὐσης, καὶ τοῦ ἄγνυνθαι σημαίνοντος τὸ κλᾶσθαι, ἰωγῇ λοιπὸν ἡ τῆς πνοῆς ἀν εἰρή κλάσις. "Ἐφη οὖν πον, Εὐδὸν Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ὅπου ἄγνυνται ἡ τοῦ Βορρᾶ πνοή. Intelligemus quidem quid sit Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, si cum Pseudo-Did. Eust. aliisque verteris, Sub tegmine Boreæ, "Under cover from the wind:" at quid sit ὑπὸ τῇ τῆς πνοῆς κλάσει, si cum Porphyrio senseris, parum percipiemus, nisi sic subintellegeris, ἔνθα ὁ Βορέας ἰὼν ἄγνυνται καὶ οὐ δίδεισιν ἐνδοτέρω.] "Ἰπιωγαί, in signif. τοῦ ἐπιωγαί, "ap. Hes. Vide Ἐπιωγῇ. At vero ὑπιωγῇ pro σκέψις ap. Suid. mendo carere non videtur." [Pro σκέψις Kust. recte reponit σκέπη. Zonar.: 'Ἰπιωγῇ' ἡ σκέπη. "Ἰπιωγαὶ quidam pro ἐπιωγαὶ supra. E. 404. ὑπ' ἰωγῇ Od. E. 53. Etym. 481, 21. (supra.)" Tittm. Hesychii verba sunt hæc: Ἰπιωγαί· ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη. Vide Bos. Obs. Cr. 100.]

["Ἰπαγωγῇ, Subductio, Deductio. K. 6, 12. Πρὸς τὴν ὑπαγωγῇν τοῦ κυνηγεσίου, Ut canes ducat, np. ad locum ubi esse putat feram. Leuncl. Ad prædam in casses adducendam. Omnibonus: Ad saltus indaginem. Gail: Prædam caute deducturus in casses." Lex. Xenoph.]

Ἰπαγωγῇ, Submissio et succidia exceptio maris. Unde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. H. A. 6, [26=29. Ἡ δ' ἐλαφος τὴν μὲν ὀχείαν ποιεῖται, καθάπερ ἐλέχθη πρότερον, τὰ πλεῖστα μὲν ἐξ ὑπαγωγῆς· οὐ γὰρ ὑπομένει ἡ θήλεια τὸν ἄρρενα πολλάκις, διὰ τὴν συντονίαν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑπομένουσαι ἐνίοτε ὀχεύονται, καθάπερ τὰ πρόβατα. "Vulg. ἐπαγωγῆς e Med. Canis. versione Thomæ correxit Camus. E subductione, Thomas; Subsidents male Gaza vertit. Cf. 5, 3. Τῶν δὲ ζωοτόκων καὶ μέγεθος ἐχόντων οὐτε τοὺς ἄρρενας ἐλάφους αἱ θήλειαι ὑπομένουσιν εἰ μὴ ὀλεγάκις, οὐτε τοὺς ταύρους αἱ βόες, διὰ τὴν τοῦ αἰδοίου συντονίαν, ἀλλ' ὑπάγοντα τὰ θήλεα δέχεται τὴν γονὴν· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἐλάφων ὥπαι τοῦτο συμβαίνει τῶν γε τιθασσῶν." Schneider. J. Poll. 4, 50. Παράκρουσις, παραγωγῇ, παρατροπῇ, φενακισμός, ὑποδρομῇ, ὑπαγωγῇ, ταπεινότης: 9, 142. Καὶ αἵρεσις, καὶ καθαίρεσις· βιαιοτέρα γὰρ ἡ ἐπικράτης παρὰ Θουκυδίδῃ ἢ παρομοίαν ἂν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν, καὶ τὸν καταγωνισμόν, ἐκείνου ἀγωνισμόν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμησιν, τὴν διαπολέμησιν εὖρον· ὑπαγωγῇ γὰρ,

καὶ προσαγωγή), ἀνεκτά. “Desunt ista, ὑπαγωγή—
ἀνεκτά, in Ms.” Jung. Vertitur Subactio et subje-
ctio. Glossæ: “ὑπαγωγή” Captio. “ὑπαγωγή”,
Musgr. Hel. 411. Plutarch. Alex. 159. Schm. cf.
152. Toup. Opusc. 1, 512.” Schæf. Mss.]

ὑπαγωγός, ὁ, ἡ, Subductivus, Vim habens sub-
ducendi, ut ὑπαγωγός κοιλίας e Diosc. citatur, sicut
et præcedens ὑπαγωγή κοιλίας, pro Vim habens sub-
ducendi alvum, vel Utilis ad subducendam alvum.
Pro quo male alicubi legitur ὑπαγωγός. [Aretæus
117. Λαχάνων δὲ ἐφθῶν μὲν, ὁκόσα οὐρῶν καὶ κοιλίας
ὑπαγωγή.]

ὑπαγωγεύς, (ἑως, ὁ,) Instrumentum fabrilē, ut vo-
luit Pollux et Aristoph. Schol., sed de ejus usu non
consentientes. Hunc vide in Av. (1148.) Καὶ νῆ Δῖ
αἱ νῆται γε περιεζωσμένοι Ἐπλινθοφόρου· ἄνω δὲ
τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέτον τ’ ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ
παιδιά, Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες. Ubi
sunt qui Tomentum esse putent, aut aliquid hujus-
modi, quod calones oneri supponunt, ut pulvini
usum præstet, quale est quod Festus Cesticillum ap-
pellat: [Cesticillus appellatur circulus, quem super-
ponit capiti, qui aliquid est laturus in capite.] Quod
convenit cum una ex interpretationibus quam affert,
ut videlicet πῖλον significet: nam pro πηλὸν repo-
nendum est πῖλον e Suida. [Schol. verba sunt hæc:
ὑπαγωγέα δὲ, τὸν ζυστήρα, πλατὺν δὲ ἐστὶ σίδηρον, ᾧ
ῥύονται τὸν πηλόν. Ἐχουσαι κατόπιν· ὥσπερ παιδιά
βαστάζουσιν αὐτόν· ὡς εἰώθασι βαστάζειν τὰ παιδιά.
Ἀσαφῶς δὲ λέγει· λέγει γὰρ τὰς χελιδόνας τὸν ὑπα-
γωγέα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτὰς κομίζειν, τὸν δὲ πηλόν ἐν
τοῖς στόμασι· καὶ ποιοῦσι τοῦτο, ὅταν τὰς νεοσσίας κα-
τασκευάζωσιν. Ὁ δὲ ὑπαγωγεύς, ὡς τινες, σιδηροῦν τι,
οἷον * πτυνίδιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ κονιαταῖ· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον
οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας·
τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· εἰ μὴ ἄρα πηλόν
τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι. Τοιοῦτον γὰρ τι καὶ Ἑρμιπ-
πος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.] “Παράξυστον, (τὸ,)”
“a quibusdam vocatur ὁ ὑπαγωγεύς, quod est ἐργα-
λεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς
ἀλλήλας, ut tradit Schol. Aristoph. Dictum igitur
“ex eo, quoniam servit lateribus in structura raden-
dis.” [Ex Aristoph. Schol., pleniore quam qui
hodie legitur, sua sumsit Suid.: ὑπαγωγεύς· ἐργα-
λεῖον τι τεκτονικόν· ὡς τινες, σιδηροῦν, οἷον πτυνίδιον,
ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταῖ· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ
ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ὅ τινες παρά-
ξυστον καλοῦσιν· οἱ δὲ, πηλόν τινα· καθὼς καὶ Ἑρμιπ-
πος, ἔννεστι γὰρ δεσμῷ μὲν οὐδενί, τοῖσι δ’ ὑπαγω-
γεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. Καὶ Ἀριστοφάνης Ὀρνισι,
l. c. Suidæ hunc locum affert Schneider. Lex. v.
ἔννεστιν, sed per errorem tanquam ex Aristoph. Schol.
“Πηλόν, sic habet antiquissimus Ms. A. itemque
Schol. Aristoph. et Hesych. (ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίν-
θων οἰκοδομὴν πηλός.) At Mss. B. et C. itemque
priorēs Edd. minus recte πῖλον.” Kust. Lectionem
istam πῖλον probat Noster supra, atque e Suida
Aristoph. Scholiastæ restituendam censet, quoniam
in Festo legere est, Cesticillus appellatur circulus,
quem superponit capiti, qui aliquid est laturus in
capite, sed πηλόν omnino tuetur Hesychii glossa, et
firmant Aristoph. verba, ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέ-
τοντ’ ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδιά, Τὸν πηλόν ἐν
τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες, et ipsius Schol. verba, et
Hermippi versus. Adde Phot. et Etym. M. ὑπα-
γωγεύς· ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν: Zonar. ἐργαλεῖον οἰ-
κοδομικόν, * πτυνίδιον ἢ ἄλλο τι, “D. πνάριον. Οἷον
πτυνίδιον Suid. recte, et Schol. Aristoph.” Tittmann.:
J. Poll. 10, 147. Οἰκοδόμου δὲ σκευή,—μολύβδαινα,
ὑπαγωγεύς, (ubi vertitur Malleus politor,) 7, 125.
Ἐργαλεῖα δὲ αὐτοῦ (τοῦ οἰκοδόμου) σὺν τοῖς ξυλουργι-
κοῖς,—ὑπαγωγεύς, ᾧ παρέξουν, πέλεκυς, στάθμη, μολύ-
βδαινα, κανὼν, διαβήτης. Hesych. ὑπαγωγεύς·
πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός. Atqui Noster ait, ᾧ
παρέξουν. Sed emendandum forte πῖλος e Suida: ut
et ex Eodem ap. Aristoph. Schol., qui etiam πηλόν
habet, emendat H. Steph.” Jungerm. Neque aliter
corrigit Is. Voss. ap. Albert. Imo recte omnino se
habet Hesychii lectio vulgata πηλός. Non enim
πῖλος, sed πηλῷ πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν utuntur.
“Quod Suid. ait ἀπευθύνουσι, Noster παρέξουν dixit,

quod abradendo nempe illa ἀπεύθυνσις fiebat. Inde,
a παραξέειν inquam, vel παραξύνειν, et παράξυστον no-
minatum fuit.” Idem. “Instrumentum esse constat
τὸν ὑπαγωγέα, quo accommodare solent inter sese
lapides οἱ κονιαταῖ, s. Cæmentarii. Sed secutus est
Hesychius Hermippum, qui πηλόν τινα, h. e. Pecu-
liare quoddam luti aut cæmenti genus, ita dixerat ἐν
τοῖς Τριμέτροις, (teste Schol. Aristoph.)” D. Heins,
“ὑπαγωγεύς Instrumentum est, quo exæquare late-
res solent οἱ κονιαταῖ, s. Cæmentarii. Quæ autem
instrumentum illud ferebant, ipsæ erant cæmentariæ
anates. Scilicet verba ἐπλινθοφόρου et ἐπέτοντο ad
idem substantivum αἱ νῆται pertinent. Præcinctas
eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suid. et
Schol. observant, picturam hujus avis plumarum
dispositio albæ zonæ speciem refert: Ἐζωσμένοι δὲ
αἱ νῆται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκὴν. Plumarum vero
in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως,
quem Gallice Une truelle appellamus, (Anglice,
Trowel, ‘est Lat. Trua, Mauerkelle, La truelle,
nonnulli jam inter veteres ὑπαγωγέα putarunt dici
τὸν πηλόν, quod incommodum est.’ Beck.) figuram
accedit. Versus 115. Τὸν πηλόν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ
χελιδόνες spurius est, et a mala manu additus, prorsus
deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu
cohæret, et plane inutilis est. Quorsum enim avium
lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra
1142. fulicas lutum apportasse nuntius narravit?
(‘Reponi tamen potest, supra etiam 1141. jam cico-
nias dici πλινθοφορεῖν, et tamen idem h. l. anatibus
tribui; deinde supra fulicas dici lutum pelvibus ap-
portasse, h. l. hirundines cæmentum ore gustasse.
Post στόμασιν commate est interpungendum.’ Beck.
Porro versus istum agnoscunt Scholia, atque ex eo
veteres Critici, qui ὑπαγωγέα per πηλόν interpre-
tati sunt, interpretationem suam sumserunt.) Sic
verti debuit h. l.: Atque edepol anates etiam præ-
cinctæ lateres apportabant; sursum autem volabant,
tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli.”
Brunck. ad Aristoph. l. c. “Hemst. et Bergl. red-
dunt, Cæmentum habentes: Brunck. Malleum dorso
alligatum habentes: Wiland. Mit den Kelleu auf dem
Rücken.” Beck.]

[* ὑπαγωγεύς, in re musica. Nicom. Geras. 2,
27. p. 148. Ὡςπερ δὲ ἐν τῇ τοῦ μουσικοῦ κανόνος κα-
τατομῇ χορδῆς μῖα τεταμένης ἢ αὐλοῦ μήκους ἐνὸς ἐκ-
κειμένου τῶν ἄκρων ἀμετακινήτων ὑπαρχόντων, μετα-
λαμβανούσης δὲ τῆς μεσότητος ἐν μὲν τῷ αὐλῷ διὰ
τρυνημάτων, ἐν δὲ τῇ χορδῇ δι’ ὑπαγωγέως, ἄλλον ἐξ
ἄλλου τρόπον ἀποτελεῖσθαι δύνανται αἱ προλεχθεῖσαι
τρεῖς μεσότητες, ἀριθμητικὴ τε, καὶ γεωμετρικὴ, καὶ ἁρ-
μονικὴ, ἵνα εἰκότως καὶ ἐτυμώτατα ἂν καλοῖντο, διὰ τὴν
τοῦ μέσου μετάστασιν τε καὶ μεταγωγὴν διαφόρως συν-
τελούμεναι, κ. τ. λ. “ὑπαγωγεύς. dicebatur Ful-
crum, vel Ponticulus mobilis, canoni suppositus;
μαγὰς vero, Ponticulus fixus, super quo citharæ nervi
contendebantur. Schol. Ms. in Harm. Ptolem. 1, 8.
quod Bullialdus ad Theon. Smyrn. 260. excitavit:
Μαγὰς, ἢ μὴ ἀγομένη· ὑπαγωγεύς δὲ, ὁ ἀγόμενος·
καταχρηστικῶς δὲ καὶ (adde ἡ) μαγὰς λέγεται ὑπαγω-
γεύς. Sic Nicom. Harm. Man. 1. p. 18. Ἀπολη-
φθείσης τῆς χορδῆς ὑπαγωγεί. Idem est, quod Theo
Smyrn. 16. p. 107. ὑποβολεύς vocat: Ἐπὶ γὰρ τοῦ
κανόνος αἰσθητὸς ὢν ὁ ὑποβολεύς πάντως ἔξει τι πλάτος,
ubi Bulliald. annotat:—‘Μαγὰς est Hemisphærium
fixum, super quo chordæ ex altera parte tensæ sunt;
ὑπαγωγεύς est Hemisphærium mobile, quo utebantur
in canone per numeros distributo, ut partes quaslibet
interciperent chordæ illiusque sonum. Canonem
quoque vocant πῆχυν.’” Fr. Astius. “ὑπαγωγεύς,
ein beweglicher Steig an Saiteninstrumenten, auch
ὑποβολεύς, bey Theo de Mathem. Platonis c. 16. u.
Ptol. Harm. 1, 8. wo aber τὸ * ὑπαγώγιον steht.”
Schneider. Lex.]

[* ὑπακτικός, ἡ, ὄν, Vim ciendi, subducendi, v.
gr. alvum, habens. Athen. 92. e Mnesitheo Athe-
niensi de Comestibilibus: Διόπερ ὡμὰ μὲν ἐσθιόμενα,
κοιλίας ἐστὶν ὑπακτικά διὰ τὴν ἀλνκότητα — Διόπερ
αἱ μὲν ὑγρότητες, ἐν αἷς ἂν ἐψηθῇ τι τῶν ὀστρέων, τα-
ρακτικά καὶ ὑπακτικά κοιλίας ἐστίν: 357. Βελγίῳ δ’
ἐστὶν ἐφόμενα, τῆς δὲ κοιλίας ἐστὶν ἀνωμάλως ὑπακτικά:

358. Τῆς μὲν κοιλίας καὶ τῆς οὐρήσεως ὑπακτικώτερα ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνων. "Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss.]

[*Υπακτέον. "Geopon. 16, 5, 6. Clem. Alex. 246." Kall. Mss. Phot. 'Υπακτέον' πορευτέον. Etym. M. 'Υπακτέον' πορευτέον, ἐκ τοῦ ἄγω ἄκτέον, καὶ ὑπάκτέον. Zonar. 'Υπακτέον' πορευτέον, ἐκ τοῦ ἄγω ἄκτέον.

'Ανθυπάγω, Recriminor, Vicissim accuso. Thuc. 3, (70.) Καὶ ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν 'Αθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην, λέγοντες 'Αθηναίους τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν· ὁ δὲ, ἀποφυγὼν, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας· φάσκων τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ τε Διὸς τεμένουσιν καὶ τοῦ 'Αλκίονος. "'Ανθυπάγω, Aliud operum alii verbo. Hæc significatio in Apollonio Dysc. de Pronom. p. 276. B. 1. p. 280. C. 8. p. 294. ibid. non invenitur, cum par ἀνθυποφέρω p. 289. C. 3. rectius definiatur." Fr. Spitzner. de Versu Gr. Heroico 191. "Aristid. 146." Wakef. Mss.]

"'Ανθυπαγωγὰὶ ὀνομαστικαὶ γίνονται, ex Apollon. "Grammat. affertur pro Respondetur per nomina."

[*Καθυπάγω. "Euseb. H. E. 420." Kall. Mss. "Euseb. V. Const. 1, 26. (Εἴθ' ὥσπερ μέγα σῶμα τὸ πᾶν τῆς οἰκουμένης ἐννοήσας στοιχεῖον, κάπειτα τὴν τοῦ παντὸς κεφαλὴν, τῆς 'Ρωμαίων ἀρχῆς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, τυραννικῇ δουλείᾳ συνιδὼν καθυπηγμένην.) Const. Manass. Chron. p. 17. (Ed. Par. 1655.)" Boissonad. Mss. "Const. Manass. p. 34. Meurs. 108." Schæf. Mss. Const. Manass. p. 57. Ed. Par., (in Meursii Opp. T. 7. p. 441., Τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῶ θανάτῳ καθυπάγει. "Eustath. II. 844, 50." Wakef. Mss. Vide Eust. supra p. 737. a nobis citatum.]

[*Προὑπάγεσθαι, Antea sibi subicere. Hist. 7, 1, 29. 'Επαμινώνδας βουλευθεὶς τοὺς 'Αχαιοὺς προὑπαγάγεσθαι—ἐγνώκε *στρατευτέον ἐπὶ τὴν 'Αχαΐαν. Morus: Arte quadam impellere. Minus bene, ut videtur. Schneider. malit προσαγαγεσθαι." Lex. Xenoph. Forte leg. προεπαγαγεσθαι, Antea arcessere sibi in auxilium, Sibi adjungere, Ditionis suæ facere. Vide notata in 'Επάγω. "Προὑπάγω, et—ομαι, Ante induco ad aliquid, Pellicio, Arte quadam impello. In activo etiam, Ante decedo, Subduco me." Lex. Hederic. Ed. Lips. 1796.]

[*Συνυπάγω, Subjicio, Addo, Annecto, i. q. *συνυποφέρω, verbum Gramm. Schol. Soph. El. 147. "Schol. ad Orest. 741. 852. Moschop. ad Hesiod. p. 137. a. Cyrill. Vit. Sabæ in Monum. Eccl. Gr. 3, 227." Boissonad. Mss.]

"Υπεράγω, Exupero, Excello. Suid. ὑπεράγοντα "exp. ὑπερέχοντα in quodam quem affert loco." [Τὸν δὲ ὑψηλὸν ἡλικία ὄντα, καὶ ὑπεράγοντα τὸν 'Επίσκοπον, τὴν βλάβην τῇ κεφαλῇ δέξασθαι.] "Quæ expositio convenit et isti Athenæi loco, Zōa ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει." ["Diod. S. p. 97." Scott. Append. ad Thes. "Υπεράγω, Exupero, Excello, Supero, Eminéo. Sir. 33, 27. 'Εν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ὑπεράγων, In omnibus operibus tuis esto excellens. ('Est potius Tenere dominium, Dominum se gerere. Monet enim, ne paterfamilias uxori aut filiis tradat potestatem et bona, vide v. 19—21. et sqq. additque hæc, Omnium rerum domesticarum, ἔργα, dominium et gubernationem tibi serva, ne per uxorem et filios macula aspergatur honori tuo. Lindius bene vertit: Bleibe dein eigener Herr. Syrus: Elatus, i. e. Qui regnat. Arabs: Nobilis, Princeps.' Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.) 36, 22. 'Υπὲρ πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἀνθρώπου ὑπεράγει, Omnem concupiscentiam hominis, h. e. Omne quod concupiscere potest homo, superat. 1 Macc. 6, 43. Καὶ ἦν ὑπεράγων πάντα τὰ θηρία, Et erat eminens super ceteras bestias. Hesych. 'Υπεράγων διαφέρων." Biel. Thes. Albertii Cyrill. Lex. Ms. 'Υπεράγων ὑπεραίρον, διαφέρων. "Athen. 202. (Καὶ θηρία ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθει. Huc forte Noster respexit.) Wessel. ad Diod. S. 1, 201. ('Τοῖς δὲ ὁδοῦσι πάντων ὑπεράγει. Non deerunt, qui πάντας πρᾶοιταβunt, Joseph. A. J. 15, 7, 6. Κάλλει δὲ σώματος—αὐτὴν ὑπερῆγεν, ubi sane causa non erat, cur ὑπερῆγεν præferretur. Noster 3, 44. Τῇ εὐχρηστίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπερά-

γων. Neque ego dissentirem, nisi 4, 87. Orionem ῥώμῃ πολὺ τῶν μνημονευομένων ἡρώων ὑπεράγοντα dixisset.)" Valck. Mss. "Diod. S. 1, 168. 'Υπεράγων, Immensus, Diod. S. 1, 614. Καὶ παντοίων ἀνδριάντων φιλοτέχνως δεδημιουργημένων ὑπεράγων ἱριθμός: et sic alibi. Polyæn. 325(=114. 'Αλέξανδρος ἐστρατήγει πάντας ἀνθρώπους εἰς εὐνοϊαν ὑπεραγαγέσθαι καὶ δὴ διέγνω πάντας ἀντὶ βροτῶν, καὶ ἀνδρῶν, καὶ φωτῶν, καὶ μερόπων, καὶ ἀνθρώπων, 'Αλεξάνδρους καλεῖν.)" Wakef. Mss. "Υπεραγαγέσθαι, ita edidi pro vulgato ὑπάγεσθαι, cum, Mss. Codd. Casauboni, ὑπεράγεσθαι." Maasvic. Vertitur, Ut omnes homines benevolentia superaret. At sic scribendum esset, e Gr. linguæ ratione, εὐνοίᾳ, vel κατὰ τὴν εὐνοϊαν, (ut Diod. S. 1, 212. 'Αλλὰ καὶ κατὰ τὴν εὐχρηστίαν πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεράγων. "'Αλλὰ καὶ κατὰ τὴν εὐχρ. Co. Mut. Vat. Reg. Clar. 2. tum ὑπερέχων Co. Mut. vulgo ἄλλαι καὶ τῇ εὐχρηστέᾳ pari sententia." Wessel.) Recte igitur ὑπάγεσθαι restituit Corai., quod et sensus postulat, Operam dabat, ut hominum benevolentiam sibi alliceret: εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὐνοϊαν ἐξ αὐτῶν κτᾶσθαι καὶ φιλίαν, ut dixit Xenoph. K. II. 8, 2, 11. "Diod. S. 1, 327. 343. 580. 2, 179. 218. 231. 465. 481." Schæf. Mss. Pseudo-Did. ad II. P. 330. Erotian.: 'Υπερτέρῃ ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγουσα. Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 148. Heeren. Οἷον εὐφύϊαν ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπεράγειν τῆς τοῦ σώματος εὐφύϊας. "'Υπεράγειν τινὸς καὶ διαφέρειν, Præstare, Antecellere, 11, 13, 5. n. (Ubi: "Rarioris usus verbum, idem sonans ac ὑπερέχων, ut Suid. notavit.) Suid. 'Υπεράγοντα ὑπερέχοντα, sed exemplum citat, ubi cum accus. construitur, notatque Eminere statura supra caput alterius." Lex. Polyb. Etym. G. 'Υπεράγονται. *ὑπερθauμάζουσιν, ἢ φθονοῦσι, τὸ γὰρ ἄγῳ οὐ μόνον τὸ θαυμάζω δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ. "Ομηρος (Od. E. 129.) 'Ως δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοί, βροτῶν ἄνδρα παρῖναι· ἀντὶ τοῦ φθονεῖν. "Αγῳ οὖν τὸ θαυμάζω, καὶ ἐκπλήττομαι, ἀπὸ τοῦ χαίρειν (I. χαῖν.), ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγῳ ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἄκῃ, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει. Scribe, 'Υπεράγονται—. 'Αγῳ οὖν τὸ θαυμάζω, Orio Theb. 629. 'Υπεράγονται ὑπερθauμάζουσιν, ἢ φθονοῦσι· τὸ γὰρ ἄγῳ οὐ μόνον τὸ θαυμάζω δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ. Οὐδ' ἂν νῦν μοι ἄγασθαι, (scr. 'Ως δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε) ἀντὶ τοῦ φθονεῖν. Τὸ δὲ ἄγῳ, τὸ θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, γίνεται παρὰ τὸ χαῖνω κατ' ἐπίτασιν τοῦ α' συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαίρειν, I. χαίνειν.] "Υπεραγόντως, q. d. Exuperanter, Supra modum." ["Heyn. Hom. 7, 98." Schæf. Mss. Hesych. 'Εσχάτως ὑπεραγόντως, ἄκρως. 'Υπερδεᾶ ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν, (ubi v. Interpret.) 'Υπερφυῶς ὑπεραγόντως. "Υπεραγόντως, Exuperanter, Excellenter. 2 Macc. 7, 20." Biel. Thes.]

[*Αἱμαγωγός, ὁ, ἢ, Sanguinem educens. Diosc. 3, 137. "Ἦτις λεῖα ποθεῖσα, καὶ σὺν μέλιτι ἐν ἐρίῳ προσθεῖσα, πεσσός ἐστιν ὑδραγωγός καὶ αἱμαγωγός: et p. 460.]

"Γλευκαγωγός βύρσα, ap. J. Poll. 7, (192.) pro "Utre coriaceo, in quo vehitur mustum:" ["Ἰσως δ' ἂν καὶ βύρσαν γλευκαγωγὸν τινα φαίης· ἐπίπρασκον δ' οὗτοι τὸ γλεῦκος, ἐφ' ἡμαξίων εἰς τὴν ἄγορὰν κομίζοντες. Φερεκράτης δ' εἶρκεν ἐν 'Αγρίοις, Βύρσας, (Ms. Jung. Βύρσης) γλευκαγωγούς. "Γλευκαγωγὸν τινα, I. γλευκαγωγῶν τινα· sequitur κ. οὗτοι. Pherecrates vero ipsam βύρσαν dixit, γλευκαγωγόν, Utram musto vehendo aptum." Kulin. "Ut quid mihi videatur, indicem, arbitrer locum melius habiturum, si v. βύρσαν absit, ut ibi non de βύρσᾳ γλευκαγωγῶ, sed de ipso homine γλευκαγωγῶ sit sermo; quendam nempe inter τεχνίτας dicere te posse, ait Pollux, γλευκαγωγόν: quod ne absque auctoritate facias, in eam rem vocabuli similem χρῆσιν e Pherecrate profert. Et nostram sententiam videtur confirmare MS. qui habet, Γλευκαγωγός ὁ τὸ γλεῦκος ἐπ' ἡμάξης ἄγων καὶ πιπράσκων." Jung. "Delessem βύρσαν, si per MSS. licuisset; sed cum ii non faveant, patiamur inutilem commentum in textu remanere. Ita vero legerem: 'Ἰσως δ' ἂν κ. γλ. τ. φ. ἐπ. δ. οὐ. τ. γλ. ἐ. ἄμ. βύρσαις εἰς τ. ἰ. ἰ. κ.'" Lederlin.]

[*Δικτυαγωγός, ὁ, ἢ, Retiarius. J. Poll. 5, 17. Καὶ

συνεργοὶ μὲν κυνηγέτον, κύνες, ἵπποι, κυναγωγοί, ἱππαγωγοί, δικτυαγωγός, λινόπτης, ὁ τὰ ἐμπίπτοντα ἀποσκοποῦμενος.]

[* Δραπεταγωγός, ὁ, ἡ, Fugitivum retrahens. Antiphanes ἐν Δραπεταγωγῷ citatur ab Athen. 161. In Schueideri Lex. perperam scribitur Δραπετάγωγος.]

[* Εἰρηναγωγός, ὁ, ἡ, UNDE * Εἰρηναγωγέω, Pacificè deduco. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 137. Ἐπὶ τὴν ἱερὰν τῆς πολιτείας ὁμόνοιαν εἰρηναγωγεῖ.]

“Ἰακχαγωγός, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τὸν ἱακχὸν ἐξάγων.

“Legitur ap. J. Poll. 1, (35.) tit. Περὶ Μυστηρίων “τελούντων καὶ τελουμένων: sed sine expositione.

“Tantum dicit Atticum esse. Vide Ἰακχος.” [Verba sunt: Ἰακχαγωγός γὰρ, καὶ κουροτρόφος τις, καὶ

* Δαειρίτης (“Α. δειρίτης,” Seb.), καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἴδια τῶν Ἀττικῶν. “C. A. Ἰακχαγωγός legit, sed λ lineola subnotatum. Est autem Ἰακχαγωγός, Qui

hymnum præcinit Iaccho, ejusque festum celebrat.” Kuhn. “Ἰακχαγωγός, Bacchi mysteriis initiatus dicitur. Κουροτρόφος vero Is videtur, qui juvenum

ad sacra destinatorum nutritor est, s. pædagogus. Δαειρίτην autem Proserpinæ mystam appellaveris. Δάειρα n. Atticorum lingua Proserpinam significat.”

GU. H. St. “Ἰακχαγωγοί, Qui Bacchum deducunt et celebrant hymnis Bacchicis, quos Plut. Alcib. παραπέμποντας τὴν τελετὴν, ἐν μυσταγωγούς. De Δάειρα v. Etym.” Seb. 2. De Δάειρα v. et nos supra 236. b. et n. 2. “Ἰακχαγωγός, Mystagogus, Minister in Orgiis, s. Qui Bacchi imaginem in Orgiis portat.” Lex. Hederic.]

[* Ἰεραγωγός, ὁ, ἡ. “Ἰεραγωγός ναῦς, Quæ sacra defert, 31, 20, 11. (Οὗτος μὲν οὖν εὐρών ἐν τῷ στόματι τοῦ Τιβέριος ὁρμούσαν Καρχηδονίαν ναὺν ἱεραγωγόν, ταύτην ἐναυλώσατο.)” Lex. Polyb. “Wessel. ad

Diod. S. 1, 497. (“Polyb. Exc. Legat. C. 114. Carthaginensium ναὺν ἱεραγωγὸν habet, ἐφ’ ἣ εἰς τὴν Τύρον ἐκπέμπουσιν οἱ Καρχηδόνιοι τὰς πατρίους ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς:”) 2, 415. (“Quotannis τὰς πατρίους ἀπαρχὰς selectissima navi, quam ἱεραγωγὸν vocant Græci, Tyrum religiosissime mittebant. Vide Polyb. Exc. Legat. 113. p. 1310.”) Hedyl. Epigr. 8(=4.)” Schæf. Mss. Hedyl. verba extant ap. Athen. 497. Νεῖλος ὁκοῖον ἀναξὶ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς Εὐρε μέλος θείων πατρίων ἐξ ἀδύτων.]

“Κουφαγωγός, Leve onus ferens. Xenoph. de R. E. “(7, 10.) Ἠνιοχέσθω δὲ, ἣν μὲν κουφαγωγότερος ἦ ὁ “ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν.” [“Κυφαγωγός, Cernuus. Π. 7, 10. κυφαγωγότερος ἵππος. Oppon. ἀνακεκυφώς. Ita enim emendant VV. DD. e Poll. 1, 197. pro κουφαγ. quamquam hoc Salmasius e Xenophonte restitui vult in Polluce.” Lex. Xenoph. Vide Noster in Κυφαγωγός.]

[* Κυμαγωγία, ἡ, vox nihili, Joseph. A. J. 15, 9, 6. Vide Κυματωγή. * Κυμαγωγή, Schol. ad Lucian. 3, 254.]

[* Λαρκαγωγός, ὁ, ἡ, Corbem gestans. Eurip. Fr. Autol. 1. ap. J. Poll. 10, 111. Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγούς οἰσεῖν ἐξ ὅρους ξύλα. “Versus trochaicus est, nisi quod οἰσεῖν e loco suo ejectum sit: lege, Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγούς ἐξ ὅρους οἰσεῖν ξύλα, vel forte, ut sententia continetur, λαρκαγωγούς, οἰσιν ἐξ ὅρους ξύλα.” Bentl. Epist. ad T. H. p. 64. Ed. Lug. Bat. 1807.]

[* Λιθαγωγός, ὁ, ἡ, J. Poll. 10, 148. Εἴποις δ’ ἂν καὶ μηχανὴν λιθαγωγὸν, Machinam saxigeram.]

[* Μειαγωγός, ὁ, ἡ, Introducitor victimæ pro puero in tribum recipiendo.]

“Μειαγωγέω, significat τὸ μεῖον ἄγω, Minus pon- “dero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ovem: “eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere soli- “to pondere; ideoque τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ “τοῦ ἱερείου ἐπιφωνήσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν est “dicere ἄγειν μεῖον, Pendere minus. Aristoph.

“Ran. (798.) Τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγωδίαν;” [“Gl. Ζυγοστατήσουσι,” Brunck.] “Et ap. Synes.

“(Ep. 147.) Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τοῦλαιον Ζυγοστατοῦσι, “ῥοπή τὴν ἀρετὴν ἐξετάζοντες, καὶ τὸ μειαγωγοῦν “ἐν πλεονεκτίματός μοῖρα λογίζονται, Quod minus “ponderet.” [“Scilicet verbum hoc proprie signifi- “cavit, μεῖον, Victimam leviolem definito pondere, tum

A omnino Victimam ad sacrificium, ubi quis inter φρά-
τορας recipiebatur, adducere, offerre; inde, quoniam
ejus pondus explorabatur, Ponderare instar victimæ
talīs, ovis aut capræ; Ponderare omnino: v. Petit.
LL. Att. 224. et Ignarra de Phratr. 45. f.” Beck.
“Synes. in Dione p. 55. de appensa causas acturis
clepsydre mensura, “Ο τις ἂν ὑπὲρ τῆς μειαγωγῆσθαι
δημόσιος, Quam publicus aliquis actor appendat.”
Spanh. ad Aristoph. l. c., ubi Schol.: Μεῖον λέγουσι
τοὺς ὑπὲρ τῶν νύων εἰς τὰ Ἀπατούρια οἷς ὑπὸ τῶν πατέ-
ρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ
τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον (Μεῖον, Μεῖον, Brunck.
et Vales. ad Harpocr.) “Οτι δὲ ἴσταντο, Ἀριστοφάνης
ἐν Δράματι (l. Δράμασι, cum Bruncko et sic ante eum
legerat Vales.) δεδήλωκε. Τοῦτο δὲ κέκληται * Κου-
ρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. Μεῖον δὲ, διὰ
τὴν προειρημένην αἰτίαν καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἡττον
εἰσάγουσιν ἀπεδέδοκτο, καθάπερ αὐτὸς φησιν Ἀριστο-
φάνης, Ἀλλ’ εὐχομαι ἔγωγ’ ἐλκύσαι σε τὸν σφυγμόν,
“Ἴνα μὴ με * προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες, (l. τὸν
σταθμόν, “male legitur τ. σφυγμόν, quod admodum
ineptum est.” Brunck.) Μειαγωγός δὲ ἐλέγετο, ὁ
προσαγαγὼν τὸ ἱερεῖον” οἱ μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον, τὸ
παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας ἐκφερομένων.
Μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος” ἔδει γὰρ αὐτὸ
(μῖ), addit Vales.) ἔλαττον ἔχειν (ἄγειν habet Vales.)
σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὠρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας.
Οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μεῖζους νέμονται μερίδας, ἐπεφώ-
νουν, οὐκ ἔωντες ἴσταναι, διὰ τοῦ μεῖον ἔστιν, (corrupta
sunt hæc, e Suida et Harpocr. corrigenda. Vales.
habet, διὰ τοῦ μεῖον εἶναι.) Ἀλλως. Ἐάν τις εἰσάγῃ
εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας νύον ἐν ἡλικίᾳ (ἐνήλικα, Suid.)
γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ (ἐν, Suid.) ὠρισμένῳ
σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν” καὶ οὐκ ἐξῆν
μεῖον παρασχεῖν. “Οτε δὲ ἐντεθεῖτὸ τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν
Ζυγόν, οἱ περισσώτερες ἐβόων, Μεῖον, Μεῖον τοῦτο, Δῆ-
λον ὅτι (l. e Suida δηλονότι) ἔλαττόν ἐστι. Παρὰ τοῦ-
το οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγωδίαν” τούτῃ
πρὸς τὸν Ζυγὸν προσάξουσιν καὶ στήσουσιν. Ἀλλως.
Ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμε-
νοι πρόβατον, καὶ οἱ ἰσάμενοι ἔλεγον, Μεῖον, Μεῖον”
καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν. Suidas: Μει-
αγωγεῖν” τὸ ἔλαττον φέρειν. Μειαγωγήσουσι τὴν
τραγωδίαν. Ἐάν τις εἰσάγαγεν εἰς φράτορας νύον
* ἐνήλικα (ἐν ἡλικίᾳ, Schol.) γενόμενον, ἱερεῖον παρί-
στατο αὐτῷ. (l. αὐτοῖς e Schol.) ἐν (ἐπὶ, Schol.) ὠρισμέ-
νῳ σταθμῷ, πρὸς ὃ (l. ὃν, e Schol.) ἔδει προσάγειν, καὶ
οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. “Οτε δὲ ἐντεθεῖτὸ τὸ ἱερεῖον εἰς
τὸν Ζυγόν, (οἱ) περισσώτερες ἐβόων, Μεῖον, Μεῖον τοῦτο
δηλονότι (δῆλον ὅτι, Schol. corrupte) ἔλαττόν ἐστι. Πα-
ρὰ τοῦτο οὖν λέγει, Μειαγωγήσουσι τὴν τραγωδίαν” πρὸς
τὸν Ζυγὸν προσάξουσιν καὶ στήσουσι. Καὶ ὁ τὸ πρόβα-
τον εἰσάγων, μειαγωγός ἐκαλεῖτο, Κουρεῖον, (“supple
et scribe, τὸ δὲ ἱερεῖον τοῦτο καὶ κουρεῖον ἐκαλεῖτο,”
Kust.) “Ἐδει δὲ αὐτὸ (μῖ) ἔλαττον ἴσχειν σταθμοῦ τινὸς,
διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. Photius: Μειαγωγήσαι” θῆ-
σαι. Μεῖον γὰρ ἐστὶ τὸ ἱερεῖον (l. ἱερεῖον) τὸ θυόμενον,
ἐπειδὴν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγουσιν.
Μεῖον” τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς φρά-
τορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖζον (l. μεῖον) ἀποδεδειγμέ-
νον τινὸς σταθμοῦ, ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ φράτορες, εἰ (B.
omittit εἰ) καὶ μεῖζον (l. μεῖον) εἶη, ὅτι μεῖον” καὶ
μειαγωγός, ὁ τοῦτο παρέχων. Bekkeri Λέξεις ῥητο-
ρικαῖ: Μειαγωγήσαι” θῆσαι. Μεῖον” τὸ θυόμενον
ἱερεῖον, ὅταν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσαγάγωσιν.
Harpocr.: Μεῖον, καὶ μειαγωγός, Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς
Στρατοκλέα. παρέστησε μεῖον. (Sic edidit Jac. Gro-
niov. sed rectius sic disteingeris, μειαγωγός. Ἰσαῖος
ἐν τῷ Π. Στρατοκλέα. Παρέστησε μεῖον.) Θυμὰ ἐστὶν
ὁ τοῖς φράτορσι παρείχων οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς
τούτους. Ἐρατοσθένης δ’ ἐν τοῖς Περὶ Κωμωδίας φησὶν
οὕτως* Νόμον ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν ὠρισμένου τινὸς,
ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδείᾳ πάντα τὸν εἰσάγοντα Μεῖον
ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα (l. τὸ μ. ἱερεῖον)
λόδων προσηγορεύθη, μειαγωγός δὲ ὁ εἰσάγων. Ἀπολ-
λίδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, οἱ φράτορες, φησὶν, ἵνα με-
ζονας νέμονται μερίδας, ἐφώνουν ἐστώτες, Ἰσάνειν
δεῖν, μεῖον γὰρ ἐστὶ, (leg., ut in Ed. Lug. 1683. legi-
tur, ἐπεφώνουν, deinde leg. περισσώτερες, quod et
Heyn. ad Apollodori Fr. p. 398. proposuit, postremo

leg. δεῖ,) μείον γάρ ἐστι. Περὶ δὲ τοῦ μειαγωγῶν A
 Εὐπολὶς ἐν Δήμοις· τοιγαροῦν Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ
 ἐκείνου τοῦ χρόνου δύναιτ' ἄν, ὥσπερ μειαγωγὸς
 ἐστιῶν, Τῆς τοῦδε νίκης πλεονα ἐλκύσαι σταθμόν.
 (Porson. ad Hecub. 1175., a Schæf. Mss. indicatus:
 —“Δύνανται Ald. et plerique Codd. δύναιντ' ἄν Ms.
 Leid. teste Valck. Hippol. 294. Sic in Eupolidis
 versu, ubi Mss. dant Δύνανται, feliciter Jac. Gronov.
 Δύναιτ' ἄν.”) Μειαγωγῆσαι δὲ ἐστι, τὸ ἐπιδόῦναι (sic
 et Phot., at Suid. ἀποδ.) τοῖς φράτορσι τὸ μείον, ὡς
 Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους Ἐπιτροπῆς. “In v.
 Μείον, cum in distinguendo fluctuantibus ante VV.
 DD., nuperus sustineret hinc edere θῦμα δ' ἐστὶν et
 παρέστη, cum editi et scripti retinerent παρέστησε,
 opinor lenissima ratione me satisfecisse Harpocra-
 tioni et veritati. Sed et infra habebat Ms. Mediceus,
 Μειαγωγὸς ὁ εἰσάγων, etiam sine adversativa, quam
 Edd. inculcant. (At illud δὲ, Θῦμα δὲ ἐστὶν agnoscit
 Phot., et quidem recte.) Præterea ἰστάνειν δεῖν, non
 δεῖ, innuens vel ipsos, qui clamarent, infinitivo usos,
 vel se scripsisse e sua persona, quemadmodum illi
 φράτορες ἐφώνουν δεῖν ἰστάνειν. Major molestia est
 in versiculis Eupolidis, ubi novissimus e Frisia con-
 cinnat Δύνανται μὲν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, inter-
 posita vocula μὲν, quæ non in editis, non in scrip-
 tis antiquis extat; sed ut trivialem in modum ab
 homine prorsus puero in studiis pes versiculi, ut
 stare posset, fulciretur, ineptam hanc spissationem
 immissam agnosce. Itaque cum videatur nunc poeta
 jambis usus, lenissime succurrens edidi δύναιτ' ἄν,
 ὥσπερ. Possis etiam δύνητ' ἄν.” Jac. Gronov. “Quod
 in Harpocr. corrigo παρέστησε μείον, id non absque
 iudicio facio. Existimavi enim ipsa esse verba Isæi;
 nam παριστάναι proprium in hac re vocabulum fuit
 teste Schol. Aristoph.—Apud Suid. leges Isæi verba,
 uti distinxi, nisi quod παρέστη habet: (* Μειαγωγία,
 καὶ μειαγωγός· ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ
 Θεῶν· Οἱ φράτορες, ἵνα μείζους νέμονται μερίδας, ἐπε-
 φώνουν ἐστῶτες, Ἰστάνειν δεῖ· μείον γάρ ἐστι. Μειαγω-
 γῆσαι δὲ ἐστι τὸ ἀποδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μείον.”) Vales.
 Photius. Μείον, καὶ μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς
 Στρατοκλέα φησὶν· Παρέστη (l. Παρέστησε) μείον.
 Θῦμα δὲ ἐστὶν, ὃ τοῖς φράτορσι παρέχον οἱ τοὺς παῖδας
 εἰσάγοντες εἰς τούτους· ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα (l. τὸ μ. ἱε-
 ρεῖον) μείον προσηγορεύθη. Μειαγωγός· ὁ εἰσάγων.
 Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν· Οἱ φράτορες, ἵνα μεί-
 ζονος μερίδος (l. μείζονας νέμονται μερίδας, ut etiam
 Schleusner. monuit,) ἐπεφώνουν ἐστῶτες κτανεῖν δεῖος
 μείον γάρ ἐστι, (D. δεῖ ὅς μείων, leg. notante eodem
 Schleusnero, qui tamen ἐστῶτας pro ἐστῶτες scripsit,
 ἰστάνειν δεῖ, μείον γάρ ἐστι.) Μειαγωγῆσαι δὲ ἐστι
 τὸ ἐπιδόῦναι (sic et Harpocr., at Suid. perperam
 ἀποδ.) τοῖς φράτορσι τὸ μείον. Hesych. Μειαγωγός,
 (l. Μειαγωγεῖν) οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ
 ἱερεῖον τὸ ἐκλεγόμενον (Cod. Marc. ἔριον τὸ λεγόμε-
 νον) ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τοὺς φράτορας. Vide
 Toup. Emendd. 3, 525. J. Poll. 3, 52. Ἡ δὲ
 ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων
 οἶνον ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ
 ὑπὲρ αὐτῶν, μείον· καὶ μειαγωγεῖν, τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον.
 (“Dies, quo hoc solenne, ne quis ad οἰνιστήρια forte
 respiciat, dicebatur κoureῶtis, ut in Κούρειον Etym.
 docet: e quo aliquis etiam suspicari posset hic pro
 ἱερὸν leg. ἱερεῖον, ut et mox est. Verum ἱερὸν etiam
 θῦμα significare notum est; et sic ipse Poll. 1, 31.
 ut quidem Ms. ibi habet.” Jung. At nostra senten-
 tia, neque ἱερὸν pro ἱερεῖον, salva Gr. sermonis lege,
 usurpari potest, nec Poll. in initio sententiæ τὸ δὲ
 ἱερὸν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν, Victimam pro illis oblata, dicere
 potuit, et in fine τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον, Victimam addu-
 cere. De una eademque re in eadem sententia scri-
 bens, unum idemque vocabulum adhibere debebat.)
 Κέκληται δὲ, ἥ ὅτι ἔσκαπτον ὡς μείον τοῦ δέοντος, ἥ ὅτι
 κεκωλυμένον ἦν εἰσάγειν, (“nescio an hæc integra;
 nec enim prorsus vetitum τὸ εἰσάγειν puto, sed μὴ
 εἰσάγειν τοῦ ὠρισμένου τινὸς lex quidem erat: an
 itaque forte πλέον deest? ut fuerint qui ambitione
 tracti plus inferrent; et licet lex vetaret, οὐδὲν ἤττον
 ἐφιλοτιμοῦντο, ut ait Noster.” Jung. Imo vel deest
 μείον, vel subintelligi potest e præcedentibus, ἥ ὅτι

ἔσκαπτον ὡς μείον τοῦ δέοντος.) ὡς μὴ ἀμιλλῶντο, μηδ'
 ἐμπύτοιεν εἰς ἕριν, καὶ παραχρῆν· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ
 ἤττον ἐφιλοτιμοῦντο, οἱ δὲ ἐπεβόων, μείονος, οὐχ ὑπερ-
 βαίνοντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νόμου. “Meurs. Gr.
 Fer. 1. e Schol. Aristoph. corrigit, οἱ δὲ ἐπεβόων,
 Μείον, ὡς οὐχ ὑπερβαίνοντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νό-
 μου. In Mss. nihil opis hic est.” Kuhn. Lege μείον
 γάρ ἐστι, οὐχ κ. τ. λ. Cf. Grammaticos supra cita-
 tos. “Duplex sententia est, cur dictum sit μείον:
 prima et vulgatio, quam refert Eratosthenes (ap.
 Harpocr. l. c.) secunda est, dictum esse ex eo, quod
 vetitum erat adducere ovem majorem certo quodam
 pondere, idque propter ambitionem quorundam, qui,
 uter grandiore afferreret, contendebant. Id sibi vult
 Pollux. Notandum, quod scribit (Aristoph. Schol.)
 ovem dictam esse κoureῖον, unde explicandus est
 Isæi locus Περὶ Φιλοκλήμονος Κλήρου (p. 135. Reisk.)
 Καὶ οὕτω διετέθη εἶθ' ὑπὸ φαρμάκων, εἶθ' ὑπὸ νόσου,
 εἶθ' ὑπ' ἄλλων τινός, ὥστε ἐπέισθη ὑπ' αὐτῆς τὸν πρε-
 σβύτερον τοῖν παίδων εἰσάγειν (εἰσαγαγεῖν, Reisk.)
 εἰς τοὺς φράτορας ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ὀνόματι· ἐπειδὴ δὲ οὐδ'
 οὕτως αὐτῷ Φιλοκλήμων συνεχώρει, οὐθ' οἱ φράτορες
 * συνεδέξαντο, (“imo vero ἀνεδέξαντο,” Reisk.) ἀλλ'
 ἀπηνέχθη τὸ * κούριον κ. τ. λ.” Vales. “Palmer. sic
 interpretatus, Sed puer ablatus fuit, hanc ascripsit
 h. l. annotationem. (Hæc vox κούριον raro occurrit;
 fuit autem, ut ex h. l. conjicio, Codex s. Liber pu-
 blicus τῶν φυλετῶν καὶ φρατόρων, ubi inscribebantur
 nomina adolescentium, qui in quaque familia e legi-
 timo matrimonio nati, a patre vel aliis cognatis, con-
 sentientibus et approbantibus ex eadem gente pro-
 pinquis, in album τῶν φρατόρων inferebantur. Nomen
 factum e κούρος et κούρη, quæ Adolescentulum et Ado-
 lescentulam, Puerum et Puellam significant. Lycurgus
 rhetor alium Codicem τὸ ληξιαρχικὸν vocat, quod est
 juvenum epheborum, qui inter viros censendi erant, et
 eos, qui jam ad functiones publicas petendas admitte-
 bantur, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν τὰς ἀρχάς, Ab eo, quod
 magistratus sortiebantur.) Poterant hæc omnia po-
 tius non scripta manere, aut in spongiam incumbere,
 partim aliena ab h. l. pleraque falsa. Melius h. l.
 exposuit Vales. (l. c.) e Polluce et Schol. Aristoph.,
 unde constat, κούριον, vel potius κούρειον, fuisse Sa-
 crum, vel Victimam, oblatam pro adolescente in
 album phratorum inferendo. Quid Scaliger in mente
 habuerit, κούριον ascribens, ipse quisque arbitrator.
 Mihi non liquet, præterquam hoc unum, falsum
 eum fuisse.” Reisk. Scaligero forte hoc unicum in
 animo erat, κούριον, Adolescentulus, non satis Atti-
 cum sonare, atque adeo pro eo scribendum esse κό-
 ριον, et sane, si id volebat, recte correxit: v.
 Phrynichi Ecl. 24. J. Poll. 2, 17. Thom. M. 548.
 Hesych. et notanda in Κόριον. Sed verum vidit
 Vales., atque ex eo Jungerm. ad J. Poll. 8, 107. et
 Reisk. modo scribas κoureῖον pro κούριον. Veteres
 enim Attici, prosa oratione utentes, nomina semper
 efferebant παραγωγικῶς, quæ recentiores sæpissime
 ὑποκοριστικῶς pronuntiabant. Vide notata in Lex.
 Vocc. peregr. v. Σμυρνεῖον. Sed quid est, Ἀλλ'
 ἀπηνέχθη τὸ κoureῖον? “Ἀποφέρειν, Perferre, quo
 oportet, vel pro simplici Offerre, Ἀπηνέχθη τὸ κού-
 ριον.” Reisk. Ind. Gr. Isæi. Imo sensus est, ut In-
 terpretatio Latina dedit, Sed sacrificium ab Eucte-
 mone pro impetranda pueri receptione oblatum re-
 pudiabant. “Φράτορες sunt ejusdem curiæ partici-
 pes. Φρατίαρχος vero, ap. quem pueri et virgines no-
 men suum profitebantur. Antequam inscriptio fie-
 ret in album phratorum, parens jurabat se introdu-
 cere genuinos liberos, natos e se et cive Attica: si
 alienum filium suo nomine a parente introduci sci-
 rent phratores, non recipiebant introductum, καὶ
 ἀπηνέχθη τὸ κούριον, et sacrificium, quod pro filii re-
 ceptione dabatur, κούριον dictum, auferebatur ab
 ara Jovis Phratoris. Demosth. c. Macart.” Kuhn. ad
 J. Poll. 8, 107. cujus hæc sunt verba περὶ Φρατόρων:
 Εἰς τούτους τοὺς τε κούρους, καὶ τὰς κόρας εἰσήγον· καὶ
 εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κoureῶτιδι
 ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούριον ἔθουον, ὑπὲρ
 δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. “Interpres: Corian-
 drum offerebant. Sed lege κούριον, vel potius κου-

ρεῖον, ut Suid. (l. c.) Vales. Noster in Κόριον, A Pupa. Puellula, habet κόριον, quod interpretatur Sacrificium pro pueris juvenculis; sed κόριον sensu hoc gaudere nequit. "C. A. κούριον, alii κούρειον et κουρείον." Kuhn. "Ms. τὸ κούριον ἔθνον. Et κούριον sane videtur emendandum; κόριον enim potius Puellam significat. Fuit itaque hoc θῦμα, κούριον, vel κούρειον dictum." Jung. "Κούριον emendavi, et ita quoque Vales. Vide Sophoclis versum ap. Hesych. v. Κούριον, in quo tam emendando, quam explicando cæspitarunt viri eruditi: nos alibi." T. H. De hac T. H. sententia nihil notavit Albert. (Ceterum pro κούρους, ut dedit Vales., lege κόρους e Seb. Kuhn. et Jung. Mss., ut hodie editur. Vide Jung. notam. Etym. M. Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων, οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κόρη γὰρ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ * γύψινον ἢ πηλινον. Vide nos supra 296. b. Lege διαπλάσσω—κόρους—ὁμοίως—πλάσσει—πλάσσοντας—κόρους. Etym. G. Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῶδια πλάσσω, οὐ γὰρ μόνον κούρους, ἢ ὁμοίως κόρας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον. Lege κόρους. Eodemque modo corrigendi sunt Suid. Κοροπλάθου· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ, "malim ἐκ κηροῦ ἢ γύψου," Kust. τουτέστι, τὰ ζῶα πάντα· οἱ κατασκευάζοντες εἰδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζῶων, οἷς ἐξαπατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν, οὗτος κοροπλάθους καλεῖται. Κοροπλάθους λέγουσι τοὺς ἐκ πηλοῦ τινὸς, ἢ κηροῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους, l. κόρους: et Harpocr. Κοροπλάθος· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τίνος τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους, l. κούρους, οὕτως ὠνόμαζον. Recte Lexicon Timæi: Κοροπλάθου· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. "Timæi glossam Suidas in Lexicon suum refulit, in qua Kust. sine causa corrigit, ἐκ κηροῦ ἢ γύψου." D. R. Corrige et Schol. Aristoph. Acharn. 146. Λέγει δὲ νῦν Ἀπατουρίων, ἑορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομένης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυαναεψῖονα μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Δόρπειαν, ἐπειδὴ φράτορες, ὅψις συνελθόντες, εὐωχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν, Ἀνάρρυσιν, sic leg. non ut editum est Ἀνάρρουν, ἀπὸ τοῦ θύειν· ἔθνον δὲ Διὶ Φρατρίῳ, καὶ Ἀθηναῖ· τὴν δὲ τρίτην, Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Lege κόρους, et sic legerat Sylb. ad Etym. 533. ubi sunt, Τῇ δὲ τρίτῃ τοὺς κούρους, l. κόρους, εἰσάγουσιν εἰς τὴν ἑορτήν, καὶ συνιστῶσι τοῖς συγγενέσι καὶ γνωρίμοις, καὶ ἐγγράφουσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ δὲ ἑορτῇ καλεῖται Κουρεῶτις. In Schol. illo pro τὴν δὲ δευτέραν Ἀνάρρυσιν ἀπὸ τοῦ θύειν, quod etiam Sylb. sine defectus suspitione repetit, leg. ἀπὸ τοῦ ἀναρρύνειν τὸ θύειν, et sic Kust. edidit in Suida v. Ἀπατούρια, scribens in nota: "Vox ἀναρρύνειν a prioribus Edd. abest, quam negligentia Librariorum omissam esse existimo." Forma κούρος poetis solis relinquenda est.) Etym. M. Κούρειον· τὰ διὰ τοῦ εἶον τρισύλλαβα ἰδιάζοντα, τουτέστιν ἐνὶ τύπῳ μόνον λεγόμενα, διὰ τῆς εἰδιφθόγγου γράφεται καὶ προπαρῆξινεται· οἷον, * Λάγειον, τὸ ἱπποδρόμιον Ἀλεξανδρίας, ἀπὸ Λαγοῦ τινος· Χλούνειον, τόπος ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἦν ὁ χλόνης· Λαύρειον, τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔχων μέταλλα· οὕτω καὶ Κούρειον· οὕτω δὲ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κούροι, l. κόροι, εἰς τοὺς φράτορας· τοῦτο δὲ καὶ Μείον ἐλέγετο· καὶ Μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο εἰσάγων· ἐκλήθη δὲ, ὅτι τὸ ἱερεῖον (εἰς τὸν Ζυγὸν ἐντιθέντες, supplet Sylb. e Suida,) ἐκράζον, Μείον, Μείον, τουτέστιν ὀλίγον· ἢ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποιούντο, ἐλέγετο Κουρεῶτις. Bekkeri Λεξ. ῥήτορ.: Κουρεῖον· κοινῶς μὲν τὸ τῶν κουρέων ἐργαστήριον, ἰδίως δὲ καὶ τὸ διδόμενον ὑπὸ τῶν πατέρων τοῖς φράτορσιν, ὅταν εἰσφέρωσι τοὺς παῖδας εἰς φρατρίαν· τὸ οὖν θυόμενον τότε ἱερεῖον Κουρεῖον ἐκαλεῖτο. Schol. Aristoph. l. c. Τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. Sed, cum forma κούρος, ut supra monuimus, poetis solis in usu sit, et κουρεῖον non tam sit vox poetica, quam ritus Atticus, rectius id deduxeris a κουρᾷ, Tonsura, adeo ut κουρεῖον sit Sacrificium, cum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Vide

Nostrum in Κουρεῶτις. "Κούρειον, Victima, Brunck, Soph. 3, 399. ('Hesych. Κούρειον· Σοφ. Ἀνδρομέδα· Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἡρέθης πόλει· Νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ Θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος. Videndi Hesychii Interpr. Κούρειον, juxta Etym., καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κούροι εἰς τοὺς φράτορας. Sophocles hic aliter accepisse videtur pro Humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.) Aristoph. Fragm. 245." Schæf. Mss.] "Ἀμειαγώγητον χρῆμα, Res quæ non minus ponderare dicitur, s. Quæ non ponderatur, Cujus pondus non examinatur. Vide et Μείον." [Vox hæc neque in Hedericiano, neque in Schneideriano Lexico reperitur. "Ἀμειαγώγητος, Non diminutus, Synes. 168." Wakef. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

"Μυριαγωγὸς ναῦς, Navis, quæ decem millia hominum vehere queat, quæ et μυριοφόρος. Sic μυριαγωγὸς ὀλκᾶς, ap. Chrysost." ["Strabo (3, 3, 405.) Philo J. 1, 333 (=3, 98. Δεινὸν γὰρ, εἰ τὴν φῶσιν μὲν καὶ ἀρπυαῖας αὐτοσπρεμνα δένδρα πρὸς ἕρα ἀνασπᾶται, καὶ μυριαγωγὰ σκάφη βρίθοντα φόρτῳ, καθάπερ τινὰ τῶν κουφοτάτων ἐκ μέσων τῶν πελαγῶν ἀναρπάζεται, καὶ λίμναι, καὶ ποταμοὶ μετάρσιον φέρονται, τοὺς γῆς κόλπους ἐκλιπόντος τοῦ ρεύματος, ἀπερ ἀνιμήσαντο αἱ τῶν ἀνέμων κραταιόταται καὶ πολυπλοκάτωται δύναι· τῇ δὲ τοῦ θεοῦ πνεύματος καὶ πάντα δυνατοῦ καὶ τὰ κάτω νικῶντος φύσει, κούφος ὁ νοῦς ὢν, οὐκ ἐπελαφρίζεται, καὶ πρὸς μήκιστον ὕψος ἐξάιρεται, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ φιλοσόφου ἀνθρώπος. Ubi recte vertitur, ut e v. φόρτῳ satis constat, Navigia, decem millium amphorarum capacia, mercibus onusta. Sic Anglice dicitur, A ship of 100 tons' burden. J. Poll. 1, 82. Μυριοφόρος ναῦς, τὸ δὲ μυριαγωγὸς εὐτελές. "Μυριοφόρος, Interpr. Navis decem millia hominum vehens, quod est monstrum horrendum, ingens. (Noster, qui v. μυριαγωγὸς minus recte interpretatus est, satis accurate tamen v. μυριοφόρος explicuit.) Μυριοφόρος ναῦς est, Quæ capit μυρία κεράμια τριχῶν vel aliarum mercium; Navis magnorum onerum vel myriadis mercium capax, quæ et μυριάμφορος dicitur. A navi itaque desumpta est metaphora, quando Aristoph. Pac. (521.) ῥῆμα vocat μυριάμφορον, Ingens et vastissimum verbum. Dionys. Hal. A. R. 3, (44.) Αἱ μὲν οὖν ἐπὶ κωποὶ νῆες, * ὀπηλίκαι ποτ' ἂν οὔσαι τύχωσι, καὶ τῶν ὀλκάδων αἱ μέχρι τρυχιλοφόρου, l. * τριχιλοφόρου, εἰσάγουσι τε διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ μέχρι τῆς ῥώμης εἰρεσίᾳ καὶ ῥύμασι παρεκόμεναι κομίζονται, Et onerariæ usque ad illas, quæ tria millia urceorum vehunt, si modo aliquid mutandum. ('Τροχιλοφόρου perperam in Ed. Steph. Versio Lapi minus mendose habet Trichiliophoram. Sylb. Optime in Cod. Vat. τριχιλοφόρων.' Reisk.) Athen. 5. de navi Hieronis, Σίτου δ' ἐνεβάλλοντο εἰς τὴν ναὺν μυριάδας ἕξ, τριχῶν δὲ Σικελικῶν κεράμια μυρία. κ. τ. λ. Μυριάμφορος Thucydidis est, 7. p. 500." Kuhn. Imo in Thuc. loco est μυριοφόρος, non μυριάμφορος. "Καὶ μυριαγωγὸς ναῦς, ait Cæl. Cæcagn. Commentatione sua de Re Nautica ad L. Gyrard., i. e. Decies mille ferens, et Decies mille agens navis. Quæ referens Brodæus Misc. 9, 21. 'Verba cujusdam,' ait, Cælium intelligens, additque. 'Hoc vero quid sit, non explicat. Ego vero id ad amphoras referendum censeo, non ad homines, ut docent plerique; qui enim fieri potest? Latini aliquando non amphoris, sed modiis navium capacitatem metriti sunt. Nos Galli Græcam consuetudinem imitatur, atque eorum magnitudinem doliis exprimimus.' Quod ad amphoras attinet, locus est Ciceronis in Epist. Lentuli L. 12. nec unicus, ut quidam doctissimus juvenis putat in suo Auctario Philologico. Sunt enim et alibi in hanc rem, et ap. Liv. 6. in fine: 'Lex a Q. Claudio Trib. Pl. lata, Ne quis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimam navem, quæ plusquam trecentarum amphorarum esset, haberet, id satius habitum ad fructus ex agris vectandos.' Jung. Rem conficit Schol. ad Thuc. locum, ubi μυριοφόρος ναῦς explicatur, μεγάλη, δυναμένη δέξασθαι μύριον φόρτον.]

[* Μυριαγωγέω, Decem millia veho. J. Poll. 4,

165. Μυριάκις, μυριάνδρος, μυριοφόρος, ὡς Θουκυδίδης, ὡς δὲ Δειναρχος, μυριαγωγούσα.]

[* Ὀχεταγωγός, ὁ, ἡ, Aquam deducens. J. Poll. 1, 221. Εἶτα φητοῦργοι, νεοῦντες, ἢ νεάζοντες, ἢ * νεοποιοῦντες, ὀχεταγωγοί, σκαλεῖς, ἀρόται, ἀγρόται, σπορεῖς, ἀμητῆρες, οἱ δὲ ἀμῶντες ποιητικώτερον. “Ὀχεταγωγοί, Elicum ductores, Aquilices, certo modo.” Kuhn.]

[* Ὀχεταγωγέω, Irrigo. J. Poll. 1, 224. Ἐρεῖς δὲ, ἀμπελον τεμεῖν, γυρῶσαι, ταφρεῦσαι, ἀμῆσαι, κλάσαι, κλαδεῦσαι, ἀρδεῖν, ὀχεταγωγεῖν, ἀνακαθῆναι τὴν ὑδρορρόην.]

[* Ὀχεταγωγία, ἡ, Aquæ ductus. “Plato de LL. 2, 844. Πλὴν αὐτῆς τῆς ὀχεταγωγίας.” Scott. App. ad Thes.]

[* Σειραγωγέυς, έως, ὁ, Catena, Funis, quo quis ducitur vel trahitur. J. Poll. 1, 216. Ἔστι δὲ ἱππικὰ ὄργανα, σειραγωγέυς, ῥυταγωγέυς. “Interpr. σείρα, ἄγωγέυς. Verum uti ῥυταγωγέυς notat Lorum, quo ducitur equus, ita σειραγωγέυς Catena est, ut ita dicam, ductoria.” Kuhn.]

[* Σκυμναγωγέω, i. q. ἐπιφέρω σκυμνούς. “Eustath. 1131, 41. (Οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες ἰστοροῦσι καὶ ὅτι λέων ἄρῃον οὐ σκυμναγωγεῖ. Διὸ Ζηνόδοτος οὐ παρεδέχετο τοὺς ἐνταῦθα στίχους, λέοντα μὲν αὐτὸς τὸν ἄρρενα νοῶν, λέγων δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν ἄρρενα· καὶ μὴν Ἀντίμαχος καὶ ἄλλοι σκυμναγωγεῖν ἰστοροῦσι καὶ τὸν ἄρρενα λέοντα.) Pseudo-Did. ad Il. P. 133. (ὡς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, ὧι ῥά τε νῆπι ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες ἐπιφερομένῳ τοὺς σκύμνους, * σημειώτεον δὲ, ὅτι καὶ οἱ ἄρρενες τῶν λεόντων σκυμναγωγούσιν.) Wakef. Mss. Scholia Ven. ad eund. loc.: Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου πλαυηθεῖς, φήσῃ καὶ τὸν ἄρρενα σκυμναγωγεῖν. — Φασὶ δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν λέοντα. “Heyn. Hom. 7, 311. 479. 8, 40.” Schæf. Mss.]

[* Σπονδαγωγός, ὁ, ἡ. Bekkeri Phrynichus: Σπονδαγωγοὶ κήρυκες· οἱ σπονδὰς φέροντες. I. q. σπονδοφόροι. Eiusdem Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Σπονδοφόροι· οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολέμοις.]

[* Φλεγμαγωγός, ὁ, ἡ, Pituitam subducens. Trall. 2. p. 184. Vide Castig.]

[* Φυγαγωγός, ὁ, ἡ, Captivi ductor. Polyæn. 8, 16, 6. Σκηπίων, δορυάλωτον λαβὼν ἐν Ἰβηρίᾳ πόλιν Φοίνισσαν, ὡς οἱ φυγαγωγοὶ παρθένον ἡγαγον κάλλους ὑπερφυῶς ἔχουσαν, τὸν πατέρα αὐτῆς ἀναζητήσας, ἐχαρίσατο αὐτῷ τὴν θυγατέρα.]

[* Φυταγωγέω. Etym. M. Πράμνειος οἶνος· πραῦμένης, ὁ πραῦνται τὸ μένος καὶ στέλλων, οἱ δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖς πρέμοις φυταγωγούμενόν φασιν.]

“A cum nominibus compositi exempla sunt hæc :

Ἀγήσανδρος vocatur Orcus, tanquam adducens homines ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας. Eodemque sensu Ἀγησίλαος vel Ἀγεσίλαος appellatur idem, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Etym. M. Ἀγεσίλαος· ἐπώνυμον τοῦ Αἰδίου. Καλλιμάχος· Φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσίλαῳ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων. Οὕτω Μεθόδιος. [“Metrum postulare videtur μεγάλῳ Ἀγελάῳ.” Sylb. Respicitur ad Lav. Palladis v. 129. Καὶ μόνος, εὔτε θάνῃ, πεπνύμενος ἐν νεκύεσσι Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλα· “Præter Etym. meminit et Hesych. Ἀγεσίλαος· ὁ Πλούτων. Ἀγήσανδρος· ὁ Αἰδης. (“Ἀγήσανδρος, Jacobs. Anth. 7, 176. ad Callim. 2, 12.” Schæf. Mss.) Lactantius de Falsa Relig. 1, 11. Ergo illud in vero est, quod regnum Orbis ita partiti sortitique sunt, ut Orientis imperium Jovi cederet; Plutoni, cui nomen Agesilao, pars occidentalis obtingeret. Athen. 99. Οἶδα δ’ ὅτι καὶ Σιμωνίδης πονο ποιητῆς * Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλιος τὸν Αἰδὸν Ἀγεσίλαον, Νικάνδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος * ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. (“Ἀγεσίλαος, Dux populorum,” Casaub. “Possis, Qui cogit populos, interpretari, ut ἄγειν idem atque συνάγειν intelligatur.” Schweigh.) Nicander ap. Eund. (683.) Σαύρην τ’, ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἠγεσίλαου. (“Ἀγεσίλαον misit Casaub. Vocalem Ionicam cum Salmasio retinuit Schw. Schneider. ad Nicandri Fragm. 299. De hoc versu multa diximus supra cccxlviii.) Vetus Epigramma ap. Gruter. p. mcxxx. ΜΗ ΜΟΥ ΕΝΥΒΡΙΣΗΣ ΑΓΝΟΝ ΤΑΦΟΝ Ω ΠΑΡΟΔΙΤΑ

ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ * ΕΠΑΓΕΣΙΜΗ ΠΕΡΣΕΦΟΝΑ ΤΕ ΚΟΡΑ ΔΑΜΑΤΕΡΟΣ ΑΜΑ ΠΑΡΕΡΠΩΝ ΕΙΠΩΝ ΑΡΑΤΕΙΩ ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ. Lege: Μή μου ἐνυβρίσης ἀγνὸν τάφον, ὃ παροδίτα, Μή σοι μηνίω πικρὸν ἐπ’ Ἀγεσίλα, Περσεφόνῃ τε κόρᾳ Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων Εἶπον Ἀρατείῳ, Γαίαν ἔχοις ἐλαφράν. At Scaliger, in Indice Inscriptt., commentitiam illam Epagesimam mirifica quadam ἀποθεώσει inter deas collocavit.” Bentr. “Cf. Valck. ad Herod. 462. Sed in Epigr. rectius cum T. H. legetur, Μή σοι μηνίση πικρὸν ἐπ’ Ἀγεσίλας, Περσεφόνῃ τε, κόρᾳ Δαμάτερος.” Blomfield. “Pulcerrime Pastor optimus, Jesus, Petro dicitur ὁ ἀρχιποίμην, 1 Petr. 5, 4. quam vocem rarissimam adhibet Hesych. observans, Cretenses τὸν ἀρχιποίμην, s. Pastorem ceteris præfectum, appellasse Ἀρχίλαν. Est autem Ἀρχίλας in dialecto Cretensi, qui vulgo diceretur Ἀρχίλαος, ut Ἀγησίλαος dicebatur et Ἀγησίλας. Hoc nomine velut appellativo utitur in Fragm. quodam Callim., cui Inferus Jupiter, s. Pluto, ad quem omnium animæ a Mercurio deduci censebantur, dicitur Ἀγησίλας.” Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 74.] Existimo autem Callimachum hoc epithetum s. cognomentum ex Æschylo esse mutuatum, quem eo usum testatur Athen. (l. c.) Est præterea Ἀγησίλαος, nomen proprium notissimum. [“Ἀγεσίλας, ad Callim. 1, 229. 2, 12. Ἀγεσίλαος, Jacobs. Anthol. 7, 176. 12, 339. Valck. ad Phœn. p. 550. Plurimum nocuit Spartæ, Valck. ad Herod. 225. Ἀγησίλαος, ad Diod. S. 1, 711. 716.” Schæf. Mss. Zonar. Ἀγεσίλαος· κύριον καὶ ἐπώνυμον τοῦ Αἰδίου, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς· ἄρχων γάρ ἐστι τῶν θανόντων. “Phavor. Ἀγεσίλαος· ὁ Πλούτων, ἐπώνυμον τοῦ Αἰδίου, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς, ἄρχων (l. ἄρχων) γάρ ἐστι τῶν θανόντων. Hesychium conjunxit, ut solet, cum Etymologo.” Albert. ad Hes. Imo e Zonaræ loco sua sumsit Phavor.] “Ἀγεσίλαος Hesychio est ὁ Πλούτων, fortasse quoniam “mortales εαυτῷ προσάγει.”

“Λαγέτης, ου, ὁ, Dux, Ductor populi. Eustath. (453.) Ἀγελεῖη Ἀθηνᾶ, οὐκοῦν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἄγη ἐλαύνειν εἶη ἂν, ἵνα μὴ δασυνθῇ οὕτως ἡ ἄρχουσα· εἴρηται δὲ μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τοῦ λαν ἄγειν, ληίτης γάρ ἐστιν, ἢ παρὰ τὸ λεῶν ἄγειν, ἥτοι λαδὼν, ὡς ἡγεμονική· ἀφ’ ἧς ἐννοίας καὶ τὸν στρατηγὸν λαγέταν ἢ ποιήσας ἔφη· ἐκείθεν δὲ καὶ τὰ κύρια ὁ Ἀγησίλαος, “καὶ ὁ Ὀμηρικὸς Ἀγέλαος.” [790. Τὸ δὲ λαδὼν ἄγων, τὸν παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ λαγέταν, ὃ ἐστι λαοῦ ἡγεμόνα, παρήγαγε.] “Hesych. Λαγέτης· ἡγεμὼν, ὄχλον συναγαγών.” [Pind. Pyth. 3, 151. Λαγέταν γὰρ τοὶ τύραννον δέρεται, Εἴ τιν’ ἀνθρώπων, ὁ μέγας Πότμος, Schol. Τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον Πλούτον καὶ τύραννον ἢ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολή, καὶ ὀργῇ, εἴπερ τινὰ ἄλλον, εὐδαίμονα. Λαγέταν γὰρ τύραννον· τὸν γὰρ Λαγέτην τύραννον ἔχει Πλούτων· Λαγέτας δὲ, ὁ Πλούτος, ἐπεὶ πάντας ἄγει τοὺς λαούς· ὑποτάσσονται γὰρ αὐτῷ πάντες.] 4, 190. τὰν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτα Αἰδῶ καὶ παισὶ, τιμάν· 10, 49. Παρ’ οἷς ποτὲ Περσεὺς Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ’ εἰσελθόν· Ol. 1, 144. Τέκε δὲ λαγέτας ἐξ Ἀρεταῖσι μεμαλότες υἱούς, ubi Schol. λαγέτας ἐξ, ἡγουν ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους. “Heyn. Hom. 5, 729.” Schæf. Mss.]

[* Ἀγησίπολις. “Personalia, aut propria, aut actum significantia, in diversos flexus exeunt, Ἀγησιπόλιδος, * Εὐπόλιδος, * Νικασιπόλιδος, φιλοπόλιδος Appian. de Reb. Syr. 598., cui contrarium est οἱ φιλοπόλεις Æschyl. S. c. Th. 178.” Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecl. nondum edita.]

Ἀγησίχορος, (ὁ,) ap. Pindar. Ductor chori, Ducens chorum vel auspicans, ut ἀγησίχορα προοίμια, eodem sensu et eadem compositionis forma, qua Stesichorus * ἀρχεσίμολπον appellavit Musam: [Eust. 1480. Καὶ Στησίχορος δὲ καλεῖ τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον, καὶ Πίνδαρος, ἀγησίχορα τὰ προοίμια. Respicitur Athen. 180. Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν, ἀρχεσίμολπον· Πίνδαρος δ’ ἀγησίχορα, τὰ προοίμια. Nempe in Pyth. 1, 6. Ἀγησίχῳρων ὑπόταν τῶν φρομῶν Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα, ubi Schol. Ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. Πύδα

ἀρχέχορον affert Heyn. ex Eurip. Troad. 151. "Ἀγε- A
σίχορος, Wolf. Prol. 264." Schæf. Mss.]

"Ἀγεσίφρων, Hesychio est τὰς ὀφρῦς ἐπαίρων,
" Qui supercilia tollit." ["L. ἀγεσόφρων." Is. Voss.
et sic Ruhnck. in Auct. Emendd. neque aliter postu-
lat verborum ordo.]

'Ἀγέστρατος, (ὁ, ἡ,) Dux exercitus, Minervæ epi-
thetum, Hesiod. Theog. (925.) Δεινὴν, ἐγρεκύνδοιμον,
ἀγέστρατον, ἀπρυτώνην. Fit ex ἄγω et στρατός. [Ubi
Allegor.: 'Ἀγέστρατος δὲ, καὶ 'Ἀγελεία λέγεται, διὰ
τὸ ἄγειν λαούς, καὶ διεξάγειν στρατόπεδα· τῇ γὰρ φρο-
νήσει, καὶ στρατόπεδα διΐθνεται, καὶ οἰκονομοῦνται οἰ-
κίαι, καὶ εὐνομοῦνται πόλεις ταῖς νομοθεσίαις. "Nonn.
Dionys. 13, 36. adjective: et alibi." Wakef. Mss.
"Kuster. Bibl. Chois. 96." Schæf. Mss.]

"Ἀγεστρατὸν, Hesychio κάλλυντρον, ἡγουν * κο-
"σμητήριον, Id quo aliquid pulcrius redditur et e-
"xornatur. Quamquam κάλλυντρον et Scopas pecu-
"liariter significat." ["L. *ἀγέσσαρον. Hinc Io, Πα-
λαῖον ὡς ἄγέσσαρον. Vide Σαρὸν. "Ἀγέσυρον. Vide
Laert. Pittaco. Vide quoque notata ad 'Ἀσυρή. Cy-
rillo 'Ἀγασυρτος· ἀκάθατος." Is. Voss. Zonaras:
'Ἀγασυρτος· ὁ ἀκάθατος.] "Ἀγασυρτον, in meo Lex.
"vet. ἀκάθατον, Immundum, Sordidum." ["Ἀγέ-
στρωτον: nam στρωτὸς, Stercus, Lat. Struntus, et
Teutonice Stront, i. q. στέργανος. ('Στεργανὸς, Fi-
mus, κόπρος, Hesych.' H. St. Albertius edidit στερ-
γάνος. Codex habet: Στεργάνος· κόπρων. 'Leg.
suspisor, κοπρῶν, Sterquilinium.' Schow. Cf. Σάργα-
νος et Τέραμνος.) Quodsi vulgata recta sit lectio,
potest formari a στέαρ. Vide Στάρτοι, et Στρατός." Is.
Voss. "Spanh. ad Callim. 455. legit, "Ἀγε, vel,
'Ἀγες σάρον. Idque rejiciendum non videtur. Infra
enim Σάρον Byzantii ait notare κάλλυντρον. Κάλ-
λυντρα autem explicat * κοσμητήρια. Præterea "Ἀγες
paulo superius pro ἄγε, φέρε (poetice) usurpari indi-
cavit. Quod hoc forte exemplo probat. Sensus
itaque est, Affer scopas, quod ex Ionis Argivis cita-
tur in Σάρον, ubi alia plura leges." Albert.]

["Ἀγέχορος, "Brunck. Aristoph. 1, 76." Schæf.
Mss.]

"Ἀγώννυμος Hesychio idem est cum φερώννυμος,
"Nomen cum re gerens, Recto nomine appellatus."
"Γώννυμος, Eidem est φερώννυμος." ["Forte utrum-
que pro ἐπώννυμος." Albert. in Auct. Emendd. "Pro
πώννυμος, quod pro ἐπώννυμος. Sic πιτίμια pro ἐπιτί-
μια, et similia." Salmas. "Pro ὠννυμος, ab ὠνυμα." G.
"Eadem glossa in Cyrilli Lex. Ms. et Suida, (et
Zonara, ubi Tittmann. 'Consentiunt Cyrillus meus
et Hesych.') Non incommoda videtur Salmasii sen-
tentia. Passim enim Γ, sive Π, et Γ permutarunt
Librarii; ut notum est, etiam in Sacris. Hinc Πώ-
νυμος, pro ἐπώννυμος, migrare facile potuit in Γώννυμος.
Supra tamen legitur: 'Ἀγώννυμος· φερώννυμος. Nisi
et illud ex ἐπώννυμος corruptum sit, ut α et ε, in initio
vocis, non raro ante π confuderunt. Sic ἐπευνώνιζειν
pro ἀπευνώνιζειν Luciano reddidit T. H. ad Nigrin. p.
62. ut ἐπὶ et ἀπὸ sæpissime confunduntur in hoc
Lex." Albert. in nota ad v. Γώννυμος.]

¶ Ἀγέομαι, οὔμαι, unde ἀγεόμενος ap. Herod.,
pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur. ["Ad Herod. D
200." Schæf. Mss.]

"Ἀγῆμα, atos, τὸ, Agmen elephantorum, equorum
et peditum, quod regem anteibat, Hesych., Suid.
sed pro ἵππων apud utrumque melius legeretur for-
tasse ἱππέων, Equitum. Ælius Dionysius ap. Eust.
ἄγῆμα exp. Cohortem e selectis equitibus et gravis
armaturæ militibus. Plut. in Eumene, Τοὺς ἐρρώμε-
νεσάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγῆμα συντάξας. E
quo loco possunt emendari eo modo quo dixi exem-
plaria Hesychii et Suidæ, reponendo ἱππέων pro ἵπ-
πων: nam ἵππος quidem fœminino genere Equitatum
significat, at ἵπποι in plurali, minime, quod sciam.
Sed et quod dicit Plut., ἐρρώμενεσάτους ἱππεῖς con-
venit cum eo quod est ap. Suid. Plut. ibidem, 'Ἐπὶ δὲ
τούτοις ἄγῆμα τρίτον οἱ λογάδες τῶν Μακεδόνων.
Xenoph. Laced. Polit. Λαβὼν τὸ ἄγῆμα τῆς πρώτης
μοίρας ὁ βασιλεὺς. Polyb. quoque 5. ἄγῆμα regibus
tribuit, scribens, Εὐρύλοχος μὲν γὰρ ὁ Μάγνης ἡγεῖτο
σχεδὸν ἀνδρῶν τρισχιλίων, τοῦ καλουμένου παρὰ τοῖς
βασιλεῦσιν ἀγῆματος. Athen. etiam elephantorum

ἄγῆμα dicit, 12. Eustath., 'Ἰστορεῖται γὰρ πον ὥσπερ
ἄγῆμα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ
ἄγῆμα ἐλεφάντων. Ceterum quin ab ἄγομαι pro ἄγομαι,
ductum sit ἄγῆμα, vel potius ab ἀγέομαι pro ἄγομαι,
ut πέσῃμα formatur a πεσῶ pro πίπτω, minime dubi-
tandum puto; licet Eustath. tradat ἄγῆμα dictum quasi
ἀγῆτον, Admirabile, ab ἀγῶ, ἀγίσω: [vide infra.]

["Ἀγῆμα, Agmen. Est vocabulum Doricum,
atque adeo Macedonicum pro ἡγῆμα. Hesych. et
Suid.: "Ἀγῆμα· τὸ προῖον τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλε-
φάντων καὶ ἵππων (l. cum Nostro, ἱππέων, ut patet e
seq. v. πεζῶν) καὶ πεζῶν. Οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μα-
κεδονικῆς συντάξεως, κραταῖον ὅπλις καὶ σμάρτων
εὐεξία. Eust. ad Od. A. p. 1399, 62. Ἀῖλιος δὲ
Διονύσιος φησιν, ἄγῆμα παρὰ Μακεδόσι, τάγμα ἀπό-
λεκτον ἱππέων καὶ ὀπλιτῶν· τοῦτο δὲ ἴσως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ
ἄγειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγῆτον εἶναι. Legitur Ageina
etiam ap. Curt. et Liv. (Curt. 4, 13. In dextro cornu
locati sunt equites, quos agema appellant, ubi v.
Interpr. et Freinsh. in Indice.) In Xenophonte
occurrit tantum in rebus Lacedæmoniorum. Fr.
Portus intelligit Manum militum, quæ cum impera-
tore præcedit. A. 2, 9. Στρέψαντες τὸ ἄγῆμα ἐπὶ
κέρας, ἐξελίττονσι: 13, 6. Λαβὼν τὸ ἄγῆμα τῆς πρώ-
της μοίρας ὁ βασιλεὺς, ἄγει συνστρέψας." Lex. Xenoph.
"Agema Macedonicum, distinguitur a cetratis in
exercitu Philippi, 5, 25, 1. a cetratis pariter et a
phalange diserte distinguitur in exercitu Ptolemæi
Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus con-
stabat, 5, 65, 1. sqq. 84, 4. validissimum habebatur
equitum corpus, 31, 3, 8." Ind. Hist. et Geogr. Polyb.
Vide Leopard. Emendd. 1, 23. Eustath. 1236. Ζη-
τητέον δὲ εἰ καὶ ἡ στρατιωτικὴ λέξις τὸ ἄγῆμα, οἶον, ἱπ-
πέων ἄγῆμα, ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγω γίνεται, πρὸς ἀναλό-
γιαν τοῦ πέσῃμα: 1877. Περιφέρεται οὖν καὶ αὐτὴ οὐ-
δὲν ἦττον ἢ περ αἱ θεωρικαὶ ξυνορίδες τῶν ἐλεφάντων,
καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἀγῆματα τῶν αὐτῶν ἱστορεῖται
γὰρ πον ὥσπερ ἄγῆμα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλο-
φόρων, οὕτω καὶ ἄγῆμα ἐλεφάντων· τακτικὴ δὲ λέξις τὸ
ἄγῆμα· ἴσως μὲν, παρὰ τὸ ἄγειν γεγονῆναι, ἴσως δὲ,
C παρὰ τὸ ἀγῶ ἄγῆμα, διὰ τὸ ἐκπληττεῖν καὶ θανμάζεσθαι.

Etym. M. "Ἀγῆμα· τὸ προῖον τοῦ βασιλέως τάγμα, οἱ
δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. Zonar.
"Ἀγῆμα· τὸ προῖον (l. προῖον) τοῦ βασιλέως τάγμα,
ubi Cod. K. præbet "Ἀγαμον. Bekkeri Synag. Λεξ.
χρησ.: "Ἀγῆμα· τὸ προῖον τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάν-
των, καὶ ἵππων, (l. cum Nostro, ἱππέων,) καὶ πεζῶν,
οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. Polyb.
ap. Athen. 194. Οἷς ἐπηκολούθει τὸ καλούμενον ἄγῆ-
μα, κράτιστον εἶναι δοκοῦν σύστημα τῶν ἱππέων, περὶ
χιλίων. Glossæ: "Ἀγῆμα· Vehementia, Stupor.
Vide Toup. Emendd. 4, 211. "Ad Diod. S. 2, 204.
338. Casaub. ad Athen. 107." Schæf. Mss. "Po-
lyæn. 344." Wakef. Mss.]

'Ἀγῆτηρ, ἦρος, ὁ, Vector. 'Ἀγῆτηρ dicitur Pars
colli quæ est inter πρηστήρας et φάρυγγα, a vehendo,
ut quidam putant. Vide J. Poll. [2, 134. ubi hodie
rectius legitur ἀγκτήρ. Vide notata ibi. Vide et uos
in 'Ἀγκτήρ.]

["Ἀγός, ὁ, ἡ, Dux. Apollon. Lex. 'Ἀγός· ἡγε-
μῶν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. Il. Γ. 231.
ἀμφὶ δὲ μιν Κρητῶν ἄγοι ἡγερέθονται, ubi Pseudo-
Did. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους: (Eust. 409.
'Ἀγούς ἐνταῦθα τοὺς ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὺς λέγει.)
Δ. 265. Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἄγος, ἄντιον
ἡῦδα, ubi Idem, ἡγεμῶν, παρὰ τὸ ἄγω, ῥῆμα: 519.
βάλε δὲ Θρηκῶν ἄγος ἀνδρῶν Πείροος Ἰμβρασιδῆς, ubi
Idem, ἡγεμῶν. Hesych. 'Ἀγός· ἡγεμῶν, ἀπὸ τοῦ
ἄγειν τὰ πλήθη, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτῶν, οἰοεὶ ἀγωγός.
Καὶ ἐν Πέρῃ (ἡ) ἱέρεια Ἀρτέμιδος. "Ἀγον· ἐν Πέρῃ
τὴν ἱέρειαν οὕτως καλοῦσιν. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.:
'Ἀγός· ἡγεμῶν, βασιλεὺς, καὶ ἐν Πέρῃ ἡ ἱέρεια τῆς
'Ἀρτέμιδος: Synag. Λεξ. χρησ., 'Ἀγός· ἡγεμῶν.
*"Ἀγός· ὁ Ζεὺς παρὰ Κυζικηνόις. Etym. M. 'Ἀγός·
ἡγεμῶν, παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. "Ἀμφὶ
δὲ μιν Κρητῶν ἄγοι ἡγερέθοντο, (ex Il. l. c.) Ἀρχός
ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄγος, οὕτω καὶ ἀρχω ἀρχός, ὁ ἡγεμῶν,
παρὰ τὸ ἀρχεῖν. Etym. G. 'Ἀγοὶ Κρητῶν· οἱ ἡγεμόνες
τῶν Κρητῶν, ἄγος δὲ εἰρηται παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑπο-
τεταγμένους. Suid. "Ἀγος· μίasma, ἢ ἀγκών.—
'Ἀγός δὲ, οἰονότως, ὁ ἡγεμῶν. Hesych. 'Ἀγοί· ἡγε-

μόνες. "Αγος κλάσμα, τραῦμα, ἀρχηγός. 'Αγός ἀσπιστῶν" ἡγεμῶν τῶν ὀπλιτῶν. "Est ex Il. Π. 490. ("Ὡς ὑπὸ Πατρόκλη Λυκίων ἀγός ἀσπιστῶν Κτεινόμενος μενέαινε.) Non inepta est Pergeri emendatio, (in fine, e superiore glossa, vocem ἀρχηγός addentis.) Phavor. etiam in v. "Αγος omisit ἀρχηγός. Et tamen stare poterit, si respiciamus 'Αγός, ὀξύτως, quod et supra. Accentuum enim rationem sæpe non habet Hesych., dum varias unius vocis signiff. exhibet. Vide 'Αγός. Cf. Phavor. Et in eo acquiesco. Posset alioquin legi, 'Αγός ἀρχηγός, quod exemplo probet, 'Αγός ἀσπιστῶν. D. Heins. ἀρχηγός ante ἡγεμῶν ponit: ut ex autographo liquet, silente Verweio." Albert. Hesych. *'Αφεςτής ἀγαθός. "Puto, 'Αφεςτήρ ἄγος. (Ita in marg. Hesych.): Lego, 'Αφεςτήρ ἄγος. Nam ἄγος idem ac ἄρχων, Magistratus. Vide Plut. Quæst. Gr. 292." Toup. Emendd. 4, 328. Saltem scribendum esset ἄγός. Cf. Olear. Soping. et Albert. Hesych.: Βάγος κλάσμα ἄρτου, μάζης, καὶ βασιλεὺς, καὶ στρατιώτης. Λάκωνες. Æschyl. Suppl. 255. 'Εγὼ δὲ πρὸς σε πότερον ὡς ἔτην λέγω, "Ἡ * τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἄγον; 911. 'Ὡς πόλεως ἄγοι, Πρόμοι, δάμναμαι. Vide Hermann. ad Orph. Argon. 869. Teste Abresch. ap. Albert. ad Hes. v. 'Αγοί, sæpe legitur in Pindaro, sed in Heynii Indice non invenimus. Extat in Nem. 1, 77. Ταχὺ δὲ Καδμείων ἄγοι χαλ-Κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον. Glossæ: 'Αγοί Ductores, Duces. "Heyn. Hom. 4, 379. 8, 390. Gesner. Ind. Orph. (sed cf. Hermann. in textu.) Valck. Diatr. 94. Dawes. Misc. 245. ad Il. Ψ. 160. (παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.)" Schæf. Mss. Diodor. Epigr. 6. "Ab 'Αγω, duco, derivatum proximum 'Αγός ap. Hom. occurrit, Ducem significans Il. Δ. 265. et alibi sæpius. Quando autem Hesych. in v. notat, sacerdotem feminam Dianæ ap. Pergenses sic dictam, nihil tamen aliud notat nisi Ducem. Sacerdos nempe ista princeps in Urbe illa fuit Mulier; ideo 'Αγός, Dux, dicebatur. Ap. eund. Hesych. alia extat Glossa. 'Αγόρ ἀερός Κύπριοι. Cypriis Aquila 'Αγὸρ vocabatur. Cur autem? quod eam Jupiter ceterarum avium Regem constitueret. V. Horat. Od. 4, 4, 4. Cyprii autem, æque atque Eretrienses, Tarentini, Lacedæmonii, literam asperam ρ ponebant, ubi ceteris Græcis litera lenis s placebat. Superest a Boëthio in opere de Musica custoditum Laconicum SCtum ad istam rationem scriptum; et suppedabit in eamd. rem unicum Hesychii Lexicon exemplorum affatim: inter cetera hoc quoque Βουάγορ ἀγελάρης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 435.]

[* Κοσμαγός, ὁ. "Ex Auctore Fragmenti, quod nuper offendi in Cod. Ms., hæc ascribam, alibi daturus integrum: 'Εκ μὲν γὰρ ἀρχῆς πάντα γεγέννηται, ὡς τὰ ἱερά φασι Λόγια καὶ οὐχ ἕτερον ἀφ' ἑτέρου, ὡς τὰ Πορφυρίου καὶ 'Ιαμβλίχου ληροῦσι περὶ τῶν προόδων συντάγματα ἀποπεμπέσθωσαν δὲ ἡμῖν καὶ αἱ τοῦ Πρόκλου περιπτολογίαὶ περὶ τῶν * ἀπογεννήσεων καὶ μήτε τὸν πατρικὸν βυθὸν παραδεξώμεθα τὰς ὕγγας ἀπογεννῶντα, μήτε ταύτας ἀποικτούσας τὰς * τελετάρχας, (an sana sunt hæc, de quibus vir doctissimus altum silet? Nobis quidem τὰς τελετάρχας vox nihili videtur. F. I. τελεταρχίας. Zonar. Τελεταρχία ἡ τῶν τελετῶν, ἢ τῶν τελουμένων ἀρχουσα. 'Κ. * τελαρχία. Dionys. Areop. de Cæl. Hier. 1, 3, 3, 2. Tittmann.) μὴτ' ἐκείνους τοὺς συνοχεῖς, cf. Procli Theol. Plat. 212. 213. 218. 222. 252., κρυπτέσθωσαν δὲ καὶ οἱ κοσμαγοί, si sana vox, addenda est Lexicis, καὶ ἡ * πολυμετρὴς, f. πολυμερὴς, 'Εκάτη καὶ ὁ ἅπαξ καὶ δις ἐκατέρωθι καὶ αἱ πολλὰ τῶν ὄντων πηγαί. τί γὰρ δεῖ τὸ ἅπαξ παρὰ τῆς πρώτης γεννηθὲν τελειότατον ἀπογενναῖσθαι αὐθις παρὰ τῶν ἐφεξῆς;" Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 171. "Κοσμαγός, Synes. Hymn. 3, 271. (Σὲ μὲν κοσμαγοί * Ὀμματολαμπεῖς Νόες ἀστέριοι ὕμνοισι μάκαρ, Οὐς περὶ κλεινὸν Σῶμα χορεύει.)" Boissonad. Mss.]

[* Πρωτάγος, ὁ. "Πρωτάγοι, Primum agmen. K. A. 2, 2, 8. Cod. Par. et marg. Steph. habent, Τοὺς πρωτάγους ἄγων, pro, Τοὺς πρώτους ἔχων." Lex. Xenoph. "Πρωτάγος, Schneider. ad Xenoph. K. A.

98." Schæf. Mss.]

[* Τέναγος τὴν ἱερὰν ὀργάδα τοῦ θεοῦ, Bekkeri Δεξ. ῥητορ. Sed hoc forte pertinet ad "Αγος.]

"Ακτωρ, opus, ὁ, Ductor. Hesychio ὁ ἀγωγὺς, "ἱμάς, σχοινίον, Lorum, aut, Funis, quo ducimus "aliquid. Est et nomen proprium." [Æsch. Eum. 402. 'Αχαιῶν ἄκτορες τε καὶ πρόμοι: Pers. 554=560. Τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὐ Πω τότ' ἀβλαβὴς ἐπὶ τὸν Τόξαρχος πολήταις, Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ; (Schol. A. ὁ φίλος ἄκτωρ καὶ βασιλεὺς τοῖς Σουσίδαις. "Rectius explicuisset, ἄκτωρ φίλος τοῖς Σ. Blomfield. Schol. B.: "Ακτωρ ἡγεμῶν:) Sept. c. Th. 561=551. "Ακτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. Apollon. R. 1, 69. Καὶ μὴν "Ακτωρ νῆα Μενότιον ἐξ Ὀπθέντος Ὀρσεν, ἀριστήσσει σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. Etym. M. "Ακτωρ ὃς ἦν πατὴρ Μενoitίου. "Αγω βαρύτονον, ἐξ οὐ ἀγάγω, καὶ, Ἐπὶ ἀγάγωμι πόλιν, εἰς μί, (v. nos supra 799. b.) "Αγω, ὁ παρακείμενος, ἦκται, ἄκτωρ, ὁ διακομίζων, ἡ γενικὴ ἄκτορος, καὶ ἀνατρέχει εἰς εὐθείαν. "Ἔστι δὲ καὶ προσσηγορικόν, καὶ κύριον ὁ φασὶ τινες ἀπὸ τοῦ ἄγω, τοῦ κλῶ, ἀφ' οὗ, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, (Il. Δ. 214.) "Αγω οὖν ἦκται, ἄκτωρ. Φασὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἀκτορος Ἀζέα, πρὸς τὸν Γλαῦκον τοῦ Σισύφου, ("verius fortasse τὸν Σισύφου, vel, geminato articulo, τὸν τοῦ Σ.") Sylb.) διαγωνιζόμενον Ὀλύμπια, κατεάξει αὐτοῦ τὸ ἄρμα, καὶ ἐπὶ τῇ πράξει ὀνομάσαι τὸν υἱόν. Μεθόδιος. "Τῶν μεγάλων * ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν. Advocat hunc pentametrum capite truncatum Etym. 375. ubi ἔρκτωρ explicat ὁ πρακτικός, et ab ἔρξω eodem modo deducit ἔρκτωρ, ut ab ἄξω ἄκτωρ, ab ἔξω ἔκτωρ. Nam sic Etym. leviter corrigi debebit. Possem, si hic locus esset, ostendere, formam ὡρ de agente aliquo antiquitus valde frequentatam fuisse, cum contra rarius in senioribus scriptoribus occurrat. Mansit ea tamen, ut alia Græcorum antiquissima, Latinis communior. Pertinent huc, præter jam adducta, κοσμήτωρ, πράκτωρ, * βασιλευτέρωρ, (de hoc postremo vir doctus egerat ad Gr. iv. p. 55.) cum similibus multis. "Ακτωρ extat ap. Æsch. Eum. 402. ubi v. Interpr. et reponendum forte est in Hom. Hymn. 6(=7,) 55. ubi nunc legitur διὲ κᾶτωρ, (Θάρσει, διὲ * κᾶτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,) ut scribatur δι' ἄκτωρ, aut e Cod. Mosc. ap. D. R. Epist. Crit. 60. exsculpendum δι' ἐλατήρ, quod me docuit egregius noster Wolf. et omnino magis placet de Gubernatore navis. Nam forma solennis est ἐλαύνειν νῆα, ut in Odys. sæpe. (Vide Nostrum in Ἐλατήρ et Ἐλάτης. Δι' ἄκτωρ edidit Matthiæ. Hermann.:—Cod. Mosc. δι' ἐκάτωρ. Paris. A. δι' ἐκάτωρ. Edd. Flor. Aldd. Ceph. διὲ κᾶτωρ. Nulla harum Edd. πάτωρ habet, quæ cujusdam conjectura est. Alii legunt κράτωρ. Ilgenius, δι' ἄκτωρ, quod nomen de belli duce usurpavit Æsch. Pers. 555. Eum. 396. Nam quis afferat Sept. ad Th. 557=561. ubi "Ακτωρ nomen proprium est? Ab hymni scriptore ἄκτωρ hic positum esse eo magis dubito, quod id nomen de domino navis, non de gubernatore, intelligendum fuisset. Atqui, ut hic rem narrat, diversi sunt ἀρχὸς et κυβερνήτης. De Wolfii conjectura, quæ nobis maxime arridet, Hermann. silet. Ruhkenii verba sunt hæc:—Κᾶτωρ legitur in Mss. Regiis et Ed. pr., quod recentiores in κράτωρ mutarunt. Cod. Mosc. habet, δι' ἐκάτωρ, e quo alius, ut spero, veram lectionem aliquando extundet. Martin. Var. Lect. 4, 3. κᾶτωρ, monstrum vocis, a κάξω repetens, explicat Gubernatorem. Sed hic κᾶτωρ νηὸς æque ridiculus est, ac Cator formularum, quem ille Ciceroni de Orat. 1, 55. obtrudebat.) In Antimachi versu Etym. M. Ms. Batav., notante Valck. ad Phæn. p. 607., præbet οἱ τῶν, unde ab Eodem restituitur integrum caput, "Ὅσοι σὼν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν. An alia auctoritate poetæ ἔρκτωρ hodie possit muniri, equidem nescio. Versum probabiliter e Lyde petitum esse, opinatur Valck. l. c." Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. 83. "Ακτωρ, Brunck. ad Pers. 555." Schæf. Mss.]

"Ακτορίδης, et Ακτορίων, patronymica sunt ab "Ακτωρ, i. e. Filius s. Nepos Actoris, Qui ab Actore "ortum ducit." [Hesych. Ακτορίωνε "Ακτορος παῖδε. "L. Ακτορίωνες "Ακτορος παῖδες." Brunck. "Ita

quidem Phavor. at malim Ἀκτορίωνε, ut Il. A. 749. ubi Schol. Ἀκτορος παῖδες, Κτέατος ἐὺρυτος. Cf. Il. Ψ. 368. Παῖδε vero, ut Ἀκτορίωνε, est dualis

num." Albert. Codex exhibet: Ἀκτορίωνε. Ἀκτορες παῖδε. Vide Eustath. 882.: et 1321. Ἀκτορίωνες δὲ, παῖδες Ἀκτορος, Κτέατος καὶ Εὐρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοὶ, ῥηθέντες πον καὶ Μολιόνες παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, * Μολιονίδαι.]

[* Ἀγδην, Raptim. Lucian. 2, 335. Εἴτ' εὐθὺς ἐν-τυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρήτοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν Ἀγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὠσιώθησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγεννημένοι. "Ἀγδην, τάκτικος (sic.) vox Cretensis, de qua v. Interpr. xii. Tabb." J. B. "Ἀγδην, Obtorto collo, Par les epaules." F. G.]

[* Ἀκτὸς, Lex. Herod. 175. (Περιφόρητα ἀκτά.) Heyn. Hom. 6, 229.] Schæf. Mss.]

[* Βοαγίδης, Herculis cognomen. Etym. M. Βοατίδας· ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τοὺς βόας τοῦ Γηρύνου ἄγων τῷ Διὶ. "Convenientius Βοαγίδας, nempe παρὰ τὸ βόας ἄγειν, Boum abactor." Sylb. Et sic ordo verborum postulat; nam sequitur: Βοάγρια· τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευόμενα λάφυρα. Respicitur ad Lycophr. 652. Τοῦ στερφοπέλου * Σκαπανέως Βοαγίδα, ubi Schol. Βοαγίδα· ὅτι τὰς βόας τοῦ Γηρύνου ἤγεν ἐξ Ἐρυθείας, τῆς περὶ τὸν Ὀκεανὸν νήσου." Lobeck. Ajac. p. 367. Heyn. Hom. 6, 516." Schæf. Mss.]

[* Ἀγέλαος, nomen proprium ap. Hom. Il. Θ. 257. A. 302. Od. X. 131. 247. ubi al. Ἀγέλεως, 327. Υ. 321. X. 212. 241. Vide nos supra 643. d. Vide et Eustath. supra 1036. c. citatum.]

¶ Ἀγινέω, poeticum pro ἄγω, a quo fit ἄγνῳ, ut οἰχῶ ex οἶχω, deinde per pleonasmum literæ ι, ἄγινω. Eust. [ad Od. K. 104. p. 1650. vide Καταγινέω:] "Ἔστι δὲ ἀγινεῖν, κυρίως μὲν τὸ ἄγειν, ἐκ τῆς τοῦ ἄγω παραγωγῆς, νῦν δὲ τὸ καταφέρειν. [Τὸ δὲ ἀγινεῖν παράγωγον ὃν τοῦ ἄγειν, σεσημείωται τοῖς παλαιοῖς, ὡς αἰεὶ ἐκτείνει τὴν γι συλλαβὴν· οἶον, Ἐκαστος μῆλον ἀγινεῖ· καὶ, Πάροισιν ἀγινεσκον, (Od. P. 294. τὸν δὲ πάροισιν ἀγινεσκον νέοι ἄνδρες Αἴγας ἐπ' ἀγοπέρας) καὶ, Ἥγινον ἀνὰ ἄστυ, (Il. Σ. 492. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαίδων ὑπὸ λιμπομενάων Ἥγινον ἀνὰ ἄστυ)· ἐνθα ἡ γι συλλαβὴ μετὰ τῆς ὀπισθεν αὐτῆς ἀπαρτιζοῦσα σπονδεῖον, τὰς ἐφεξῆς τέσσαρας προκοιλίου στίχου λόγῳ, * δακτυλικῶς ποδίζει.] Affero, Apporto, Adveho. Od. Ξ. (105.) Τῶν αἰεὶ σφιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ, [Pseudo-Did. ἄγει, κομίζει, Eust. 1753. Τὸ δὲ ἀγινεῖ, ἀχρεῖον μὲν εἰς * πεζογραφίαν, ἐκτείνει δὲ τὴν παραλήγουσαν. Et Il. Ω. (784.) Ἐν-νῆμαρ μὲν τοίγε ἀγινεον ἄσπετον ὕλην, [ubi Pseudo-Did. ἤγον. Eust. 1376. Καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀγινέμεν ὕλην, ὃ ἔστιν ἄγειν, φέρειν, μετακομίζειν, δηλοῦται ὡς καὶ τὸ ὕλην ἄξμεν, τὸ ἀγαγεῖν μᾶλλον δηλοῖ, οὐ μὴν τὸ κλάσαι· πάντως γὰρ ἀγινεῖν, μόνον τὸ ἄγειν, οὐ μὴν καὶ τὸ κλᾶν. Hesych. Ἀγινεον (Cod. Ἀγινεός) ἤγον, τὸ ἐπὶ νῶϊν ἄγειν, καὶ ἐν ναυσὶ κυρίως. "Ex Il. Ω. 784. In seqq. τὸ Ἀγινεῖν supplendum, aut forte retrahendum e superioribus. Cetera cf. Horrei Obs. Crit. 216." Albert. Od. Υ. 213. Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς ἔδμεναι, ubi Pseudo-Did. ἄγειν, κομίζειν.] Et Od. X. 198. ἡνίκ' ἀγινεῖς Αἴγας μνηστῆρεςσι δόμον κάτα, ubi Eust. (1924.) pro futuro ἄξεις poni tradit, vel pro ἀγάγης. [Il. Σ. I. c. Νύμφας—Ἥγινον. Eust. 1157. Εἰ μὲν γὰρ λαοῦ ἀγορὰ ἢ λαοφόρος νοηθεῖ, συμπληροῖ ὁ λόγος τὴν τοῦ γάμου ἐκφρασιν κατασταθεὶς εἰς τοὺς θεατὰς λαοὺς τῆς * νυμφαγωγίας, ἣν δηλοῖ * διαλελυμένως τὸ, νύμφας ἀγινεῖν. Apollon. Lex.: Ἀγινεον· ἤγον, καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. "L. ἀγινεον, ut est Il. Ω. (I. c.) pro ἀγινεῖν f. I. ἀγινεῖ, (et pro ἄγειν, ἄγει:) nam ἀγινεῖν nusquam in Homero." Villos. Apollon. Lex.: Ἥγινον· ἤγον. Ἥγινον κατὰ ἄστυ. "Il. Σ. 493. ubi legitur ἀνὰ pro κατά." Idem. "Verborum productorum exempla Homeri opera suppeditant hæc fere: Od. B. 323. ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν: Il. Ψ. 492. ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν. Nam Il. Σ. 493. ἡγινεον ἀνὰ ἄστυ, Od. K. 204. ἡρίθμεν, ἄρχον, scri-

bendum statuo: certe hæc ita eloquenda esse, et mensura verbi ἀγινέω, cuius ι in epicis constanter producitur, et correptio ante θμ, quæ in heroico versu antiquo haud toleranda erit, evincunt. Veteres de eorum lectione ipsos ambigue iudicasse, auctor est Eust. ad h. l. p. 1655." Spitzner. de Versu Gr. Heroico p. 62. Suidas: Ἀγινεον· ἔφερον, ἀγινῶ γάρ, ὃ ἐνεστώς. Etym. M. Ἀγινῶ· ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ φέρω, γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ ν· πέφυκε γὰρ πλεονάζειν τὸ ν ἐν τοῖς ῥήμασι· καὶ εἰ μὲν εὐρεθῇ φωνῆεν ἁλλεπάλληλον, φυλάττεται ἢ βαρεῖα τάσις· οἶον, θύω, θύνω, δύω, δύνω· ἐπὰν δὲ μὴ εὐρεθῇ ἁλλεπάλληλον φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον πρὸ τοῦ ν, περισπᾶται· οἶον, ἴκω, ἰκῶ, οἶχω, οἶκῶ· οὕτως ἄγω ἀγινῶ, καὶ ἀγινῶ, πλεονασμῷ τοῦ ι· ἢ ἐκ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκπλήτομαι. Τὸ ι μακρόν. Περί δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ, φησὶν Ἀρατος, Phænom. 23. ("Quo in loco neutralem significationem habet, ut passim ap. Nostrium aliosque dινεύω." Brunck. ad Apollon. R. 1, 613.) Adde 38. Ἐλίκη γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ εἰν ἀλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν, Naves dirigere, Schol. ἤγουν στρέφειν: 111. Καὶ βίον οὐπὼ νῆες ἀπόπροθεν ἡγίνεσκον, ubi vertitur, Victum ducebant: 356. τὸ δὲ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ Κῆτος: 792. Εἰ δ' αὐτὼς ὀρθῇ καὶ τέτρατον ἡμαρ ἀγινῶ. Est v. 788. Εἰ δέ κ' ἐπ' ἀμφοτέρων κεράων τρίτον ἡμαρ ἄγουσα. Etym. G. Ἀγινεῖν ἀπαρέμψατον, ὃ σημαίνει τὸ ἄγειν, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι μακροῦ γίνεται ἀγινεῖν. Ἀγινεον· ἔφερον. Zonar. Ἀγινεῖ· ἀντὶ τοῦ φέρει. Ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ φέρω, γίνεται, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, ἄγω ἀγινῶ καὶ ἀγινῶ· τὸ δὲ ν πέφυκε πλεονάζειν. Hesych. Ἀγινεῖν· ἄγειν ἐν νηὶ. "Est quasi ἀγινεῖν, quod series posceret, (in Cod. est Ἀγινεον pro Ἀγινεῖν.) Respexit forte illud Arati (I. c.) ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν." Albert. Imo aliud ἄγειν ἐν νηὶ, Vehere in navi; aliud νῆας ἀγινεῖν, Dirigere naves. "Cogita Manethonem Ionice loqui, unde σφαίρης pro σφαίρας 2, 29.: inde sæpius, saltem rectius, etiam Ἑρμείης, quam Ἑρμείας. Sic Τιτήν. Idem mox dicit v. 63. τάπερ αὐτὸς ἀτερεῖς αἰὲν ἀγινεῖ Οὐρανὸς ἐν στροφάλλιγγι περὶ χθόνα διὰν ἐλίσσων. Nam ἀγινεῖ est Ἰωνικώτερον, quam ἀγίνει." Dorv. ad Char. 261=103. Ἀγινῶ, nostra saltem sententia, est verbum nihili. Vide Nostrium infra. "Brunck. ad Apollon. R. p. 28. Wessel. Diss. Herod. 115. ad Herod. 104. 245. 246. Valck. Animadv. ad Ammon. 132. (Gloss. Philox.: Aginare. Στρατεύεσθαι. Aginat. Στρατεύει. Ingeniosa est et docta Scaligeri ad Fest. emendatio; vera, quam libri sui oræ alleverat, στραγγεῦσθαι et στραγγεύει. Aginare est Gr. ἀγινεῖν, Circa eundem locum versari, et in se veluti revolvī. Agina est Foramen, in quo trutina se vertit. Vide Festum. Gloss. Lat. Ms. Aginat. Fugat.) Ernest. ad Hymn. p. 6.: in Apoll. p. 57. Ilgen. ibid. Ruhnke. Ep. Cr. 10. Lennep. ad Phal. 45. ad Il. Σ. 493. ad Callim. 1. p. 47. 59. Ἀγινῶ, Dorv. (I. c.) ad Callim. 1. p. 59." Schæf. Mss.] "Ἀγινεσκον, Ionice "pro ἡγινεον, detracto augmento et inserto σκ, ut "τύπτεσκον pro ἐτυπτον: nisi malis esse ab ἀγινεσκω." ["Hippodamus Pythag. de Rep. ap. Stob. 249. Ἐσεῖται δὲ τοῦτο, αἶκα τὰ πάθια τὰς ψυχὰς παθεῖν τῶν νέων, καὶ ἐς τὸ μέτριον ἀγινῆται, τοῖς ἀδέσσι τε καὶ λυπαροῖς." Valck. Mss. Herod. 7, 33. "Ὅς καὶ ἐς τοῦ Πρωτεσίλω τὸ ἶδον ἐς Ἐλαιούντα ἀγινεόμενος γυναικας, ἀθέμιστα ἔρδεσκε. In Schweigh. Ed. vertitur Ductus mulieribus. H. Steph. Recens. Vocc. Herod. ἀγινεόμενος h. l. passivum activa censet significatione, sed melius fortasse intellexeris in sensu medio: ἀγινεόμενος, Qui mulieres in templum adducendas curavit. Ἀγινέω ἀγώγιμα, Affero merces, Arrian. Ind. 8, 9. et 41, 7.: et 32, 7. "Ἐνθεν τὰ κιννάμωμά τε καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἐς Ἀσσυρίους ἀγινεέσθαι, I. ἀγινεέσθαι.]

Ἀπαγινέω, i. q. simplex ἀγινέω, ut ἀπαγινεῖν φορτία apud Herod. (1, 1.) Apud Eund. autem ἀπαγινεῖν ἀργύριον, vel φόρον, (3, 89. 94. bis.) Pendere tributum, habente præpositione ἀπὸ· eandem vim, quam habet in ἀποφέρειν, cum eidem nomini jungitur. [Vide et 3, 92. Sic ἀπαγωγὴ φόρου ap. Eund. occurrit, pro Tributi pensio. Vide Ἀπαγωγή. "Wessel.

ad Herod. 245. 246. ad Callim. 1, 59." Schæf. A Mss.]

[* Έξαγινέω, Congrego. Herod. 6, 128. Καὶ ἐς γυμνάσιά τε ἐξαγινέων ὅσοι ἔσαν αὐτέων νεώτεροι. "Ad Callim. 1, 59." Schæf. Mss.]

"Έπαγινέω, Adduco, Admoveo. Herod. Έπαγινέειν σφίσι αἰγας, Admovere ipsis capras." ["Wessel. ad Herod. 104." Schæf. Mss. "Quint. Cal. 6, 235. (Τῷ δ' ἄρα θεσπεσίῳ βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῦ Ὀμβριμος Ἡρακλῆς ἐπαγινέειν.)" Wakef. Mss.]

Καταγινέω, Deorsum fero, vel, Deorsum veho, Deveho, E loco superiore fero. Odyss. K. (103. ἥπερ ἄμαξαι Ἀστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγινέον ὕλην, [ubi Pseudo-Did. κατέφερον. Suid. Καταγινέων καταλύων. Ἡρόδοτος. Glossæ Herod.: Καταγινέων καταλύων. "Ambo verius κατάγων explicuissent. Cf. Hesychii Κατάγειν." Wessel. "Ad Herod. 476." Schæf. Mss.]

[* "Συναγινέω, Defero cum. Quint. Cal. 14, 11. (Σὺν δ' ἄρα Τρωϊάδας καταγινέον ἄλλοθεν ἄλλας.)" Wakef. Mss.]

[* Περιαγινέω, Circumagito. "Arat. 23." Wakef. Mss. Vide notata in Ἀγινέω.]

[* Συναγινέω, Colligo. Arrian. Hist. Ind. 8, 10. Τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλὸν οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῇ ἐωυτοῦ εἶναι κόσμον.]

¶ Ἀγινῶ pro ἄγω, Cretensium esse tradit Hesych.: quod tamen Etym. non scribit, cum ejus facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἄγινῶ, deinde ἄγινῶ interjecto ι. [Hesych. Ἀγινεῖ λαμβάνει. "I. e. ἄγει." Guyet. "Ἀγινεῖ forte." Arcer. "Ἀγναι, i. q. ἄγει." Is. Voss. "L. ἄγει." Toll. in Auct. Emendd. "Pro ἄγινεῖ, uti scribitur apud Od. E. 105. quo Hesych. respexisse puto. Certe ἄγινεῖ ibi signif. illam habet, quam τῷ ἄγινεῖ hic tribuit Hesych." Kust. Hesych. Ἀγνείετε, (Cod. Ἀγνείστε) ναῦς στρογγύλας. "Forte ἄγνείωτα, Naves rotundas, vel καμαρωτάς, Concameratas, vel, In curvaturam fractas tectasve, quas Strabo vocatas ait καμαρωτάς, Tacitus Cameras. M. Brutus Epist. 62. (61.) Ἀκύλαν τὸν ἐμὸν φίλον ἐπεμψα πρὸς ὑμᾶς κατασκευάσοντά μοι ναῦς στρογγύλας ὡς etc." Perger. "Supra legitur: Ἀγινεῖν ἄγειν ἐν νηί. Unde suspicor, h. l. ita scr. et supplendum esse, Ἀγνείετε, pro Ἀγινείετε ab ἄγινεῖν, ναυαὶ στρογγύλαις ἄγετε." Kust.]

¶ Ἀξω, pro ἄγω, formatum e futuro, ut οἴσω pro φέρω. Od. E. (414.) Ἀξέθ' ὧν τὸν ἄριστον. Et Il. Ω. (778.) Ἀξετε νῦν, Τρώες, ξύλα ἄστυδε. Et Il. Π. [imo Il. Ψ. 50. Od. Ψ. 221.] ἀξέμεναι. Et ἀξασθε, Il. Θ. (505.) Ἐκ πόλιος δ' ἀξασθε βίους.

Ἀνάξω itidem pro ἀνάγω: unde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δώρα ἐκ γῆς, Quæ munera e terra subvehit et submittit, i. e. Fruges: ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιέτσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ, inquit Hesychius, δώρα videlicet exponens τοὺς καρποὺς. Ego autem δώρα puto dici eo modo quo Lat. poetæ has ipsas fruges Cerealia dona vel munera appellant. [Cf. Hesych. Ἀνησιδώρα ἡ γῆ, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. Vide Nostrum in Ἀνησιδανος, et Ἀνησιδώρα, et Pausan. ap. nos supra 243. n. 1. Ἀναξιδώρα autem in Lex. Hederic. exponitur:—"Munera e terra submittens, cognomen Cereris ab ἀνάγω, Submitto, et δῶρον, Munus, vel, Principatum tenens in liberalitate munerum elargiendorum ab ἀνάσσω. Vide Ἀναξιδόρμυξ."]

ἈΓΥΙΑ, ἄς, ἡ, ab ἄγω Eustathio et Etym., Vicus, Via, ea significatione qua dicuntur Viæ urbis pro Vicis. Il. E. (642.) Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xenoph. K. Π. 2. Ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυίαν τὴν πρὸς τὸ βασιλεῖον φέρουσαν στενωπέραν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου πάντας λέναι. Sunt qui ἀγυίαν et στενωπὸν idem significare velint; sed distingui solent: ut hic a Theodorito Eccl. Hist. 3, Περιηγεῖται ἀγυιάς καὶ τοὺς στενωπούς. Macrobian. Saturn. 1, 9.: Græci vias, quæ intra pomeria sunt, ἀγυιάς appellant. Hesych. ἀγυίαν ait appellari ab ἄγειν et γυῖα, quod per eam ducamus γυῖα, i. e. Membra, i. e. Incedamus. Suidas autem ἀγυιαὶ exponens αἱ ἐπιμή-

κεις ὁδοί, i. e. Longæ viæ, subjungit, quod non habeant γυῖα, i. e. Membra, neque κάμψεις, i. e. Flexus, Anfractus. Vel ab ἀίσσω derivatur, ut Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam, quam ex Eust. et Etym. attuli etymologiam, secutus sum, ut minus longe petitam et verisimiliorem.

Ἀγυιά, Vicinia, γειτονία, inquit Hesych. addens ἀγυιάς a quibusdam exponi etiam στενωπούς. Sed distinguuntur, ut modo dictum est. Idem ἀγυίαν explicat ἄμφοδον, quod et ipsum diversum est, ut suo loco ostendetur.

[* Ἀγυιά, Via urbis, Platea. Hesych.: Στενωπὸς ἡ ἀγυιά, καὶ πλατεῖα, καὶ ἄμφοδος. Ἀγυιά ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδός. Suid.: Ἀγυιάν τὸν στενωπὸν. Ξενοφῶν. Καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικά παρ' αὐτῷ. Sed est vocabulum Homericum, et Suidas, ut in priore loco Hesych., respexit fortassis simul ad adjectivum στενωπέραν, quod in Xenophonte additum est. Pollux 9, 35. Ἐντείχιος τόπος εἰσω τεύχους, καὶ ἐντὸς τεύχους τὰ δὲ ἐνδον, ἀγυιαὶ μὲν κατὰ Ξενοφῶντα καὶ καθ' Ὀμηρον. Idem docet Macrobian. Saturn. 1, 9. Cf. Interpp. ad Horat. Od. 4, 6, 28. et Zeun. ad K. Π. 2, 4, 2. Τὴν ἀγυίαν τὴν πρὸς τὸ βασιλεῖον φέρουσαν, στενωπέραν οὖσαν, ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας λέναι: §. 3. ἐπὶ στόμα τῆς ἀγυιάς." Lex. Xenoph.]

[Ἀγυιά. Hesych. Ἀγυιά ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδός, γειτονία. (Cod. γειννεῖα, Phavor. γειτονία, et sic Noster supra.) Ἀγυιάς ἄμφοδα, ῥύμας. ("Rimas," Maussac. Codex habet, Ἀγυιάς ῥύμας, θήρας.) Ἀγυιαὶ ἄμφοδοι, ῥύμαι, ὁδοί, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, τουτέστιν πορεύεσθαι. Χρηται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν, Ὀμηρος δὲ καὶ ἔρχεσθαι, ("καὶ ἔρχεσθαι scr. videtur post πορεύεσθαι, vel post φοιτᾶν, ut omittatur δέ. Vide Ἀγούσαν. Kuster.: "Hæc turbata sic in ordinem restituo, ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν καὶ ἔρχεσθαι Ὀμηρος. Phavor. omittit illa, δὲ καὶ ἔρχεσθαι." Albert. "Ita h. l. legerem: Χρηται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν Ὀμηρος, καὶ τοῦ ἔρχεσθαι." Berkel. ad Steph. Byz. v. Ἀγυιά.) ὡς ὅταν λέγῃ Λαοδίκην ἐσάγουσα. Οἱ δὲ στενωπούς. Codex exhibet στενωπὴν pro στενωπούς. "Il. Z. 252., Ἀν ἐς ἄγουσα?" Steph. "Schol. I. c. πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Quod descriptis Noster in Λαοδίκην." Albert. Vide Εἰσάγω. "Arat. Phænomen. 2. μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. Schol. Il. B. 12. Εὐρύναγυιαν *πλατυάμφοδον, μεγάλην. Ἀγυιαὶ γὰρ, τὰ ἄμφοδα, et Il. E. 642. Ἀγυιάς ὁδοὺς, pro quo infra Γύαι ὁδοί. Alia vide in Ulpian. Enarr. ad Demosth. 162. b." Idem. Suid. et Zonar.: Ἀγυιαὶ ἄμφοδα, ῥύμαι, ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις. Τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτη διαφέρουσιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀγυιαὶ ἄμφοδα, ῥύμαι, καὶ Ὀμηρος εὐρύναγυιαν λέγει τὴν *πλατυάμφοδον, οἶον. Νῦν γὰρ κεν ἔλοις (I. εἶλοι) πόλιν εὐρύναγυιαν, (Il. B. 12.) Ἡ ἐπιμήκεις ὁδοί, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτη διαφέρει, (vel leg. ἔχει—διαφέρει, vel ἔχουσιν—διαφέρουσιν.) Ἡ παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι, οἶον Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, (Il. Z. 252.) Οὕτως Ὀρίων. Apollon. Lex. Ἀγυιαὶ αἱ ὁδοί, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι πο. . . . εσθαι, καθ' ὃ φησι Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. "Aliquot literæ desunt. Lege πορεύεσθαι cum Hes. qui eandem etymologiam, eundemque versus Homericum sensum affert." Villosius. Etym. M. Ἀγυιά ἡ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι. Τὰ διὰ τοῦ νια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ β' συλλαβᾶς (ὑπὸ β' συλλαβῶν, Cod. Dorv. teste Gaisford.) προπαροξυνόμενα, τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι οἶον, ἄρπυια, αἰθυια, ἄγυια, (dele ἄγυια,) Ὠρεῖθυια, Εἰλείθυια. Σησημείωται τὸ μητρυῖα, καὶ ὄργυια, καὶ ἀγυῖα ἡ ὁδός, παραληγόμενα τῷ ι καὶ ὀξυνόμενα ἀναλογώτερον δὲ ἐστὶ τὸ ἄγυια. Μέσση ἐς ἄγυιαν ἰούσαι, ex Il. Υ. 254. ubi Pseudo-Did. eis μέσον τὸ ἄμφοδον προελθοῦσαι. Etym. G.: Ἀγυιά ἡ ῥύμη, παρὰ τὸ ἰάσσειν (I. ἀίσσειν, v. Steph. Byz. infra,) καὶ ἄγεσθαι δι' αὐτῆς. Ἀγυιά ἀγορὰ, ἀμφοδία, ἐμβολή, ῥύμη, ὁδός. Τὰ διὰ τοῦ νια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενα (sic, sed cf. Etym.) τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι,

οἶον, ἄρπυια, Εἰλήθνια. Etym. M. 305.: 'Ἐπειδὴ κα- A
νῶν ἐστὶν ὁ λέγων, ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτούν-
των εἰώθασιν οἱ Ἵωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὥς καὶ
ἡμεῖς, οἶον, ἄγνια, ὄργνια, Πλάτεια, Θέσπεια· ὅταν δὲ
γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρά, Ἵωνικῶς ἔθει κατα-
βιβάζεται ὁ τόνος, οἶον, ἄγνιᾶ, ὄργνιᾶ, Θεσπεῖᾶ.
Hinc forte in priore Etym. M. glossa, ἄρπυια, αἰθνια,
ἄγνια, nihil est mutandum. Zonar. Ἀγνιά· ῥύμη,
ἄμφοδος, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι, τινὲς δὲ περισπῶσι
τὸ ἄγνιᾶ ἐπ' εὐθείας. Albert. ad Hes. ex J. Zonaræ
Lex. Ms. affert, Ἀγνιάν· τὸν στενωπὸν εἶπε Ξενοφῶν,
quæ verba in Tittmanni Zonara frustra quæsiueris.
Vide Lex. Xenoph. supra. Nicand. Alex. 189.
Ἰχρεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπλάζοντες ἄγνιαις Χερσὶν
ἐφερπύζουσι. Eutecnius: Πόδες τε οὐκ ἔτι δύνανται
αὐτοῖς τὸν χρώμενον φέρειν, καὶ αἱ χεῖρες, ὥς αἱ τῶν ἐν
τῷ σκότῳ βαδιζόντων ἀνὰ τοὺς στενωποὺς πλανώμεναι
εἰσι, καὶ ἐπαφωμένων τὸν ἀέρα. Eustath. 166. "Ὅτι
τὴν Τροίαν παραφράζων, πόλιν εὐρύγυιαν Τρῶων
καλεῖ· ἐστὶ δὲ εὐρύγυια, ἢ *πλατύρρημος· ἄγνιᾶ γὰρ
ἢ κοινῶς λεγομένη ῥύμη, ἀφ' ἧς καὶ ἄγνιεύς, κίων ἱερὸς B
'Απόλλωνος πρὸ θυρῶν ἐστὼς, λήγων εἰς ὀξύ· γίνεται δὲ
παρὰ τὸ ἄγειν, ὅθεν καὶ ὁ ἄγων, καὶ ἡ ἀγορά· ἐναντία
δὲ ἡ εὐρύγυια ταῖς στενωποῖς· ἔφη δὲ τις καὶ ἄγνιᾶτι-
δας θεραπαίνας, τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἱ πρὸς χά-
ριν Ἀγνιεύς Ἀπόλλωνος ἱδρυντο, τιμωμένους πρὸ πυλῶν,
ὥς ἀλεξικάκου· ὅτι δὲ καὶ προπαροξύνεται ἡ ἄγνιᾶ,
δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς: 652. Τὸν δὲ Ἀρίσταρχόν
φασὶ καὶ ἄλλα πολλὰ παρὰ τὴν ἀναλογίαν καινοτέρους
τόνοις ὑποβαλεῖν· ὅς καὶ μέσσην ἐς ἄγνιαν *πρὸπαρο-
ξυτόνως ἀναγινώσκων ἐν τοῖς ἐνικοῖς, τὸ εὐκτιμένως κατ'
ἄγνιᾶς ὀξυτόνως προέφερεν· ὁποῖόν τι πᾶσχει κατ' ἀλ-
λους, ὥς προεγράφη, καὶ τὸ θέσπια καὶ θεσπιαί, καὶ πλά-
ταια καὶ πλαταιαί. (Lege, Θέσπεια καὶ Θεσπεῖᾶ, καὶ
Πλάτεια καὶ Πλατεῖᾶ. Cf. Etym. M. supra citatum.
Adde Etym. G. v. Eἰς: 'Ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶ ὁ λέγων
περὶ τῶν εἰς α βραχυκαταλήκτων, εἰώθασιν οἱ Ἵωνες
βαρύνειν, ἰ. βαρύνειν, τὰς λέξεις, ὥς καὶ ἡμεῖς, οἶον,
ἄγνιᾶ, ὄργνιᾶ, Πλατυῖᾶ, Θεσπεῖᾶ, ἰ. ἄγνια, ὄργνια,
Πλάτεια, Θεσπεῖᾶ· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλ-
λαβὴ μακρά, Ἵωνικῶς ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἶον, C
ἄγνιᾶ, ὄργνιᾶ, Θεσπεῖᾶ.) 1206. Τὴν δὲ ἄγνιᾶν πολλοὶ
τῶν παλαιῶν, ὥς καὶ προεῖρηται, προπαροξύνουσι, καὶ
οὐκ ἀναμφιβόλως ὀξύνεται αἰ: 1631. Ὀργυιαν δὲ
*προπαροξυτόνως ἡ παλαιὰ λέγει Ἀθῆναι, ὥσπερ καὶ
ἄγνιαν, οἱ δὲ ὕστερον τὸν τόνον κατάγουσι. "Diphthongus
uia, si in finem nominum incidit, cum tum quoque α
breve sit, et verba, quæ hunc exitum affingunt, vel circumflexum in secunda, vel acutum
tonum in tertia ab extrema syllaba agnoscant, mu-
tari nequit. Leguntur ideo Il. p. 150. Ἀρπυια, Od.
Δ. 246. εὐρύγυιαν, Il. Φ. 421. κυνάμνιᾶ, Δ. 131.
μυῖαν, Hesiod. Th. 922. Εἰλειθνίαν. Quorum ad
normam participia ejus formæ, qua Od. M. 85. λε-
λακυῖα est, dicuntur. At ἄγνια et ὄργνια, quorum
in sermone Atticorum ultima acuebatur, ex Ionum
dialecto, v. Etym. M. et Eust. (Il. cc.) Atticorum
quoque veterum in lingua proparoxytona fuerunt.
Idem fatetur Draco 19. (Ἀθηνᾶ *μακροκαταληκτεῖ·
πᾶν γὰρ εἰς α λῆγον θηλυκὸν ὀξύνόμενον, ἢ περισπώ-
μενον μακρῶ χρεῖται τῷ α, οἶον, φοβερά, Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ D
ἄγνιᾶ· ἔαν δὲ μεταβάλλῃ τὸν τόνον, μεταβάλλει καὶ
τὸν χρόνον.) Quæ si perpetua Iados consuetudo
vigerit, ne Il. E. 642. Ζ. 391. ἄγνιᾶς ab accentu
depravatum sit, vereor. Contrarium hisce, utpote
oxytonum, Il. E. 389. μητρυνῆ, Homero proprium
fuisse intelligimus." Spitzner. de Versu Gr. Heroico
31. "Quint. Smyrn. 2, 200. ἀμφὶ δ' ἄγνιᾶ Στεῖνερ'
ἐπεσσυμένων. Ex Iados præcepto scribendum esse
ἄγνια patebit, si conferre placuerit, quæ p. 31. (l. c.)
super h. v. disputavimus." Idem in Quint. Smyrn. p.
217. "Nonn. Dionys. 39, 9. Πόντον ἀμοιβαίρην
ἐπύρρῃσσαντες ἄγνιαις. L. ἐρετμοῖς, cl. v. 307."
Idem de Versu Gr. Her. 58. Steph. Byz.: Ἀγνιά·
ὅπως δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. Ἡρακλέ-
ων δὲ ὁ Γλαύκωνος, ("in v. Ἀρήθσα legitur ὁ Γλαύ-
κων, sed nihil refert quomodo scribatur, v. Eust. ad
Il. B. p. 369." Berkel.) παρὰ τὸ αἰσσω φησίν. "Ἔστι
δὲ, ὥς παρὰ τὸ ἄρπη ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγνια. "Sal-
mas. legit ἄρπω, et hoc sequentibus convenit." Holst.

"Hæc partim sunt mutila, partim corrupta, quæque
proculdubio hoc modo sunt restituenda: "Ἔστι δὲ
παρὰ τὸ ἄγω ἄγνια, ὥς ἄρπω ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγνια.
Quia Heracleonis derivationem παρὰ τὸ αἰσσω non
approbat, necessario aliam debebat iudicare, estque
hæc παρὰ τὸ ἄγω ἄγνια, aliis Grammaticis familiaris-
sima. Etym. M. "Ἀρπυιαί·—αἱ ἀρπακτικαὶ θεαί,
παρὰ τὸ ἄρπω τὸ ἀρπάζω, ἄρπυια, ὥς αἰθω αἰθνια, καὶ
ἄγω ἄγνια." Berkel. In Sylburgii Etym. est, καὶ ἄγω
ἄγνιᾶ. Schol. Pind. Olymp. 9, 53. Κοίλαν πρὸς ἄγνι-
αν· ὥσπερ παρὰ τὸ αἰθω αἰθνια, οὕτω καὶ παρὰ (τὸ) μύω
μυῖα, καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἄγνιᾶ. Cf. E. Schmidii Comm.
ad Pind. Pyth. p. 89. Vide Orph. Argon. 1135.
"Ἀγνιά, deest in Thesouro Bielii, Platea, Omnis via
publica urbis. 3 Macc. 1, 17. Αἷ τε κατὰ τὰς ἄγνιᾶς
—ἡῖροιζοντο, Aliæ per plateas congregabantur: 4,
3. "Ἡ τινες ἄγνιαι κοπετοὶ καὶ γόων ἐπ' αὐτοῖς οὐκ
ἐμπιπλῶντο; Lexicographi veteres in constituenda
notione vocabuli consentientes, in etymologia ejusdem
tradenda valde dissentiunt." Schleusner. Lex. in V.
T. Spicil. post Biel. "Wakef. Ion. 188. Cattier. 21.
Brunck. Soph. 3, 410. Pausan. 414. Heyn. Hom. 5,
117. 8, 64. Toup. Emendd. 1, 191. Zeun. ad Xenoph.
K. Π. 216. Dawes. Misc. 291. ad Od. B. 388."
Schæf. Mss.]

[Ἀγνιά, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἄγνιᾶ, Ἑλληνικῶς, Mæ-
ris. "'Ἀγνιᾶ μ. Ἀ. ἄγνιᾶ (βραχέως) Ἑλ. Ita e
conjectura: ad quam firmandam vide, quæ attulimus
in Annot. ad v. Ἰππέα. In Ms. Ἀγνιά, μακρῶς,
Ἀττικῶς. ἄγνιᾶ, Ἑλληνικῶς." Hudson. "Locus dif-
ficilis emendatu est, in quo Codd. Mss. parum aut
nihil juvant. Hudsoni conjectura probanda non
est. E Coisl. et Reg. nihil varietatis enotatum. In
Ms. Leid. et Coll. Gron. legitur: Ἀγνιά, μακρῶς τὴν
ἐπὶ τέλει, Ἀττικῶς· Ἀγνιά, Ἑλληνικῶς. Suspicio
Mæris scripsisse: Ἀγνιάς, μ. Ἀ. Ἀγνιάς, Ἑλλ.
Harpoer. "Ἐνιοὶ μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμεναι, οἶον
τὰς ὁδοὺς, βελτίον δὲ περισπῶν· ὥς ἀπὸ τοῦ ἄγνιᾶς, et
paucis interjectis, "Ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἄγνιᾶς, καὶ
κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ἄγνιᾶς. Cf. Suid. et
Steph. Byz. v. Ἀγνιά, et litteratorum principem, T.
H. ad Lucian. Prometh. 1, 202. cui tamen altera
scribendi ratio ἄγνιᾶς magis probatur. Etymologi
observatio p. 14. l. 21. an huc faciat, et Mæridi lu-
cem accendat, videant alii. An vero scribendum?
Ἀγνιά μ. Ἀ. Ἀγνιᾶ Ἑ. ut Εὐβοιά, Πειραιᾶ, Στειριά,
pro Εὐβοιᾶ, Πειραιᾶ, Στειριᾶ. Accusat. singul.
Ἀγνιά legitur in Aristoph. Thesm. 496." Pierson.
Cf. Zonar. Τινὲς δὲ περισπῶσι τὸ ἄγνιᾶ ἐπ' εὐθείας.]

[Ἀγνιάς κνισσῶν. J. Poll. 1, 28. de donis sacris:
"Ἡ δὲ Πυθία καὶ κνισσῶν ἄγνιᾶς ἀνήρει. "Demosth.
κ. Μεδίου (530.) "Ἰστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τοὺς χο-
ροὺς ἡμεῖς ἅπαντας τοὺτους, καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιήσθε,
οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων,
ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἀπάσαις ἀνηρημένον
εὐρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δελφῶν καὶ ἐκ Δωδώνης;
χοροὺς ἰσθάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσῶν ἄγνιᾶς, καὶ
στεφανηφορεῖν. ("Κνισσῶν: τιμῶν, Cod. Reg. ε.
quod displicet nostro Wolfio, ut decebat. Ille ta-
men conjicit, aliquando legi potuisse pro τιμῶν, θν-
μῶν, ut esset Scholion. Hoc quidem eleganter."
Tayl. Sic ad Lucian. 1, 202. Schol. Κνισσῶν· θυμ-
ῶν.) Ἀνάγνωθι δέ μοι λαβὼν αὐτὰς τὰς μαντείας.
Μαντεῖαι. Αὐδῶ Ἐρεχθεΐδεσσιν ὅσοι Πανδίωνος ἄστυ
Ναίετε, καὶ πατρίοισι νόμοις ἰθύνεθ' ἑορτὰς, Μεμνησθε
Βάκχιο, καὶ εὐρυχόρους κατ' ἄγνιᾶς Ἰσθάναι ὠραίων
Βρομῆ χάριν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσῶν βωμοῖσι
κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Περὶ ὑγιείας θύειν καὶ
εὐχεσθαι Διὶ Ὑπάτῳ, Ἡρακλεῖ, Ἀπόλλωνι Προστατη-
ρίῳ· περὶ τύχας ἀγαθὰς, Ἀπόλλωνι Ἀγνιᾶ, Λατοῖ,
Ἀρτέμιδι, καὶ κατ' ἄγνιᾶς κρατῆρας ἰσθάναι καὶ χοροὺς,
καὶ στεφανηφορεῖν, κατὰ τὰ πάτρια, θεοῖς Ὀλυμπίοις
πάντεσσι καὶ πάσαις ἰδίας δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς ἀνίσχον-
τες, καὶ *μνασιδωρεῖν. (Adde, π. Μακαρτ. 1072.
Ἀνάγνωθι δὴ μοι τὰ ἐκ τῆς μαντείας, τῆς ἐκ Δελφῶν
κομισθείσης παρὰ τοῦ θεοῦ, ἵν' αἰσθησθε, ὅτι ταῦτα λέ-
γει περὶ τῶν προσηκόντων τοῖς νόμοις τοῖς τοῦ Σόλωνος.
Μαντεῖα. — Θύοντας καλλιερεῖν Διὶ Ὑπάτῳ, — Ἀ-
πόλλωνι Ἀγνιᾶ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ τὰς ἄγνιᾶς
κνισσῶν, καὶ κρατῆρας ἰσθάνειν καὶ χοροὺς· καὶ στεφα-

νηφορεῖν κατὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαις, πάντεσσι καὶ πάσαις, δεξιὰς καὶ ἀριστερὰς ἀνίσχοντας * μνασιδωρεῖν, κατὰ πατρῶα Ἡρῶ ἀρχηγέτῃ, οὐ ἐπώνυμοι ἐστέ, θύειν καὶ * δωροτελεῖν, κατὰ πάτρια.) Inde et Aristoph. Eq. extr. (1319.) Ὡ ταῖς ἱεραῖς ἐπικουρε φανείς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἤκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγνιάς; Jungerm. Scholia: Ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγνιάς. ἔθνον γὰρ πρὸ τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πυλῶν ἕκαστος. Ἀγνιάς δὲ, τοὺς * ἀγνιούς θεοὺς, (pro voce nihili ἀγνιούς leg. * ἀγνιαίους,) ἀντὶ τοῦ, θυσίας ἐπιτελοῦμεν τοῖς θεοῖς. Ἄλλως. Ἐθος ἦν τοῖς ἐν ἀγνιάς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν. ὡς ἂν, εἰ ἀγαθαὶ εἴεν, ἐπινεύσαιεν ταύταις· εἰ δὲ τοῦναντίον, ἀποτρέψαιεν. Aristoph. Av. 1230. πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς, φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾶν τ' ἀγνιάς. "Κνισσᾶν ἀγνιάς est In vicis, vel Ante fores ædium Diis sacrificare. Alii tamen scribendum censent ἀγνιάς, cum circumflexo in ultimā, tanquam a nominativo ἀγνιεύς, inter quos est Harpocr. v. Ἀγνιάς." Kust. Scholiastam quidem ἀγνιάς legisse in Eq. l. c., satis patet ex ipsius verbis, ἀγνιάς (l. ἀγνιάς) δὲ, τοὺς ἀγνιαίους θεοὺς. Themist. 13. p. 178. * Μετέδυνε οὖν ἡδὴ, ὃ πολυτίμητον θρέμμα Ῥωμῖλον, τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις, (v. Pierson. ad Herodian. 477.) καὶ χορεύειν, καὶ κλισιάζειν, καὶ κνισσᾶν ἀγνιάς προτρεπομέναις, καὶ εὐφημούσαις τὰ ἐμὰ παιδικά. Vide Dorv. ad Char. 247=350. "Scribendumne sit ἀγνιάς, an ἀγνιάς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiæ ineminit ad Demosth. Midian. 611. c. Ulpian. 653. a. Pro posteriore stant Harpocr. et Schol. Aristoph. Eq. 1317. ubi v. Kust. (l. c.) Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quæ capiat lex notarum præscripta: Lucian. in eadem fuisse opinione, e multis ejus locis plane colligi potest." T. H. ad Lucian. 1, 202. "Pluribus contendit Harpocr. legendum esse ap. Dem. non ἀγνιάς cum gravi, sed circumflexe ἀγνιάς, a recto ἀγνιεύς, κνισσᾶν non Vicos et compita, sed Statuas compitalitias ante fores positas. Hominem vide. Cujus tamen crisin refellere videtur Oraculum a Dem. allegatum in Or. c. Macart., iisdem fere verbis conceptum, quibus illud, in quo expoliendo jam exercemur. Et clarissime refellit epitheton εὐρυχόρου in hoc Oraculo. Quales enim, Dii boni! sunt Statuæ, in quibus Lati chori duci possunt?" Tayl. ad Dem. Midian. 590.]

Εὐρύαγνιος, ὁ, ἡ, Latas vias habens, ut—πόλιν εὐρύαγνιον Τρώων, Il. B. (12.) i. e. * πλατύρρουν, inquit Eust. (l. c.) * ἀγνιά γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. At Hesych. habet, Εὐρύαγνία· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη, quasi videlicet εὐρύαγνία idem valeat quod εὐρέα ἀγνιά: nisi forte mendosa hic sunt Hesychii exemplaria. [Additur in Hesychio, πλατὺ ἄμφοδον. Etym. εὐρύαγνιον interpretatur * πλατύνῃ μφοδον, una voce, (Εὐρύαγνιον· πλατύνῃ μφοδον, μεγάλην, ἀγνιά γὰρ τὰ ἄμφοδα:) et quidem rectius, quam Hesych. duabus vv. πλατὺ ἄμφοδον. Nam εὐρύαγνία non est Vicus latus, sed Vicum latum habens; neque πλατεῖα ῥύμη, sed potius πλατεῖαν ῥύμην ἔχουσα: ut vel e Lexx. vulg. discere licet." Kust. "Hausit sua Etym. e Schol. ad Hom. Il. B. 12. ubi pariter una voce πλατύνῃ μφοδον, qua carent Lexx. Cum vero ita explicent v. εὐρύαγνιον in accusativo, hic in nominat. πλατύνῃ μφοδος· rescribendum est, ut conveniat cum εὐρύαγνία. Neque enim dubitavi sua sede reponere, post ῥύμη. Infra: Εὐρύοδεια (l. Εὐρυοδεία)· μεγαλὰ μφοδος. Suid. Εὐρύαγνία· πλατύνῃ μφοδος. Cf. not. in v. Βάρις (Bāris)—περιάμφοδον. Suspiciabar tamen olim, in expositione sua respexisse Hesych. ad simplicia, εὐρύς et ἀγνιά, unde v. εὐρύαγνία composita est, atque ita stare posse illud πλατὺ ἄμφοδον, plane respondens τῷ πλατεῖα ῥύμη. Supra: Ἀγνιάς· ἄμφοδα, ῥύμας. Ἀγνιά· ἄμφοδοι, ῥύμαι. Dicitur enim ἡ ἄμφοδος, et τὸ ἄμφοδον. Infra: Εὐρύ· πλατὺ, μέγα. Cf. expositionem; ab hoc articulo pariter divulsam, in v. * Εὐρύανασσα (ἡ ἡβη, καὶ ἡ πλατεῖα, καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλατύνεσθαι ὁδός. Spanh. ad

Callim. 722. legit Ἡρῆ, Juno; Junoni enim, quæ erat regina cæli, non Hebæ, convenit hoc epitheton εὐρύανασσα. Quam sententiam probat Kust. Sæpius autem β et ρ confuderunt. Vide not. in v. Ἐπιβρίξαι. Infra: * Εὐρύπια· ἡ Ἡρα.) Similis autem est glossa Suidæ: Εὐρυπύλης· πλατείας πύλης, pro quo Eust. et Noster, πλατεῖαν πύλην ἔχων." Albert. Etym. G. Εὐρύαγνιον· πλατεῖαν, μεγάλην, εὐρύς δὲ παρασύνθετον, παρὰ τὸ εὐρύς, τοῦτο παρὰ τὸ εὐρεῖν, ὃ ἐστὶν εὐκόλως φέρεσθαι. J. Poll. 9, 19. Καὶ τὴν μὲν ἐν ὁμαλεῖ (πόλιν ἐπαινῶν εἶποις ἂν—) καθ' Ὀμηρον, εὐρύαγνιον. ("Laudi enim ducitur, si urbs latas habeat ac liberar vias: consule Eust. ad Hom., quem secuti alii poetæ sæpissime isthoc epitheto pulcras ac concinne structas urbes condecorant." T. H.) 35. Εἶσω δὲ παρελθόντων, τὸ μὲν σύμπαρ, ἐντεῖχος γόπος, εἶσω τεύχους, καὶ ἐντὸς τεύχους· τὰ δὲ ἔνδον, ἀγνιά μὲν, κατὰ Ξενοφῶντα, καὶ καθ' Ὀμηρον· ἀφ' ὧν ἡ εὐρύαγνία Ὀμήρῳ πεποιήται, καὶ Ἀπόλλων Ἀγνιεύς. "Hom. H. in Cer. 16. coll. 428." Schæf. Mss.]

Ἀγνιεύς, ἑως, ὁ, Ara stans pro foribus, formam columnæ habens, Hesych. Itidem Schol. Aristoph. Vesp. (875.) Ὡ δέσποτ' ἀναξ, γεῖτον Ἀγνιεύ· τοῦ μοῦ προθύρου, annotat ἀγνιεύς dici apud Atticos, Aras quæ pro foribus erant. Idem tamen, sicut et Harpocr., Steph. Byz., Suid., et Eust., dicit ἀγνιεύς esse Columnam ante fores stantem, in summa parte acutam. Hujusmodi autem columnas ait secundum quosdam Apollinis proprias fuisse, secundum alios, Bacchi: juxta quosdam vero, illis duobus esse proprias. Eustath. autem, ἀγνιεύς, inquit, Columna Apollini sacra, stans pro foribus. Stephanus ait ἀγνιεύς Eupolidi esse Obeliscos diis dicatos: qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipse, sicut et alii modo nominati, vocat Columnas in acumen desinentes. Apollo quoque, inquit Idem, dicitur Ἀγνιεύς et Ἀγνιάτης, h. e. Ἐφώδιος, ubi ἐφώδιος pro simplici ὄδιος accipere eum puto, ut sit ἐφώδιος, Qui in viis colitur, quasi Viarius Latine dicas, a via: ut ab ὁδός dicitur ὄδιος. Item Aristoph. Schol. ait, Aliquando ipse deus Apollo, Ἀγνιεύς dicitur. Pherecrates, Ὡ δέσποτ' ἀγνιεύ, ταῦτα σὺ μέμνησός μου: et ita accipi etiam in illo Aristoph. versu modo citato manifestum est. Macrob. Sat. 1, 9.: Idem Apollo apud illos (Græcos) et Ἀγνιεύς nuncupatur, quasi Viis præpositus urbanis; illi enim vias quæ inter pomæria sunt, ἀγνιάς appellant. Hæc Macrob. Habetur autem et hoc cognomentum ap. Demosth. adv. Midian, Ἀπόλλωνι Ἀγνιεύ, Λατοῖ, Ἀρτέμειδι. [Vide Ἀγνιά.]

Ἀγνιεύς in accusativo plurali ἀγνιέας facit, et ἀγνιάς per synæresin, ut inquit Steph. Byz.: Suidas autem dicit per synalæphen, Harpocracionem sequens, qui et Atticis eam in hujusmodi locis ait esse propriam. Aristoph. Eq. (1320.) Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἤκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγνιάς; ubi Schol. ἀγνιάς exponit ἀγνιούς θεοὺς, et stantes ἐν ἀγνιάς, i. e. In viis: atque ita exponens, ostendit se ἀγνιάς circumflexa ultima legere. Nam ἀγνιάς acuta ultima sonaret vias. [Vide nos in Ἀγνιά.] Harpocr. quoque ap. Demosth. κ. Μειδίου κνισσᾶν ἀγνιάς, et in loco quem ex ejusdem Aristoph. Av. citat, κνισσᾶν τ' ἀγνιάς, cum circumflexo in ἀγνιάς legere mavult, non explicans tamen hujus nominis in illis locis significationem. Ceterum ut in Aristoph. textu melius legetur ἀγνιάς ultima circumflexa, quam ἀγνιάς acuta; ita apud ejus Schol. ἀγνιεύς rectius quam ἀγνιούς, ni fallor, ut sit ἀγνιεύς, quod paulo post dicitur, τοὺς ἐν ἀγνιάς ἱσταμένους. Nam ἀγνιούς, cum acuto in penultima, non in ultima, ut illic legitur, esset potius quasi a γυῖον, i. e. Membrum, præfixo α privativo: ut ἀγνιούς esset quasi Carentes membris. De qua etymologia nihil apud ullum eorum quos citavi reperio.

[Ἀγνιεύς. Hesych. Ἀγνιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἐστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Steph. Byz. Ἀγνιά· τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. Ἡρακλέων δὲ, ὁ Γλαύκωνος, παρὰ τὸ αἰσσω φρεῖν. Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ ἄρηη (ἄρπη) ἄρπυια, ὀρέγω * ὀρέγνια, (adde ὅθεν ὀργάνια, Etym. M. Ὀρόγνια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω, ὁ μέσος παρακείμενος, ὥρεγα, ἡ μετοχή, ὥρεγως, τὸ θηλυκόν,

ὡρεγνῖα, συστολῇ καὶ τροπῇ, ὀρόγνῖα. “ Quid sit, non exponit. Forsan ὀργνῖαν quasi ὀρόγνῖαν dictam “ esse indicare vult.” Photius: ‘Ορογνῖας’ λέγουσιν, οὐχὶ ὀργνῖας. ‘Αριστοφάνης. Cf. Schneider. Lex. v. ‘Οργνῖα.) ‘Ο * τοπίτης, ἀγνιεύς. Λέγονται καὶ (ἀγνιεύς) ὀβελλίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς Εὐπολῖς· καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγνιέας, ἀγνιᾶς· λέγεται καὶ κίων ἀγνιεύς εἰς ὅξυ ἀπολήγων, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἰστάμενος, (Voss. Cod. et Palatt. ἰστορούμενος, sed perperam, notante Berkelio.) ‘Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (v. 488. εἴτ’ ἡρεϊδόμην Παρὰ τὸν ‘Αγνιᾶ, κύβδ’ ἐχομένην τῆς δάφνης.) Καὶ ὁ ‘Απόλλων ‘Αγνιεύς, καὶ ‘Αγνιάτης, τούτέστιν ὁ Εὐφώδιος, καὶ θηλυκὸν ‘Αγνιάτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ ‘Αγνιεύς ‘Αγνιάτιδες λέγονται. Τὸ τοπικόν, * ἀγνι-αῖος. Σοφοκλῆς ‘Ερμῖον· ‘Αλλ’ ὦ πατρώας γῆς ἀγνι-αίου πέδον. “ Ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγνιεύς, ἀπὸ τοῦ ἀγνιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν Παρωνύμοις, πᾶν εἰς α θηλυκὸν * ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον. * Μοφοπία * Μοφοπιεύς, * Ἐρετριεύς, * Φωκαεύς, * Θεσπιεύς. Τὸ δὲ ἀγνιάτης, ὡς * Κορώνεια * Κορωνιάτης, * Καρνειάτης, * Καυλωνιάτης. Τὸ δὲ ἀγνι-αῖος, ὡς ἀρουραῖος. “ Καρνειάτης optime rescripsit Xylander pro Καρνάτης, uti habent aliæ Edd. et etiam nobis Voss. Cod. exhibuit.” Berkel. “ Vide- tur scr. Καρνάτης. Vide Κάρινα.” Holst. Harpocr.: ‘Αγνιῦς, Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίον (v. ‘Αγνιά,) Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγνιᾶς. “ Ἐνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς, βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγνιέας, ὡς σαφές ποιοῦσιν ‘Αριστοφάνης τε ἐν Σπῆξῃ (v. 875.), καὶ Εὐπολῖς. ‘Αγνιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὅξυ λήγων, ὃν ἰστάσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς ‘Απόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. “ Ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγνιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ἀγνιᾶς· καθὰ καὶ Στεριάς, καὶ Μηλιάς, καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. ‘Αριστοφάνης ἐν ‘Ορνισί (v. 1233.) Μηλοσφαγεῖν τε βοῦθῦτοις ἐπ’ ἐσχάrais, Κνισσᾶν τ’ ἀγνιᾶς.—Φασὶ δ’ αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ * Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Εἰεν (δ’) ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγνιεύς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς φασὶ Κρατίνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ’ Ἀγνιεύς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνη, σταλαγμοῖς (σταλαγμοῦς) βαρβάρων εὐοσμίας. “ Sunt verba Demosth., Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγνιᾶς. Vertit Latine, Et ritu patrio lustrare vicos. Primo an vocem postremam sic nobis persuadere vult usurpatam a Demosth.? Atqui contrarium docet Harpocr. per exempla Aristoph. et Eupolidis. Sed nempe Noster priores audit, et accipere mavult θηλυκῶς. Atqui tum debebat ὀξύνειν, quod clare dicit auctor eos facere; et hodieque fit apud Lucian. (Prometh. 19. Οἱ δὲ ἀνθρωποὶ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγνιᾶς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμῶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. Schol. Κνισσᾶν θυμῶν, V. ἀντὶ τοῦ θύειν, G.) Deinde qua auctoritate hic Interpres ausus est copulam omnibus præmittere, et quasi recte conjuncta edere, Ritu patrio lustrare vicos? Κνισσᾶν longinquum est a Lat. Lustrare. Sed nec Græci dixerunt κνισσᾶν κατὰ τὰ πάτρια, verum haud dubie hæc postremæ voces habent aliud quid, quo spectent, quodque e ritu patrio solitum fieri dicebant Athenienses. In Goesiani Codicis margine aliquis istorum heroum ascripsit haud dubie censens ita edi debere duo quædam ap. Demosth. præcedentia verba, nempe χοροὺς ἰστάναι, quod omnino ab auctore nostro additum reor, quomodoquæ exciderit. Græci enim habebant passim in omnibus oppidis χοροὺς, et singuli κατὰ τὰ πάτρια, non ἐκνίσσων κατὰ τὰ πάτρια, quod faciebant non Græci tantum, sed universæ aliæ nationes. At chorum statuere in sacris non ita sol ebant peregrinæ nationes, ut quidem Græci, quod clare nos docet Herod., si voces ejus non corruptæ^a d nos venissent et viris doctis fuissent intellectæ.” Jac. Gronov. “ Τὸ ὀλόκληρον. Multa hic sunt quæ sicco pede transire nefas esse existimavimus. “ Ἔστιν οὖν, inquit Harpocr., τὸ ὀλόκληρον ἀγνιέας etc. quæ verba repetiit Suid., sed in fraudem eruditissimi viri, qui eo-

rum mentem, in lucubrationibus suis ad Vespas Comici, nunquam videre potuit. Uno verbo hæc ita debent explicari, ἀγνιᾶς contractum est a simplici et primitivo ἀγνιέας: simplicia nomina Grammaticis ὀλόκληρα sunt, si cum contractis comparentur, quæ ὀλόκληρα non sunt. Igitur ἀγνιέας ὀλόκληρον est, ἀγνιᾶς contractum, τοῦ ἀγνιέας. Hæc Suidæ mens, qui ista e Nostro descripsit, et integriora retulit quam hodie legantur in omnibus excusis; ait enim: “ Ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγνιεύς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀγνιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγνιᾶς. (‘ Sic ap. Schol. Comici in Vesp. 533. ad illa, ‘Αλλ’ οὖν σὺ μέμνησ’ αὐτὸς ἂν ἀπεκρίνατο, notat, ἂν τὸ ἐντελὲς ἂν. Suidas in ‘Εάν ait, Interpretes Thucydidis scribere εἶαν * ὀλοκλήρως scribi, cum præcedit ἡ, ut ἡ εἶαν, alias * συνηρημένως efferri, i. ἂν.’ Vales.) Rectum ἀγνιεύς ὀλόκληρον est, reliqui casus tum simplices tum contracti ὀλόκληροι non sunt, quomodo Δ, Ο, στοιχεῖα non sunt ὀλόκληρα, ut Α et Β.” Maussac. “ Hæc plane non intelligo. Sumsit autem Maussacus ex Ammonio Grammatico v. Γράμμα, sed non intellexit quid sibi vellet Ammon. Ait enim Ammon. eo loco differre γράμμα et στοιχεῖον: γράμμα enim esse Typum ac formam, στοιχεῖον autem esse ἐκφώνησιν καὶ φθόγγον, i. e. Sonum, quo illi typi ac formæ efferuntur, ac pronuntiantur; ut in trigono γράμμα Δ, at στοιχεῖον est δέλτα. Addit Ammon.: Τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὀλόκληρον, οἷον α β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα, i. e. Integrum etiam Alphabetum 24. litterarum, ut α, β, et ceterarum abusive vocari γράμματα, i. e. Literas. Scribe igitur in Græco ἄλφα, βῆτα. Nam si α et β scribas, non procedit, quod ait Ammon., cum α et β et Δ et C sint vere γράμματα. At vero ἄλφα, βῆτα, γάμμα, etc. proprie στοιχεῖα, non γράμματα, nisi improprie. Eundem locum restituimus, ut ibi vide. Diog. L. Zenone 471. Τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα· τριχῶς δὲ λέγεται (supple στοιχεῖον.) τὸ γράμμα, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α. Lege ἄλφα: hoc enim ὄνομα, indeclinabile. Non pudet nos hæc tractare, quæ Stoicos philosophos gravissimos viros in scriptis suis tractare non puduit. Adde Boëtium in Librum de Interpretatione p. 297. ubi discrimen affert inter elementum et literam. Dionys. Hal. περὶ Δημοσθ. Δειν. sub finem (1115. Reisk.) Οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, μάλιστα δὲ (καὶ οὐχ ἥκιστα, in Reiskii Ed.) περὶ τὴν καλουμένην γραμματικὴν· ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι, φανερωτάτη πασῶν οὐσα καὶ θαυμασιωτάτη· ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα· ἔπειτα τύποις τε αὐτῶν καὶ δυνάμεις. Et hic dissentit ab Ammonio. Cum Ammonio facit Priscian. L. 1.:—Hoc ergo interest inter elementa et literas, quod elementa proprie dicuntur ipsæ pronuntiationes; notæ earum, literæ. Abusive tamen et elementa pro literis, et literæ pro elementis vocantur. Mox: Sunt igitur figuræ litterarum, quibus nos utimur, 23.; ipsæ vero pronuntiationes earum multo ampliores, etc. Eadem habet Diomed. 2. initio.” Vales. Quod ad Diog. L. locum attinet, eum sic edidit Menag. Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα· τό τε στοιχεῖον, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον, ἄλφα: vertitur, Dicitur litera tripliciter; elementum, figura elementi, et nomen, ut alpha. “ Legebam διχῶς, sed admonuit me P. Gales. legendum potius esse, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, τό τε στοιχεῖον, καὶ τὸ ὄνομα, cui assentior.” Is. Casaub. “ Quanto melius H. Vales. ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα!” Menag. Imo ante Vales. legebatur, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, sed Valesii lectio est hæc, Τριχῶς δὲ λέγεται στοιχεῖον, τὸ γράμμα, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα. Quæ tamen proculdubio falsa est. Nam ipsi Valesio γράμμα est Typus ac forma. Et quid est Typus ac forma, nisi ὁ τοῦ στοιχείου χαρακτήρ? At idem Vales., legendo τὸ γράμμα, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, discedit a se ipso, et inter τὸ γράμμα, et τὸν χαρακτήρα τοῦ στοιχείου distinguit! Omnino igitur leg. cum P. Galesio et Is. Casaub., Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα, ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοι-

χείου, τό τε στοιχείον, καί τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα. Paulo facilius τό τε στοιχείον excidere potuit post τοῦ στοιχείου, quam, ut Vales. censebat, στοιχείον post λέγεται. Verba autem hæc vertenda sunt: Dicitur litera tripliciter, elementi figura, elementum, et nomen, ut alpha. Interpres alium ordinem secutus est, Elementum, elementi figura, et nomen, ut alpha: nec male. Ceterum cf. Valck. ad Ammôn. 37. "Verum ex istis tricis Grammaticis, ascendamus ad majora, et tentemus, dum vacat opportune, quibusdam locis, male affectis hactenus, vitam dare. Dieuchidæ Megaricarum rerum scriptoris nomen h. l. jam vindicatum fuit ab Is. Casaub. ad Diog. L. sed deprehendimus uos in multis auctorum locis corruptissimum adhuc extare hujus scriptoris nomen: præsertim ap. enarratores Apollon. R., Aristoph. et Pindari. E quo autem literis operam navare cœpi, nihil me diutius exercitum habuit, quam verba, quæ in Scholiaste Comici fœdissime deturpata inveni: locus est notatu dignissimus tum ob errorem, in quo huc usque cubavit, tum ob felicem conjecturam, qua sine dubio ad veram sensus εὐστοχίαν collimatum est. Περὶ τοῦ Ἀγνιεύς Ἀπόλλωνος, ait ille ad Vesp. (875.) γείτον Ἀγνιεύ: Ἰδίως *Εὐνυχίας οὕτω γράφει, Ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὡς Ἀγνιεύς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὕτω καταμνήει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιάς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγνιάς, ἰστάσιν ἔτι καὶ νῦν Ἀπόλλωνι. Ἄλλως. Πρὸ τῶν θυρῶν ἔθος εἶχον κίονας εἰς ὅξυ λήγοντας, ὡς ὀβελίσκους, ἰδρύειν εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος Ἀγνιεύς. Ἄλλως. Ἀγνιεύς, κίων εἰς ὅξυ λήγων, ὃν ἰστάσι πρὸ τῶν θυρῶν ἰδίους δὲ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἴεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγνιεύς, οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοί ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν φησί. Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμός, ἀτμίζων (l. ἀτμίζων) πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους (l. βαρβάρων) εὐοσμίας. Ἄλλως. Ἀγνιεύς, ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὲς (l. κωνοειδῆς) κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις (l. Κραπατάλλοις) Ὡ δέσποτ' Ἀγνιεύ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Nos brevitè et sine ventilatione asserimus restituendum esse: Ἰδίως * Διευχίδας οὕτω γράφει, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τοῦτο διαμένει: Sensus, De Agyæo Apolline peculiariter Dieuchidas sic scribit, in tertio autem illud extat aut legitur. I. e. ut omnes ad unum hæc percipiant, Dieuchidas rerum Megaricarum libro tertio hæc refert de Agyæo Apolline, quid amabo te refert? ὡς Ἀγνιεύς τῶν Δωριέων οἰκησάντων (l. οἰκισ.) ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα, et quæ sequuntur: hoc est quod voluit Harpocr., cum dixit, Φησὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δὴλον ποιεῖ Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Quæ aut omnino expungi debent, aut censura nostra et restitutio probanda." Maussac. "Dele ιδίως. Nam ιδίως εὐνυχ. corrupte scriptum erat pro ὁ Διευχ. Quæ sequuntur, verba sunt Dieuchidæ: Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ, (sic lego, non ἱατρῷ, nam sæpe hæc duo a Librariis confusa animadverti,) τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὁ ἀγνιεύς, &c. Nihil certius. Sequitur: Καὶ οὕτω καταμνήει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων τούτοις γὰρ ἐπὶ στρατιάς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγνιάς ἰστάσι καὶ νῦν ἔτι τῷ Ἀπόλλωνι, (in Kust. Ed. legitur, τὰς στρατιάς—ἔτι καὶ νῦν,) quæ sunt mendosissima: postea addit quædam plane eadem, quæ hic ab Harpocr. dicuntur." Vales. "Ita ap. Schol. Apollon. R. p. 24. Ed. H. St. * Διευχίδας ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς repecte legitur et insulse: reponendum Διευχίδας, ut ap. Pindari Interpretem, pro * Διευτιχίδας, Διευχίδας." Maussac. Διευχίδας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς exhibet Schol. e Cod. Par. "Parthen. 13. Ἰστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας. Codex θρακί, i. e. θρακί. Pro * Δεκτάδας, quæ vox verisimiliter corrupta est, proponit Galeus Διευχίδας. Cf. de hoc auctore Maussac. ad Harpocr. 10. Hicce criticus felici ingenio nomen Διευχίδας pluribus veterum quorundam Scholiastarum locis restituit. Quod attinet Schol. Apollon. R. 1, 517. ubi usque ad hodiernum diem legebatur Διευχίδας, (imo Διευ.) Cod. Par.

A 2727. ejus correctionem confirmat. Nescio v. Διευχίδας an nostro loco conveniat. Antequam Galei notam legeram, legendum esse * Ἀθανάδας conjecteram, auctoris nomen, quem Anton. Lib. in c. 4. Metamorphosium transcripsit. Certe fabula de Harpalyce itidem transmutatione hujus in avem finitur. Interpres Franco-Gallicus v. Δεκτάδας habuisse videtur nomen familiæ cujusdam, cui literas miserit, et invicem missas acceperit Euphorion. Vertit ille: Euphorionis escript cecy à Trax et aux Dectades. Ita quoque veritatem Cornarii intellexit: Scribit Euphorion ad Thracem et Dectadas." Bast. Ep. Cr. 230. Cf. Schol. Apollon. R. 1, 118. Ὡς φησι Διευχίδας, pro quo Schol. e Cod. Par. habet, Ὡς φησιν Διευχίδας. Leg. Διευχίδας. Et sic legitur in Iudice Scriptorum in Scholiis illis citatorum, a Schæfero edito. Suid. ex Harpocr. et e Schol. Aristoph. Vesp. l. c.: Ἀγνιάς δὲ ἐνιοὶ μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς δὲ χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγνιεύς. Ἀγνιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὅξυ λήγων, ὃν ἰστάσι πρὸ τῶν θυρῶν ἰδίους δὲ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. Ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγνιεύς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἀγνιεύας, ἐν συναλοιφῇ δὲ, ἀγνιάς. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἴεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγνιεύς, οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοί ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν, φησί. Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. ("Solebant veteres in aris ἀγνιεύσι, s. ante fores ædium collocatis, odores incendere, vel victimas immolare, ut lætum nuntium a Diis impetrarent." Vide Aristoph. Eq. cum Scholiis, in Ἀγνιά citatum. "De hoc more videtur accipiendum esse Fragm. illud Sophoclis, quod emendatius ap. Harpocr. legitur." Kust.) Καὶ ἀγνιεύς, ὁ πρὸ τῶν αὐλείων (Schol. Aristoph. rectius, αὐλείων) θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις (l. Κραπατάλλοις) Ὡ δέσποτ' Ἀγνιεύ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Zonar. Ἀγνιάς δὲ ἐνιοὶ μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγνιεύς, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγνιάς. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἴεν δ' ἂν οἱ παρὰ Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγνιεύς, οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοί ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν, φησί. Λάμπαδ' (l. Λάμπει δ') ἀγνιεύς βωμός ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. Καὶ ἀγνιεύς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων (Schol. Aristoph. αὐλείων) θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις (l. Κραπατάλλοις) Ὡ δέσποτα Ἀγνιεύ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Ἀγνιεύς κίων εἰς ὅξυ λήγων, ὃν ἰστῶσι (l. ἰστάσι) πρὸ τῶν θυρῶν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀγνιάς ἐνιοὶ μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγνιεύς ἀγνιεύς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὅξυ λήγων, ὃν ἰστάσι πρὸ τῶν θυρῶν ἰδίους δὲ αὐτοὺς φασιν εἶναι Ἡλίου, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. Ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγνιεύς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγνιεύας, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγνιάς σημαίνει δὲ τοὺς πρὸ τῶν οἰκίων βωμούς, ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν, φησί. Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρους εὐοσμίας. In Harpocr. est, Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρων εὐοσμίας. Unde forsitan Meurs. ad Hellad. Besant. 70. tacite correxit: Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ, Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρους εὐοσμίας. Quam correctionem nos quidem omnino rejiciendam censemus, cum dativus σταλαγμοῖς referendus esset ad λάμπει, interposito alio dativo πυρὶ, ad interpositum aliud v. ἀτμίζων spectante, quæ constructio durior est. Melius ergo legit Brunck. Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρων εὐοσμίας. Illud βαρβάρων reperitur in solo Harpocr.; nam in Schol. Aristoph., Suida, Zonara, et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. est βαρβάρους εὐοσμίας, quod sane ob hunc ipsum Grammaticorum consensum nobis præferendum videtur; neque aliter judicabat Blomfield. Gloss. ad Æsch. Agam. 87. Eudocia p. 10.: Ἀγνιεύς δ' ἐπονομάζεται δούλῳ, ἰδρυθεὶς ἐν ταῖς ἀγνιάς καταναγάζει γὰρ ταύτας, καὶ πληροῖ φωτὸς ἀνατέλλων: 11. Ἐνοδία δὲ ἐστὶ οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος

vos ἀγνιεύς, in quo loco latet vitium, quod aliis tollendum relinquimus. Hellad. Besant. Chrestom. 25.: Τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἰδρύοντο· καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες, καὶ μυρρίναις στέφοντες, ἵσαντο οἱ παριόντες· τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον Ἀγνιὰν Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ· τὸ δὲ κνισᾶν ἀγνιάς παρὰ Ἡσιόδῳ, τοῖς θεοῖς θύειν λέγει. “Apollo non Λοξίας, sed Ἀγνιεύς, ante fores colebatur. Itaque Helladii hic manifestus certe error.” Meurs. Quicquid vero de eo statuatur, confitendum erit vel Helladium, vel Librarios, qui ejus opusculum descripserunt, errasse, phrasin, κνισᾶν ἀγνιάς, Hesiodo tribuentes, cum neutra vox in Hesiodi operibus et operum deperditorum Fragmentis, a Gaisfordio editis, extet. Lege igitur παρ' Ἀριστοφάνει, qui locutione ea usus est, ut supra notavimus. Etym. M. Ἀγνιεύς ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος ἐν σχήματι κίονος, καὶ βωμός. “E Cod. Aug. del. καὶ ante βωμός.” Tittm. cxxii. Bekkeri Σ. Λ. χ.: Ἀγνιεύς κίων εἰς ὃν ἀπολήγων, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἵστασαν. Vide Toup. Emendd. 3, 316. 436. nescimus quid nugarum meditantem. Eurip. Phœn. 634. Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἀναξ' Ἀγνιεύ, καὶ μέλαθρα χαίρετε, ubi “Schol. Ἀγνιεύ· ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκίμασιν ἰδρυμένε, ὅτι τὸν Ἀγνιέα πρὸ πυλῶν ἵστασαν, κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὃν λήγων. (Plura Scholia, ut videtur, commiscet Flor. 33. Ἀγνιεύ· τὸν Ἀγνιέα πρὸ τῶν πυλῶν ἕστησαν, κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὃν λήγων· ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἕστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο Ἀγνιεύς. Ἀγνιεύ· Ἀπόλλων ὁ ἐν ταῖς ἀγνιάς προπυλαίους ἰδρυμένους ἀλεξίκακος φύλαξ τῶν ὁδῶν, ὅτι τὸν Ἀγ. πρὸ τῶν ὁδῶν ἕστησαν, κίων δὲ ἦν οὗτος εἰς ὃν λήγων. Media κίων—τοῦτο Ἀγνιεύς sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod ille δὲ post κίων om. Tum uterque οὗτος ἐστὶν εἰς ὁ. καταλήγων, et post ἀλεξικάκου interponit δεσπότης, denique διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγ. Ἀγνιεύ· εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλωνα γράφειν· εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὁ δ' ἀνίσχων πρῶτος (πρῶτον edidit Valck.) προσβάλλει τοῖς στενωποῖς, εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις Ἀγνιεύς ἵστασαν (ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγνιεύς ἀγάλματα add. Baroc.) Baroc. 74. Gu. m. 2.” Matthiæ. Æsch. Agam. 1089. ΚΑ. “Ἀπολλον, Ἀπολλον, Ἀγνιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός· Ἀπόλλεσσας γὰρ οὐ μόνος τὸ δεύτερον. ΧΟ. Χρήσειν εἴκειν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. Μένει τὸ θεῖον, δουλίᾳ περ ἐν φρενί. ΚΑ. Ἀπολλον, Ἀπολλον, Ἀγνιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός· Ἀ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;” 1090. Ἀγνιᾶ τ', Ald. ἀγνιᾶτα, Rob. ἀγνιᾶ τ', Med. ἀγνιεύ τ', Turn. ceteri. 1095. ἀγνιᾶ τ', Ald. ἀγνιᾶτ', Rob. ἀγνιεύ τ', Turn. Sed, cum hæc notior forma sit, in alteram a Librariis mutari vix potuit. Steph. Byz. v. Ἀγνιᾶ: Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγνιεύς, καὶ Ἀγνιᾶτης, τούτεστιν ὁ Ἐφώδιος, τὸ δ' Ἀγνιᾶτης, ὡς Κορώνεια Κορωνιᾶτης, Καρνεᾶτης (rectius V. D. cum L. Holstenio scripserit *Καρνᾶτης), *Καυλωνιᾶτης, (sic V. D. tacite correxit; nam editum est a Berkelio Καυλωνιᾶτης.) Sic etiam legit Hermann. Elem. Metr. 265.” Blomfield. “Horat. Od. 4, 6, (26.) Phæbe, qui Xantho lavis amne crines, Dauniae defende decus camænæ, Lævis Agyieū.—Quare vero Apollo hoc nomine colebatur (coleretur) docet Varro, Porphyrii laudatus, nempe, ‘quod e responso oraculi sui in viis publicis urbis suæ Athenienses statuit altaribus sacrificare Apollini instituerunt.’ Et Macrobi. Sat. 1, 9. (l. c.) Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Cassandra, non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens; quippe τὸ ἀγνιεύς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Æschylus noster, Ἀγνιεύ, inquit, ἃ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita, Ἀπόλλων ἐμός· ἀπόλλεσσας γάρ.” Stanl. “Origiem vocis Grammatici arcessunt a vicis et angiportubus, quos ἀγνιάς vocant, ut Troja dicitur εὐρύαγια, quia illic erigi et coli solebat Apollo. Ἀγνιάς autem dictas putant ἀπὸ τοῦ ἄγειν, quia per eas aguntur τὰ γνῖα, i. e. Membra, quod etymon præter Hesych. etiam Eustathius probat, et addit indidem dici ἀγῶνα, et ἀγοράν. Quin Hesych. ἄγειν

esse φοιτᾶν et ἔρχεσθαι, probat ex Homeri loco, Λαοδίκην ἐσάγουσα. Hoc veriloquium mihi videtur fortikώτερον, præsertim quod non tam in vicis et plateis statuebatur Apollo, quam in cujusque ædium liminibus. Sed, cum τὸν ἀγνιέα ap. Suid. videam exponi τὸν ὀλόκληρον, quod idem videtur esse atque τὸν ὑγιά, vel ὑγιῇ, eo labor ut existimem, qua ratione dicta ipsius soror Artemis, quia ἀρτεμέωντας facit, i. γυαλκεῖς et ὀλοκλήρους, eadem dictum Apollinem fratrem Ἀγνιέα, i. e. Alios reddens ὑγίεις, Nam propterea Pæon dicitur.” Flor. Christ. ad Aristoph. Vesp. 870. Imo per Suidæ τὸν ὀλόκληρον longe aliud innuitur, ut ostendit Maussac. l. c. J. Poll. 4, 123. de Partibus Theatri: Ἐπὶ δὲ τῆς σκηνῆς καὶ ἀγνιεύς ἔκειτο βωμός πρὸ τῶν θυρῶν: 9, 35. locus in Ἀγνιᾷ citatus est. Clem. Alex. Pædag. 44. Ἐρμῆν προσκυνούσιν ὡς θεὸν, καὶ τὸν Ἀγνιέα, θυρωρὸν ἱστάντες. Vide Meurs. Auctar. Philol. c. 2. (ubi a Plauto appellari Vieinum Apollinem docet,) Spanh. ad Callim. H. in Dian. 144. (qui consuli jubet Aristidem in Smyrnam 1, 407.) Turneb. Advers. 208. Selden. de Diis Syr. 134=224. Pierii Hieroglyph. p. m. 531. “Wakef. Ion. 188. Musgr. 186. Bruck. Ed. T. 16. Zeun. ad Cyrop. 217. Interpr. ad Mær. 5. (in Ἀγνιᾷ citatos.) Ilgen. Hymn. 604. Fac. ad Pausan. 1, 248. (Ἐπὶ τούτοις ἐστὶν Ἀπόλλων Ἀγνιεύς.) Schæf. Mss. Adde Pausan. L. 1. c. 31. “Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγνιέα καὶ Ἡρακλέα: 8, 53. Τῷ δὲ Ἀπόλλωνι οἱ Τεγεάται τῷ Ἀγνιῇ τὰ ἀγάλματα ἐπ' αἰτία φασιν ἰδρύσασθαι τοιγάρ κ. τ. λ. Vales. laudat et ejusdem Eliac. 159. sed locus in Indice Facii frustra quaesitus est.]

[* Ἀγνιᾶτος, αἶα, αἶον, Ad vicum pertinens. Vide Sophoclem in Ἀγνιᾷ citatum. Glossæ: Θεῶν ἀγνιᾶίων ἐορταί, αἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν προσηκόντων τοῖς νεκροῖς. Compitalia. Fr. Passov. in Beckii Act. Seminar. Reg. V. 1. p. 95. scripsit, ἀγνιᾶτος, α, ον; sed in Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher p. 18. habet, ἀγνιᾶτος, ὁ, ἡ, minus recte, ut nobis videtur.]

Ἀγνιᾶτης, (ὁ,) Apollo dictus, eadem signif. qua Ἀγνιεύς, ut modo e Steph. Byz. docui. [“Ilgen. Hymn. 604.” Schæf. Mss. “Ἀγνιᾶτης, Qui vicis præest. Vide notas, (in Ἀγνιεύς citatas.) Notior forma est Ἀγνιεύς.” Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1048.]

“Ἀγνιῆται, Hesychio sunt κωμῆται, Vicini, Παῖ γανι.” [Etym. M. Ἀγνιῆται· κωμῆται, γείτονες.]

Ἀγνιᾶτης, ἰδος, ἡ, ut ἀγνιᾶτιδες θεράπαιναί, ad verbum Agyiatis famulæ, i. e. Aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ, qui ante portas colebatur, ut ἀλεξικάκος, i. e. Malorum depulsor, inquit Eustath., e quo emendandum puto Hesych., in quo θεραπεῖαι legitur: et ἀγνιᾶτιδες, quasi per se significans, αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι. At Steph. Byz. dicit propylæa Agyiei dici ἀγνιᾶτιδας, cui potius assentior. [Hesychii verba sunt, Ἀγνιᾶτιδες· αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θαραπεῖαι. “L. θεράπαιναί.” Heins. “H. St. monet ex Eust. ap. Hes. pro ἀγνιᾶτιδες θεραπεῖαι scribendum esse ἀγ. θεράπαιναί, (atque ex eo Maltbii Lex. Prosod.) Sed fallitur. Nam contra potius ap. Eust. scribendum est Ἀγνιᾶτιδας θεραπείας, ex Eurip. Ion. 186. (Οὐκ ἐν ταῖς Ζαθέαις Ἀθάναϊς Εὐκλῶνες ἦσαν αὐλαὶ Θεῶν μόνον; οὐδ' ἀγνιᾶτιδες θεραπεῖαι,) ubi ῥήσεως hujus sedes est, quod H. Stephano latebat. Appellat autem Eurip. ἀγνιᾶτιδας θεραπείας, Honores, quibus Apollo in viis urbium erigebantur in honorem Apollinis, qui inde Ἀγνιεύς, q. d. Vialis, appellabatur. Res ipsa satis nota est e veteribus Scriptt. et Grammaticis. Lex. Ms. Coisl. (in Bekkeri Anecd. Gr. 340.) Ἀγνιᾶτιδες· παρ' Εὐριπίδῃ οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί. Recte, dummodo ex Eurip. addatur θεραπεῖαι.” Kust. “Gemina monuit J. Barnes ad Eurip. l. c. Sequentia leguntur in Cod. Ms. Grab.:—‘Putabam primo hic supplendam vocem θεράπαιναί, (quod monuerat etiam H. St.) et addendam vocem ex Eust., qui monet ἀγνιᾶτιδας θεραπείας ita dici βωμούς, qui πρὸ θυρῶν. Sed monuit me Salmas. vulg. lect. commode retineri posse; nisi

quis malit ita emendare: 'Αγυιάτιδες' οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί. Quam lect. non possum admittere, cum hæc v. 'Αγυιάτιδες non quosvis Deos respiciat, sed Apollinem tantum, 'Αγυιέα dictum. Et ita exponit hanc vocem Eust.' Similiter vero Maussac.: 'Αγυιάτιδες θεράπαινοι, Agyatides famulæ, i. e. 'Αρæ in honorem Apollinis Agyæi præ foribus erectæ. Sic Eust.'" Albert. Adde Vales. ad Harpocr.:—"Eust. (l. c.) 'Ἐφη δὲ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεράπαινας τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἱ πρὸς χάριν 'Απόλλωνος 'Αγυιέως, (imo leg. ut in ipso Eust. 'Αγυιέως 'Α.) 'Ἰδρυτο. Lege θεράπνας." Pind. Pyth. 11, 1. Κάδμου κόραι, Σεμέλα Μὲν 'Ολυμπιάδων ἀγυιάτις, ubi Schol. Τὸ δὲ ἀγυιάτις, ἀντὶ τοῦ, ὃ ἀγυιάτις, (l. ἀγυιάτι,) ὡς καὶ παρ' 'Ομήρῳ (Il. Γ. 277.) 'Ἡελίός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷς. Καὶ (Od. P. 415.) Δὸς, φίλος. 'Αγυιάτις οὖν, ἀντὶ τοῦ, σύνοικε τῶν θαλαττίων Νηρηίδων. Vide Berkel. ad Steph. Byz. "Jacobs. Anthol. 9, 402. Jacobs. Exerc. 2, 145." Schæf. Mss.]

'Αγυίω, Eo, quasi quis formet verbum Vio, vias, a nomine Via. Conjugatur autem usque ad præteritum imperfectum duntaxat, ut ὀπύλω, et alia eodem modo terminata. VV. LL.

[* 'Αγυιοπλαστέω, In vico, via, fingo, de avibus, v. g. hirundinibus, nidos ponentibus. Lycophr. 598. 'Ράμφεσσι δ' ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θοροὺς, Φερώννυμον νησιδα νάσσονται πρόμου, *Θεατρομόρφῃ πρὸς κλίτει γεωλόφῃ 'Αγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς Πυκνὰς καλίας, Ζῆθον ἐκμμούμενοι. Tzetz. 'Αγυιοπλαστήσαντες' ἦτοι κτίσαντες. "Schol. min. *ἀμφοδοποιήσαντες, Nidis, Domunculis positis vel ad vias s. oras maritimas, vel, quod magis placet, in modum viarum et vicorum, h. e. juxta se, aliis post alias, una et longa serie, sicut domus contiguæ poni solent." Muller.]

"ΑΓΩ, pro quo "ΑΓΝΥΜΙ et 'ΑΓΝΥΩ, f. ξω, p. ἦχα, medium autem ἦγα, quorum utrumque inusitatum; sed hinc formatum Atticum præteritum ἔαγα in usu est. Aoristus 1. ἦξα, et Attice ἔαξα: unde κατέαξα. Significat Frango, Rumpo. Eustath. ait ap. Hom. ὕλην ἄγειν exponi posse κλᾶν, i. e. Frangere: [1275. "Οτι ἐπὶ ἀψύχον τοῦ 'Εκτορος τὸ ἄγειν ἐνταῦθα κεῖται· φησὶ γάρ, Τόνδε δ' ἄγωμεν· οὕτω καὶ ἐν τῇ Ψ' ῥαψωδίᾳ ἡ λέξις εὐρηται ἐν τῷ, "Υλὴν ἄγειν· ἐστὶ δ' ἐνταῦθα τὸ μὲν ἄγωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀπάγωμεν· τὸ δὲ ὕλην ἄγειν δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ κλᾶν καὶ θραύειν εἶναι, κατὰ τὸ, Νέα μὲν μοι ἔαξε Ποσειδῶν· τὸ δὲ τοιοῦτον ἄγειν, καὶ ἀγνύειν λέγεται. Respicitur ad Od. I. 283. Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδῶν ἐνοσίχθων.] Hinc et ἄγη, Fractum est, tanquam a passivo ἄγομαι. Il. Π. (801.) ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. Et ἄγεν, Il. Δ. (214.) Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἔαγησαν, Fracti sunt, ut τράφεν pro ἐτράφησαν. Il. P. (63.) Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Grammatici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod sua tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quod ἄγω in præsentī tempore vix reperiatur, at ἄγνυμι passim. Unde et ἄγνυμενῶν, Od. K. (123.) 'Ανδρῶν ἄλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἄγνυμενῶν: a passivo v. ἄγνυμαι, i. e. Frangor. Hesiod. (Sc. 279.) περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἦχώ: [cf. 348. περὶ δὲ σφιν ἄγνυτο ἦχώ, ubi Harl. σφίσιν, et sic Cod. Mediceus ap. Gaisford. p. 200. "Αγνυμι, Resouo. Hesiod. Sc. (203.) Θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' 'Ολύμπος, (ut restituit D. Heins. probante Grævio Lect. Hesiod. c. 20. pro vulg. ἄγνός.) Quod Latini imitantur. Virg. (G. 3, 328.) Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Juvenal. (1, 18.) convulsaque marmora clamant Semper, et assiduo ruptæ lectore columnæ: (7, 86.) sed cum fregit subsellia versu." Brunck. Mss.] Herod. Ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Dicitur et 'Αγνύω, quod quidem ἄγνυμι præcedit, si Eustathio credimus. Ait enim (p. 57.) primum esse ἄγω, cui inserto ν ἄγνω, inserto ct υ, ἀγνύω, unde ἄγνυμι. Sed quæcunque sit formatio, hoc saltem eonstat, ἄγνυμι et ἀγνύω in prosa usurpari, et hujus imperfectum quoque; sed ab ἄγω cetera tempora sumi. Unde et ap. Plat. κατάζει, Frangere, et κατέαξεν, Fregit, et καταγῆ, Frangatur, ut dicitur in κατάγη. Frequentius namque usurpant compositum. Ceterum verbalia etiam nomina hinc deri-

vantur, et ipsa tanquam ab ἄγω, non tanquam ab ἄγνυμι, formantur, quæ quidem proxime sequuntur. ["Αγω, Ilgen. Hymn. 290. ad Herod. 737. Dawes. Misc. 56. Heyn. Hom. 7, 270. 379. 8, 381. 439. Valck. Animadv. ad Ammon. 117. De quant., Heyn. Hom. 4, 526. 598. 6, 155. "Αγη, ἔαγη, Heyn. Hom. 4, 526, 6, 401. "Εαξα, Heyn. Hom. 4, 527. 6, 414. 643. "Αξον, Heyn. Hom. 5, 257. "Αγνυμι, Brunck. Aristoph. 3, 102.: de augm., 3, 101. Heyn. ad Apollodor. 1403. qui Brunck. non intellexit. Toup. Opusc. 2, 45. Dorv. ad Char. 269. Valck. Diatr. 234. "Εαγὸς, ad Herod. 624." Schæf. Mss. "Bion. 1, 82. "Ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὅς δ' εὐπτερον ἄγε φάρετραν, (ἀγε edidit Gaisford. ὥς δ' εὐπτερον αὖ γε C. apud Eund.) Clem. Alex. 492. (e Diogenis quadam Tragedia:) Τρυφῆς ὕφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ." Valck. Mss. "De prima, cui in capite appositum fertur digamma, voce ἀγῆ, Litus, priore producta, nihil certi ex Homericis constat. Verbum autem ἄγω, ἄγνυμι sæpius hiatum admittit, ut Il. E. 161. Θ. 403. Ψ. 341. Od. K. 123. Præterea Heyn. putabat, cf. Obsv. V. 4. p. 526. 7. primam ejus syllabam semper longam esse: hinc vult ἔαγως, ubi auaræstum constituit, corrigere: cf. Eund. in Obsv. singulis, maxime ad Il. Γ. 367. ἐν χεῖρεσσ' ἔαγη ξίφος. Similia vero inveniuntur Il. N. 162. P. 607. Od. K. 560. Α. 65. Il. Π. 807. ἐν χεῖρεσσιν ἄγη. Δ. 214. πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. De suis emendationibus et vocis mensura omnibus fere locis Heyn. monuit, confer autem cum hisce censuram laudatam p. 254. At nullum excitare potuit locum, in quo ἄγη longa adsit mensura. Operosa autem molestia his omnibus succurrere studet, atque Il. Δ. 214. qui pertinaciter renititur, a sciolo adjectum conjecit. Si quid vero momenti recentiorum consuetudo est, etiam Apollon. R. 3, 954. "Ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἔαγη κέαρ. Neque aliter alii. Digammatis vero hi impatientes sunt loci: Od. T. 539. πᾶσι κατ' αὐχένος ἦξε. Hesiod. Sc. 203. ἔδος ἄγνυτ' 'Ολύμπος. Nam ejusdem Oper. 434. emendandus est." Spitzner. de Versu Gr. Heroico 113.] C ["Αγω. Hesych. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: "Αγνυται· κλᾶται. Suid. "Αγνυται· κλᾶται. Καὶ ἄγνυτον, ὁμοίως. (Sedes glossæ est Il. M. 148. Δοχμῷ τ' ἀτσοῦντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην.) Καὶ ἄγνυμενῶν· συντριβομένων. "Od. K. 123. νηῶν θ' ἅμα ἄγνυμενῶν, ubi Schol. συντριβομένων, q. l. proinde Suid. respexit." Kust. Apollon. Lex.: "Αγνυμενῶν· συντριβομένων. Νηῶν θ' ἅμα ἄγνυμενῶν. Zonar. "Αγνυμένων (l. "Αγνυμενῶν) συντριβομένων. Hesych. "Αγνυμενῶν· κλωμένων, συντριβομένων. ("Il. Π. 769. Schol. κατασσομένων, κλωμένων, et Od. K. 123. ubi Schol. συντριβομένων. Conjunxit hæc Hesych. Albert.) "Αγνύμενον· κλῶμενον. "Αγνύσθαι· συντρίβεσθαι. "Αγνύμενα· πηδάλια. "Αγνύμενα· θρυπτόμενα. ("Is. Voss. conjungit cum seq. ita, "Αγνύμενα· θρυπτόμενα. "Αγνύμενα πηδάλια, sublata distinctione." Albert.) "Αγνυτον· κτεάσσουσιν, κλῶσιν. "Αγνυτον est verbum δυῖκον, et legitur Il. M. 148. ubi glossator expl. κατακλῶσι, *κατάσσουσι, κατατάσσουσι. Puto leg. καταράσσουσιν." Coccei. "Lege, κατακλάζουσιν, κατακλῶσιν. Locus est Il. M. (l. c.) Schol. κατακλῶσι, κατατάσσουσι, quæ postrema vox est suspecta." Heins. "L. κατὰ γόνυσιν, κλῶσιν. Etym. M. Καταγύνναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, συντρίβειν, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι. Hinc κατάκτριά infra." Is. Voss. "Ad Schol. Il. M. (l. c.) hæc notat Editor Cantabr. p. 764.:—"Pro κατατάσσουσιν lege aut καταράσσουσιν cum Cocceio, aut κατάσσουσιν cum Edit. Hack. et Oxon. Et hoc sane videtur verisimilius: nam Etym. 494. Καταγύνναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, etc." Vide infra in "Ακτῇ, "Αξαντες, Ἐνιῆλαι, Κατάρ-ράζει, etc. Schol. ad Il. N. 322. Δημήτερος ἀκτὴν explicans, τὸν σῆτον, addit, "Ἐπεὶ κατασσομένος καὶ ἀλούμενος, ἄρτος γίγνεται: ad Il. Π. 769. "Αγνυμενῶν· κατασσομένων, κλωμένων. Infra: "Ασσεῖ· κατάσσει, (ubi v. notata.) Il. Α. 630. (ubi Pseudo-Did. "Ακτὴν· ἦτοι ἄλφιτα περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκενάσματος, ὃ ἐστίν, ἀλεύρον. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὅτι μὲν τὸ ἀλεύρον, ἀπὸ τοῦ κατὰ γνυσθαι, καὶ ἀλείσθαι τὸν σῆτον, ὅτε δὲ αἰγιάλδον, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατὰ γνυσθαι τὰ κύματα.) Simpliciter itaque κατὰσ-

σουσιν, κλῶσιν, legerim. Apud Artemid. 1, 68(=66.) A
 habes εὐκατέακτον, κατεασσῆται (κατάσσηται cum
 Reiskio edidit Reiffius,) κατάσσειν, et κατασσύμενα,
 eadem pag.: ut κατασσομένη, 2, 24. p. 111. et ἀγάλ-
 ματα κατασσύμενα, 2, 44. p. 140. Cf. Kust. ad v.
 Ἐνιῆλαι, post Ἐνίησιν. Quare minus placet κεάζου-
 σιν, quæ Wesselingii conjectura erat, quia infra:
 Κεάζω διασχίζω, ἢ κλῶ. Κατάσσουσιν emendaverat
 etiam Pancr. Maasvic. ad oram libri sui." Albert. Et
 sic Wakef. ad marg. Iterum Hesych.: "Ἀζαι· κολάσαι.
 (Codex κλάσαι, ut et VV. DD. coniecerant. "Hesy-
 chio ergo, quod suum est, redde; nam vulgatum
 κολάσαι mendum typothetæ est." Schow. Respicitur
 ad II. Φ. 178. ἄζαι δόρυ.) "Ἀξαντες· κατεάζαντες.
 "Forte dualiter scripserat, Ἀξαντε. Apollon. Lex.
 "Ἀξαντε· δνικῶς κατάζαντες, οἱ δύο ἵπποι. II. Z. 40.
 (ἀγκύλον ἄρμα Ἀξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, ubi Pseudo-
 Did. θραύσαντες, et II. 371.)" Albert. Apollon. Lex.
 "Ἀζον· κάταζον. "Ἀζον· δι' ἔγχος Διομήδεος, (II. Z.
 306.) Etym. M. Ἀζον· ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω, ὁ μέλ-
 λων, ἄζω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικόν, ἄζον. B
 Διὰ τὴν περισπᾶται; διὰ τὴν *συνέμππτωσιν· ἔστι γὰρ
 ἄζον ἀπὸ τοῦ ἄγω (ἐπὶ, pro ἀπὸ τοῦ ἄγω, legitur in Cod.
 Dorv. teste Gaisfordio,) τὸ κομίζω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος,
 ἦγον, τὸ παθητικόν, ἦγην, καὶ τὸ ποιητικόν, ἄγειν.
 "Calliergis Ed. ἄγην, (et sic Cod. Dorv. teste
 Gaisfordio:) rectius ἄγεν, ut significet, poetice ἄγεν
 usurpār pro ἦγαν, Fracti sunt, ut infra 20, 40.
 282, 39. 373, 9. 532, 30. 40." Sylb. Cf. Etym. G.
 Ἀγῆ· ἢ κλάσις τοῦ ξίφους, ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω, ὁ
 μέλλων ἄζω, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικόν ἄζον. Τὸ α
 περισπᾶται διὰ τὴν *συνεκφώνησιν, ἦγουν τὴν *συνέμ-
 πτωσιν· ἔστι γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ κομίζω, (corrigere et supple
 ex Etym. M. ἔστι γὰρ ἄζον ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κομίζω,) καὶ
 ὀξύνεται, καὶ ὁ β' (sc. ἀόριστος, ut in Etym. M. supra et
 infra,) ἦγον, καὶ τὸ παθητικόν, ἦγην, καὶ *ποιητικῶς ἄγην,
 ἀγνοχῶς. Secundum hunc igitur canonem corrigenda est vulg.
 scriptura in II. Z. 306., ubi etiam accuratissimus Wolf. in sua
 recensita Edit. edidit, Ἀζον δι' ἔγχος Διομήδεος, pro Ἀζον.
 Etym. M.: "Ἀγω—καὶ τὸ κλάνω, ὡς τὸ, Ἀζον δι' ἔγχος Διομήδου.
 Idem: Ἐάγη· ἔστιν ἄγω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων, ἄζω, ὁ
 ἀόριστος, ἦξα, ὁ β', ἦγον, ὁ παθητικὸς, ἦγην, ἦγης, ἦγη,
 καὶ κατὰ διάλυσιν, ἔαγη. Zonar. Ἐαγῆναι· συντρι-
 βῆναι. Ἐάγη· συντερίβη. Ἀσσω, τὸ κλῶ, ὁ μέλλων
 ἄζω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἄγον (I. ἦγον,) ὁ παθητικὸς,
 ἦγην, ἦγης, ἦγη, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η, ἔαγη. Eust.
 424. Τὸ δὲ ἄγη, Ἀττικοὶ ἔαγη φασίν: 1120. Τὸ δὲ
 ἔαγη δύναται καὶ *δυσυλλάβως ἐνταῦθα γραφῆναι, ὡς
 καὶ ἀλλαχοῦ, διαφορεῖται γάρ· καὶ ἔστι ποιητικὸν μὲν
 Ἰωνικῶς τὸ ἄγη, Ἀττικὸν δὲ τὸ ἔαγη: 1151. Τὸ δὲ
 εὐδαὲν ἢ κατὰ διάλυσιν ἀπὸ τοῦ ἦδω γίνεται, ὁμοίως τῷ
 ἦξεν, ἔαξε; ἦγη, ἔαγη, ἦλω, ἔάλω, κ. τ. λ. Suid. Ἐάγη·
 ἐθραύσθη, ἐκλάσθη. Hesych. Ἐαγῆ· κλάσθη, κατεαγῆ,
 θραύσθη, συντερίβη. ("Schol. II. Γ. 367. Ἐάγη· κα-
 τεάγη, συντερίβη." Wakef. ad marg.) Ἐάγη· κατεάγη,
 κατὰ τὰ αὐτά. ("Scr. καὶ τοιαῦτα." Heins. "Vel,
 καὶ τὰ αὐτά, (et sic Wakef. ad marg.) Quæ sc. modo
 sunt allata." Albert. Cf. Hesych. *Σιπαλός· χαλε-
 πός, καὶ τὰ ὅμοια. Idem: Ἐαζεν· ἐκλασε, συνέτριψεν.
 (Od. E. 385. πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν.) Ἐαλός· τεθραυ-
 σμένος. "Scribere Hes. debuit, sed alio loco, Ἐα-
 γός· τεθραυσμένος." Kust. "Phavor. Ἐαλός. Unde
 lego: Ἐαγός· τεθραυσμένος." Albert. Ἐαγός est
 contra verborum ordinem. Lege, Ἐαλός· τεθραυ-
 σμένος, vel, Ἐαλός· τεθραυσμένος. Tittmanni Cyrillus:
 Ἐαγός· τεθραυσμένος. Scribe vel Ἐαγός, vel τεθραυ-
 σμένος. Alicubi corrupte sic scriptum legerat Hes.
 pro Ἐαγός, vel, Ἐαγός. Idem Hesych.: Ἀγέν· κα-
 τεαγέν, θραυσθέν, ὡς τὸ, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν
 ἄγεν ὅξες ὄγκοι, (II. Δ. 214.) καὶ ἦγεν, ὡς τὸ, Αἴας δ'
 ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, ex II. B. 557.
 Etym. M." Ἀγνυμι· ὄλον, Πάταγος δέ τε ἀγνυμέναων,
 (II. Π. 769.) συντριβομένων. Γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγνύω.
 Ἔστιν ἄγω τὸ κλῶ, καὶ ἀγνῶ, ἀγνύω, καὶ ἀγνυμι, καὶ
 περιαγνύμενος, σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλῶμε-
 νος. Orio Theb. 628. Ἀγνύμενος· περιτριβόμενος,
 περικλῶμενος, ὅπερ ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὁ
 σημαίνει τὸ κλάνω, ἀποβολῇ τοῦ ν, κλῶ· ἄγω, καὶ πλεο-
 नास्मि τὸ ν, ἀγνῶ, ἐκ τούτου ἀνύω (I. ἀγνύω,) καὶ παρά-
 γωγον ἀγνυμι. Excerpta Apionis Gloss. Homer. 603.:

"Ἀγη· κατεάγη, καὶ κατεπλάγη. Respicitur ad II. Π.
 801.]

Ἀγῆ, ἦς, ἢ, Fractio, Ruptio. Fractio fluctus, in-
 quit Suid. et Etym. ἀγαὶ ἀρμάτων, Curruum fracturæ
 s. Fractiones, Euripidi. [Suidæ verba dedimus su-
 pra 90. d. Etym. M. Ἀγη· Ἀγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν,
 (II. Φ. 221.) σημαίνει δὲ τὴν ἐκπληξιν; καὶ τὸ θαῦμα,
 γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω· οἱ γὰρ
 ἐκπληττόμενοι, εἰς τι ὑπερέχον ἄγονται. Ἔστι δὲ ἄκλι-
 τον· ἐπειδὴ τὰ εἰς γη ἱαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντος
 ἄρχονται· ὄλον, στέγη, ταγῆ, φνγῆ, (f. I. ταφῆ, quod
 extat in Soph. Aj. 1090. ὅπως Μῆ, τόνδε θάπτω,
 αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσης, imo recte ταγῆ, ut ap.
 Aristoph. Lys. 105. Ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τῆς ταγῆς
 ἔλθῃ πόκα, vide Blomf. ad Æsch. Agam. 109.) πρόσ-
 κειται ἱαμβικὰ διὰ τὸ ἀγῆ, ὃ σημαίνει τὴν *ἀπόκλασιν
 τοῦ κύματος· τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχεται, ἀλλ'
 οὐκ ἔστιν ἱαμβικόν, ἀλλὰ σπονδειακόν· τὸ γὰρ α μακρὸν
 ἔχει· ἐπεὶ οὖν τὸ ἄγη ἔστιν ἱαμβικόν καὶ ἀπὸ φωνήεντος
 ἀρχεται, εἰκότως, ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι, ἄκλιτον
 ἔμεινεν. Ἡ ἄγη, ἀπὸ τοῦ ἀκή, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφω-
 νίας τῇ ἐκπλήξει· τὸ δὲ ἀγῶ, ἀπὸ τοῦ χῶ χαινῶ, κατὰ ἐπί-
 τασιν τοῦ α· συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαινέιν.
 Etym. G. Ἀγη· ἢ ἐκπληξις, οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι
 ἀκίνητοι καὶ ἀφωνοὶ μένουσι. Καὶ ἀγῆ, ἢ κλάσις τοῦ
 κύματος, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ, ἀκή καὶ ἀγῆ, ἐκ τῆς παρεπο-
 μένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει. Etym. M. Ἀγῆ· ἢ κλάσις
 τοῦ κύματος, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ κλάνω, ἀγῆ, ἢ ἀπὸ τοῦ
 ἄσσω καὶ κατὰσσω, τὸ κλῶ, καὶ ἔαγος, τὸ κατεαγός καὶ
 κεκλασμένον. Οὕτω Μεθόδιος. ("Rectius ἄγω τὸ κλάνω,
 barytonos videlicet, ut cum alibi, tum 1, 50. 15, 22.
 nam circumflexum ἀγῶ significat potius τὸ ἐκπλήττο-
 μαι, ut 10, 7. 15, 24. 41." Sylb. Ἀγω, Cod. Aug. ap.
 Tittm. cxvii.) Ἀγαί· ἠϊόνες, καὶ τραύματα, καὶ τρώσει,
 λέγονται δὲ καὶ αἱ ζηλώσεις. Draco 10. Ἀγῆ· ὃ ση-
 μαίνει τὴν *ἀπόκλασιν τοῦ κύματος τὸ α μακρὸν ἔχει,
 ἀγῆ δὲ παρὰ Τραγικοῖς ὁ σεβασμὸς τὸ α βραχὺ, καὶ
 ἔστιν ἱαμβικόν. Vide nos supra 91. c. 112. n. 1.
 Zonar. Ἀγῆ· ἢ κλάσις τοῦ κύματος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλῶ,
 ἀγῆ. Etym. G.: Ἀγαί· τραύματα, τρώσεις, ἀπὸ τοῦ
 κατάσσω. Ἀγαί· αἰγιαλοὶ κατὰ τοὺς Ἰώνας. Hesych.
 Ἀγαί· ἠϊόνες, τρώματα, τραύματα, ubi Wakef. ad marg.
 perperam corrigit θραύσματα. "Cf. Ἀαγῆς, et Ἀα-
 κτον. Cyrilli Lex. Ms. Vossii: Ἀγαί (I. Ἀγαί) αἰγιαλοὶ
 κατὰ τοὺς Ἰώνας. Abresch. Misc. Obs. V. 1. p. 82. Ἀγαί
 pro Fractura extat in Eurip. Suppl. 693. (Πρὸς ἀρμάτων τ'
 ἀγαῖσι λειπόντων βίον.) Albert. Æsch. Pers. 430. Οἱ δ',
 ὥστε θύνουσι ἢ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κυπῶν,
 θραύσμασιν τ' ἐρείπιων Ἐπαιων, ἐρράχιδον. "Ἀγῆ,
 Fractura, hic vero pro Fragmento ponitur. Lex. S. Germ.
 336. Ed. Bekker.: Ἀγαί· οἱ Τραγικοὶ τὰς τρώσεις οὕτως
 ἐκάλλον, καὶ τὰ τραύματα, καὶ γὰρ τὸ τραῦμα ὄλον
 κάταγμα γίνεται. Virg. Æn. 5, 209. Fractosque legunt
 in gurgite remos. Horat. Ep. 10, 5. Niger rudentes
 Euris inverso mari, Fractosque remos differat." Blomf.
 Apollon. R. 1, 554. πολλῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγγε
 πόδας, ubi Schol. ed. τῷ αἰγιαλῷ, ἔνθα τὰ κύματα
 περιάγνυνται, Schol. e Cod. Par. ἀγῆν λέγει τὸν
 αἰγιαλόν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἄγνυνται καὶ
 ῥήγνυνται τὰ κύματα:) 4, 941. Ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων
 σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς Ῥῶον· ἔνθα καὶ
 ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι, Schol. ed. ἀνωθεν τῶν
 πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος ἀνακλάσεως ἐκινού-
 ντο, Schol. e Cod. Par. ὑπεράνω τῶν σπιλάδων
 καὶ τῆς ἀγῆς κλάσεως τοῦ κύματος. "L. καὶ κλάσεως,
 καὶ posito pro ἦγουν: v. Bast. in Bredowii Epist. Par. 51.
 Nimirum ultima vocis antecedentis litera
 particulam elisit. Tetigi nuper in Append. ad Aristoph. Pl.
 p. 491." Schæf.] "Ἀγη, Litus; item, Vulnus; nam
 Hesych. "ἀγαί affert pro ἠϊόνες, τρώματα, τραύματα,
 in quibus "signiff. est ab ἀγνυμι, s. ἄγω, Frango.
 Nam ἀγῆ "Litus dicitur, quoniam ibi fluctus
 infringuntur; et "ἀγῆ, Vulnus, quasi Fractura
 cutis. Verum Suid. "et Etym. in hac signif.
 προπαροξύνουσι hoc vocabu- "lum. Est et
 verbum, de quo inter Anomala." ["Moschi Europa
 v. 36. Τερπόμεναι ῥόδῃ τε φῆν καὶ κύματος
 ἤχῃ, ubi non Undarum sonitu, sed puellæ
 delectatas fuisse suspicor Litore fluctifrago,
 quo primulos pedes tingere amabant. Lego
 itaque, καὶ κύματος ἀγῇ. ('Quod jam olim
 protuli necdum displicet, κύματος ἀγῇ: hoc
 Brunck. recepit.' Valck. ad

Mosch. 2, 36. 'Præclare Valck. emendavit ἀγῆ pro ἡχῆ, quod Brunck. recipere non dubitavit.' Jacobs. Anthol. 12, 96. 'Ἡχῆ tamen edidit Gaisford.) Apollon. R. eadem utitur loquendi ratione 1, 554. Is. Casaub. pro vulg. scriptura ἀγῆ in Numenii versu ap. Athen. 305. emendavit, ἐπ' ἄκρη κύματος ἀγῆ, eodem Apollon. R. loco inductus, quem sine auctoris nomine ap. Etym. (749.) vir inclytus repperat." Valck. Anim. ad Ammon. 204. "Ἀγῆ legendum (in Numenii versu) jam viderat Gesner. de Aquat. 695. Ipsam autem hanc scripturam verissimam uterque noster Cod. Ms. agnoscit." Schweigh. Epigr. adesp. 396. Οὐ γάρ σοι *σκεπανή τις *ὑφόρμυσις, οὔτε βόρειον Ἐς κλίτος, οὐτ' ἀγῆν κύματος ἐς νοτίην. "Nullum habes portum, quo naves tuto morari possint, nec versus borealem, nec ad australem plagam. *Ἐφόρμυσις, Ap. Guy. et R. (omnino cf. quæ supra in Ὑπαγωγῇ diximus.) Ἀγειν. Vat. C. Jens. Holst. ἀγῆν, quod Ap. Guy. et R. exhibet, Salmasii sagacitati deberi videtur. Νοτίη ἀγῆ κύματος est Circumscriptionis maris australis plagæ. Cf. quæ de κυματογῇ monuit Wessel. Diss. Herod. 207. Valck. ad Herod. 367." Jacobs. "Restituenda hæc vox Achilli Tatio 1, 1. p. 7. Ed. Bip. (Τῆς δὲ θαλάττης ἡ χροιά διπλῆ· τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὴν γῆν ὑπερύθρον, κυάνεον δὲ τὸ πρὸς τὸ πέλαγος, sed stare potest vulgatum τὴν γῆν.)" Idem ad Anthol. Pal. 396. "Valck. ad Adonias. 284. ('Hesych. *Σίμιον· αἰγιαλός. Vere, ut puto, jam olim correxi, *Σίν· ἡϊών, αἰγιαλός. Supra legitur, Θίν·—ὁ αἰγιαλός, et, Ἀγαι· ἡϊόνες: sunt κυμάτων ἀγαι, atque adeo ἀκται, Actæ, sed ἀκται eximie secundum Ammon. sunt Littora lapidosa; θίνες, Arenosa, s. Cumuli arenarum vi maris frangendæ oppositi: Θίνες· οἱ ἀμμώδεις, s. ψαμμώδεις αἰγιαλοί. Ψάμαθον καὶ ἡϊόνα jungit Bio Fragm. Carm. 12, 2. Pro Σίμιον l. Σιμόν, inquit Heins. in Arist. S. 328=864. ap. Albert.) Wakef. S. C. 1, 87." Schæf. Mss. Wakefieldii verba sunt:—"De v. θλίβειν ingeniose atque docte, ut semper, noster Toup. ad Theocr. 21, 18. qui adeundus est: πάντα δὲ παρ' αὐτὰν Θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν *προσέναχε θάλασσα, ubi quid sibi vult (velit) Brunck. reponens πενία," sic Ald. Cod. Vat. et Gaisfordii C. 10. 11., "pro πάντα, utinam nobis dixisset vir ornatiss. Ipse quidem nequeo satis discernere. Neque etiam, quæ mea est mentis hebetatio, vim vocis προσέναχε compertam habeo: quam dum nobis critici dabunt (dederint), locus Theocr. ita mihi videbitur refingendus, πάντα—*προσέναχε, Undique ad casam mare frangebatur. (Παντᾷ H. Steph. pro πάντῃ, quod est in Flor.) Valck. Et sic edidit Gaisf. qui et tacite προσέναχε dedit, tantum notans in C. legi προσέναχθε.) Huc refer κυματογῇ, Littus, ap. Hes. et Suid. de quo v. Interpr. et ap. hunc, Ἀγῆ· ἡ κλάσις τοῦ κύματος: ut Apoll. R. 1, 555. πολὴ δ' ἐνὶ (vulg. ἐπὶ) κύματος ἀγῆ Τέγγε πόδας, ut rescribere debemus istum versum." Et nobis quoque placet illud τέγγε, quamvis vulg. τέγγε receptum sit a Valck. l. c. et Brunckio, et extet in Etym. M. l. c. Locus integer est: Αὐτὰρ δ' ὕ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης Χείρων Φιλυρίδης, πολὴ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῆ Τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρεῖν χειρὶ κελεύων, Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι. Sed vulg. ἐπὶ in ἐνὶ mutandum minime putamus. Numenius i. c., ὁπότε πέτραι Ἀμμώδεις κλύζονται ἐπ' ἄκρη κύματος ἀγῆ.]

Ἀαγῆς, εὐς, ὁ, ἡ, Qui frangi non potest, Infrangibilis, vel Latinius Infragilis. Od. Λ. (574.) Χερσὶν ἔχων ρόπαλον *παγγάλκεον, αἰὲν ἀαγῆς. [Pseudo-Did. τὸ μηδέποτε καταγνύμενον, ὁ ἐστὶ, κλώμενον. Alibi in Homero non legitur. Eust. 1699. Ἀαγῆς, ἡγουν ἄκλαστον, ἄθραυστον, μὴ ἀγνύμενον.] Hesych. ἀαγῆς exponit ἄθραυστον, ἰσχυρὸν πάνυ, Quod rumpi non potest, Validissimum. Etym. addit, ἡ τὸ πολὺ θραυστον, ut videlicet α vim augendi habeat: (Ἀαγῆς· ἄθραυστον, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλάνω, ἀγῆς, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀαγῆς, τὸ οὐδὲτερον, ἀαγῆς. Ἡ τὸ ἄθραυστον κατὰ στέρεσιν, ἡ τὸ *πολύθραυστον.) Apoll. R. (3, 1250.) δόρυ ἀαγῆς dixit, ut Hom. ρόπαλον ἀαγῆς, pro ἄθραυστον, vel, ut Schol. ap. eum exponit, pro ἀκαμπές. [Suid. et Phot. Ἀαγῆς· ἄθραυστον,

ἰσχυρὸν. Zonar. Ἀαγῆς· ἄθραυστον, ἰσχυρὸν, ἄγω γὰρ τὸ κλῶ, ἀγῆς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀαγῆς. Tittmanni Cyrillus: Ἀαγῆς· ἰσχυρὸν, πάνυ σκληρὸν. Apollon. Lex. Ἀαγῆς· ἄθραυστον, ἰσχυρὸν.]

Ἀγμα, atos, τὸ, Fractio, vel potius Fragmentum, κλάσμα. Hesych. exponit etiam κατάγμα, i. e. τὸ κατεργασμένον ἔριον, Lana exculta, ut et Ovid. loquitur. Explicat item κλέμμα, h. e. Furtum. Eustath. quoque e Rhetorico Lex. docet ἄγμα esse interdum i. q. κατάγμα, sed illius tertiæ significationis non meminit. Notandum est autem, quod ad eam attinet qua pro κατάγμα ponitur, non a v. ἄγω, Frango, tum derivari, aut ego valde fallor, sed ab ἄγω, Duco. Unde et κατάγω eo sensu, quo Deduco Latine: ut κατάγω κρόκην, Filum deduco nendo. [Vide Κάταγμα, a κατάγω, Deduco. "Ἀγμα, Wessel. Itin. 60. Wakef. Trach. 695." Schæf. Mss. Suid. et Zonar. Ἀγμᾶσι· κλάσμασι, τροπαῖς, (l. τρύπαις.) Ἀγμᾶτα ἀμφορέων εἰς τὰ ἐλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐβεβλήκεσαν, l. ἐμβεβλήκεσαν, ut in Zonara.]

[*Ἐαγμα, i. q. ἄγμα. Suid. Αἶαγμα· θρῆνος, καὶ σύντριμμα. Confundit αἶαγμα et ἔαγμα. Vide notata in Κάταγμα, a κατάγω, Deduco.]

Ἀγμός, ὁ, i. q. ἄγμα, Fractio, unde Hippocr. Liber Περὶ Ἀγμῶν.

Ἀγμοί, Loca montosa et præcipitium habentia, Suidæ. Abrupta s. Prærupta loca, Hesych. Nicand. Th. (146.) Κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. [Schol. Τρηχέες ἀγμοί· οἱ τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόποι, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι.] || Apud Eund. Alex. (391.) ἀγμοί, Littora, Κνώδαλα φυκιδέοντας αἰεὶ περιβόσκειται ἀγμούς. Hic enim Schol. ἀγμούς exp. αἰγιαλούς. Suid. et Zonar. Ἀγμούς· τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους. Etym. M. Ἀγμούς· τοὺς ὀρεινοὺς καὶ κρημνώδεις τόπους, ἡ ραχίαι, *περιθραύσεις, ἀπορῶγες, καὶ ἄγμα, σύντριμμα, οἱ δὲ πάγος. Hesych. Ἀγμοί· ραχίαι, *περιθραύσεις, ἀπορῶγες. "Ἀγμός ap. Gr. antiquos dicebatur Locus κρημνώδης, s. Præruptus, ut clare testatur Steph. Byz. v. Ὀαξος, ubi Oaxum, urbem Cretæ, secundum quosdam ita appellatam tradit, διὰ τὸ κρημνώδη εἶναι τὸν τόπον. Addit deinde, Καλοῦσι γὰρ (Cretenses) τοὺς τοιοῦτους τόπους *ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς." Kust. ("Hinc forte ratio petenda, cur Noster supra hanc ipsam urbem vocaverit *Ἄξον, cujus tamen testem falso ibi laudat Herodotum. Hesych. Ἄξος· ὕλη παρὰ Μακεδόσιν." Holsten. Vide Lex. Vocc. peregr. clxii. b.) Hesych. *Ἀγαμος· τόπος, ὅρος κρημνώδης. Ordo verborum postulat, ut legatur Ἀγανός. "Scribo et distinguo, Ἀγανός τόπος· ὅρος κρημνώδης, quia ἄγανον aliis φρυγανῶδες." Heins. Vide Nostrum mox in Ἀγανός. "Conjunge, Ἀγαμος τόπος." Is. Voss. "Animadvertendum primo, quod Ἀγαμός sit nomen Loci, vel Urbis, ut testatur Steph. Byz. Sed deinde, quis illud Hesychio credat, v. ἄγαμος significare ὅρος κρημνώδης, Montem præruptum? Legendum igitur foret Ἀγμός, quam vocem Eurip. usurpavit, Bacch. 1092. Πᾶσαι τε Βάκχαι· διὰ δὲ χειμάρρων νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. Ἀγμός igitur est Locus præceps, præruptus. At Hesych., cui ludum fecit affinitas soni vocum Ἀγμός et Ἀγαμός, utrumque confudit.' Ita in Paris. Specim. Ms. præeunte Kust. estque sententia elegans et verissima. Hes. ipse: Ἀγμοί·—ἀπορῶγες." Albert. Etym. M. Ὀγμος· ἡ *ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή· ὥστε γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται *δαῖγμος, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἄγμός, καὶ ὄγμος, κατὰ μεταθεσιν τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ παροξύνεται. Zonar. Ὀγμος· ἡ τάξις, ἡ ἐπίστιχος φυτουργία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή· ὥστε γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται δαῖγμος, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγμος ὄγμος, (l. τὸ ἄγω ἄγμος, καὶ ὄγμος,) μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ *παροξύντως. "Ad Herod. 348. Wessel. Itin. 60. Markl. Iph. p. 260." Schæf. Mss.]

Ἀγμῆις, i. q. ἀγμοί, Præruptiones, aut, Prærupturæ, si dici posset. Hes. [Ἀγμῆις· *παρθραύσεις. Lege, Ἀγμοί· *περιθραύσεις.] Ἀγμίζω, Frango, Concutio. VV. LL. [Respicitur ad Hes. Ἀγμῆις· παρθραύσεις, ubi Cod. Ἀγμῆις·

παραθραύει. s. "Ἀγμίζω, f. ἴσω, Hesych., i. q. παραθραύω." Schneider. Lex. Imo leg. Ἀγμοί· περιθραύσεις. Idem Hes. alibi, Ἀγμοί· ῥαχίαι, παραθραύσεις, ἀπορρώγες, ubi Etym. M. rectius περιθραύσεις.]

["Ἐναγμος, ὁ, ἡ, Acuminatus. Soran. de Sign. Fract. 47. "Ὅστε περιφέρειαν ἔναγμον γίνεσθαι σχήματι ὄνυχος παραπλησίαν.]"

["Ἄγος, τὸ, i. q. ῥήγμα. Vide Ἀγαλέος, et notata supra 933. c.]

Ἀγαλέος, (α, ον), pro quo [a poetis] dicitur ἡγαλέος. Hesych. ἡγαλέον exponit Mutilum, Fractum, Cavum, Quod facile frangi potest: (κολοβόν, κατεαγός, κοῖλον, *εὐθλαστον.) Etym. citatis his ex aliquo pentametro verbis, Ἥγαλέην κάλπιν ἀειραμένην, vult ἡγαλέην significare Ruptam, aut Mutilatam, aut Excavatam, ut ab ἄγω, i. e. Frango, fit ἄγος Ruptio, et inde ἀγαλέος, ut a τάρβος factum est ταρβαλέος: [Ἥγαλέην κάλπιν ἀειρομένην (Noster, ἀειραμ.)· τὴν κατεαγείσαν, ἢ κολοβωθείσαν, ἢ *κοιλωθείσαν, παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥήγμα, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάνω, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος.]

"Ἀακτον, Infractum, Incolume, ἄθραυστον, ὕγιες, Hesych. Videtur esse ab ἄγνυσθαι pro Frangi, tempora sumente ab ἄγεσθαι: a quo sunt itidem κατακτὸς et δυσκάτακτος. Dicendum autem erit "præfixum illi ἄακτον esse ἄ privativum." [Titmanni Cyrillus: "Ἀακτοὶ ἀβαλβεῖς.]

"Ἀγανός, accentu in antepen. Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur Fractum, vel, Virgulta quæ facile franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, i. e. κοπτόμενα. [Suidæ verba sunt hæc: "Ἀγανον· *προπαροξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἐτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ, τὸ ἀπελέκτον. Zonar. "Ἀγανον· τὸ φρυγανῶδες ξύλον, καὶ ἐτοιμον κατεαγῆναι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: "Ἀγανον· τὸ κατεαγός, ἢ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα. Cf. Eustath. ad Il. B. (189. Τὸν δ' ἄγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτύσασκε παραστὰς) p. 199. Ἀγανοὶ μὲν λόγοι οἱ προσηγεῖς, παρὰ τὸ ἀπιτακτικὸν καὶ τὸ γάννυσθαι, οἷς τις ἄγαν γάννυται, ἡγουν χαίρει, ὅθεν καὶ γάνος ἢ χαρὰ· ἐν δὲ ῥητορικῇ Λεξικῇ γράφεται ταῦτα Ἀγανόν, τὸ καλὸν, καὶ ἡδὺ, καὶ προσηγνές, ποτὲ δὲ καὶ κατὰ ἀντίφρυσιν, τὸ χαλεπόν· ἐν ἐτέρῳ δὲ ὅτι, ἐστὶ καὶ ἄγανον *προπαροξυτόνως, καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός· τραγικώτερον δὲ φησι τὸ ὄνομα τοῦ ἐρητύσασκεν. Hinc corrigendus et supplendus est Grammaticus ille S. Germ. modo citatus. Hesych. Ἀγανόν· τὸ κατεαγός ἀπὸ ἄλλων.]

["Ἀπάγνυμι, Abrumpo, UNDE *Ἀπαγμα, τὸ, Abruptio. "Oribas. de Fract. 86. (Ὅυχ ἑτερόν τι γένος πάθους ἐστὶν τὸ ἀπαγμα τοῦ κατάγματος, ἀλλ' ἐστὶν τὸ ἀπαγμα κατάγμα κατὰ τὸ τῆς διαρθρώσεως χωρίον γιγνόμενον· ἐν δὲ τῇ κατ' ἀγκῶνα διαρθρώσει ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πήχεος ὁστοῦν ἀπάγνυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βραχίονος. Ἀπάγνυται δὲ ὁ πήχυς κατὰ τρεῖς ἐαυτοῦ τρόπους.) Galen. Defin. 323." Kall. Mss. "Galen. Meth. Med. 6, 5. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων μορίων τοῦ σώματος αὐτάρκως εἴρηται. Περὶ δὲ τῶν ὁσῶν ὑπόλοιπον ἂν εἴη λέγειν· ἐγγίνεται γὰρ δι' αὐτοῖς τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ νόημα, τὸ καλούμενον ὑφ' ἡμῶν ἐνώσεως τε καὶ συνεχείας λύσις. "Ὅνομα δὲ ἴδιον αὐτῷ κεῖται κατὰ ταῦτα τὰ μόρια, κατάγμα, σχεδὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅσοι γε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐπίστανται, σύνητες. "Ἀπαγμα δὲ τῶν ἱατρῶν ἴδιον ὄνομα ἐστὶ, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις ἄηθες· εἰώθασιν δὲ οὕτως προσαγορεύειν, ὅταν ἀποκαυλισθῇ τι πέρας ὁστοῦ, καθ' ὃ διαρθροῦται μάλιστα. Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν καταγμάτων, ὅσα τελείως διέστησε τὰ μέρη τοῦ κατεαγότος ὁστοῦ, καυληδὸν γεγενῆσθαι φασίν. Εὐδήλον δὲ ὡς ἐγκάρσιος ἢ διαίρεσις, ὥσπερ ἐτέρα, κατὰ τὸ μήκος μᾶλλον ἐστὶν, οὐ διακύντουσα παντάπασιν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια τῶν οὕτω παθόντων, ἀλλ' οἷον σχίζουσα κατ' εὐθυωρίαν, ἣν ὀνομάζειν αὐτοῖς ἔθος ἐστὶ σχιδάκηδόν. Idem in Lib. Hip. De iis, quæ in Med. fiunt, Com. 3. Τὰ δὲ ἀποσπάσματα τῶν ὁσῶν γίνονται, καθάπερ αὐτὸς ἐπ' ἀκρωμίου διήλθεν, ὅταν τῶν συνδούντων αὐτὰ διασπασθέντων ἀποχωρισθῇ πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων συνεχόμενα πρότερον· τὰ δὲ *ἀποκλάσμα-

A τα καλεῖται μὲν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀπάγματα· μέμνηται δὲ αὐτῶν ἐπὶ τέλει ἐν τῷ Περὶ Ἀγμῶν, καὶ ταῖς περὶ ἀγκῶνος εἶναι ἵνεσι καὶ τὸ ἀπαγμα γέγραπεν αὐτός· ὅθεν ὀρμηθέντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀπάγματα προσηγόρευσαν, ὅσα πλησίον τῆς διαρθρώσεως γίνονται κατάγματα δι' ὅλον τοῦ πάχους τῶν ὁσῶν, ὡς ἀπ' ἀλλήλων διαστήται τὰ μεγάλα· καὶ καλοῦσιν οἱ νεώτεροι αὐτὰ κατάγματα καυληδὸν γεγενῆσθαι. Idem in Def. Med. "Ἀπαγμα ἐστὶν ὁστοῦ διακοπὴ ἐπιπόλαιος, ἢ καὶ βαθεῖα, κατ' ἀντικείμενα μέρη τοῦ τραύματος." H. St. Dict. Med. 220.]

["Ἐνάγω, "Infringo. Anthol. 2. p. 13. (Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρύν, ἐν μὲν ἅπαντα Ἐν στέρνοισ ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον.)" Wakef. Mss. Vide Ἐξάγνυμι.]

["Ἐξάγνυμι, Abrumpo. Apollon. R. 4, 1684. ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ Ῥιπῆσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὐτὴ Πρυμνύθεν ἐξαγεῖσα κατήριπεν. "Il. E. 161. (Ὡς δὲ λέων ἐν βοῦσι θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος, ἢ βοδὴ, ξύλοχον κατὰ βοσκομένων, ubi Pseudo-Did. κατὰζει, συντρίπτει, καταγνύει, l. συντρίβει.)" Schæf. Mss. Antipatri Epigr. in Anthol. Pal. T. 1. p. 256. ἐκ μὲν ἅπαντα Ἐν στέρνοισ ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον. "Duplex ἐν nimis patienter tulerunt Editores. Scripsi ἐκ μὲν, i. e. ἐξεάγη. Il. A. 175. et P. 63. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαζε. Od. M. 422. Ἐκ δὲ οἱ ἰσθὸν ἔαζε κατὰ τρόπιν." Jacobs.]

["Ἐπάγνυμι. Hesiod. Op. 532. Οὐ τ' ἐπὶ νῦτα ἔαγε. Moschop. Οὐτινος τὰ νῦτα ἐπέαγεν, ἥγον ἐπικέκλασται.]

Κατάγω, pro quo dicitur καταγνύω et κατάγνυμι, unde κατέαξα pro κατήξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα: item, præteritum medium κατέαγα, unde participium κατεαγός. Ap. Matth. autem c. 12, in Esaiæ testimonio legitur etiam futurum habens insertum e: ibi enim habetur κατέαξει, quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo, vel simpliciter, Frango. Καταγνύναι, a κατάγνυμι, ap. Plat. Phædro, Καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγειρίου τρόπῳ χρώμενον. Καταγνύουσι autem a καταγνύω dixit Xenoph., περὶ τῶν βαναναικῶν τεχνῶν ita loquens, "Ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, ubi hoc verbo metaphorice utitur, pro eo quod alibi dicit, θηλύνειν et ἄβρωστον ποιῆσαι, sicut et Lat. Frangere et Infringere dicunt pro Enervare et Effeminare. ["Debilito. O. 6, 5. quod explicatur ibid. 4, 2. verbis, Αἱ ψυχὰς ἄβρωστότεραι γίγνονται." Lex. Xenoph.] Ab ἄγω autem esse κατέαξει ap. Plat., et κατέαζεν, et ἐὰν καταγῇ, Si frangatur: ap. Galen., καταγὲν ὁστοῦν, et κατεαγός ὁστοῦν: ap. Lucian., κατέαγα τῆς κεφαλῆς: ap. Aristoph., κατεαγῶσι. Sic in participio κατεαγός et κατεαγνῖα: ut ap. Philostr. Her., κατεαγός τὰ ὦτα, Aures fractus, pro Fractas habens aures. Dicitur et κατέαγμα, unde participium κατεαγμένος ap. Luc. Timone. (118.) Κατεαγμένοι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες. || Interdum κατεαγός ponitur pro Fracto i. e. Effeminato, sicut καταγνύουσι in loco Xenoph. proxime præcedente.

D ["Καταγνύω, Frango. K. A. 4, 2, 13. Ἐνὸς μὲν κατέαζαν τὸ σκέλος. De crurifragio adhiberi hoc verbum, dicit Phavor.: v. Interpret. Thom. M. 500. Sed Mæris 233. dicit: Κατέαξα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς κατέαξα τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς." Lex. Xenoph. "Herodian. Philetæro: Κατεαγός τῆς κεφαλῆς, οὕτε μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὐπολῖς· Οὐ γὰρ κατέαζεις τῆς κεφαλῆς τὰ ῥάμματα. Rarior et Attica construendi ratio occurrit in Aristoph. Vesp. 1419. Platonis Gorg. 320. d. Similiter ξυνετρίβην Aristoph. Pac. 70. etc. Altera cum accusativo, ap. Lysiam semper, Andocid. p. 9. Demosth. adv. Conon. 732. a. et alios, quos ad Thomam excitantur Interpret. Pierson. "Ῥάμματα κεφαλῆς Capitis suturæ sunt, quæ alibi sæpissime ῥαφαὶ dicuntur: v. J. Poll. 2, 36. Plutarch. 2. p. 82. d. Ælian. H. A. 4, 40." Idem ad Herodiani loc.]

[Κατάγνυμι. Thom. M. Καταγνύναι, καὶ κατεαγέ-

ναι, καὶ κατὰξαι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ¹ Κἂν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα (μάλα) οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι· βάρβα-
ρα² γὰρ ἀμφοτέρω. ἀποβάλλειν³ γὰρ ὀφείλει τὸ ἀπαρέμ-
φατον, ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὐξήσεις οὐσα πρῶτον, κατῆξα γὰρ
ἦν, καὶ κατὰ Ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα γέγονεν. ἴσμεν
δὲ ὡς αἱ μετοχαί, καὶ τὰ ἀπαρέμφοτα, καὶ τὰ ὑποτακτικά
τοῦ ἀορίστου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις.
ἔτυψα γὰρ, τύψας· καὶ ἔτυπον, τυπὼν λέγομεν, μόνον δὲ
τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου αἱ αὐ-
ξήσεις, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις τηροῦνται. κατέαγα
γὰρ, καὶ κατεαγὼς, καὶ τᾶλλα. ὥστε καὶ ἐν τῷ Εὐαγγ-
ελίῳ⁴ κατεάγωσιν δεῖ λέγειν, ὡς τετύπωσιν,⁵ οὐ κα-
τεαγῶσι. τοῦτο γὰρ, ὡς ἐδείξαμεν, βάρβαρον. ὡς οἶον-
ται⁷ τινες, κανονίζεται⁸ τοῦτο ἀπὸ τοῦ κατεάγειν παθη-
τικοῦ ἀορίστου. ἐκείνους γὰρ ἀποβάλλει τὴν αὐξήσιν ἐν
τοῖς ὑποτακτικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἔφημεν. Ἰστέον
δὲ, ὅτι, κατέαγα τῆς κεφαλῆς,⁹ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ
τὴν κεφαλὴν¹⁰ ἡγουν, κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδε-
ξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· Κατέαγα τοῦ κρανίου.
Καταγνύς τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβων.¹¹
“Plato Cratylus 389. a. Ἄν καταγῇ αὐτῷ ἡ κερκὶς
ποιοῦντι, πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην, πρὸς τὴν κα-
τεαγνύαν βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος, πρὸς ὅπερ
καὶ ἦν κατέαξεν ἐποίει; T. 2. p. 79. a. καταγνύναι.”
Valck. Annot. in Thom. M. 165. Grammaticus S.
Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekk. Anecd. Gr. 1, 153.:
Κατέαγῃ γενικῇ Προκόπιος. Ἐκ τῆς Μονωδίας Ἀντιο-
χείας· Ἄλλος κατέαγῃ τῆς κεφαλῆς, τοῦ σώματος τὰ
καίρια παρασπώμενος. Hermanni Fragm. Lex. Gr.
338.: “Ἄγω, τὸ φέρω, καὶ ἄγω, τὸ συντρίβω, ὡς παρὰ
Λουκιανῷ· Σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ’ ἀπειρίας
τὸν ἔκκοπέα, κατέαγῃ ἢ πλάξ. “Τὸν ἔκκοπέα, verba
hæc absunt in Luciani Somnio p. 5. Mox Cod.

¹ “Πλατ. ἐν Γοργ. Locus sic habet p. 469. d. Κἂν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα. Perperam autem hic κατεαγῆναι, e Nostro corrigendum.” Stæb. “Platonis verba, quæ citat, habentur p. 290. b. Ed. Lugd. verum editur ibi κατεαγῆναι. ut ap. Lys. p. 35. Ed. Tayl. minoris κατεαγῆς, pro καταγῆς, quomodo Ald. at ibid. utraque κατεά-
ξαντες.” Abresch. “Leidd. inverso ordine κατεαγῆναι, καὶ καταγῆναι.” Oudend. “Invertit ordinem B.” Bernard. in Addendis.

² “Οὐ κατεαγῆναι, etc. Sed cur ambo hæc verba barbara sint, causam nullam addit Auctor, uti tamen debebat: inprimis cum istæ verborum flexiones passim quoque occurrant apud optimos quosque Auctores. Sic enim ipse Aristot. de Anim. Part. 1, 1. p. 3. “Ράχην ἔχειν, ὅτι στραφέντος κατεαγῆναι συνέβη; quod et alibi repetit in sequentibus; quod et de τῷ κατεάξει valet, quod pariter ignotum non est; de utroque v. Misc. Lips. Nov. V. vi. Pt. i. p. 109. ut Budæum aliosque jam taceam, qui idem passim observarunt.” Triller. “Thomam exemplis ex Aristoph. excitatis refellit J. Barbeyrac Epist. ad Jac. Bernard. in Novell. Reip. Literar. Mense Nov. 1702. p. 516. cf. L. Bos Prolegom. ad LXX. Interpr. ad Habac. 3, 12.” Bernard.

³ “Βάρβαρα γὰρ ἀμφοτέρω. At vide tamen J. Taylor, ad Lys. p. 85. Κατεαγῆς τὴν κεφαλὴν ὑπ’ αὐτοῦ. Ælian. H. A. 10, 10, τὰ δένδρα κατεάξαντες.” Oudend.

⁴ “Αποβάλλειν γὰρ. Forte addendum τὴν αὐξήσιν.” Wolf. “Sic et alii VV. DD. supplent. Puto latere vitium in seqq. vv. ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὐξήσεις οὐσα πρῶτον. Leid. pr. κατέξω sec. πρῶτερον. Sensus Thomæ sine dubio est: Infinitivum abjicere elementum ε, quia augmentum est in κατέαξα cum primum κατῆξα fuerit, et Attice κατέαξα sit factum. Fors: τὸ ε, ἐν τῷ, vel cum Hemsterhusio, τὸ ἐπὶ (sic) τοῦ κατέαξα αὐξήσιν οὐσαν. πρῶτον γὰρ etc. καὶ κατὰ vel simili modo.” Oudend.

⁵ Ἐν τῷ Εὐαγγελ. Jo. 19, 31.

⁶ Τετύπωσιν. “Mss. Leidd. τετύπωσιν. Quod prætulī: quia agit de subjunctivo præteriti medii κατεάγω.” Oudend. “Ms. B. τετύπωσι.” Bernard. “Τετύπωσιν, sic B.” Idem in Addendis.

⁷ “Ὡς οἶονταί τινες etc. Hæc verborum et disputationis Thomæ appendix non compareret in Leid. pr. Et recte, ut opinor. Nihil enim hic dicitur quod non dictum sit prius. Ab Oxon. Cod. superiora ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον absunt, inque eo exaratur κανονίζοντες. Bene: quando illa τοῦτο γ. ὡ. ἔδ. βάρβαρον parenthesi possent includi.” Oudend. “Desunt sequentia in Ms. B.” Bernard. “Ὡς οἶονταί τινες, desunt B.” Idem in Add.

⁸ Κανονίζεται. Ms. A. κανονίζοντες.

⁹ “Κατέαγα τῆς κεφ. Idem error tenet Schol. Lucian. ad loc. a Nostro cit. 1, 160. Κατέαγα τοῦ κρανίου, καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἱ ἐπὶ μέρους εἰάθαι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἔργου, ἔπιον τοῦ οἴνου. Οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. [Vide H. Steph. Anim. ad L. de Dial. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον, structura minus Attica, ut quidem sanciant Grammatici, Alciph. 3, 54.] T. H. Vide ibi Wagner.] Cf. Eund. T. c. p. 496. [Συντρίβοντες τῶν κρανίων· Ἀττικὴ ἢ σύνταξις, τὸ δὲ κοινὸν, συντρίβοντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πείσιν ἡ δράσιν (1. δρᾶσιν) αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἔπαθον τὴν ψυχὴν, συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ’ ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται, ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἔργου, ἔπινον τοῦ οἴνου, οὕτως καὶ τὰ κατέαξα, συντρίβοντες τῶν κρανίων.] Quem tamen fugere non debuit locus a Sallierio et Luciano adductus; cui addi possunt exempla plurima ex Aristoph. Demosth. et Lysia petita, quæ videbis ad Lys. p. 84. Tayl. Utramque constructionem habes ap. Plat. Camill. p. 140. “Ἦψατο τοῦ γενέλου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπὴνην βαθεῖαν οὐσαν.” Stæb. “Artemidor. 1, 5. p. 12. Gregor. Naz. Epist. p. 122. κατεαγῆναι τὸ σκέλος. Cf. Duker. ad Oribasii Anatom. p. 130.” Bernard.

¹⁰ “Οὐ τὴν κεφαλὴν. Id non semper verum est. Lysias Ἀττικώτατος in Orat. c. Simon. p. 39. Καὶ καταγῆς τὴν κεφαλὴν ὑπ’ αὐτοῦ, et repetit in ead. pag., et Aristoph. in Pluto p. 57. στάμνον κεφαλὴν κατεαγόντος. Adde Schol. p. 32. p. 426. ac Schol. Lucian. T. 1. p. 35. 619. et ipsum in Psedom. 756. Κατάξας αὐτὸ (ὠδὴν) ἐς κοίλην τὴν χεῖρα.” Torren. “Temere, nam cum utroque casu construi solet. Accensati exemplum habes ap. Eurip. Cycl. 679. κακὸν γε πρὸς κακῷ, τὸ κράνιον Πάισας κατέαγα. Κράνιον enim non ad πείσας, sed ad κατέαξα pertinet; neque aliter Xenoph. 834. Πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἶδν τε ἡμῖν ἐδόκει, * συναποδοκιμάζεις τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Utriusque autem vestigiis insistent Lucian. ait 2, 873. Καὶ πολλοὶ ἂν εἰ ἴσθι ἔπessον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν.” Sallier. “Cum Thoma facit Mæris. Sed incassum; ut innumera exempla docent. Theophr. Char. c. 27. τὴν κεφαλὴν κατεαγῆναι; ubi sensu suo distinguit Pauw. horum casuum diversitatem. Sed utrisque eodem sensu quoque usus est Liban., 795. et 797.” Oudend.

¹¹ “Non absimili tamen loquendi ratione ait Lucian. 2, 754. Καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε. Ita quoque Achill. Tat. Ἐρωτ. 263. “Ὅστε ταχὺ μὲν ἐκομισθῇ, παρόντων δὲ ἡμῶν συνέτριψεν πάντα δμοῦ. Quod si de aliis rebus sermo sit, v. συντρίβω etiam ab illis, qui non infimum inter scriptores Atticos locum tenent, usurpatum reperias, e quorum numero Lys. 27. Ἀριστοκρίτῳ δὲ, ὅς παρ’ ἐμὲ ἦλθε μετ’ αὐτοῦ, βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον.” Sallier. “Non plane hoc damno; sed multo elegantius est, quod præbet Phavorinus. Crurifragium innuit, quo præamarunt Attici et elegantiores dicere καταγνύναι, quam συντρίβειν, quod adhibent in ea re Polyb. alique. Utrumque in Evang. Jo. 19, 31. Κατεαγῶσι τὰ σκέλη, et v. 36. συντρίβησεται. Vide Raphaelum. Euseb. H. E. 8, 21. Τὰ σκέλη καταγνύμενων. Verum et Attici συντρίβειν τὰ σκέλη dixerunt, ut Xenoph. K. A. p. 336. “Ἐδείξεν αὐτῷ συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. Ælian. H. A. 8, 22. Καὶ τὸν σκελοῖν συντρίβει τὸ ἔτερον. De vase vero s. σκεύει passim κατὰγειν, s. καταγνύναι. Theophr. Char. 10. Χύτραν ἢ λοπάδα κατέαξαντος. Aristoph. Vesp. 1427. κατέαξ’ ἐχίνον; Thesm. 410. τῷ κατέαγεν ἢ χύτρα.” Oudend. “Anonymus de Errorib. Ulix. p. 22. Χερμαδίοις λίθοις βάλλειν τὰς ναῦς καὶ τὰς μὲν καταγνύναι,” Bernard.

κατεάγειν.” Hermann. Locus est: Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνθηες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γὰρ τινὰ μοι δούς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθι-
κέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν,
Ἀρχὴ δὲ τοι ἦμισιν παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγ-
κόντος ὑπ’ ἀπειρίας, κατέαγῃ μὲν ἢ πλάξ. Suid. Κα-
τεάγῃ καὶ κατεαγόντα· κεκλασμένα. Κατεαγόντων. Αὕτη
τοῖνυν ἢ προθυμία ἐνίοις τῶν τὰ ὠτα κατεαγόντων, καὶ
ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, ἐπὶ κωμωδίαν ἐτράπη
καὶ γέλωτα πολύν. “H. l. decerptus est e Damascio
in Vita Isidori, ut nos docet Photius in Excerptis p.
1045. Hinc autem Excerpta Photiana, quæ mani-
festo laborant, nonnihil suppleri atque ampliari pote-
runt, quod notabit lector eruditus: (“Ἦδη γὰρ ἐνίοις
τῶν τὰ ὠτα κατεαγόντων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς
διανοίας, εἰς κωμωδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολύν τὰ
τῆς φιλοσοφίας ἀπόρρητα.”) Toup. Emendd. 1, 324.
Zonar. Κατεαγὼς· καταθλάσας. Phot. Κατάξαι· συν-
τρίβειν. Κατεαγόντα· κεκλασμένα. Etym. M. Κατα-
γνύναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, συντρίβειν, ἀπὸ τοῦ
ἄγνυμι. Hesych. Καταξόμενα· καταλυσόμενα. “Jungo
scriboque Καταξόμενα, a κατάγω s. κατὰγνυμι, Attice s.
Et sic Wakef. ad marg. Photius: Κατάξεται· κατα-
ταλῶσει. Hesych. Κατεαγόντα· κατενεγμένα,
κατατεθλασμένα. Κατέαχθη· κατεθλάσθη.] “Κατέα-
χθη, Fractus est, a κατάγω s. κατὰγνυμι, Attice s.
“Ionice pro κατῆχθη.” [Respicitur Jer. 48, 25. Κατε-
άχθη κέρας Μωάβ, ubi sequitur συνετρίβη. “Pro
Molli et effeminato v. H. Jun. Cent. 6, 24. Eustath.
ad Il. B. p. 364, 16. Ὅσφον κατηγώς. Sic Ms.
Bonon. ap. H. Jun. Cent. 6, 68. pro κατεαγ. ut inf.
in v. Σαμακὸς τρόπος.” Albert. Auct. Einendd.
Hesych.: Ἰωνικόν· τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγόντος,
καὶ θηλυκοῦ. Toup. Emendd. 1, 167. quem vide,

habet minus recte ἢ θηλυκοῦ, pro vulg. καὶ θηλυκοῦ. Vide nos supra 40. a. et n. 3. : 42. b. et n. 4. J. Poll. 2, 83. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις. "Convicium jactum in eos, qui unice dediti erant palæstræ, probeque contusas aures gerebant. Dicuntur et ὠτοθλαδίαι. Vide Suid. et Eustath. 1324." Kuhn. "Vide Turnebi Advers. 24, 28. inde vero * ὠτοκατάξις infra 4, 144. : et 4, 148. Κόλαξ δὲ, καὶ παράσιτος, μέλανες, οὐ μὴν ἔξω παλαίστρας, ἐπίγρυποι, συμπαθεῖς. Τῷ δὲ παρασίτῳ μᾶλλον κατέακται τὰ ὦτα, καὶ φαιδρότερός ἐστιν, ὥσπερ ὁ κόλαξ. (In palæstra credo; nam eo sectatos dominos patet etiam e modo præcedentibus, et 2, 83. Etym. Ὀτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον, ὠτοκατάξιδες: ἦσαν δὲ τοιοῦτοι ἀπὸ παλαίστρας. Plato Protagora: Καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατὰγνυνται, μιμούμενοι αὐτοὺς, Lacedæmonios, καὶ ἱμάντας περιελίττονται, καὶ φιλογυμναστοῦσι, καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσι.) Meminit ejus phrasis et de morbis, 4, 185. (Ἐπαλγία, κατεάχθαι τὰ ὦτα.)" Jung. J. Poll. 4, 187. Θραῦσις, κλάσις, ὅσπουν κατεάχθαι, συντετριφθαι: 188. Τὴν κλεῖν κατεαγέναι. "Κλεῖς Jugulum est. Τὴν κλεῖν κατεαγόντα Philippum dicit e Demosth. (247. Reisk.) Gell. 2, 27. de eodem Plutarch. Τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἱατροῦ πάντως τι καθ' ἡμέραν αἰτοῦντος, Λάμβανε, ἔφη, ὅσα βούλει, τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις, Apophthegm. 107. jocus ex ambiguitate; nam κλεῖς Clavem quoque designat." Seb. J. Poll. 10, 23. "Ὅτι καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ σώματι μέρους εἴρηται, τὴν κλεῖν κατεαγόντα. Glossæ: Κατεαγὼς: Confragosus, Quassus. Κατεάσσω: Frango, Infringo.]

[Κατὰγνυμι. Aristoph. Pl. 545. Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγόντος. Schol. Τὸ δὲ στάμνου δοκεῖ ὑρσενικῶς εἰρησθαι, ὡς δηλοῖ τὸ, κατεαγόντος, οὗ τὸ θέμα ἄγω, τὸ κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα, ὅθεν μετοχή, ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Hinc sua sumis Phavor. Κατεαγὼς: ἔχει θέμα ἄγω, τῷ (sic etiam Biel. Thes. v. Κατάγω exhibet, sed l. τὸ κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα, ὅθεν μετοχή ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ κατεαγὼς. Lege in Schol. et Phav., καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ, κατεαγὼς. Aristoph. Acharn. 943. Ἰσχυρόν ἐστιν, ὃ γὰρ, ὥστ' Οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἰ-Περ ἐκ ποδῶν Κατωκάρᾳ κρέμαίτο. "Thom. M. Καταγῆναι, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατὰξαι, — οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι: βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. Nihil verius. Aoristorum verbi ἄγνυμι augmentum η solvitur in εα, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque Græce dicitur κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς. Barbara sunt κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς. Sicubi formæ illæ occurrunt, Librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylor., virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam p. 157. Reisk. ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam κατεάγη in indicativo dici, et κατέαξε, nec Thomas negat, nec quisquam alius: sed aoristum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, afferendum erat exemplum aliquod ex Attico poeta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam solutæ orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt Librarii." Brunck. Theophr. Char. 27. Καὶ πεσὼν τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι. "Cod. Palat. confirmat, quod Clericus A. C. 3, 1, 8. correxerat, κατεαγέναι. Casaub., qui in libris suis Palatinis κατεσχέναι invenerat scriptum, corrigebat καταισχύναι, Il. Σ. 24. χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον, quod Scheffer. Gal. Schmid. Fischer. Nast. Cor. et Bloch. receperunt, linguæ usu propemodum refragante; solenne est enim hac in re κατεαγέναι τὴν κεφαλὴν, vel τῆς κεφαλῆς, Caput rumpere, h. e. Concutere et lædere. Sic Aristoph. Vesp. 1419(= 1428.) Καὶ πῶς κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα: Ἐγγύχανεν γὰρ οὐ τρί-

βων τῆς ἱπικῆς. Andoc. de Myst. 29. Reisk. "Υστερον δ' ἐγὼ μὲν ἐν Κυνοσάργει ἐπὶ πωλείον, ὃ μοι ἦν, ἀναβάς ἔπεσον, καὶ τὴν κλεῖν συντερίβην, καὶ τὴν κεφαλὴν κατεάγην. Solet enim κατεαγέναι et genitivo et accusativo, (sic ap. Andoc. l. l. adde Lys. 144. T. 5. Reisk. al.) jungi, licet Attici scriptores, ut Aristoph. l. l. Acharn. 1179. (Καὶ τὸ σφυρὸν παλιν ὁρὸν ἐξεκόκκισε, Καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών.) Plat. Gorg. 469. d. al., cum genitivo coniungere ament. Vide Matthiæ Gr. Gr. 435. Quo circa Clericus sine causa idonea τῆς κεφαλῆς pro τὴν κεφαλὴν scribi jubebat. Palmer. Exerc. 621. corrigebat κατεαγῆναι, et hoc in Plat. Gorg. l. l. vulgo, etiam in exemplo Heindorfiano, reperitur, ubi tamen Findeisen. recte κατεαγέναι e Thom. M. reposuit: v. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 945. et Lex. Xenoph. (ll. cc.)" Astius. "Utroque modo loquuntur Attici; sed κατεάγη τῆς κεφαλῆς elegantius est." Brunck. ad Aristoph. Vesp. 1428. Vide Elmsl. ad Acharn. 1167.]

[Κατὰγνυμι. Steph. Byz. "Οαζος—τινὲς δὲ διὰ τὸ * κατὰκρημνον εἶναι τὸν τόπον. "Ita concipiebat h. l. Salmas. in Plin. Exerc. et sui Stephani ora, qui in omnibus libris fœdissime depravatus circumferebatur, τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνῶδη ὑπάρχειν. Censet Salmas. a glossatore adjectum, καὶ κρημνῶδη ὑπάρχειν, et reliqua esse emendanda, quemadmodum edi curavimus." Berkel. "Omnes Edd. vett. habent, διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνῶδη ὑπάρχειν. Scr. διὰ τὸ κατάντη εἶναι τ. τ. Ideo quod locus esset præcept et præruptus. Nimirum e κατὰγῃ primo factum fuit κατάνγη, τῷ T mutato in Γ, quo errore in vett. libris nihil frequentius. Κατάνγη autem, cum nihil significaret, postea a sciolo aliquo per unius literæ transpositionem mutatum fuit in κατὰ γῆν: unde factum, ut locus jam ante corruptus magis adhuc corrumpetur. Salmas. pro κατὰ γῆν εἶναι legit, κατὰκρημνον εἶναι, mutatione non solum minus molli, quam est nostra, sed etiam propter ταυτολογίαν non admittenda. Nam sequitur proxime, καὶ κρημνῶδη ὑπάρχειν. Salmas. quidem, modo laudatus, verba postrema, tanquam glossema, delenda putat; sed mihi tam violento remedio hic minime opus esse videtur. Quare probare non possum, quod Berkel. pravam correctionem Salmasii in contextum recepit, veterum librorum lectione postposita." Kuster. ap. Albert. ad Hes. v. Ἀγμοί. "Ego leg. existimo καταγῆναι, Contractum esse, a κατὰγνυμι. Nisi quis καταγῆ εἶναι malit, ut καταγῆς dicatur, quemadmodum περιγῆς, (imo * καταγῆς—περιγῆς,) sitque i. q. κατεαγὼς, vel καταγείς: unde ap. Galen. καταγὲν et κατεαγὲν ὁσπουν, Os confractum. Et Heliodor. 1. init. "Ἐκειντο δὲ ὁ μὲν πελέκει τετρωμένος, ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένος, αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας πεπορτισμένος, ἕτερος ξύλῳ κατεαγὼς, ὁ δὲ δαλῶ * κατὰφλεκτος, καὶ ἄλλος ἄλλως. Certe hanc lectionem sequentia manifestissime confirmant." Holsten.]

[Κατάγω, κατὰγνυμι, vel καταγνύω, f. κατεάω pro κατὰξω, aor. 1. κατέαξα, aor. 2. pass. κατεάγην, Frango, Confringo, Perdo, Destruo. Legitur in N. T. Matth. 12, 20. Κάλανον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, Arundinem contritam non plane confringet. Cf. Κάλανος. Aristæn. 1, 7. Jo. 19, 31. Ἴνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, Ut frangerentur eorum ossa: ibid. v. 32. et 33. Scilicet crura cruci affixorum frangebantur, mortis eorum accelerandæ causa, ut docuit Lips. de Cruce 2, 14. Sæpius non legitur in N. T. In Vers. Alex. pro γῆν legitur Deut. 33, 11. Cf. Biel." Schleusner. Lex. in N. T. Adde Schwartz. Comm. Cr. G. L. 759.]

[Κατάγω. Sappho Longini p. 78. Thuc. 245. Τὰς ναῦς καταγνύναι ἐκέλευε. Liberal. 14. p. 122. Κατὰγνυσι αὐτῶν τὰ ὠά. Apollod. 2. p. 107. Τὰς πλευρὰς κατεάξας, ab ἔαγα pro ἦγα, ἐάγω, κατεάγω. Duport. ad Theophr. 354." Valck. Mss. Duporti verba sunt hæc:—"Ἄγω, Duco, et ἄγω, Frango, coincidunt in præsentī et in futuro, ἄξω. Sed de aoristo hoc discrimen observare licet. Aor. 1. ἦξα, ἄξον, ἄξαιμι, semper est ab ἄγνυμι, vel ἄγω, Frango,

et aor. 2. ἦγον et ἦγαγον semper est ab ἄγω, Ducō. Licet ἄγω, Ducō, legatur in fut. ἄξω, tamen vix unquam reperimus aor. primum ἦξα, ἄξον, in illa significatione. Sed semper in hac altera signif. Frangendi, uti h. l. κατὰξαντος. Certe in Homero ἄξαι, et ἄξας, etc. semper in hac Frangendi notione; nec aliter occurrit: (Il. Ψ. 467.) σύν θ' ἄρματα ἄξαι, (Φ. 178.) "Ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο, (Ζ. 39.) ἄγκυλον ἄρμα "Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ, (et Il. 371. Et Ζ. 306.) "Ἄξον δὲ ἔγχος Διομήδεος. Atque ita semper in hoc tempore, nec unquam in altera illa signif. Ducendi. Contra ἦγον et ἦγαγον in aor. 2. semper ab ἄγω, Ducō, nec unquam ab ἄγω, Frango. Sed in hac signif. pro ἦγον dicitur ἔαγον per resolut. longæ vocalis, et frequentius in pass. ἑάγην, ut etiam in præter. med., pro ἦγα, ἔαγα, unde verbum ἑάγω, ἑάξω, revocando præter. med. ad præsens, fit novum; cuius compositum legitur in Matth. 12, (20.) Κάλανον συντετριμμένον οὐ κατεάξει." "Abresch. ad Cat-tier. 12(=7. "Ἀκέκραγα, Clamavi, fit κεκράγω, Clamo; a κατέαγα, Fregi, κατέαγω, Frango, inde κατεάξει B Matth. 12, 20. nisi deducere mavis a κατεάσσειν, quo utitur Basil. 2, 517. d. Artemid. 1, 68. ubi simul κα-τάσσειν habetur, quod et novit Etym. M. v. Κατα-γνύναι, et εὐκατέακτος. Hoc si perpendisset Thom. M. v. Καταγῆναι ceu barbara non improbasset κα-τεαγῆναι et κατεάξει, præterquam quod occurrant ap. Plat. Lys. et Hippocr. Cf. Eust. ad Il. M. p. 852, 23. et Il. 1055. ult.) Κατάσσεις, Epictet. ap. Cels. in Orig. 7. p. 368. a. (Οὐκοῦν Ἐπίκτητον; ὅς, τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε, Κατάσσεις, καὶ κατὰξαντος, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατὰσσεις;) Κατάσσειν, ad Hesych. 59. et 1243. (vide notata in Σπατιάκτος.) Sic πῆσσω pro πηγνύω. Apud Athen. 524. Molles et luxuriosi κατεαγότες. Clem. Alex. 872. Καταγνύουσι τὸ ἀκαμ-πέες τῆς ἐγκρατείας εἰς τὰς ἡδονάς. Dio Chrys. 380. c. Κατὰξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους. Κάταγε, Submisse loquere, Eurip. Or. 149. (XO. "Ἰδ', *ἀτρεμαίαν ὡς *ὑπόροφον φέρω Βοάν. ΗΛ. ναὶ οὕτω. Κάταγε, κά-ταγε, πρόσθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι.) Valck. Mss.] ["Κάταγω, Valck. Diatr. 234. Κατέαξα τῆς κεφαλῆς, τὴν κεφαλὴν, Kæn. ad Gregor. 51. Heindorf. ad Gorg. 78. Κατέαγε, ad Charit. 381. Καταγῶς, Heyn. ad Apollod. 435. Toup. Opusc. 1, 214. Wyttenb. Select. 247, ad Diod. S. 2, 137. ad Herod. 501. Κα-τάγω, Phrynich. 205. Thom. M. 536. Brunck. Aristoph. 3, 101. Aristoph. Fragm. 279. Porson. Med. p. 59. ("Καταγνύει et κεραγνύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi 450. a. 472. d.) Κατεαγῆναι, Heindorf. ad Gorg. 78. Schneider. ad Xenoph. Œcon. p. 36. Heindorf. ad Hipp. 175. Καταγεῖς, Phrynich. 205. Καταγεῖς, Epigr. adesp. 470. Κατεαγότες ἀνθρω-ποι, Dionys. Hal. 5, 128. Καταγῶς, Phrynich. 204. Jacobs. Anim. 314. T. H. ad Aristoph. Pl. 365. Heyn. Hom. 4, 527. Κατέαγα κρανίου, Thom. M. 351. Wakef. Trachin. 394. Brunck. ad Lucian. 2, 224. (ubi Schol. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον "Ἀττικὴ ἢ σύνταξις, τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων, οἶον, "Ἐφαγεν τοῦ ἄρτου, Κατέαγα τοῦ κρανίου.)" Schæf. Mss.]

Κανάξαις sunt qui putent ab Hesiodo metri causa dictum pro κατὰξαις, in Op. (663.) οὐτε κε νῆα Κανά-ξαις. Alii thema faciunt Κανάξω, Frango. [Idem ib. 690. Δεινὸν δ' εἰ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰείρας "Ἄξονα κανάξαις. Idem ib. v. 432. Εἴ χ' ἑτερόν γ' ἄξαις, ἑτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλοιο. "Γ' post prius ἑτερον fortasse natum est e digamma, quod in hoc verbo novissime poësin Hesiodeam docet bis positum κανάξαις, h. e. καFFάξαις." Schæf. Gnom. Poët. Gr. 231. Sed paulo aliter accepit J. Tzetz. p. 147. a. Κανάξαις κατὰξαις, συντρίψαις, Αἰολικῶς οἱ γὰρ Αἰο-λεῖς μετὰ ἄλφα, ἃν ἡ φωνήεν, προστιθέασιν τὸ ν, οἶον, ἀήρ αἰήρ, ἁὼς αἰῶς, ἄγιος αἰγιος, ἀάτην, τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀκόρεστον, αἰάτην, καὶ τὰ ὅμοια" συμφώνον δ' ὄντος μεταξὺ, οὐκέτι. "Tzetzæ observatio, ubi for-
tasse scr. ἀγαὸς ἀγανὸς, pro ἄγιος αἰγιος, ex Etym. M. 6. ("Ἀγανός" ὁ λαμπρὸς καὶ ἐνδοξός, ἐκ τοῦ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω, γίνεται ἄγῃμι, ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγασται, ἀγαὸς, καὶ, πλεονασμῶ τοῦ ν, ἀγανὸς, Αἰολικῶς, ὡς

αὐτὸς ναυός.) paucis mutatis tota extat in Etym. Leid. Ms. v. Κανάξαις." Kæn. ad Greg. 612. "Quem Kæn. citat locum Etymologici, sumtus est ex Orione, ubi hic legitur articulus: 'Ἀγανός' παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῶ Αἰολικῶ τοῦ ν ἀγανός" ὁ δὲ τό-νος τοῦ ἀγανὸς οὐκ Αἰολικῶς ὡς ναῦς, corr. ναὸς, ναυός." Bast. Sed in Sturzii Orione Thebano verba hæc nondum reperimus. In Etym. G. est: 'Ἀγανός' θαυμαστός, λαμπρὸς, ἢ ὁ ἥλιος, παρὰ τὸ ἀγῶ, τὸ θαυ-μάζω, γίνεται ῥῆμα εἰς μι ἄγῃμι, τὸ παθητικόν, ἄγαμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀγαὸς, καὶ, πλεονασμῶ τοῦ ν, Αἰολικῶς ἀγανός.]

Κάταγμα, atos, τὸ, Fractura. Apud Diosc. ὁστῶν κατάγματα, quod Plinius Ossa fracta. Idem Diosc. 2. Τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα: 1. Κάταγμα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum ossa confracta solidat. Ubi Marcellus annotat τὰ κατάγματα de confractis tantum ossibus dici. In VV. LL. κατάγμα exp. etiam Fragmen et Fragmentum, quæ interpretatio his et similibus locis non con-
venit.

["Κάταγμα, Kuster. Aristoph. 127. a. Heyn. Hom. 6, 228. Schol. Aristoph. Pl. 621. ("Ἀγῶμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ" ἄγειν, τὸ διεξάγειν στράτευμα, ὅθεν καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμὼν. Καὶ, Τοσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἥτοι διευθετεῖ. "Ἀγειν, τὸ νομίζειν καὶ ἡγεῖ-σθαι, ὡς παρὰ Συνεσίῳ "Ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἦντινα ἄγουσι Ἰουδαῖοι παρασκευήν. "Ἀγειν, καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμφύχων, ὡς τὸ, "Ἀγει τὸν νέον εἰς τὸ διδασκαλεῖον. "Ἀγειν, καὶ τὸ συντρίβειν, ἀφ' οὗ τὸ κατέαγε καὶ κατεα-γῶς, καὶ παρ' ἱατροῖς κατάγμα, τὸ τῶν ὁστῶν σύντριμμα.)" Schæf. Mss. "Quæ de varia verbi ἄγειν signif. no-
tata vides, e recentioribus Grammaticis, præsertim Moschopulo, congesta satis alieno loco inculcantur. Apud Synes. Ep. 4. p. 161. d. ἄγειν est Celebrare, Observare, ut in ἄγειν ἐορτήν. Non nimis accurate Petav.: Quam Judæi Parasceven vocant. Sequitur in Synesio, ἄγουσιν ἀπραξίαν." T. H. Vide Foës. Œcon. Theoph. Nonn. c. 28. Γίνεται δὲ κάρος διὰ πληγὴν, ἢ ὀδύνην τῆς κεφαλῆς, καὶ κατάγμα τοῦ ὁστέου, θλίβοντος τὸν ἐγκέφαλον. H. Steph. Lex. Med. 220. 526. (cf. "Ἀπαγμα.) Hippocr. ap. Erotian. v. Δίκαιον. Soran. de Sign. Fract. 44.: Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὁστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίον, τὸ μὲν ὠνόμασται ῥω-γμῇ, τὸ δὲ ἐγκοπῇ, τὸ δὲ καμάρωσις, τὸ δὲ *ἐγγείσσω, τὸ δὲ *ἐμπέισμα, τὸ δὲ ἀποσκεπαρισμός, ὡς δὲ ἐνοιὶ λέγουσιν, καὶ ἀπήχημα, καὶ ἔλιγμα. Ubi Cocch. ex Herodoro, (seu quisquis est Auctor Libri Introdu-
ctionis vel Medici, qui inter Galenicis habetur T. 4, 372. Ed. Bas.) affert: Τῶν δὲ ἐν τῷ σώματι τὸ μὲν τῷ τόπῳ ἀλλότριον, ὡς ὑπόχυμα, καὶ ἐξάρθρωμα, καὶ κατά-γμα, ἄπερ ἐνδεκνται τὴν μετάρθεσιν, ἢ ἀποκατάστασιν, εἰς τὸν ἴδιον τόπον. "Clem. Alex. Str. ult. 931." Routh. Mss. "Κάταγμα, Fractura. Incert. Ps. 146, 3." Biel. Thes. J. Poll. 7, 29. 209. Vide Κάταγμα a κατάγω, Deduco. Gl. *Κατέαγμα Fragmentum.]

"Κάτηγμα, atos, τὸ, Ionice pro κατάγμα, Fractura. "Hipp. in Coac. Progn. Πλέονες ιδέαι γίνονται τοῦ "κατήγματος ἐν τῇ τρώσει: de Morb. Τὰ κατήγματα, "καὶ τὰ ἐκπτώματα: de Fract. Ἐκπτώσιων τε, καὶ
D "κατήγματων."

["Καταγματικός, ἢ, ὄν, Ad fracturam pertinens. Oribas. de Fract. 77. "Ἀμα μὲν τῷ καταγματικῷ τρό-πῳ χρώμενοι τῆς ἐπιδέσεως: de Luxat. 145. Χρὴ δὲ τὴν ἐπίδεσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων παθημάτων γίνεσθαι καταγματικὴν.]

["Κάταξις, ἢ, Confractio. Hippocr. de Artic. 790. Paul. Silent. Epigr. 74. p. 97=67. "Ἄλλος δὲ ροῦς μικρὸς σοι, "Ὅς σωμάτων τὰς θλάσεις, "Ὅστῶν τε τὰς κα-τάξεις Σφίγγει, στρέφει, πιαίνει. Artemid. 5, 78. Τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει. "Sic leg. pro vulg. τάξει. Κάταξις autem et θραῦσις proprie inter se differunt secundum Aristot. Meteor. 4, 9. Καὶ τὰ μὲν κατακτὰ, καὶ θραυστὰ, ἅμα ἢ χωρὶς οἶον ξύλον κατακτὸν μὲν ὄν, θραυστὸν δ' οὐ· κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστὸν, κα-τακτὸν δ' οὐ· κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν, καὶ κατακτὸν· διαφέρει δὲ, ὅτι κατάξις μὲν ἐστὶν εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χωρισμός, gl. marg. γρ. χωρίσις, θραῦσις δὲ, ἢ εἰς τὰ τυχόντα, καὶ πλείω δυοῖν." Reiff. "Thom. M. 453. (ubi Sallier.:—"Θλάσις, proprie Contusio,

minime vero Fractura, quod discrimen satis declarant hæc Theophrasti 467. Διότι δὲ τὰ ὑγρά σώματα κοπι-
αρώτερα τῶν μὴ ὑγρῶν· ἀσθενέστερα γάρ· τὸ δὲ σκλη-
ρόν, τὸ δ' ἰσχυρότερον μὲν, ἀπαθέστερον δὲ, οὐ πρὸς
ἅπασαν ἀπάθειαν, οἷον πρὸς θραύσιν, ἢ καταξιν, ἢ θλά-
σιν, ἢ διάσπασιν· ἀλλὰ γλισχροτέρα. Differunt igitur
θλάσις et κατάξις. Hinc lux Dioscoridi 2, 200.)”
Schæf. Mss. In Diosc. loco tantum legitur: Ποιοῦσι
δὲ καταπλασσομένοι πρὸς στρέμματα, θλάσματα.—
Πρὸς δὲ ὧτων θλάσματα σὺν ἀλφίτῳ καὶ πρὸς θλάσεις
ὀνύχων. Vide supra 933. c. Glossæ: *Κατέαξις.
Confractio. “Orig. c. Cels. 368. (Ἐπὶ τῇ κατάξει
τοῦ σκέλους.) Hesych. v. ‘Ακτῇ.” Wakef. Mss.]

Κατακτὸς, ἡ, ὄν, Fragilis: cui opponitur Δυσκά-
τακτος, ap. Diosc., Difficilis fractu. || Item Κατακτὸς
κότταβος vide in Κότταβος. [Vide Κάταξις.]

[“Δυσκάτακτος, (ὁ, ἡ,) Æl. Dionys. ap. Eust. Od.
E. p. 214, 27. (Περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι
ἀέκτανοι, τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα
ὄσπρια.)” Valck. Mss. Theophr. 1, 97. Stackh.]

[*Εὐκάτακτος, ὁ, ἡ, Facilis fractu. Philo J. 2, B
309.” Wakef. Mss.]

[*Κατεακτέος. Gl. Κατεακτέας· Perfringendas.]

[*Δυσκατέακτος, et *Εὐκατέακτος, ὁ, ἡ, Artemid.
1, 66. Τὰ δὲ ὑάλινα μοχθηρὰ διὰ τὴν ὕλην· ἔστιν ὅτε
δὲ καὶ κινδύνων προαγορευτικὰ διὰ τὸ εὐκατέακτον.
“Cattier. 12.” Schæf. Mss.]

“Κατάκτης, (ου, ὁ,) Fractor.”

“Ἀμυγδαλοκατάκτης, (ου, ὁ,) Amygdalarum s. A-
mygdalorum fractor, et de homine nimirum, et de
“instrumento ligneo, aut lapideo, quo confringuntur.
“Legitur hoc vocabulum ap. Athen. 2. (53. b.) ubi
“scribit Pamphilus auctore Laconica dialecto μονηροῦ
“βατον” [I. μονηροβάταν, ut monet Schweigh. post
Casaub.] “dici τὸν καρνοκατάκτην· s. ἀμυγδαλοκατά-
“κτην, quoniam Lacones μονήρους appellant τὰ ἀμύ-
“γδαλα. Ubi etiam nota, synonymus poni καρνοκατά-
“κτην et ἀμυγδαλοκατάκτην: ut et Heracleo Ephesius
“ibid. paulo ante (52. b.) dicit: Κάρνα ἐκάλουν καὶ
“τὰς ἀμυγδάλας, καὶ τὰ νῦν καστάνεια.” [“Avis vide-
tur intelligenda: cf. ‘Ὀστοκατάκτης.” Schæf. Mss. Sed
melius intellexit Casaub.:—“De instrumento isto
egit Aristot. Quæst. Mechan. 24(=23.) T. 1. p.
1194(=2. p. 773.) Duvall. (Διὰ τί τὰ κάρνα ῥαδίως
καταγνύουσιν ἀνευ πληγῆς ἐν τοῖς ὀργάνοις, ἃ ποιοῦσι
πρὸς τὸ καταγνύναι αὐτά; πολλὴ γὰρ ἀφαιρεῖται ἰσχύς
ἡ τῆς φορᾶς καὶ βίας, ἔτι δὲ σκληρῷ καὶ βαρεῖ συνθλί-
βων, θάττον ἂν κατάξῃ, ἢ ξυλίνῳ καὶ κούφῳ τῷ ὀργάνῳ.
“Ἡ διότι οὕτως ἐπ’ ἀμφότερα θλίβεται ὑπὸ δύο μοχλῶν
τὸ κάρνον, τῷ δὲ μοχλῷ ῥαδίως διαιρεῖται τὰ βάρη; τὸ
γὰρ ὄργανον ἐκ δύο σύγκειται μοχλῶν, ὑπομόχλιον
ἐχόντων τὸ αὐτὸ κ. τ. λ.)” Vide Καρνοκατάκτης.]

[*Ὀστοκατέακτης, ου, ὁ. Glossæ: ‘Ὀστοκατέακτης,
ὄρνεον· Ossifragus. *Ὀστοκλάστης· Ossifragor, Os-
sifragus. ‘Ὀστοκόπος· Ossifragus, Osfragor. *Ὀστο-
κόραξ· Ossifragus. “Muncker. Anton. Lib. p. 46.
(‘E Lat. vocabulo, Ossifraga, Græcum finxit Glos-
sographus.)” Schæf. Mss. Plura ap. Munck. ipsum
vide.]

Ἐπικατάγνυμι, pro Insuper frango, ex Aristot. af-
fertur in VV. LL.

Περικατάγνυμι, quasi dicas, Circumfringo, pro
Circumquaque frango, vel in circuitu. Interdum pro
κατάγνυμι, aut simplici ἄγνυμι. Theophr. (H. P. 3,
8.) Περικαταγνύμενον δὲ ἔνδοθεν ἔχει πυρῆνα, quod
Plinius, Quibus fractis inest nucleus olivæ similis.
[Glossæ: Περικατεαγῶς· Amfractus. “Dionys. H.
3, 1665. (Ἦν δὲ ὁ χώρος ὁ μεταξὺ τῶν στρατοπέδων,
ἐν ᾧ τὴν μάχην ἔδει γενέσθαι, λόφος πετρώδης πολλὰ-
χρῇ περικατεαγῶς.) Athen. 1. p. 28(=17. Αἰσχύλος
οὐκ ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὥς
καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοισι περικαταγνύναι.) Alciphr.
374. (Ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν
περικατεάξει σοι τὴν φιάλην, ὥς τὰ θραύσματα λωβή-
σασθαι σοι τὴν ῥίνα καὶ τὴν δεξιὰν διαγόνα, καὶ τοῦ
αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἷους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ
πέτραι σταλάσσουσι. ‘Potest et ἀναχυθῆναι.’ Bergl.
“Sed monet Gloss. Eichstaedt. ἀναγωγὴν αἵματος esse
ap. Polyb. 2, 70. ubi tamen de αἰμοπτύσει accipien-
dum est.” Wagn. Vide notata in Ἀνάγω et Ἀνα-

γωγῇ.)” Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 357. Οὐ περι-
κατάξει τὸ ξύλον τύποντα χορὴν τιν’ αὐτάς;]

[*Περικατέασσω· Fringo, Infringo. Pseudo-Did. ad Il.
Λ. 630.: Ἀπὸ τοῦ περικατέασσασθαι, ἢ κατὰγνυσθαι
τὰ κύματα.]

[*Προκατάγνυμι, Ante frango, quam sc. incidat.
Pseudo-Did. ad Od. Γ. 296. Τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου
κύμα τὴν Φαιστόν ἂν ἐποίει ἀλίμενον, εἰ μὴ προκείμενος
ὁ λίθος ἐκώλυνεν ἐντὸς μέγα γίγνεσθαι κύμα προκαταγνυ-
μένων περὶ αὐτὸν τῶν κυμάτων.]

[*“Συγκατάγνυμι, Confringo. Sym. Ps. 67, 24.
συγκατεάξει.” Biel. Thes. “Jul. p. 60.” Wakef. Mss.]

[*Παράγνυμι. Hippocr. Mochl. 511, 34. Καὶ
οἷσιν ἡ κοτύλη παραέγη, καὶ οἷσι νευρίον ἀπεσπῆσθη,
καὶ οἷσιν ἐπίφυσις *ἀπεάγη.]

Περίαγνυμι, vel Περιαγνύνω, Circumfringo, Con-
fringo torquendo, Contorqueo. Chio Epist. ad Ma-
trid. (13.) Καὶ τολοιπὸν δὴ λακτίζων καὶ περιαγνύνων
τὸν βραχίονα, ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος, Extortam ei
sicam abjeci, i. Contorto brachio ereptam, Bud.
Apud Apollon. R. 2, (791.) “Ὅσους Βιλλαίοιο μέλαν
περιάγνυνται ὕδωρ exp. Interrumpit et dirimit. [“Ar-
pian. 2, 384. Zenob. 2, 48.” Wakef. Mss. “Fischer.
ad Palæph. 179.” Schæf. Mss. Hesiod. Sc. 279.
Περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ, de q. l. vide quæ in
“Ἄγνυμι diximus. Hesych. Περιάγνυτο· περιεκλάτο,
καὶ τὰ ὅμοια. Περιάγνυνται· περικλάται, συντρίβεται,
περιέρχεται, περιηχεῖ. “Respexit ad Il. Π. 78. ubi
de voce Hectoris, Trojanos adhortantis, usurpatur,
Pseudo-Did. περιῤῥήγνυνται, ἐξ οὗ, περιηχεῖ. Apollon.
Lex. Περιάγνυνται· *περικατακλάται, καὶ οἷον περιέρ-
χεται. Cyrill. Lex. Ms. Περιάγνυνται· περικλάται,
περιηχεῖ, περιέρχεται. Cf. Suid. (Περιάγνυνται· περικ-
κλάται, οἷον ἐκ περιέσχεται, καὶ, Περιαγνυμένων· περικ-
κλόμενον. Πρὸς τὴν ἐσπερίαν τοῦ κόλπου ἀκτὴν, τοῦ
πρὸς τῇ Αἴνῳ τῇ πόλει περιαγνυμένου.)” Albert. Phot.:
Περιάγνυνται· *περικατακλάται, (D. περικλάται,) οἷον ἐκ
περιέσχεται. “Loco περιέσχεται, (quod et Suid. ha-
bet,) scr. videtur περιέρχεται ex Hes. Cyrilli Lex.
Ms. et Apollon. Lex. Cf. Eustath. 1046, 45. (Τὸ δὲ
περιάγνυνται, ἀντὶ τοῦ κλάται, ὥς μὴ μόνον τοὺς κατ’
εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ’ Ἀχιλλεῖα ἐκ πλα-
γίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἡχώ· ἀφ’ ἧς ἐννοίας ἡ
ἀλλαχού ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστίν, ἰωῆς, ἡγουν φω-
νῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις.” Schleusner. “Heyn.
Hom. 7, 152.” Schæf. Mss. Etym. M. 12. Περι-
αγνύμενος· σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλόμενος.
Etym. G. Περιαγνύμενος· περιτριβόμενος, περικλόμε-
νος, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι, ὅπερ ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ
ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ κλάνω, πλεονασμῷ τοῦ ν. ἄγνῳ, ἐκ
τούτου οὖν ἄγνῳ, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἄγνυμι.]

[*Περίαξις, εως, ἡ. Plut. 6, 149. Αἱ δὲ τῶν πολ-
λῶν διαλέξεις καὶ μελέται σοφιστῶν, οὐ μόνον τοῖς ὀνό-
μασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων, ἀλλὰ
καὶ τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περι-
φράσει ἐφθδύνοντες ἐκβακχεύουσι καὶ περιφέρουσι τοὺς
ἄκρωμένους. Turn. et Vulcob. περιάζεσιν. “Sal-
mas. conjecerat πλάσει: mallet περικλάσει: id de
fracta voce tam in cantu, quam in elocutione, molli-
tiemque et nimium artificium affectante, proprium
est. (Vide Nostrum et Schneider. Lex. v. Περίαξις.)
Rectum est, quod aliqui (sc. Turn. et Vulc.) dant
παραφέρουσι, In transversum agunt, Abripiunt a recto
tramite.” Reisk.]

[*Περιαγῇ, ἡ, Circumactus. Arat. Phœn. 687.
‘Ἄλλ’ ἦτοι Περσεὺς μὲν, ἄτερ γονοὺς τε ποδὸς τε Δεξι-
τεροῦ δύεται· πρῦμνης δ’ ὅσον ἐς περιαγῇ. Ubi Schol.
“Ὅσον εἰς τὴν περικλάσιν καὶ καμπὴν τῆς πρῦμνης.
“*Ἐπιαγῇ, ἡ, i. q. ἐπικαμπῇ, Arat. 688.” Schneider.
Lex. Sed in qua Arati edit. V. D. ἐπιαγῇ pro vulg.
περιαγῇ repererit, nescimus.]

Περιαγῆς, (έος, ὁ, ἡ,) pro Circumfracto citatur ex
Anth. Epigr. vel, ut alii, περιαγέις participium.
[Meleag. 115. Οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτε τι
πήληξ Ἄλλοφος, οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄρηρε σάκος.
“Circumactus, Leon. Tar. 28. (Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν
τ’ εὐαγέα, καὶ περιαγές Τρύπανον.) Rotundus, Plut.
2, 494. Adamant. 413.” Wakef. Mss. “Callim. 1,
430. 572. Heyn. Hom. 5, 110. Toup. Opusc. 1,

237. 559." Schæf. Mss. Vide notata in Περιηγής. A Phot.: Περιηγής· ἐπικαμπές. Etym. M. 545. Παρὰ τὸ κύφον, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιηγές. "T. H. ad Eurip. Suppl. T. 3. p. 351. b. Beck. (in Εὐαγής citandus.)" Schæf. Mss.]

[* Περιάγητος, ὁ, ἡ, i. q. περιαγής. "Dicitur εὐαγής et εὐάγητος, ut περιηγής s. περιαγής et περιάγητος." Toup. Emendd. 2, 366., a Schæf. Mss. citatus.] "Περιήγητος Hesychio ὁ περιπόρφυρος χιτῶν, Prætexta." ["Ad verbum cum Hes. convenit Phot. Lex. quamvis male περιήγητος ibi pro—γητος exaratum, (neque aliter editum est ab Hermanno.) Cf. inf. v. Περινήσσια." Albert. J. Poll. 7, 57. "Ἔστι δὲ καὶ χιτῶν ἀμοργικός. Ἀντιφάνης δὲ φησιν ἐν Μηδείᾳ, Ἦν χιτῶν ἀμόργινος· ἕτερος δὲ, περιηγητός ἐστιν. Οὐτοσὶ δ' ἄρα ὁ περιηγητός, εἶδος χιτῶνος. "An ista, ἕτερος δὲ, περιηγητός ἐστιν, novi versus initium sint ap. Antiph.? an, quod potius mihi videtur, hoc dicat, Alium nescio quem poetam dicere, περιηγητός ἐστιν? cui subjungat Pollux explanandi gratia, Hunc vero περιηγητόν, vel περιήγητον, ut Hesych., Speciem tunicæ esse." Jung.]

[* "Προάγω, Ante frango. Od. E. 385. (πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, ubi Pseudo-Did. κατέαξε τὰ τῶν ἄλλων ἀνέμων κύματα, ἐπιφέρει γὰρ, Μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.)" Wakef. Mss. Vide Ὑπαγωγή.]

[* Προσάγνυμι, i. q. προσαράσσω, Allido. Quint. Smyrn. 8, 166. "Quint. Cal. 3, 509. (Ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ βίη μεγάλου ἀνέμοιο Ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, πρὸς ἡϊόνας φορέονται Σμερδαλέον, πάντη δὲ προσαγνυμένης ἁλὸς αἰεὶ, Ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοῶσιν.) 14, 625. (ἀνηρῆσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρης Νυκτὶ θεῇ.) Etym. M. 362, 41." Wakef. Mss. Vide Ὑπαγωγή.]

"Συνέαξα, Confregi; nam ab ἄγω est ἔαξα, unde "συνέαξα, præpositione assumpta. Od. E. (383.) "Νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι." [Il. A. 113. Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα Ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν, ubi Pseudo-Did. ξυνέτριψε: Il. N. 166. Ἀμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔχχεος, δὲ ξυνέαξε. "Heyn. Hom. 6, 401. Ξυνέαξαν, Merrick. Tryph. Angl. p. 23." Schæf. Mss. "Quint. Cal. 6, 288." Wakef. Mss. Il. Ψ. 467. Ἐνθα μιν ἐκπεσέειν οἶω, σὺν θ' ἄρματα ἄξει.]

[* Ὑπάγνυμι, Infringo. Oppian. H. 4, 652. Εἰλεῦσι νεπόδων δειλὰς στίχας εἰς ἓνα χῶρον *κοιλοφυῇ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσιν, ubi Schol. μεριζόμενον.]

[* Σπατιάκτος. Hesych. Σπατιάκτον· διεσπασμένον καὶ εὐχροον. "Videtur compos. e *σπατίον, diminutivo verbi σπάτος, c. ἄγω, pro ἄγνυμι, Frango, Rumpo: unde recte reddit per διεσπασμένον, Scuticis et loris dilaceratum. Quod de servo adhibere potuit Comicus. An itaque pro εὐχροον scr. ἄχροον?" Albert.]

[Εὐαγής, εὐος, ὁ, ἡ. Vide Εὐαγής, ab ἄγος.]

[* Σκελιαγές, ἡγουν *σκελοκοπία· Crurifragium. Glossæ.]

["Ἀγνυθες est a sing. ἄγνυς, et hoc proxime ab ἄγνυμι, quod ab ἄγνύω, hoc ab ἄγω, cujus stirps ἄγω, Frango. Dicti autem ἄγνυθες eximie Lapides, quos stamini appendebant textores, proculdubio a Fragilitate, quæ est lapidum durorum. Similis certe significationis ratio est in v. κλῆρος, eximie significante Calculum, vel Lapillum. Dicitur autem a Duritie et fragilitate, quæ notio verbo κλάω, unde oritur, inest. Notat enim Frango." Etymol. Ling. Gr.]

"Ἀγνυθες, Lapides, quos stamini inter texendum appendunt textores, qui et λεία nominantur. "Ita enim J. Poll. 7, c. 10. (s. 36.) Ἀγνυθες δὲ, καὶ λεία, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὕφαντικὴν." [Falckenburgius pro λεία habet λείοι. Scribe λείαι. Vide Seb. et Jung. Idem J. Poll. 10, 125. de gynæcei vasculis: Καὶ λείας, τὰς καὶ ἄγνυθας, καὶ σπάθας. Ubi v. notata.] "Apud Hesych. vero legimus: Ἀγνύστας· λείας, οἱ δὲ τὰς ὥας τῶν ἱστών. Ubi illud λείας non omnino suspectum haberi debet, cum paulo ante quoque ap. Eum reperiatur, Ἀγνίθες· λείαι. Pro ἄγνύστας autem fortasse scribendum, Ἀγνύθας: præsertim

"cum paulo ante quoque legi apud Eum dixerim "Ἀγνίθες, paroxytonos. Ita certe reperio in quodam Lexico meo vet. Ἀγνύθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ." [In Cod. Ven. pro Ἀγνίθες· λείαι, est Ἀ. λείαι. Vide Interpr. ap. Albert. Suidas: Ἀγνυθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ. "Lapides illos textorios s. ἄγνυθας Seneca Ep. 90. vocat Pondera: Deinde, quemadmodum tela suspensis ponderibus rectum stamen extendat." Kust. Zonaras: Ἀγνυθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ. "Antiquissimam et primam texttrini rationem, ubi tela pendula texebatur a stante, per partes explicare conabor. Tria sunt, quæ maxime in ea discrepant a tela plana. Primum telæ s. tramæ stamina a ligno transverso suspensa infra appensis lapidum ponderibus extendebantur. Deinde licia inferius tramæ fila alterna implicabant, supra vero ea textum perficiebatur. Denique subtemen inter tramæ stamina immissum sursum versus spatha, quam textrix manu regebat, impulsus percutiebatur, atque ita tela densabatur. De ponderibus infra appensis tramæ testatur Aristot. de Gener. Anim. 1, 4. ubi testiculos ductibus seminalibus appensos comparat cum lapidibus tramæ staminibus in tela appensis: Οὐδὲν γὰρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ πρόσκεινται, καθάπερ τοὺς λᾶας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς. Ubi Versio vetus Latina e Græco facta λᾶας recte Lapides, ἱστοὺς autem male Liciatoris interpretatur. Iterum Philosophus 5, 7. Ὡς περ ἂν εἴ τις χορδὴν κατατείνας σύντονον ποιήσῃ τῷ ἐξάψαι τι βάρος, οἷον αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσιν· καὶ γὰρ αὐταὶ τὸν στήμονα κατατείνουσιν προσάπτουσι τὰς καλουμένας λαίας· οὕτω γὰρ καὶ ἡ τῶν ὄρχεων φύσις προσήρτηται πρὸς τοὺς σπερματικούς πόρους. Quem locum respiciens Galen. de Semine 1. Καθάπερ αἱ λείαι τοῖς ἱστοῖς, οὕτως οἱ ὄρχεις κ. τ. λ. Vetus Versio Latina Aristotelis e Græco facta, Lapides vocatas layas, habet, quasi legerit scriptum Interpres, λᾶας, τὰς καλουμένας λαίας. Atque huc ducit Hesychii locus: Λέας· τὰς ἀπο τῶν ἱστών κρεμαννύμενας ἄκρας. (Editum est, Λεάς·—κρεμαννύμενας.) Alio loco: Ἀγνύστας· λείας, οἱ δὲ τὰς ὥας τῶν ἱστών. Eosdem igitur lapides alii λᾶας, λαίας, λείας, alii ἄγνυθας vocarunt. Ita etiam tradit J. Poll. 10, 125. et 7, 36. Ἀγνυθες καὶ λεία, οἱ λίθοι, οἱ ἐξηρημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὕφαντικὴν. I. e. Agnythes et Leia vocantur Lapides, quos antiqua texendi ratio staminibus appendebat. Hos eosdem lapides staminibus appensos telæ rectæ Islandicæ pictæ ostendit Olavius Danus in Tabula 12. addita Descriptioni Islandiæ, quam sermone vernaculo versam et editam Lipsiæ 1787. legi. Eadem pictura situm liciorum et formam spathæ ostendit." Schneider. Rei Rust. Scriptt. T. 7, p. 380. "Sallier. ad Mærin 170. (e Plut. Mor. 146=6; 592. Reisk. afferens: Ὑφάντης γὰρ ἂν, οἶμαι, χλαμύδα ποιῆσαι μᾶλλον ἔργον αὐτοῦ καὶ ἱμάτιον, ἢ κανόνων διάθεσιν καὶ ἀνέγερσιν ἄγνυθων, χαλκεὺς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκews μᾶλλον ἢ τῶν ἐνεκα τούτου γενομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθρώκων ἐκζωπύρησιν, ἢ λατύπης παρασκευῇ.)" Schæf. Mss. Fallitur ibi idem Sallier., scribens Lexicographos nomen ἐκζωπύρησις non notasse, cum Noster in voce illum ipsum Plutarchi locum attulerit.]

ἈΚΤΗ, ἡ, Littus, fit etiam ab ἄγω, Frango, ut volunt Gr. Grammatici, quod videlicet undæ littori allisæ frangantur. Il. Σ. (68.) Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, [ubi Pseudo-Did. παραθαλάσσιον τόπον, αἰγιαλόν.] Od. O. (36.) πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης. Distincte autem ponuntur ab Eodem λιμένες et ἀκταί, Il. M. (284.) λιμένσιν τε καὶ ἀκταῖς. Actam pro littore dixit et Virg. Æn. 5, (613.) At procul in solta secretæ Troades acta. Ἀκταί, ut Ammon. tradit, sunt Petricosa maris loca, θῖνες autem, Arenosa. Est porro hæc vox ἀκτὴ non solum in carmine, sed et in soluta oratione usitata. Strabo de littoribus sinus Corinthiaci loquens, dicit, Ἐνταῦθα συναγωγὴν ἀξιόλογον λαμβάνουσιν αἱ ἐκατέρωθεν ἀκταί. Utitur et Lucian. [In Indice Luciano non legitur.] || Ἀκτὴ est etiam Maritimus locus, ut Hesych. scribit. Apud Herod. sæpe pro Ora, i. e. Littoralis regione.

ἈΚΤῆ, Fructus, vel potius Fruges, ut Il. N. (322.)

καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Cereris fruges. Sio ap. Hesiod. σᾶπε, — Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν. Ubi ἀκτὴν quidam putant masculino genere poni. Nam proferatur etiam ἀκτῆς nominativus, ut Eustath. tradit: qui tamen alibi eos reprehendit, qui ap. Hesiod. masculinum esse censuerint ἀκτὴν. Quæ tamen fuit Tzetzis postea sententia; declinavit enim ἀκτῆς, ἀκτοῦ, et δῶρημα interpretatus est, illum Hesiodi locum exponens. Alibi idem Eust. dicit Δημήτερος ἀκτὴν esse Cibus e tritico et triticeis, s. frumento et frumentaceis; aliter enim vertere non possum τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν τροφήν. Et fit, inquit, ab ἄγω, Frango; nam molitum frumentum aptum ad esum: ut sit ἀκτὴ Δημήτερος Fragmentum panis. Quamquam non video cur hoc dicat, ἀκτὴν Δημήτερος esse Panis fragmentum, ex eo quod molatur frumentum; molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autem ap. eund. ποιῆτα ἀλφίτου ἀκτὴ, Od. E. (429.) παλύνas ἀλφίτου ἀκτῆ. Od. B. (355.) Εἵκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληράτου ἀλφίτου ἀκτῆς, ubi Eustath. ἀκτὴν ἀλφίτου ait, juxta veteres, esse Farinæ munus, παρὰ τὸ *προσάγεσθαι ἢ *προάγεσθαι, aut κλάσμα ab ἄγω. Idem Hom. Il. A. (630.) παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν. Ubi ille ait, ἀκτὴ est δωρεά, i. e. Munus, quam quis alicunde ἄγειται, i. e. Apportat s. Accipit. Sunt, inquit, et qui Δημήτερος ἀκτὴν velint dictam διὰ τὸ προῆχθαι τῶν ἄλλων, i. Quod prælata sit aliis. Idem vero exponens hunc Il. N. locum, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, non dicit ἀκτὴν significare δωρεάν, i. Munus, sed subaudiri post ἀκτὴν: ut perfecta oratio sit Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν: ut, inquit, cum dicitur ξυστὸν, subintelligitur δόρυ: et cum διπλὴν subauditur χλαῖνα. Tam parum sibi constat in expositione hujus vocabuli hic Grammaticus. Certe nec illud perpetuo verum reperietur, dici ἀκτὴν Δημήτερος, Fruges, aut Ipsum panem, ex eo quod frangatur et comminatur frumentum molendo, cum et Segetes ipsas Hesiod. Δημήτερος ἀκτὴν appellet.

Ἀκτῆ, Attica fuit dicta ab Actæo rege, ut tradit Steph. Byz., aut Actæone, ut Suid., vel quod ejus bona pars sit litoral, et maritima. Vide Steph. Est Ἀκτὴ et aliorum locorum nomen proprium, ut te Idem docebit. Vide Ἀκτιος, quod proxime sequitur. ἢ Ἀκτῆς etiam dictæ sunt Athenæ primo, ut tradit Serv.

[“ Ἀκτῆ, Fac. ad Paus. 1, 310. Sylburg. ad Paus. 1. I. vertit, Salebris ac rupibus præceps litus. Ad Herod. 406. ad Dionys. Hal. 4, 2132. Heyn. Hom. 7, 730. 8, 126. Ἐπ' ἀκτῆ, Eichstaedt. Quæst. p. 7. Λευκὴ ἀκτὴ, Musgr. Andr. 1263. Ἀκτῆ, Gesner. Ind. Orph. Valck. Adouiaz. 284. ad Hippol. p. 246. Steinbr. Mus. Tur. 1, 159. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 41. Dawes. Misc. 161. Wessel. ad Herod. 297. Jacobs. Spec. p. 16. Ἐπ' ἀκταῖς, Musgr. ad Hecub. 28. Steinbr. l. c.: etiam de Ἐπ' ἀκτῆς. Δημήτερος ἀκτῆ, D. R. ad H. in Cer. 496. De Attica, ad Corn. Nep. 229. Musgr. Hel. 1689. De frugibus, Toup. Opusc. 2, 105. (Emendd. 2, 560.) Valck. Anim. ad Ammon. 117. ad Hippol. p. 181. b. Græv. Lect. Hesiod. 611. Musgr. Cycl. 239. Ἀκτῆ, i. q. βωμός, Schol. Œd. C. 1047. Ἀκτῆ, Muret. 2. p. 12. Markl. Iph. p. 112. 342. Jacobs. Anth. 8, 168. 241. 10, 20. 24. 284. 12, 126. Wakef. Phil. 714. Jacobs. Anim. 114. ad Diod. S. 1, 507. 526. 2, 266. Ἡ ἀκτὴ τοῦ αἰγιαλοῦ, Boissonad. in Philostr. 452. Heyn. Hom. 6, 228. 430. Ἀκτῆ, ad Diod. S. 2, 26. Ἀκτῆ et αὐτὴ conf. Heyn. Hom. 7, 101. Wolf. Prol. 239. Ἀκτῆ et αὐλὴ conf. ad Diod. S. 1, 272. Ἀκτῆ et ἄκρη conf. Struchtm. Anim. Cr. p. 30. Ilgen. Hymn. 571. ad Herod. 484. 593. Valck. Callim. 166. Brunck. Androm. 1259. Markl. Iph. p. 258.” Schæf. Mss. Vide et Pierson. Verisim. p. 16. Interpr. ad Hesych. p. 212. n. 11. et 13.]

[Ἀκτῆ. Hesych. Ἀκτάς αἰγιαλοῦς, πετρώδεις τόπους. (“ Eur. Cycl. 698.” Wakef. Mss.) Ἀκτῆ τροφή. (Il. N. 322. Δημήτερος ἀκτὴν, Pseudo-Did. γίνεσθαι, ἐπεὶ κατασσίμενος καὶ ἀλούμενος, ἄρτος γίνεται: Il. Φ. 76. ubi Idem, τὸν ἄρτον περιφραστικῶς.) Ἀκτῆ ἐπὶ προύχουσῃ ἐν τῷ ἔξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ. (Od. Ω. 82.) Ἀκτῶν αἰγιαλῶν. Ἀκτῆ δ

αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος, τῷ προσαράσθαι αὐτῷ τὰ κύματα, ὅ ἐστι, ῥήγνυσθαι καὶ κατατάσσεσθαι. (VV. DD. corrigunt sic προσαράσσεσθαι, προσάγεσθαι, vel προσάγνυσθαι—καταράσσεσθαι—κατάσσεσθαι, afferentes e Pseudo-Did. ad Il. B. 395. Ἀκτῆ, ὁ παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἄγεσθαι, ὅ ἐστι, ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι τὰ κύματα, et ad Il. A. 630. Ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν” ἦτοι ἄλφιστα, περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσματος, ὅ ἐστιν, ἄλευρον. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὅτὲ μὲν τὸ ἄλευρον, ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι καὶ ἀλείσθαι τὸν σίτον” ὅτὲ δὲ αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα. Schol. Ven. ad Il. B. 395. Ἔστι δὲ ἀκτῆ, adde ὁ, παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν αἰσσεσθαι, i. vel αἰσσεσθαι vel ἄγεσθαι, ὅ ἐστι ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι τὰ κύματα.) Διὸ καὶ ῥηγμῖνα τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἐνίοτε φησι, διὰ τὴν γιγνομένην τῶν κυμάτων περὶ αὐτὸν ῥῆξιν καὶ * ἄραξιν. Ἀκτὴν δὲ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κατάγμα καλεῖν εἴωθεν Ὅμηρος, διὰ τὴν * κατάξιν, ὡς ὅταν λέγῃ, Ἀλφίτου ἀκτὴν. Λέγομεν οὖν καὶ αὐτοὶ, παρὰ τῶν πλωτῶν μάθοντες, ἀκτὰς τοὺς τοιοῦτους τόπους. Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια, καλούμενον ἀκτὴν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος οἶμαι τοῖς πλοῖσιζομένοις λαβοῦσα. Ἐκεῖνοι τε γὰρ εἰς τοὺς τοιοῦτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἐστιῶνται, αὐτὴ τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Etym. M. Ἀκτῆ ἢ Ἀττική, οἱ μὲν ἀπὸ τίνος βασιλεύοντος Ἀκταίωνος, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη εἰς θάλασσαν ἐκνευκέναι, σημαίνει δὲ τρία. Λέγεται δὲ καὶ ὁ καρπὸς, παρὰ τὸν κατάγνυσθαι ἐν τῷ ἀλήθεσθαι Δημήτερος ἀκτὴν. Ζῆται εἰς τὸ πρῶτον. Ἀκτὴ καὶ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, ὁ παρὰ θάλασσαν, i. παραθαλάσσιος, καὶ πετρώδης τόπος, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλάνω, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα. Ἀκτῆ ἢ τροφή, ἄλφιστον κριθῆς. “ Cum infra in Ἀλφιστον exponantur quæ huc faciunt, suspicetur aliquis, primum decurtate scriptum fuisse ἄλφ: post ab alio exscriptore id mutatum in α: deinde a tertio in ejus locum substitutum esse πρῶτον. Sed recte locus habet; significatur enim hic Primum Lexicon, quod in hujus operis collectione secutus est auctor, ut manifeste apparet ex 315, 41, 55: ubi Secundum et Tertium nominantur. Itidemque alibi quoque τὸ Διογένης et τὸ Πητορικόν, et ejus generis alia passim citantur: τὸ ἄλλο Ἐτυμολογικὸν 670, 30. 780, 24. 789, 7. 802, 42. 814, 22.” Sylb. Etym. G. Ἀκτῆ ἢ Ἀττική, ἀπὸ πλείονα μέρους αὐτῆς εἰς θάλασσαν ἐκνευκέναι. (I. ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη αὐτῆς.) Ἀκτῆ παρὰ τὸ κατεάσθαι καὶ καταλεύσθαι, σημαίνει δὲ δύο, τὸν αἰγιαλὸν, ὡς τὸ, Ἀκτῆ ἐφ' ὑψηλῇ (Il. B. 395.) καὶ γίνεται παρὰ τὸ κατάσσεσθαι (i. *κατάσσεσθαι, cf. Etym. M. et Sylb. infra) εἰς αὐτὴν τὰ κύματα. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ λεπτόματον τοῦ ἀλεύρου, (i. λεπτότατον,) ὡς τὸ, Δημήτερος ἀκτὴν, γίνεται δὲ παρὰ τὸν κατάσσεσθαι αὐτὴν ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. Excerpta Apionis Gloss. Homer., ad calcem Etym. G. 604.: Ἀκτῆ β, τὸ κατάγμα τοῦ ἀλφίτου, καὶ ὁ αἰγιαλός. Etym. M. 266. Δημήτερος ἀκτῆ διὰ τὸν κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἄλφ τὸν σάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σίτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι: 73. Ἀλφιστον—καὶ ἄλφισταιμοιβοί, οἱ πωλοῦντες τὴν ἀλφίτου ἀκτὴν, κατὰ ἀφαίρεσιν, εἶναι γὰρ μακτῆν” οἱ δὲ φασιν, ὅτι ἄκρον ἐκάλουν τὸν καρπὸν, ἐνθεν καὶ ἀκρόδρυα” ἢ ὅτι, ὥσπερ ὁ εἰς θάλασσαν καθήκων τόπος, ἔσχατος ὢν τῆς ἡπείρου, ἀκτὴ λέγεσθαι, οὕτω καὶ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου, προπονηθέντα ἔχον τὸν καρπὸν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσεσθαι, (“ verius, opinor, scribemus * ἄσσεσθαι, Frangi,” Sylb.) ὑπὸ τοῦ μύλου, καθὰ καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ὅς ἀκτῆ καλεῖται. “ Congruentius τῷ αἰγιαλῷ, singulari numero, ut indicat relativum ὅς.” Sylb. J. Poll. 1, 99. Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἐστὶ προσχεῖν, ἀκτῆ, ἥων, αἰγιαλός, χηλῆ, ὕφορμος, ὄρμος, λιμὴν, ἢ καταγωγὴ: 9, 28. Μέρη δὲ πόλεων, τὰ μὲν ἐκ θαλάττης, αἰγιαλός, ἀκτῆ, ἡῶν, λιμὴν, κ. τ. λ. “ Schol. Eurip. Hipp. 137. (Δημήτερος ἀκτὰς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν περιφραστικῶς μὴ ἐσθλῆν τροφῆς τῆς γῆς, λέγει δὲ τὴν οἰοῦναι ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸν κατάγνυσθαι ἐν ἄλφιν, ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι.)” Wakef. Mss. Moschopul. ad

Hesiod. p. 17. a. Τὸν γὰρ φέρεει Δημήτερος ἀκτὴν ἀκτὴν ὅντα τῆς Δήμητρος, ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετον δώρημα. Procl. Δημήτερος δὲ ἀκτὴν ἐκάλεσεν οὐ μόνον τῶν ἰδίως λεγομένων Δημητριακῶν, οἷον πυρῶν καὶ κριθῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τὴν γὰρ γῆν, ἀφ' ἧς οἱ καρποὶ πάντες, Δήμητραν ὀνόμαζον οἱ παλαιοί. Tzetz. Δημήτερος ἀκτὴν ἦτοι τῆς γῆς τὸ δώρημα, Δημήτηρ γὰρ ἡ γῆ, Δωρικῶς· οὗτοι γὰρ ἀντὶ τοῦ γ, δ τιθέασιν, δνοφερὸν * γνοφερὸν, καὶ Δήμητραν Γήμητραν λέγοντες. 'Ακτὴν' ἀκτὶς, θηλυκὸν, ἡ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς λέγεται. Τὸ δὲ δώρημα, ὁ ἀκτὴς, τοῦ ἀκτοῦ, τὸν ἀκτὴν, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω. Eust. 868.: 'Αλφίτου δὲ ἀκτὴ, οὐ μόνον περιφραστικῶς ὁ ἄρτος, ὃν καὶ ἄλφιτα καλὰ μετ' ὀλίγα φησιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄλευρον, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. Διὸ καὶ μάταγμα ἐρμηνεύουσι τὴν ἀκτὴν οἱ παλαιοί· λέγοιτο δ' ἂν οὕτω καὶ κλάσμα, καὶ ἔστιν οὕτω κρεῖττον νοῆσαι ἢ περὶ ἄρτου, ὡς δηλοῖ κατωτέρω καὶ τὸ, 'Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ὃ ἔστιν, ἐπέπασεν, ἀφ' οὗ καὶ πάλη, καὶ παιπάλη, καὶ τὸ * παίπαλον, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. "Ἐνθα ὅρα ὅτι καὶ ἄλφιτον ἐνικῶς εἶπε καὶ ἄλφιτα πληθυντικῶς· ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἀπλῶς ἄλφιτον τὸ ἄλευρον, ἀλλὰ κυρίως τὸ κριθινόν, πολλοὶ λέγουσιν· ὁμοίως καὶ ὡς ἀκτὴ, ἡ δωρεά· ἦν δηλαδὴ ἄγεταί τις ποθέν· ἢ καὶ ὡσανεὶ μακτὴ, ἀπὸ τοῦ μάττειν, ὅθεν καὶ ἡ μάζα καὶ ἡ μάκτρα, (cf. Etym. M. supra.) 'Ὡς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ προῖχθαι, ἦγουν προτετιμῆσθαι τῶν ἄλλων τροφῶν ἢ τῆς Δήμητρος ἐρρέθη ἀκτὴ, καὶ ἀλλαχοῦ δεδῆλωται· δύναται δὲ οὕτω λεχθῆναι, καὶ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ἐπαγωγόν. 'Ιστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν ἀλφίτου ἱεροῦ γράφουσιν ἀκτὴν, οἱ δὲ ἱερὸν ἀκτὴν 'Αττικῶς καθ' ὁμοιότητα τοῦ κλυτὸς 'Ιπποδάμεια, καὶ, Χρεῖω—ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτὸς, (Il. K. 118.) καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ Δημήτερος ἀκτὴν λέγει· καὶ ὡς ἐνιοὶ ἀρσενικῶς τὸν ἱερὸν ἀκτὴν λέγουσιν· ἀληθῶς γὰρ διφορεῖται κατὰ γένος τὸ ἀκτὴν· καὶ προφέρεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἀκτὴς, κατὰ τὸ ταρακτῆς, ὃ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι (v. 43.) μάλιστα δὲ φασὶ κατὰ γένος θῆλυ λέγεσθαι ἢ ἀκτὴ· ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Εὐρύπιδης ὁ γλυκὺς, εἰπὼν, (Fr. inc. 14.) Καίτοι (al. 'Ἐπεὶ) τί δεῖ (βροτοῖσι,) πλὴν δυοῖν μόνων (al. μόνου,) Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὕδρηχόν, "Ἄπερ πάρεστι καὶ πέφυκ' ἡμᾶς, τρέφειν; "Ἦγουν τί χρεῖα περιουσιασμοῦ πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος, δι' ὧν ἐστὶ τρέφεσθαι. Idem p. 934. Δημήτερος δὲ ἀκτὴν, τὴν ἀπὸ σίτῃς καὶ τῶν σιτωδῶν λέγει τροφὴν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἦτοι κλῶ καὶ συντρίβω· μολήφαςτος γὰρ σίτος, χρήσιμος εἰς τροφήν· ἵνα ἢ ἀκτὴ Δήμητρος τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ φέρω, ὃν ἡ Δημήτηρ ἄγει· μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ προάγω καὶ προτιμῶ, ἢ προαχθεῖσα καὶ προτιμῆσθαι τῶν ἄλλων· λείπει δὲ ἐνταῦθα τὸ, δωρεάν, ὡς ἂν εἴη τὸ πλήρες τοῦ λόγου, Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν, ὡς καὶ ἐν τῷ, ξυστόν, λείπει τὸ δόρυ, καὶ ἐν τῷ, διπλόη, συννοεῖται ἡ χλαῖνα, καὶ ἐν τῷ, ἔν γ' αὐτοσταδίῃ, λείπει ἡ μάχη, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν σταδίῃ ὕσμινῃ, πλήρες ὃν αὐτό· καὶ ὁ ἐάνος δὲ, ἔχει τὸν πέπλον ἐλλείποντα· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ 'Αττικῇ Ποικίλῃ, ἐλλείπει ἡ στοά, καὶ ἐν τῷ βροτὸς λείπει τὸ ἀνὴρ, καὶ ἐν τῷ χεῖμαρρος, λείπει τὸ ποταμός· ἄλλοι δὲ ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ἀκτὴν· τινὲς δὲ ἀκτὴν φασιν, τὸ οἰονεὶ ἐξέχον τῶν ἄλλων σπορίμων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς θαλαττίως ἀκτῆς, ἣτις ἐξέχει τοῦ ὕδατος. Idem p. 1224. Δημήτερος δὲ καὶ νῦν ἀκτὴ, ἢ κλάσμα ἄρτου, ὃ ἔστι ψωμός, εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως βλωμός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ· ἢ ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ ποιοῦσα πορεύεσθαι. Idem p. 1450. 'Ακτὴ δὲ ἀλφίτου, ἢ δωρεὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ προάγεσθαι ἢ προσάγεσθαι, ἢ τὸ κλάσμα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ· οὗ ἔμφασιν ἔχει οὐ μόνον τὸ ἄλφιτον, ὡς προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ τὸ μολήφατον· ὃ δηλαδὴ κλᾶτα ὑπὸ μύλης· ἔστι γὰρ ἡ τοῦ μοληφάτου παραγωγή, ὁμοία τῇ τοῦ προσφάτου νεκροῦ, καὶ ἀρηϊφάτου, καὶ τῶν τοιούτων· εἴρηται δὲ περὶ τούτου κρεῖττον ἐν τοῖς εἰς τὴν 'Ιλιάδα· ἐν ᾗ καὶ Δήμητρος ἀκτὴ ἐρρέθη που μετωνυμικῶς· ὡς γὰρ μετωνυμία ἦν, εἰπεῖν ἀντὶ πυρός, "Ἠφαιστον τὸν ἐπιστατοῦντα τῷ πυρὶ, οὕτω μετωνυμικόν ἐστι καὶ τὸ ἀντὶ ἀλφίτου ἀκτῆς, εἰπεῖν ἀκτὴν Δήμητρος, ἢ τῶν ἀλφίτων αἰτία ἐστὶ· κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ τὸν ἄρτον 'Ὀππιανὸς Δήμητραν λέγει ἐν τῷ, Τυρόν ὁμοῦ Δήμητρον μεμιγμένον. 'Ιστέον δὲ ὅτι τὸ, ἀλφίτου ἀκτῆς, θηλυκοῦ οἶδε γένους τὴν ἀκτὴν· ὅθεν οὐδὲ εὐδοῦται ὁ ἐν

'Ἡσιόδῳ τὸ Δήμητρος ἀκτὴν, κατὰ γένος νοήσας ἀρσενικόν. Idem p. 306. Τὰ γοῦν ῥηθέντα Κροκύλεια, ἐν τοῖς 'Ακαρνασί φησὶν εἶσι· καὶ ἡ Λευκάς δὲ, ἦν φησὶ τὸ παλαιὸν χερρόνησος τῆς τῶν 'Ακαρνανῶν γῆς· καλεῖ δὲ ὁ ποιητὴς αὐτὴν, ἀκτὴν ἡπείρου· ἡπείρου καλῶν, τὴν περσῖαν 'Ιθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ὡς εἶναι φασὶ ταῦτον ἀκτὴν ἡπείρου εἰπεῖν καὶ 'Ακαρνανίαν.]

[Ἀκτὴ. Ammon. 'Ακταὶ καὶ θῖνες διαφέρουσιν· ἀκταὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης, θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις. "Differentiam plenius exhibet Ptol. Ascal. 14. 'Ακταὶ μὲν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσει, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμυσσόμενα· θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Leg. προσαρμυσσόμενα. (Et sic correxit Albert. ad Hes. v. 'Ακτάς.) Cf. Schol. Il. P. 430. (Θείων· τύπτων, ὅθεν καὶ θῖς ὁ αἰγιαλός, παρ' ὅσον τύπτεται ὑπὸ τῶν κυμάτων.) Schol. Soph. Aj. 414. ('Ακτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσει, αἰγιαλός δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.)" Valek. Eran. Philo 161. 'Ακταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσει, θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί. Etym. M. 651. Παρὰ θῖν' ἄλός, (Il. A. 316. 327. 350. Ω. 12.) 'Ἡ παρὰ τὸ ἐξω δηλοῖ, ὡς περ καὶ παραπλεῖν, τὸ ἐξω πλεῖν. Αἰγιαλός μὲν οὖν εἴρηται κοινῶ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἶαν ἔχειν ἐγγὺς ἄλός· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. 'Ακτῖν μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός· ῥηγμῖν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός· θῖν δὲ, ὁ εὐδῖος καὶ ἡσυχος αἰγιαλός, παρὰ τὸ μετὰ γαλίνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. "Ἀκτῖνα—ἀκτῖν, pro ἀκτὴν—ἀκτῖ, Librarianum magis errore, quam Auctoris voluntate, ut patet e superioribus, 54, 18." Sylb. Sic et Etym. G., cujus hæc sunt verba: Παρὰ θῖνα· παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ὃς οὕτω κέκληται ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι, ὃ ἐστὶ, τύπτεσθαι τῇ * προσήξει τῶν κυμάτων. Παρὰ θῖνα· ἢ (l. ἢ) παρὰ τὸ ἐξω δηλοῖ, ὡς περ καὶ παραπλεῖν τὸ ἐξω πλεῖν. Αἰγιαλός μὲν οὖν κοινῶς (l. κοινῶ) εἴρηται ὀνόματι· καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ αἶαν ἐγγὺς ἄλός ἔχειν· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ θῖνα, καὶ ῥηγμῖνα. 'Ακτῖνα (l. 'Ακτῖς) μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός παρὰ τὸ ἄγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Reliqua ommissa sunt. Sed recte Schol. Ven. ad Il. A. 316.: Παρὰ θῖνα· ἢ παρὰ τὸ ἐξω δηλοῖ, ὡς περ καὶ παραπλεῖν τὸ ἐξω πλεῖν. Αἰγιαλός μὲν οὖν κοινῶς (l. κοινῶ) εἴρηται ὀνόματι· καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ αἶαν ἐγγὺς ἄλός ἔχειν· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. 'Ακτῖ μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός, παρὰ τὸ ἄγεσθαι καὶ κλᾶσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. 'Ῥηγμῖν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός, παρὰ τὸ ῥήσσεσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Θῖν δὲ, ὁ ἐνδῖος (l. εὐδῖος) καὶ ἡσυχος αἰγιαλός, παρὰ τὸ μετὰ γαλίνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖ τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. "Ap. Græcos veterrimo ævo θῖς, et θῖν Acervum significabant. Θῖνες in usu Moles arenæ in maris litoribus, Duinen. Hoc sensu intelligendi sunt Grammatici, cum θῖνα Homericum interpretantur αἰγιαλόν. Distinguuntur ab iisdem θῖνες et ἀκταί, ut θῖνες sint Cumuli arenacei furori maris a summo Opifice oppositi, ἀκταί vero Litora scopulosa. Ita distinxit Grammaticus in Cod. quod. Bibl. Vat., e quo notam excerpterat L. Holst. Isthoc sensu θῖς reperietur in Il. N. 682. Philoct. Soph. 1119. Dedit in eam rem nonnulla Stanl. ad Æsch. Pers. 820. Vocem autem, in genere significantem Acervum, usus loquendi transtulit ad Acervum frumenti." Select. e Schol. Valek. in N. T. 2, 517. Hellad. Bes. 20. Καὶ αἰγιαλὸν μὲν καὶ ἀκτὴν ἀπλῶς τὰ παραθαλάττια πάντα λέγομεν, ἰδικώτερον δὲ τὴν 'Αττικὴν ἀκτὴν λέγουσιν. 'Ἡσαῦτως καὶ αἰγιαλὸν * ἐξηρημένως φασὶ τὸ περὶ τὴν 'Ἐλικὴν παράλιον μέρος· ἐστὶ δὲ τῆς 'Αχαΐας, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς 'Αχαιοὺς αἰγιαλοὺς τινες εἰώθασιν καλεῖν. "Steph. Byz. 'Ακτὴ· οὕτως ἢ 'Αττικὴ ἐκαλεῖτο. Lycophr. (110.) Νήσω δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόθον, 'Ακτῆς διμόρφου γηγενούς * σκηπτουχίας. Tzetz. 'Ακτῆς· τῆς 'Αττικῆς, τῶν 'Αθηνῶν. 'Ακταὶ δὲ λέγονται αἱ 'Αθῆναι, ὅτι * 'Ακτεὺς (Pausaniæ 1, 2. 'Ακταῖος, Marm. Arund. ΚΕΚΡΟΠΙΑ ΕΚΛΗΘΗ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟ ΑΚΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣ. 'Ακτεὺς in Tzetæ glossa edidit Mullerus, sed 'Ακταίων legerat L. Holst. ad Steph. B. v. 'Ακτῆ.) αὐτῶν ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτὴ ἐστὶν ἡ 'Αττικὴ, τοῦτ' ἐστὶ προβεβλημένη καὶ

κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν. (Idem Poëta v. 1339. Καὶ πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορί.) Plene ea de re dixi de Reg. Athen. 1, 3." Meurs. Vide Nostrum infra.]

[Ἀκτὴ. Harpocr. Ἀκτὴ, ἐπιθαλαττιδῖος τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης λίθος ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν, ἀπὸ τίνος *Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. "Cum in Ms. hic sit ora paginæ inferior, ascriptum his est alia manu, Ἀκτίς ἢ τοῦ ἡλίου λαμπηδών, ἐπὶ θηλυκοῦ: et Ἀκτὴ, ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ἀκτὴν τὸ δῶρον. Paulo ante etiam in Ms. erat ἐπιθαλαττιδῖος μοῖρα, sine vocula tis, quam vulgo addunt." Jac. Gronov. Suid. Ἀκτὴ αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος. Ἀκτὴ ἰδίως, ἐπιθαλαττιδῖος τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τίνος Ἀκταίωνος ("imo potius Ἀκταίου, ut legitur ap. Steph. B. vide etiam Pausan. p. 7. et Eust. ad Dionys. P. 423." Kust.) βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσι: Ἀκτὴ ἰδίως ἐπιθαλαττιδῖος τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ (adde, ὁ) ἀκτίτης λίθος, ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τίνος Ἀκταίωνος (I. Ἀκταίωνος) βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. Ubi notandum, deesse illud μοῖραν, quod Kust. ex Harpocr. Suidæ restituit.]

[Ἀκτὴ, Acte, Litus. A. 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτὴν. Larcher legi jubet ἄκραν, quia ab aliis scriptoribus ἄκρα s. ἄκρον et Promontorium nominatur. Ἀθ. 2, 13. Παρὰ πᾶσαν ἡπειρόν ἐστιν ἡ ἀκτὴ προέχουσα, ἢ νῆσος." Lex. Xenoph.]

[Ἀκτὴν et ἄκραν distinxit Oppian. H. 1, 603. Ἐν δὲ οἱ εὐφύες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀκταὶ, Πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόντες, Ἀκραί τε σκιεραὶ, καὶ ὅς ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν. Schol. Ἀκταί αἰγιαλοί. —Ἀκταί ἄκραι, ἐπαναστάσεις, ἀκρωτήρια, S. Ἀκραὶ ἀκρωτήρια, P. 1.]

[Ἀκτὴ. "Τύμβον a Schol. hic (v. 313.) et vv. 335. et 613. de Templo, vel Ara explicatur, quæ vis hujus voc. propria videtur Lycophroni. Etymologi docent τύμβος a Tumendo, τυμῆν, esse dictum: ergo de Quocunque loco elato, sublimi, cujusmodi non solum Tumulus, s. Sepulcrum, sed Templum quoque ac ara. Simili modo Hom. H. in Merc. 135. μετήορα, Loca editiora, h. e. Aræ, dicuntur, et Columellæ de R. R. 8, 3, 3. Sublimitas dic. Locus terra aggesta elatus. Schæf., uti mecum communicavit, Aras inprimis τύμβους fuisse appellatas, in monumentis vel juxta monimenta heroum excitatas, uti patere videatur ex Eurip. Hec. 120. δίδοναι τύμβω σφάγιον, ubi τύμβος et Sepulcrum, et Aram simul significet, et hinc forsitan factum esse, ut hæc vis ad Quamcunque aliam aram transferretur. Huc accedit, quod Soph. Œd. T. 183. exhibet ἀκτὰν παρὰ βώμιον, h. e., ut Schol. explicat, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν, quam lectionem Brunck. male mutavit in αὐτὰν παραβώμιον, ad q. l. is, qui Editionem hujus Dramatis, a Barby curatam, in Annal. Liter. Heidelberg. nuper recensuit, ἀκτὴ et βώμιος haud dubie fuisse Græcis observat, quæ fuerint Romanis Altaria et Aræ. Quam vero conjecturam confirmat Æsch. Choëph. 718. ἀκτὴ χώματος non Litus, sed ἐξοχὴ tumuli, ut in loco Soph. modo laudato." Muller ad Lycophr. T. 1. p. 57.]

[Ἀκτὴ. Chærilus Samius ap. Athen. 464. χερσὶν Ὀλβον (ἀνολβον) ἔχω, κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναύαγιον, οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς Ὑβριος ἐκβαλεν ἀκτὰς. "Merum large profusum provocabat imaginem maris. Hinc compotiores remiges s. nautæ, pocula naves s. cymbæ dicebantur. Apparet, in his metaphoram esse perversam, sed in eo non argutandum.—Hoc longe audacissime dictum est, Ὑβριος ἀκτὰς. Tamen hæc omnia egregie concinunt. Modico vini usui, ὀλίγῳ οἴνῳ, Clemens 152. d. Colon. opponit τοὺς ὕβρεως κρατῆρας. Qui sint ὕβρεως κρατῆρες, cum alii docent ap. Athen. 36. tum elegantissimis versibus Panyasis ap. Schweigh. 1, 138-9. ubi quasi dea

A quædam Ὑβρις fingitur. Ut ap. Chærilum quoque scripsi Ὑβριος, littera longa. Quod autem ad insolentiam metaphoræ Chærilæ vel e longinquo accedat, non habeo præter Empedoclis versum ap. Simplic. in Aristot. Phys. 8. p. 258. Πλάζεται ἀνδιχ' ἕκαστα περὶ ῥηγμῖνι βίοιο. Versus est 224. e Sturzii collectione. Sunt in his Empedoclis versibus et alia non ubivis obvia: * ὑδρομελάθροις, et, quod audacissimum, * πτεροβάμοσι κύμβαις, de quo cf. Hesych." Naek. ad Chærilii Samii Fragm. 165-7.]

[Ἀκτὴ. "Ἡ δὲ Λευκανία ἐστὶν ἀκτὴ. Nobis certum est ἀκτὴν hic significare Peninsulam s. Terram, quæ utrinque mari alluitur, ut est Lucania, atque Attica, quam Ἀκτὴν dictam primo ap. Steph. B. Apollodorus docet, Διὰ τὸ πολὺν μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν" τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἐκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι: Attica igitur, quoniam erat ἀκτὴ, s. Peninsula, Attica appellata est. ('Acta, vel Acte, Attica regio, ut testantur Gell. 14, 6. Plin. 4, 7. Causam nominis indicat Strabo 9. Nempe Atticam ap. veteres Acten, i. e. Litus, appellatam esse, et nomine derivato pro Actica, Atticam esse nuncupatam, quoniam illius pars ad mare est extenta et angusta, oblonga vero satis et porrecta montibus usque Suium subjicitur.' Gesner. Thes. L. L.) Sic ἀκτὴς vocem Scylax sæpe usurpat. Infra, ubi Hermæum promontorium describit, Ἐστὶ δὲ ἀκτὴ, δι' ἧς ἰσθμός ἐστι: nullus enim esset verborum ἰσθμὸς sensus, ni hic ἀκτὴ pro Peninsula sumatur. Herod. quoque Melpom. (4, 38.) binas Asiæ Peninsulas ἀκτὰς appellat, quamvis totus ille locus pessime habitus sit ab Interpretibus. Unius peninsulæ bina crura sunt hæc; unum est, quod a Phaside usque Sigeum excurrit, alterum, quod a Sigeo, s. Mariandynum sinu, Phœnicen usque protenditur, eaque est Asia Minor: hoc enim pacto Herodoti verba emendanda, Ἡ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαρνανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένον, τείνει τὰ εἰς θάλασσαν μέχρι Τριοπίου ἄκρης. Ineptum est, quod vulgo legitur. C (Aliter Wessel. quem vide, et cf. Schweigh. Var. Lect. et Annot.) Alteram peninsulam faciunt Sinus Persicus et Arabicus, nimirum Arabiam. Paulo post Libyam similiter ἀκτὴν appellat, quod sit περιήρτος, præterquam ubi Asiæ jungitur. Libya igitur est ἀκτὴ, δι' ἧς ἰσθμός ἐστι. Scylax infra: Λέγουσι δὲ τινες τούτους τοὺς Αἰθίοπας παρῆκειν συνεχῶς οἰκοῦντας ἐντεῦθεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἶναι ταύτην θάλατταν συνεχῇ, ἀκτὴν δὲ εἶναι τὴν Λιβύην. Hesych. Ἀκτὴ ἐπὶ προύχουσῃ (Od. Ω. 82.) ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ. Inde patet non Peninsulas tantum, sed etiam Quævis promontoria ita appellari. Sane Apollon. R. Acherusium promontorium ἀκτὴν appellat. (Respicitur 2, 354. Ἀκρὴ τε προβλῆς *Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει, 808. Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσιῶδες ὑψόθεν ἄκρης, ubi olim perperam legebatur ἀκτὴ—ἀκτὴς. Vide Schol. ad utrumque locum, Brunck. et Pierson. Veris. 16. Cf. 2, 728. 744. 750. 844.) Item Nicandri est ap. Steph. Καναστραίης πάρος ἀκτὴς, (Fr. 26. p. 286. Schneider.) Et Hesych. Κωλιάς ἀκτὴ εἰς θάλασσαν ἐξέχουσα, et sexcenta hujusmodi. D At ap. Dicæarchum ἀκτὴ aliud est. Pro Amœniis namque utitur h. v. versus sunt Posidippi de Platæis: Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοῦνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράμβου κλέος, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις. Vulgo postremus ille versiculus pessime sic legitur, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις, quorum verborum sensus est nullus. (Vide Nostrum in Dicæarchi Geographicis quibusdam p. 39—40. ubi hæc leguntur:—'De urbe versus Posidippi Comici affert, e quibus non magni faciendam esse discamus, ut quæ nec magna sit, nec opulenta. Eo enim spectare videntur, quæ versibus illis dicuntur. Ἡ δὲ πόλις, inquit, κατὰ τὸν κωμῶδων ποιητὴν Ποσειδίππον. Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοῦνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράμβου κλέος, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις. Nam cum nihil aliud eam esse dicit quam duo templa et porticum, hyperbole ad ostendendam ejus exiguitatem utitur. Fuisse autem Græciæ urbes templis optime

instructas, atque interdum etiam vel maioribus vel pluribus quam pro frequentia vel magnitudine urbium, i. e. quam ut urbium magnitudo illi magnificentiae responderet, cum aliunde, tum ex eo, quod de Stratonico citharædo narratur, discimus: eum, cum Mylassa venisset, et magnum quidem templorum numerum, sed non magnam hominum frequentiam ibi esse cerneret, in medio stantem foro, clamasse, Audite templa. Quod autem ad verba sequentia attinet, καὶ τοῦνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σηράμβου κλέος, dubitari possit an hæc duo priora nomina τοῦνομα et τὸ βαλανεῖον, seorsum accipienda sint, an cum Σηράμβου jungenda, sicut et κλέος illi jungitur. Non male fortasse et illa tribuerentur eidem. Alioqui τοῦνομα referendum crediderim ad eam, quam nomen hujus urbis habebat celebritatem, ob quam etiam non parum sibi placerent. Quod innuere videtur et hic scriptor illis, quibus descriptionem claudat, verbis. Sed quis hic Σήραμβος fuit? Non absimile vero est nominari Σήραμβον, qui ab alio Comico ap. Athen. appellatur Σήραμβος, et cujus, tanquam nobilis cauponis, nam dicitur κάπηλος, fit mentio. Atque ita perinde fuerit, ac si dixisset, καὶ τὸ καπηλεῖον, Caupona. Facete enim et apte, meo quidem iudicio, Quævis caupona vocari potuit Sarambi decus, ab ea, quæ Sarambo famam compararat, s. in qua ipse famam collegerat. At vero tertius versus, cum mendi suspectus sit, nisi potius aperte mendosus esse dicendus est, nemini auctor fuero, ut in sensu eruendo ex eo multum operæ ponat. Casaub. ap. Eund. in calce libelli:—Non puto locum esse mendosum. Ἀκτὴν vocat urbem incolis destitutam et solam. Ἀκτὴν hic accipe pro Amœniis. Glossæ: Ἀκτὴ, ἡ τῆς θαλάσσης. Actula, Ora, Litus. Αἱ ἀκταὶ Amœnia. Sensus vero horum verborum est, urbem non esse, quod vacua et incolis destituta sit, maximaque parte ex amœniis constet; ubi vero Eleutheria celebrantur, quia magnus tum hominum ibi sit concursus, fieri urbem: Eleutheria namque quoque quinquennio Platæis agitabantur, ut a veterum plurimis traditum est. Sed v. ἀκτὴς potius hic accipe pro Secreto et abdito loco, ut explicat Salmas.; non enim putat Latinum esse Amœnia, de Locis sine mœnibus, neque Græcos unquam hoc sensu usos eo verbo: vel pro Amœnia in illis Glossis scr. Amœna, vel certe, hoc Amœne et Amœnum dixisse veteres, ut Hilare et Hilarum, Acre et Acrum: sed Amœna, vel Amœnia, Græcis ἀκτὰς vocari Secretorum litorum recessus, in quibus ἀπόψει maris fruebantur, ac epulabantur ut plurimum voluptarii homines, quod ἀκτάζειν dicebant, unde Proverbium, Σήμερον ἀκτάσομεν, Cras in litore epulabimur et genio indulgebimus, cujus meminit Plut. Actas Latinos vocasse has Litorum amœnitates, Serv. ad Æn. (l. c.) At procul in sola secretæ Troades acta. Idem confirmat Glossarium: Acta, Litora amœna. Hinc Actare, Consistere in litore, ἀκτάζειν: neque hoc tantum capitur de litoralibus locis, sed etiam aliis, quanquam sint mediterranei: locupletissimus est testis Hesych. Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια, καλούμενον ἀκτὴν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος, οἶμαι, τοῖς πλοῖσιζόμενοις λαβοῦσα· ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιοῦτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἐστῶνται· αὐτὴ τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες. Ita lege, (neque aliter legit Albert.) Sic itaque capienda est v. ἀκτὴ ap. Dicæarchum; nam Platææ urbs in mediterraneis est. Latini Litora vocant Locos solitarios et desertos. Cicero de Quinto fratre (Attic. 1, 18.) Metellus non homo, sed litus, atque aër, et solitudo mera, ('h. e. tam non idoneus levandæ tristitiæ, et consulendo, consolandoque, quam est litus, aër, solitudo. Alii aliter interpretantur. Est enim locus variis tum conjecturis, tum lectionibus exagitatus.' Forcellin. Lex.) Ita quoque intelligendus locus ille Petronii (in Satyr. 81.) Nec diu tamen lacrymis indulsit, sed veritus, ne Menelaus etiam antescholanus inter cetera mala solum me in deversorio inveniret, collegi sarcinulas, locumque secretum et proximum litori, mœstus conduxit. Nihil certius." Is. Voss. in Scylacis Peripl. ap. Jac. Gronov. Geogr. Ant. Lug.

B. 1700. p. 6—8. "Acta, ἀκτὴ, Litus, vel speciatim potius Litorum virides vestitus ac amœnitates, est ab ἄγνυμι, Frango, quia ad litus franguntur undæ. ('Secretum et amœnum litus. Nep. 17, 8. Cum in acta cum suis accubisset. Prudent. adv. Symmach. 1, 136., Invenit expositum secreti in litoris acta. In primis ad voluptarium secessum refertur, ut Cic. Verr. 5, 63. c. 25. Tametsi in acta cum mulierculis jacebat ebrius: de eadem re n. 96. c. 37. Ac primo ad illa æstiva prætoris accedunt, ipsam illam ad partem litoris, ubi iste per eos dies tabernaculis positis castra luxuriæ collocarat. Eadem, inquam res est, de qua ibid. 82. c. 31. Ipse tamen cum vir esset Syracusis, uxorem ejus parum poterat animo soluto ac libero tot in acta dies secum habere.' Cic. Fam. 9, 6. Delectatio omnibus et actis et voluptatibus anteponenda.' Gesner. Thes. L. L. 'Cic. Verr. 7. c. 25. et c. 31. Plerique Lexicographi docent h. v. significari Litoris secessum amœnum, et deliciarum causa excultum, sed non probant.' Forcellin.) In Cnlice usum putat Scaliger. Sed conjectura ejus non usque adeo certa est. Porro, non quia Cicero et Maro utuntur, idcirco passim Actam pro Litore dicere liceat. Quippe uterque horum de Sicilia loquitur. In rebus autem externis sua res lingua licet appellare. ('Parco aliis, qui usi hac voce, videlicet Turpillio, citato a Nonio, Val. Flacco Arg. 5., Victorino de Metris e Poëta incerto, S. Ambros. Exham. 5. Tale quiddam est auctores usos voce Astu, quæ Græca omnino, et Plin. 7, 2. dixisse Probata, Gr. πρόβατα, 6, 27. Arabia Eudæmon, pro Lat. Arabia Felix, c. 31. Hesperium Ceras, pro Cornu, et 2, 37. Corybantian, pro κορυβαντιῶν. Prudent. H. 10. Peristeph. Charaxat, i. e. Sulcat. Plautus in Pseud. Prothyme, i. e. προθύμως. Martial. 2. Edidipnidas, utique ἐπίδειπνα et ἐπιδειπνίδας. Itaque usitatum fuit inserere Latino sermoni Græcum, et Latinis literis. Sed adhuc in Siculis hoc peculiare fuit, qui utebantur eo sermone, qui permistus esset e Gr. et Lat. vocibus.' Cerda ad Virg. Æn. 5, 613.) Imo, ut dixi, proprie ita vocabantur Amœnitates litoris. Nam Serv. interpretatur Secreta et amœna locorum; ac in veteri quoque Glossario legas, Amœnia, αἱ ἀκταί. Porro, quia veteres, quando genio indulgere vellent, Actam partim piscium gratia, partim ob eorum amœnitatem, sectabantur, inde est, quod formarint verbum ἀκτάζειν, quod nova voce Actari dixeris. Itaque quoties sese liberalius invitare vellent, proverbialiter dicebant, Σήμερον ἀκτάσομεν, Hodie actabimur." Ger. I. Voss. Etym. L. L. Vide E. H. Barker. in Classical Journal 18, 320—4. Sueton. Aug. 72.: E secessibus præcipue frequentavit maritima, insulasque Campaniæ, aut proxima urbi oppida, Lanuvium, Præneste, Tibur. "Romani proceres, quod e Cicerone aliisque notum, soliti Roma per æstatem exire, et in aliquod Campaniæ oppidum secedere, in quo tractu sua prætoria habebant: præcipue vero frequentabant oram maritimam. Quare etiam Amœna hujusmodi loci κατ' ἐξοχὴν dicti. Gl. Amœnia, αἱ ἀκταί. Scr. Amœna, et ἀκταί accipe non pro Quovis litore, sed quo modo a Latinis usurpatur, ut Cic. Verr. Veteres Glossæ Turnebo descriptæ: Actæ, Litora amœna. Serv. (ad Æn. 5, 734.) Amœna sunt loca solius voluptatis plena, quasi Amunia, unde nullus fructus exsolvitur, unde etiam nihil præstantes Immunes vocabant. (Itaque et Varronem, et Carminium docere, Idem ad Æn. 6. observat.) Tacit. Hist. 3, (76.) Noctu dieque fluxi et amœna litorum personantes: (Ann. 3, 7. Per amœna Asiæ atque Achaïæ.) Victor in Aurelio Antonino: Quæ in tantum petulantia proruperat, ut in Campania sedens, amœna litorum obsideret. ('In vet. Gl. puto Amœna, non Amœnia leg., quod et Jo. I. Pontano videtur placuisse ad Macrob. Sat. 2, 12. Vossius tamen f. 25. Etym. retinet Amœnia, et h. v. etiam Apuleio it assertum. Festus: Amœna dicta sunt loca, quæ ad se amanda alliciant, i. e. trahant: aliis dicta videntur ab ἀμείνων, Melior, Jucundior.' Faber Thes. Erudit. Schol.) Propter hanc litoralem amœnitatem conqueritur Horatius submoveri maria, quod et Themist.

oratione quadam novæ Romæ civibus objicit, qui amore deliciarum hoc genus veteribus Romanis nihil cesserunt. Pro Campaniæ ora fuit iis Propontis vicina, et Princeps, Protæ, aliæque adjacentes insulæ. In ora illa æstivabant Imperatores in magnificentissimis prætoriis: quorum amorem et desiderium rebus magnis sæpe impedimento fuisse queritur Nicetas. Observat autem Hesych. ab hoc principio obtinuisse, ut Omnes loci, in quibus genio indulgetur, Actæ vulgo dicantur, licet a mari procul." Casaub.]

[“*Ἀκτὴ* est le nom, 1. d’une ville maritime de l’Acaranie, 2. de l’Attique, qui avec le temps a perdu son ancien nom d’Actè, 3. d’un pays de l’Epithrace, qui a reçu tard son nom d’Actè. On appelloit encore Actè-Leucé, côte blanche, 1. le promontoire sud de l’Eubée, distant de trois cents stades de Sunium, 2. une côte de la Propontide, dont fait mention Lysias, dans une de ses Harangues contre Alcibiade: voy. H. de Larcher, 7, 25. n. 53. ‘*Ἀκτὴ* **Σισυφίς*, Théocrite 22, 158. désigne ainsi la Corinthe; et Warton soupçonne qu’il faut lire *αἶα* au lieu d’*ἀκτὴ*. Mais, en parlant d’un pays maritime, *ἀκτὴ* ne devoit pas plus se corriger que l’*ἀκτὴν* Ἀργολίδα de Pausan. 2, 1. p. 130. et l’*ἀκτὴν* de Diodore S. 18, 11. T. 2. p. 266. ‘*Ἀκτὴ* de Strabon. Strabon p. 709. cite l’*ἀκτὴν* ἡπειροιο d’Homère, Od. 24, 376. et M. Dutheil traduit, Ceux qui occupoient l’Epire. Mais, pour éviter deux inexactitudes, je proposerois, Ceux qui habitoient la côte du continent, et non l’Epire, car, quoi qu’en dise Dutheil d’après Paulmier, Exerc. 328. le nom d’Epire est de beaucoup postérieur à Homère. J’ai lu à l’Académie une Dissertation sur le mot Epire, considéré chronologiquement. Les Rapports de l’Institut en ont fait mention. Des commençans pourroient dire: Voilà un terme, dont les nombreuses acceptions sont difficiles à retenir. Mais je leur répondrais en leur rappelant la racine *ἄγω*, Frango, dont le participe passif, *ἤγμαι*, *ἤξαι*, *ἤκται*, a produit *ἀκτὴ*, substantif elliptique, qui signifie Lieu battu des flots; donc Rivage, Côte, Promontoire, Péninsule; donc Actè, nom de l’Attique, de la Corinthe, d’un pays de l’Epithrace, etc. Voy. ci-après l’article Actè, Province, et Rech. T. 1. p. 24.” Gail. in Libro, cui titulus Le Philologue T. 4. p. 198—200. “*Ἀκτὴ*, Litus, Rivage, telle est l’acception vulgaire. J’en proposerois une autre, que ne donne pas H. Etienne, celle de Colline, Hauteur. (Vide Mulleri verba supra citata.) “*Ὀχθὴ* et *ὄχθος* signifient Rivages et Bords d’une rivière, et par extension, Hauteur, Elévation, Tumeur, Colline, Lèvres d’une plaie, lesquelles seroient dures et relevées, Berge. ‘*Ἀκτὴ* ne pourroit-il pas signifier de même par analogie, Rivages; et ensuite, Bords relevés, qui encaissent une rivière; et par extension, Colline, Hauteur, Promontoire, Pointe de terre élevée et avançant dans la mer? (Tittmanni Technoll. Mss. ‘*Ἀκτὴ* καὶ *ἀκτὴν* ἐπὶ τοῦ ἡλίου, *ἀκτὴ* δὲ ὁ αἰγιαλός. Ἰστέον δὲ, ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἐστὶν ἡ *ἀκτὴ*, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη· ὅπερ δὲ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλός, ὁ ἐπίπεδος δηλονότι καὶ ὁμαλός, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ πλαταμών. Pind. Nem. 9, 96. **Βαθυκρημνοῖσι* δ’ *ἀμ-Φ* *ἀκταῖς* Ἐλῶρον, Valde altis et præcipitibus. Vide Damm. Lex. in voce.) Le sens de hauteur, je le donneroie à Πυθίας *ἀκταῖς* de Sophocle, Œd. C. 1102. Celui de promontoire, le géographe Riga l’attribue fréquemment à *ἀκτὴ*. Ne conviendrait-il pas de l’adopter pour **Ἰασωνίαν ἀκτὴν* de Xenophon K. A. 6, 2, 1. et de traduire par promontoire cet *ἀκτὴν*, que M. Larcher, contre la foi de tous les Mss., remplace par *Ἰασωνίαν ἄκραν*, correction gratuite, je pense? (Cf. Lex. Xenoph. supra.) Aussi gratuite me semble la correction de Brunck., qui dans Théocrite, 22, 158. remplace **Σισυφίς ἀκτὴ* par Σ. αἶα. Sisyphe ayant fondé Ephyre, depuis appelée Corinthe, *ἀκτὴ* qui exprime que Corinthe est voisine de la mer, n’est-il pas meilleur que αἶα, Terra, terme vague, qui convient plus à un pays continental qu’à une plage maritime? On sait que toute la partie de l’Isthme étoit basse et unie. Les Editeurs, qui ont suivi la correction de Brunck, se sont donc mépris, je crois. Ce point de

critique se trouve développé dans mon ouvrage intitulé Recherches Hist. Mil. et Géogr.” Idem V. D. in Classical Journal 26, 406.]

[*Ἀκταί* οἱ ζωγράφοι. Zonar. “Hoc quid sibi velit, plane nescio.” Tittm.]

‘*Ἀκτὴ*, Sambucus, de qua Diosc. 4, 174. ‘*Ἀκτὴ* δις ἐστὶν ἡ μὲν γὰρ τις ἐστὶ δεινδρώδης, κλάδους καλαμοειδεῖς ἔχουσα, etc. Dicitur et ‘*Ἀκτὴ* ab eodem Diosc., qui 2, 187. loquens περὶ δράβης, scribit, Ἐπ’ ἄκρον δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἄκτις. Vocatur eadem et ‘*Ἀκτέος*, si mendosæ non sunt Theophrasti vulg. Edd. legitur enim ap. Eum H. P. 3, 6. πρωῒ βλαστα δὲ, καὶ καρῶνα, καὶ δρύς, καὶ ἄκτέος. [Lucian. 3, 648. Κάρινα φύλλοις ἄκτέας *κατασπεφείς, ubi v. notata. “Ad Timæum p. 20.” Schæf. Mss. Vide ‘*Ἀκταίνω*. “Sambucus Ebulus, *ἀκτὴ*, Hippocr. Morb. 2, 468. Folia alvum laxare dicebantur: Sambucus Nigra, Theophr. H. P. 3, 13. egregia descriptio: Sambucus Nigra, Diosc. 4, 174. Sambucus Ebulus, χαμαιάκτη, 4, 175.” Sprengel. H. R. H. 1, 41. 87. 168. Pro *ἀκτὴ* in Diosc. forte leg. *ἀκτῆ*, sed formæ *ἀκτῆ* obstare videtur compositum χαμαιάκτη.]

“*Ἀκτέα*, Hesych. affert pro δόρατα, Hastæ, item “*κάμαξ*, Pertica, forsitan confecta ex ea arbore, quæ “*ἀκτὴ* nominatur.” [“*Ἀκταῖα*, et *ἀκταῖα*, ἡ.” Guyet. “Phavor. *ἀκταῖα*. Ita Bruno. Vel δόρυ, vel κάμακες leg. Inf. Κάμαξ· δόρυ.” Albert.]

“*Ἀκτινος*, ου, ὁ, Sambucinus, Qui e sambuco est, “ut *ἀκτινον* ξύλον ap. Theophr. H. P. 5, 4. ‘*Ἀκτίνος* “autem pro *ἀκτὴν* dici, nescio qua auctoritate VV. “LL. probatura sint.”

“*Ἀκτὴ*, olim dicebatur etiam Attica regio, quoniam niam major ejus pars ad mare sita est. Unde “*Ἀκταῖος* dicitur ejus incola, et *Ἀκταῖα*, fem. gen. “necnon *Ἀκταῖς*. Item *Ἀκτίτης* dicitur ὁ *Ἀκταῖος*: “unde ap. Tragicum *Ἀκτίτου πέτρα*, pro Ἀττικοῦ, “teste Steph. Byz. Hesychio autem *Ἀκτίτης λίθος* dictus est ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ *ἀκτὴς*. Item “*Ἀκτιος* Αἰγεὺς hinc nominatus est: necnon *Ἀκτιάς* fem. “genere, Attica. “*Ἀκτιον* quoque hinc dictum, a “quo *Ἀκτιώτης*: nisi id potius sit ex fem. *Ἀκτία*.”

[*Ἀκτὴ*. Steph. B. ‘*Ἀκτὴ* οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ **Ἀκταίου* τινός, ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβωρίνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀφ’ ἐαυτοῦ οὕτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τοὺς λαούς. Ἀπολλόδωρος δὲ τὰ ναντία φησὶν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (παρὰ τὴν ἀκτὴν supplet Berkel. cf. Eust. infra,) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. Τριγώνον γὰρ οὐσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ (l. ἐπὶ cum Holstenio, quem vide,) τὸ Σούνιον ἐκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνονσι, δι’ αἷς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐτῶν, δύο προσηγόρευσαν, Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος, καὶ Ἀκταῖα, καὶ Ἀκταῖς (l. ut ap. Nostrum Ἀκταῖς), καὶ Ἀτθίς (“Is. Casaub. **Ἀκτὴ*,” Holst. omnino recte,) καὶ Ἀκτίτης, ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, ὡς **Αὐλὴ* **Αὐλίτης*. Ἔστι καὶ Ἀκτιος Αἰγεὺς, ὡς Εὐφορίων Διονύσω. (“Ægeus in divisione totius Atticæ regionis a Pandione inter quatuor filios facta, τὴν Ἀκτὴν obtinuit, qua de re Strabo eleganter Sophoclis versus adducit, sub ipsius Ægei loquentis persona, 9. p. 392. Inde igitur Αἰγεὺς Ἀκτιος.” Holst.) Ἔστι καὶ Ἀκτιάς, καὶ τὸ Ἀκτιον, ἀφ’ οὗ τὸ Ἀκτιώτης, ὡς **Πηλιώτης*, Ζεφυριώτης· ἀμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Ἀκτία, τοῦ δηλούντος τὴν τε χώραν καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελασγία, Πελασγιώτης. Ἔστι καὶ Ἀττικὸς, καὶ Ἀττικὴ κατὰ τροπὴν, διὰ τὴν εὐφωνίαν. Ἔστι καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ’ ἧς Ἀκτιος, καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημόμαχος, (“Mss. Δαμάμαχος,” Holst. Δημάματος corrigit Berkel. quem vide.) Ἔστι καὶ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης. (Vide Holst. et Berkel.) Καὶ ἄλλη ἐν Βοσπόρῳ. Καὶ ἑκτὴ ἐν Ἰωνίᾳ. Δημήτριος δὲ τῆς σημαντικῆς τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ τῆς περὶ τὸν Ἀθῶ χώρας μόνον ἐμνημόνευσεν, sed v. Berkel. Hesych. Ἀκτὴ· ἡ περὶ τὸν Ἀθῶ χώρα. Etym. M.: Ἀττικὸς· τὸ ἐθνικὸν, ὃ Ἀθηναῖος, εἴρηται παρὰ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκτικὸς, καὶ Ἀττικὸς. Ἀκτὴ γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ, ὅθεν καὶ Ἀκταῖοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο. Etym. G.: Ἀττικὴ· παρὰ τὸ Ἀκτὴ, οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιὸν, παραθαλασσία γάρ. Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. ap. Ernest. ad Callim. 1,

554. Ἀττική· παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. **A** Καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταῖν τις ἐναίειν. Vide Eust. in Ἀκταία citandum. Eust. ad Dionys. P. 423. Ἀττική δὲ ἢ κατὰ Ἀθήνας χώρα λέγεται, καὶ Ἀτθίς· τοῦτο μὲν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς θυγατρὸς *Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ *Κραναὴ λέγεται· ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ *Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ *Ἀκταίου αὐτόχθονος· ἀφ' οὗ καὶ παρὰ Αὐκόφρονι Ἀκταῖοι, οἱ Ἀττικοί, (Lycophr. 503. ἢ μόνῃ ζυγὸν Δούλειον *ἀμφήρεισαν Ἀκταίων Λύκοι.) Ἡ παρὰ τὴν ἀκτὴν· τριγώνου γὰρ φασιν οὗσης αὐτῆς, πολὺ μέρος καθικνεῖται εἰς τὴν θάλασσαν· διὸ καὶ μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος τεσσάρων φυλῶν Παραλία ἐκλήθη, καὶ ἄλλη Ἀκταία. Ἐκλήθη δὲ πάλαι ποτὲ καὶ Ἀκτὴ, καὶ *Ἀκτική· ναὶ μὴν καὶ *Ποσειδωνία, καὶ Ἀθῆνα, ἀπὸ ὁμωνύμων προσώπων· καὶ *Ἰωνία δὲ ἀπὸ Ἰωνος τοῦ Ξούθου, καὶ *Μοσποτία ἀπὸ *Μόψου, ἄλλον παρὰ τὸν μάντιν τὸν τοῦ Τειρεσίου. Κραναὴ μέντοι ἢ Ἀττικὴ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ, ὥς ἔρρέθη, ἀλλὰ καὶ διότι τραχεῖα, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῆς ὄρεσιν ὑποπέπτωκε. Τὴν δὲ ἠνωτέρω γραφεῖσαν Ἀτθίδα πρεσβυτάτῳ τῷ Κραναῷ γενέσθαι φασιν· ἦν, παρθένον οὖσαν καὶ ὠραίαν γάμου, **B** θανούσαν θάψας λαμπρῶς ὁ πατήρ, ἀπ' αὐτῆς τὴν χώραν ὠνόμασε. Τὴν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἀκροπόλιν, Κεκροπίαν ποτὲ κληθῆναι φασι, πόλιν οὖσαν μίαν τῶν ἐπὶ Κέκροπος ἐκτισμένων. Tzetz. ad Lyc. l. c.: Ἀκταίων Λύκοι· οἱ τῶν Ἀθηνῶν ἀρπαγες καὶ πορθηταί, λέγει δὲ τοὺς Διοσκόρους. Ἀκτὴ δὲ ἐκαλεῖτο ἢ Ἀττική, ἢ ἀπ' Ἀκταίου βασιλέως, ἢ ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῆς Ἀττικῆς ἀκτὴ, ἥτοι παραθαλάσσιόν ἐστιν. “Ἀκταίου pro Ἀκταίωνος, quod nostri cum vulg. tuentur, Seb. emendavit. Paus. 1, 2, 5. et Steph. Byz. ad Ἀκτὴν, et Marmor. Arundel. 1, 4. dic. Actæus. Verum, cum Steph. ibi habeat, ἀπὸ Ἀκταίου τινὸς, h. l. forsitan sic quoque leg. videtur; nam facili lapsus ex Ἀκταίου τινὸς fieri poterat Ἀκταίωνος. Attamen vocatur etiam Ἀκταίων, ut Thryllit. observat, ab Etym. M. et Eust. ad Perieg. ἀπὸ Ἀκταίωνος ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος. Unum ergo idemque esse videtur Ἀκταίων et Ἀκταῖος, nec vulgata sollicitanda. Cf. quoque Siebel. Symb. Crit. et Exeg. ad Hellenica 170.” Muller. In Bekkeri Synag. Λεξ. χρῆσ. 370. legitur Ἀκταίωνος.]

“Ἀκταῖον, onos, ὁ, Nomen venatoris, a suis canibus discerpti. Unde Ἀκταιονίς, possessivum, “in Epigr. Ἀκταιονίδων ἐσσι μία σκυλάκων, Una e canibus Actæonis.” [Suid. Ἀκταίων, Ἀκταίωνος, ὄνομα κύριον, καὶ Ἀκταιονίδων. Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσι μία σκυλάκων, ἐν Ἐπιγράμματι. Συνέστειλε δὲ τὸ ω, διὰ τὸ μέτρον. “Jacobs. Anth. 11, 118.” Schæf. Mss. “Const. Manass. 194. 5013.” Kall. Mss. J. Poll. 4, 141. de personis tragicis: Τὰ δὲ ἔσκενα πρόσωπα, (l. ἔσκενα), Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἢ Φινεύς τυφλός, ἢ Θάμυρις, τὸν μὲν ἔχων γλαυκὸν ὄφθαλμόν, τὸν δὲ, μέλανα. “Ἀκταίων, ad Diod. S. 1, 324. Ἀκταίων, Ἀκταιονίς, Fischer. Ind. Palæph.” Schæf. Mss.]

Ἄκτιος, ὁ, ἢ, Litoralis. Ἄκτιος Pan ap. Theocr. (5, 14. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν Ἄκτιον,) ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἀλιέων ἰδρυμένος. Vel pro Venator: nam et ἐπακτῆρες appellantur Venatores. Vel, Qui Athenis colitur. Etym. [Ἄκτιος· Ἀκτιον τὸν Πᾶνα Θεόκριτος εἴρηκεν. Ἄκτιος, ἢ ὁ θηρατὴρ, καὶ γὰρ ἐπακτῆρες οἱ θηραταί· ἢ ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἀλιέων ἰδρυμένος, ἀγρευτὴς γὰρ ὁ θεὸς, ἐν Ἀθήναις τιμώμενος. Schol. Theocr. Ἀκτιον· ἀντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν, ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί, ὥς φησιν Ὀππιανός, ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. Τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἰδρυμένον. Φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἀλιέων αὐτὸν φροντίζειν. Ἡ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἡγουν, τὸν κυνηγόν. Ἡ Ἄκτιον, κατὰ τινας, τὸν Ἀττικόν. Gaisfordius conferri jubet Æsch. Pers. 447. Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, Βαῖα, δύσφορος ναυσὶν, ἢ ὁ φιλόχορος Πανὲν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἐπὶ. Ubi v. Schol. et Stanl.] || Item Ἄκτιος et Ἐπάκτιος Apollo a loco quodam Magnesiae dicto Ἀκτὴ: Auctor Steph. B. Vide Ἐπάκτιος. [“Harles, ad Theocr. 83. Toup. Opusc. 2, 13. Emendd. 2, 425. Jacobs. Anth. 7, 228. 9, 170. 215. Brunck. Apollon. R. p. 22. Lobeck. Aj. p. 323.” Schæf. Mss. “Ælian. H. A. 763. (11, 8. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μὲν ἐστὶν

ὑψηλὴ, νεὺς δὲ Ἀπόλλωνι ἱδρύται, καὶ Ἄκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν.” Wakef. Mss.]

“Ἀκτία, (τὰ,) Genus certaminis antiquum, ut Harpocr. et Suid. tradunt e Callimachi Libro Περὶ Ἀγώνων scripto. Sed si Stephano credimus, Ἀκτία dicta fuit Urbs quædam Acarnaniæ, in qua Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἵππικὸς καὶ πλοίων ἀμίλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Unde Apollinem nominari Ἀκταῖον et Ἀκτιακὸν ait. Alioquin Ἀκταῖος dicitur civis etiam ejus urbis, et fem. gen. Ἀκταῖωτις, teste Eodem. Quidam urbem vocant Ἀκτιον, et festum Ἀκτια, plur. num. gen. neutro.” [Steph. Byz. verba sunt hæc: Ἀκτια (l. Ἀκτιον, v. Berk. et Holst.) πόλις Ἀκαρνάνων, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀρξαμένοις. Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἵππικὸς, καὶ πλοίων ἀμίλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Ὀμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἢ ποιούσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης. Λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. Λέγεται καὶ Ἀκταῖωτις θηλυκόν. Ἀρκάδιος δ' ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ φησιν, Ἀκτία, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἐορτὴ. Ἀλλ' ἡ μὲν ἐορτὴ βαρύνεται, τὰ Ἀκτια, ἢ δὲ πόλις λέγεται οὐδετέρως, τὸ Ἀκτιον. Vide notas Berk. et Holstenii ad h. l. Harpocr. Ἀκτια, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον Στρατηγεῖν. Ἀκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ἀγώνων. (Suid. et Bekkeri Synag. Λεξ. χρῆσ.: Ἀκτια ἀγὼν παλαιός, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.) Vide Mausac. ad h. l. “Callim. T. 1. p. 416.” Schæf. Mss.]

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Litoralis, Commorans in litore, ut ap. Phanium in Anthol. ἀκτίτης καλαμευτῆς, hoc in versu, Ἀκτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, [Epigr. 7. “Jacobs. Anth. 7, 145. 9, 215. Toup. Opusc. 2, 14. (Emendd. 2, 425.)” Schæf. Mss.] Ἀκτίτης, Atticus, unde Ἀκτίτου πέτρα, i. Ἀττικοῦ, inquit Steph. B. [Hesych. Ἀκτίτης λίθος· ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς, Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.]

Ἀκταῖος, (αἶα, αἶον,) Litoralis, Maritimus; nam ἀκταῖον Hesych. explicat παραθαλασσίον. Ap. Eund. ἀκταῖοι ἰχθύες, Litorales pisces. [Locus est: Ἀκταῖοι ἰχθύες· οἱ μὴ πελάγιοι, ἀλλ' αἰγιαλίοι. Etym. M.: Ἀκταῖοι ἰχθύς οἱ αἰγιαλίοι.] Virgilius ut substantivum Acta, ita et adject. Actæus pro Litorali usurpat, Ecl. 2., Amphion Diræus in actæo Aracyntho. Nam Serv. scribit: Sane Aracynthus mons est Thebanus; unde Actæo litorali debemus accipere: ut, At procul in sola secretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Atheniensis. Unde, ut idem Serv. tradit, Actæo, in proxime præcedente Virg. loco, pro Atheniensi plerique accipiunt: non quod Aracynthus ap. Athenas est, sed ut ostendatur rustici imperitia. || Ἀκταία, Vestis genus. Item, Nereis quædam ita dicta. Utrumque ap. Eustath. [1130. *Νησαίη δὲ, καὶ Ἀκταίη, καὶ *Σπειῶ, διὰ τὰς παρὰ θάλασσαν νήσους, καὶ τὰς ἀκτὰς, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν σπῆν, ὁ ἐστὶ σπήλαια, ὅποια πολλὰ ἐκεῖ: 1390. Ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ ἀκτῆς θαλασσίας παρώνυμον ἦν τὴν φόρημα, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, Φοροῦντες δὲ καὶ ἀκταίας. Ἔστι δὲ φασὶ τοῦτο, σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· εἰ μὴ πον ἐκ τοῦ ἀγῶ, τὸ κλῶ, ἢ εἰρημένη ἀκταία γίνεται, κατακλῶνται γὰρ τὰ σπαθώμενα. Respicitur Democritus Ephesius 1. de Templo Ephesio, ap. Athen. 525.: Ἴδοι δ' ἂν τις φησὶ καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασι· ἐστὶ δὲ τοῦτο, σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται (καταπέπασται legebat Schweigh.) δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφύρῳ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἄμματα· ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. “Athenæo auctore, Actæa vestis dicta est Græcis ἢ σπαθητὴν, Densa, et contraria Rallæ. Plin. (8, 48, 74. ubi v. Harduin.) vocat Crebram papaveratam. De v. ἀκταία multa Eust.” Casaub. “De v. ἀκταία egit Brisson. de R. P. 551. ubi et Eust. verba apposuit, quæ tamen ad declarandam vocabuli vim nihil promovent. Videtur nomen esse origine Persicum, a Græcis in formam Græcæ similem detortum. Ἡ σπάθη, unde ductum v. σπαθῆν, et adject. verbale σπαθητός, tum alia significat, tum Instrumentum textorium, quo licium telæ firmiter

inculcabatur: quod quale fuerit, nescio, sed diversum fuisse a Pectine, quo vulgo utuntur textores, diserte Hesych. annotavit in Σπαθατόν." Schweigh. "Est ap. Hesych. locus, ubi κτεῖς dici idem videtur in usu textorio, quem Lat. scriptt. Pectinem vocarunt: Σπαθατόν τὸ ὀρθιον ὕφος σπάθη κεκρουμένον, οὐ κτενί. Voluit igitur in tela recta stantes textrices olim spatha fuisse usas, contra in tela plana sedentes stamina pectine, non spatha, κτενί, percussisse et densasse. Idem Hes. σπάθημα interpretatur πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Idem cum Polluce 7, 36. σπαθίδα esse ait Vestem cum spatha textam, σπάθη ὕφασμένον ἱμάτιον. Plut. Conviv. Quæst. 6. * λεπτοσπαθήτοις χλανιδίων ἐρείτοις e Tragico posuit. E Sophocle ἀσπάθητος χλαῖνα cum Polluce l. c. posuit Hesych. et Pausan. ap. Eust. ad Il. K. p. 787. Σπαθῆν τὸν ἰστὸν σπάθη dixit Philyllus Comicus ap. Pollucem 10, 126." Schneider. ad Rei Rust. Scriptt. 7, 371. b.]

[Ἀκταῖος. Suid. Ἀκταίη· ἡ παραθαλασσία, ἐν Ἐπιγράμμι, Δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τὰδ' * ἐπωφελίης. Καὶ αὖθις· Καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων. "Toup. Opusc. 2, 12. sqq. 300. Emendd. 2, 425. Jacobs. Anth. 7, 144. 228. 349. 9, 5. 214. 218. ad Corn. Nep. 229. Heyn. ad Virg. Bucol. 41. Boissonadii Philostr. 534. (Τὸν Ἀχιλλέα στρατεύοντα ἐπὶ τὰς νήσους καὶ τὰς ἀκταίας πόλεις, ubi Schol. παραθαλασσίας.)" Schæf. Mss. "Oppian. H. 2, 127." Wakef. Mss. Orph. Argon. 345. Δαίμονας εἰναλίους τε μυγαζομένους ἥρωσιν, Ἀκταίους τε θεοὺς, ποταμῶν θ' ἀλμυρέα ῥεῖθρα.]

[Ἀκταία φυλή. J. Poll. 8, 109. Καὶ αἱ φυλαὶ τέως μὲν ἐπὶ Κέκροπος, ἦσαν τέσσαρες, * Κεκροπίς, Αὐτόχθων, Ἀκταία, Παραλία.]

[Ἀκταία, Attica. Eustath. 84. Καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλκαίαν, ὡς ἐπὶ λέοντος, καὶ τὴν πέρην περαίαν, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ: 474. Καὶ ἡ πέρα περαία, καὶ ἡ ἀλκὴ ἀλκαία ἐπὶ λέοντος, καὶ ἡ προνομὴ προνομαία ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. ("Particula versus servata est in Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. Ἀττικὴ παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. Καὶ Καλλιμάχος· Ἀκταίη, scr. Ἀκταίην τις ἔναιεν." Ernest. ad Callim. Fr. 348.) 754. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ὅτι καὶ Ἴωνες ἐκαλοῦντο, καὶ Ἰάονες δὲ, ὡς προεγράφη, καὶ Ἀττικοί, καὶ Ἀκταῖοι δὲ, ἐπεὶ καὶ ἡ χώρα ἀκτὴ καὶ ἀκταία, δῆλόν ἐστι. Hesych. Ἀκταία· ἡ Ἀττικὴ πρῶτως οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀκτίτου λίθου κατασκευασθεῖσα τοῦ Πεντελικοῦ. Ubi v. notata.]

[Ἀκταῖος. Lycophr. 1334. Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ἀκταῖον τ' ὄρος. Tzetz. Ἀκταῖον δὲ ὄρος Σκυθίας, neque aliter intelligit Muller. quem vide. At Toup. Emendd. 2, 424. Ἀκταῖον vertebat Litorale.]

[* Ἀκταία, τὸ δένδρον, Sambucus, Glossæ. Titmanni Glossæ Iatr.: Ἀκταίας χυλός· * κουφοζυλαίας, τῆς καὶ σάβουκος λεγομένης, ὀζόμενος. Sed Bernardi Glossæ exhibent: Ἀκτέας χυλός· * κουφοζυλέας τις καὶ σάβουκος λεγομένη, ὀζομός. Cf. Ducang. vv. * Κουφοζυλον, Κουφοζυλέα, et Κουφοζυλαία.]

"Ἀκτήρια, Achæus in Iride nominavit τὴν βακτηρίαν, Baculum, Scipionem, teste Polluce 10, (157.) "qui etiam addit, Eundem sic vocare etiam τὸν ῥυμόν τοῦ ἄρματος, τὸ τῆς ἀμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄξευκτος ᾖ, Temonem currus." [Hodie legitur in Poll. Ἀκτηρίδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιοὺς ἐν Ἰριδι ὠνόμασε· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸν ῥυμόν τοῦ ἄρματος, ἢ τῆς ἀμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄξευκτος ᾖ, ὃ στήριγγα καλεῖ Λυσίας· ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἀμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. "Quæ ἀκτῆρις dicitur, eam στήριγγα vocasse Lysiam aut, optime: videtur et Hesych. firmare: Στήριγγες· ἐρείσματα, οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασιν τῷ τῆς ἀμάξης ζυγῷ, οἱ δὲ βάκτρον. Nec igitur illo Plut. Probl. Rom. ubi quaerit, cur damnatos furti vel alius servilis delicti, φορικήφρας vocent, loco, Ὁ γὰρ οἰκότριβος ἰδίου καταγνοῦς τινα μοχθηρίαν, ἐκέλευε διπλοῦν ξύλον, ὃ ταῖς ἀμάξαις ὑφιστάσιν, ἀράμενον, διὰ τῆς συνοικίας ἢ τῆς γειννιάσεως διεξελεθῆν—τὸ δὲ ξύλον ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ φοῦρκαν ὀνομάζουσι: id mutandum temere in στήριγμα, ut jussit ibi Xyl., hoc Pollucis loco vulgato potissimum nixus; idemque visum fere fuit et

H. Stephano in Thes. Sed probam voculam, quam Ms. Pollux et Hesych. firman, ejiciendi causa non erat. Nec nimis abibat, si ductus literarum spectes, Petavii liber, qui eo loco Plutarchi exhibet στήριγκα. Inde potius et in altero loco Plutarchi, qui in Coriolano est, ubi quoque ξύλον ἀμάξης, ἢ τὸν ῥυμόν ὑπερείδουσιν, de eadem servili pœna, Ὁ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι, leg. videatur στήριγγα, quamvis nec alterum loco temere movere velim." Jung. Vide notanda in Στήριγγ. "Utrumque Plut. locum tetigit et Lipsius de Cruce c. 4." T. H. Hesych. Ἀκτεροῖ· ἄφατοι, αἱ * κράνιοι ῥάβδοι, ἢ περὶ τὸν Ἀθῶν ἄφωρα. "Pro κράνιοι, rectius κράνειοι, vel κρανείνιοι ῥάβδοι, Baculi cornei, s. E corno arbore facti. Nimirum ἀκτερός etiam Baculum significat, pro quo tamen ἀκτερίς scribit J. Poll. Ἀκτηρίδα τὴν βακτηρίαν Ἀχαιοὺς ἐν Ἰριδι ὠνόμασε. Sic Ed. ult. et optima Mss. (et Is. Voss. ap. Albert.) Nam Edd. pro ἀκτηρίδα habent ἀκτήρια, pro quo Salmas. corripbat ἀκτήριαν." Kust. Idem Hesych. * Ἀκτενος· ὀριός, ἀξίνης κροῦσμα. "Scr. ὀρεὺς." Perg. "L. Ἀκτενος· κριός, Impexus, ἀξίνης κροῦσμα. Ὀξίνης, Genus pulvis asperi in cithara sine pectine." Is. Voss. "Series literarum requirit ἀκτερος. Quid autem hoc? Quid item ea, quæ sequuntur, ὀριός, ἀξίνης κροῦσμα? Sane totus h. l. densis involutus est tenebris. Suspicebam aliquando, pro ἀκτερος hic leg. esse ἀκτερίς, idque ab Hesychio forsitan expositum fuisse ἀμάξης ἐρείσμα, Currus fulcrum. Sane Pollux testatur ἀκτηρίδα dici τὸν ῥυμόν τῆς ἀμάξης ἀνέχον ξύλον, Lignum sustinens temonem currus, quod etiam στήριγγα appellari addit. Atqui στήριγγες ab ipso Hes. infra exponitur ἐρείσματα: ἐρείσμα autem et κροῦσμα scriptura non multum inter se discrepant." Kust.]

Ἀκταιωρῶ, Litora custodio, Sum custos litorum, Hesych. [Ἀκταιωρεῖν· ἀκτὰς φυλάττειν.] Idem Ἀκταιωρεῖ trisyllabe scribit, et explicat τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει, Maritima custodit, quod eodem modo Etym. habet, nisi quod infinitivus est ἀκταιωρεῖν ap. eum.

Ἀκταίωρος, (ὁ, ἡ,) Litorum custos, ab ἀκτὴ εἰς οὔρεῖν, mutato ου in ω, ut habet Etym. Hesych. autem scribit ἀκταιωρὸς trisyllabe, exponens γεωργούς ἢ φύλακας, Agricolas aut Custodes. Sic et Etym. in ἀκταίωρος, sed sine particula ἡ. [Etym. M. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὔρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάττειν, τροπῇ τῆς ου εἰς ω, καὶ ἀκταιωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν, σημαίνει φύλακας, γεωργούς. Etym. G. Ἀκταίωρος· ὁ φύλαξ παρὰ τὸ (τὴν) ἀκτὴν ὠρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν. Orio Theb. 618. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὔρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάττειν τροπῇ τῆς ου εἰς ω. Zonar. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν ὠρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν.]

"Ἀκτώρια, (τὰ,) Hesych. esse dicit ἀκτὰς vel φυλάκας, Litora, vel Custodias, nisi potius volunt dicere litorales custodias."

"Ἀκταιωρὸς, Idem esse ait γεωργούς vel φύλακας, Agricolas vel Custodes; proprie enim ἀκταιωροὶ sunt "Qui in litore excubias agunt, Qui litora custodiunt, dicti etiam ἀκταιωροί."

"Ἀκταῖζων, ἀκτάζων, προθυμούμενος. Ita Hesych., "innuens ἀκταῖζω s. ἀκτάζω esse Prompto et alacri sum animo, mox tamen active etiam exponens ὀρμῆς πληρῶν, Animo et impetu implens, item μετεωρίζων, "In altum extollens, In sublime evehens; itidemque ἀκταῖσμένον affert pro προηρμένον. Forsan autem ἀκταῖζειν proprie est Altiozem reddere in modum τῶν ἀκταίων, quæ τῆς θαλάσσης ὑπερέχουσι, quo sensu et ἀκταίνειν dicitur, quod vide." [Etym. M. Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄνω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω, τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, ὡς Ἀττικὴ Ἀκτικὴ, καὶ νυττέλιος καὶ νυκτέλιος, ἢ παρὰ τὴν ἀκτὴν. Etym. G. Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄνω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω. Zonar. Ἀκτάζων· ἐξανιστάμενος. Orio Theb. 618. Ἀκτάζω (l. Ἀκτάζων)· ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄνω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω.]

"Ἀκταίνειν, Hesychio est μετεωρίζειν. Idem tamen ἀκταίνουσα exp. etiam τρέμουσα, ἐφ' ἀσφαλῶς κρατοῦσα, Tremens, Firmiter tenens. Suidæ autem

“ἀκταίνειν est ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως
 “πῆδᾶν, vel πρὸς συνουσίαν ὀρμᾶν, Lascivire, Fero-
 “cire, Incompositum saltare, In venerem ruere et
 “impetu ferri. Etym. quoque utriusque verbi me-
 “minit, et hujus nimirum et præcedentis; annotat
 “enim, ἀκταίνειν de equis dici, et significare τὸ
 “μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾶν: derivari
 “autem ab ἄγω, e quo primum fieri ἀκτὸς, deinde
 “verbum ἀκτῶ, significans κουφίζω ap. Æschylum,
 “ex hoc autem, ἀκταίνω. Quibus subjungit, Καὶ
 “Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν.
 “Alterum tamen verbum huic synonymum, nimirum
 “ἀκτάζων, non ab eadem deducit origine, sed ab
 “ἄττω, e quo ἀττάζω fieri ait, indeque ἀκτάζω,
 “verso τ in κ, ut Ἀττική pro Ἀκτική. Porro ἀκτά-
 “ζων exp. ἐξανιστάμενος, Exurgens, Sese elevans.
 “Plut. vero Symp. 4, 4. Τι δ' οἱ πολλοὶ βούλονται
 “πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλή-
 “λους λέγωσι, Σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ'
 “ἀκτῇ δειπνον ἡδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστίν;
 “quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit
 “igitur ἀκτάζειν esse In litore indulgere genio.”
 [Proverbium hoc explicat H. Junius Batav. c. 15.
 p. 204. et Casaub. in Athen. 846. notante Albertio
 ad Hes. “In actis esse, Convivari, Clavis Ciceron.
 (“Actæ commemorantur inter instrumenta volu-
 ptatis, propter earum amœnitatem. Coel. 15. Att.
 14, 8. In actis esse, i. e. In prædiis maritimis, s.
 in territoriis in litore amœno positis, ut Verris in
 litore Siciliæ.) Philodemi Epigr. 30. (Ἡμεῖς δ' οὐτ'
 ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὐτ' ἐν ἀπόφει Γινόμεθ', ὡς αἰεὶ
 Σώσυλε, τοπρότερον.)” Schneider. Lex. Jacobsius in
 Ind. Verb. quæ in Anthol. occurrunt T. 13. p. 162.:
 “Ἀκτάζω, Philodem. 13.” Sed v. ἀκτάζω ibi non
 legitur.]

[Ἀκταίνειν γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πῆδᾶν. Timæi
 Lex. “Verbi ἀκταίνειν, vel *ἀκταινοῦν, in vulg.
 Platonis exemplaribus nullum vestigium est. At ubi
 nunc Legg. 2. p. 583. g. legitur, Ἐν ᾧ χρόνῳ μὴπω
 κέκτῃται τὴν οἰκίαν φρόνησιν, πᾶν μάλιστα καὶ
 βοᾷ ἀτάκτως καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, καὶ τάχιστα
 ἀτάκτως αὖ πῆδᾶ: tres Codd. Par. Leidens. et alius,
 quo H. St. usus est, item Stobæus Ms. et Schol.
 Plat. ad h. l. hanc lectionem produnt, καὶ ὅταν
 ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πῆδᾶ. (Schol.
 Plat. 225.: Καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ ἀκταίνειν,
 γαυριᾶν, ἀτάκτως πῆδᾶν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὀρμᾶν, ἢ
 ἐξάττειν, ἀπὸ τοῦ *ἐξάτειν καὶ ἰσχύειν. Ἀπὸ τούτων οὖν
 τὸ ἀκταινώσῃ. Pro ἐξάτειν l. ἐξάττειν. Vide Schneider.
 Lex. v. Ἀκτάζω.) Jam huic verbo, proximum est,
 ut, quæ vis potestasque subjecta sit, quæramus.
 Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr.
 23.) Ἀκταινώσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπάραι
 καὶ μετεωρίσαι, εἶρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ φυτοῦ,
 ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς
 ὕψος αἶρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς
 ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὀρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκται-
 νῶσαι. Αἰσχύλος, Οὐκέτ' ἀκταίνω, φησὶ, βαρυτόνως,
 οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἑμαυτήν. Πλάτων ἐν τῷ
 Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου. (Cf. Hesych. Ἀκτέα
 δόρατα, κάμαξ. De qua glossa supra actum est.) In
 Phædone cum huic glossæ non satis aptum locum
 reperirem, oborta mihi suspicio est, Phrynichum ἐν
 τῷ Φαίδρῳ scripsisse, propterea quod in illo Dialogo
 plura, quam in ullo alio, πεποιημένα, καὶ ξένα, καὶ
 ἀρχαιοπρεπῆ, quæ in Platone reprehendit Dionys.
 H. Epist. ad Pomp. p. 27. reperiuntur. Sed ne hic
 quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut
 dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui Phry-
 nichum memorie lapsu Phædonem pro Libris de
 Legg. laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut
 sæpe solet, exscripsit Auctor Lexici S. Germ. Ms.
 (in Bekkeri l. c. 373.) Ἀκταινώσαι ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι
 καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι, πεποιήται δὲ οὕτως. Ἔστι
 δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτῇ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται.
 Οὕτως Ἀνακρέων. (Verbum hoc non legitur in Fi-
 scheriano Anacreontis Indice.) Schol. Plat. (l. c.)
 Ἀκταίνειν γαυριᾶν, ἀτάκτως πῆδᾶν, ἢ μετεωρίζειν,
 ἢ ὀρμᾶν, ἢ ἐξάττειν. Suid. Ἀκταίνειν ἀκολασταίνειν,
 γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πῆδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὀρμᾶν.

A (Cf. Zonar. Ἀκταίνειν γαυριᾶν, ἀκολασταίνειν, καὶ
 ἀτάκτως πῆδᾶν.) Quocum convenit Lex. S. Germ.
 Ms. (in Bekkeri l. c. 370. ubi tamen ἀκολασταίνειν
 desideratur.) Egregie Etym. M. Ἀκταίνω ἐπὶ ἵππων.
 Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυ-
 ριᾶν. Παρὰ τὸ ἦκται *ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα *ἀκτῶ, (*ἀκτάω,
 Plut. 2, 668. Wakef. Mss.) ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ
 Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ ἀκταίνω, l. ἀφ' οὗ ἀκταίνω, τὸ κουφίζω,
 παρὰ Αἰσχύλῳ, (et sic Noster legerat,) καὶ ἀκταῖνον
 μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. (Mirum est
 viro huic docto atque, ex eo, Schutzio ad Æsch.
 Eum. 36., non suboluisse veram lectionem, ἀκται-
 νόμενον, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Vul-
 gatum, ἀκταῖνον μένος, parum Græcūm videtur.
 Cf. Etym. G., qui conjecturam nostram satis firmat:
 Ἀκταίνειν τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρειν, παρὰ τὸ
 ἦκται ἀκτὸς, τὸ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω
 παρ' Αἰσχύλῳ, ἀφ' οὗ ἀκταίνω, μετοχὴ ἀκταινόμενον,
 τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Orio Theb. 618.
 Ἀκταίνειν περὶ (l. παρὰ) τὸ ἀκτῇ ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα
 ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρ' Αἰσχύλῳ, l. ἀκταίνω, τὸ
 κουφίζω, παρ' Αἰσχύλῳ.) Æschyli locus, quem hic
 Grammaticus et Phrynichus respiciunt, (imo Phry-
 nichus, cujus hæc sunt verba, Αἰσχύλος, Οὐκέτ'
 ἀκταίνω, φησὶ, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι
 ἑμαυτὸν, plane respexit ad versum quendam deper-
 ditæ Fabulæ,) est in Eum. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν,
 μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, ubi Scholio subjecto,
 (Σωκεῖν κουφίζειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυριᾶν, καὶ
 ἀτάκτως πῆδᾶν. Ἄλλως, σωκεῖν διὰ τὸ γῆρας.)
 ἀκταίνειν præponendum est, non σωκεῖν. (Recte:
 nam v. σωκεῖν, cum sit intransitivum, non potest
 significare τὸ κουφίζειν. Pauw.:—“Ut neque valeam,
 neque me erectam tenere possim gradiens, τρέχω δὲ
 χερσὶν aptissime sequitur: et animo et corpore per-
 turbata erat vetula. Σώω, σῶκος, σῶκειν, Corpore
 valenti esse.” Vide Nostrum in Σωκῶ, et Eustath.
 854. Huc refer Hesych. Ἀκταίνειν μετεωρίζειν.)
 Hesych. Ἀλεκταίνειν ἰσχύει, γαυριᾶν, μετεωρίζει.
 (“Quo significato habuimus supra ἀκταίνειν καὶ ἀκτά-
 ζειν s. ἀκταίζειν.” Noster in Thes. Ind.) Sic ipse
 male scripsit, (s. potius scriptum invenit,) pro
 ἀκταίνει. Apud Eund. est multo rarius compositum
 *ἀπακταίνειν: Ἀπακταίνων ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνά-
 μενος. (Sic et Is. Voss. et Kust. pro vulgato ἀπακτέ-
 νων. Adde Ἐπακταίνω. Ἐπάκτισεν, Hesychio
 ἐπέδραμεν. Sed puto eum scripsisse ἐπάκτασεν,
 ‘cum ea scriptura seriei alphabeticæ convenientior
 ‘sit, et etymo affinior; credo nam esse ab ἀκτάζω.’
 ‘L. ἐπάκτασεν, vel *ἐπακταῖσεν, aut - - - ζεν.’
 Is. Voss. ‘Series liter. requirit ἐπάκτασεν, quod
 foret ab ἀκτάζω, idque ab ἀκτῇ.’ Kust. ‘Forte
 ἐπάκρισεν, Incursavit.’ Perg. ‘Legi posset ἐπά-
 κρισεν: nam ἀκρίζω, τὰ ἀκρά ἐπιπορεύομαι. Utitur
 voce Æsch. Choëph. 933. alia tamen notione, nempe
 ea, quæ inferius tribuitur τῷ ἐπήκρισεν. Consule
 Tragicis Schol. et Eust. ad Od. I. p. 365. fin. ubi et
 Eurip. usurpasse monet, respiciens credo ejus Orest.
 275. Cf. Etym. v. Ἀκρίσιος.’ Abresch. Pro ἐπέδρα-
 μεν Wakef. Mss. conjicit *ἐπηδραύωσεν.) *Παρα-
 κταίνειν Lex. S. Germ. Ms. conservavit: Παρακταί-
 νων *παραμετεωρίζων. (Locus in Bekkeri Anecd. Gr.
 non legitur.) In nostris Hom. exemplis Od. Ψ. 3.
 legitur, Γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' *ὑπερικταί-
 νοντο. At Hesych. aliam prodit lectionem: *Ὑποα-
 κταίνοντο ἔτρεμον. (‘Glossa pertinet ad Od. Ψ. 3.
 ubi hodie legitur ὑπερικταίνοντο. Atque ita h. l.
 Barnes. ibi leg. monuit. Ad vulg. lect. faceret
 Suidæ Ἀκταίνειν—ἀτάκτως πῆδᾶν.’ Albert. Ὑποα-
 κταίνοντο probat Toup. Emendd. 3, 424.) Quam
 ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criti-
 cus, Lysanias ap. Etym. 739. (779.) Ὑπερικταίνοντο.
 Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. Κράτης τὸ ἄγαν ἐφάλλοντο,
 ὑπερικταίνοντο. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τε-
 τάχθαι. Ἡ δαπύνεται, ὥστε εἶναι *ὑπερικνούντο.
 Ἡ φιλοῦται. Οἱ δὲ πόδες δίκνουντο διὰ τὴν χαρὰν
 ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως. Hesych. Ὑπερικταί-
 νοντο ἔνιοι ὑπὲρ δύνανιν ἴκουν, *ὑπερικνούντο διὰ
 τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν, ἐξετείνοντο. Editum est ὑπερί-
 κνοντο. Cod. exhibet ὑπικταίνοντο. ‘Glossa ex Od.

Υ. 3. *petita est, et ita scribenda, ὑπερικταίνοντο.* A Cf. VV. DD. qui veram scripturam indagarunt. In ὑπικταίνοντο compendium omissum est; nam ὑπὲρ in

libris scriptis ita exaratur, ὑπ.' Schow. Omnino v. Bast. Comment. Palæogr. 846. rectius de hac re scribentem. 'Lego, Ὑπερικταίνοντο, ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἰκνοῦντο, ὑπερικνοῦντο.' Toup. I. c. M. Apostol. Lex. Gr. Lat. Ms.: Ὑπερικταίνοντο. Pedes cito commovebant propter lætitiā. Pseudo-Did.: Ἀρίσταρχος, ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινούντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρας, οἱ δὲ, ὑπερεξετείνοντο, ἄμεινον δὴθεν ἐκινούντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὃ ἐστίν, ἐγγὺς· καὶ γὰρ προεῖρηκε, Γούνατα δ' ἐρρώσαντο· ταχέως οὖν *ὑπερικνοῦντο, ὃ ἐστι, παρεγίνοντο. Eust. 1936. Τὸ δὲ ὑπερικταίνοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὑπερεξετείνοντο, ἄγαν ἰκνοῦντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὃ ἐστίν, ἐγγὺς, ὡς ἡ παροιμία, Οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. Καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ εὐλόγως τε δασύνεται, καὶ ἐπὶ ῥῆμά B ἐστίν ὡς τὸ ὑπὲρ. Apollon. Lex.: Ὑπερικταίνοντο τῶν ἀπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ Ψ' τῆς Ὀδυσσεΐας, Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. 'Ὁ γάρ, *tolle γὰρ superfluum, nisi hic aliquid præcedens a Librario omissum fuerit,' Villos. Ἀρίσταρχος φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρας. Φαίνεται τοίνυν τὸ πλήρες, κατὰ Ἀρίσταρχον, ἐρικταίνοντο· καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. *ἔνιοι δὲ ἐτοιμότερον, *ὑπερσχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν. Οἱ γὰρ *σπουδαστικῶς ἔχοντες, κατὰ διάβασιν ὀρῶνται ὡς *περισχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἓνα παρ' ἓνα. Ἐρίζαι δὲ κυρίως, τὸ διασχίσαι. Ἦρκε δ' ἱποδάσσεια κόρυς, II. P. 295. Καὶ ἡμεῖς ἐτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὸν ἐσχισμένον κύαμον. Ὁ δὲ Ἡλίοδωρος, *ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες. Ἄλλοι δὲ, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν προθυμίαν. 'Hic innuit τὸ ὑπερικταίνοντο componi ex ὑπὸ et *ἐρικταίνοντο, non vero ex ὑπὲρ et ἰκταίνοντο. Sic p. 446. habet, τὸ δὲ πλήρες μάστακι, ubi legimus, μάστακα, ut innuat μάστακ' in Homero pro aphæresin dici pro μάστακα, quod πλήρες est.' Villos. In verbis, Ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, corruptela latet, quam VV. DD. ad hodiernum usque diem non perceperunt. Si enim Aristarchi lectio erat ὑπερικταίνοντο, tanquam ex ὑπὸ et ἐρικταίνω composita, non diceret ille Criticus ἄγαν ἐπάλλοντο, ut Villos. edidit, sed ἀνεπάλλοντο, quod exhibent Eust. et Pseudo-Did.: Ὑπερικταίνομαι, Ilgen. Hymn. 217.' Schæf. Mss.) Hesych. Ἀκταίνουσα· τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. ('F. τρέχουσα, ἢ σφαδάζουσα, σκιρτῶσα.' Wakef. ad marg. Nihil mutandum est. Orph. Lith. 375. Χρὴ δὲ σε τετληῶτι νόψ ἀκταίνεμεν αἰεὶ, Μῆπως ἡπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δέϊματος ἔξω ἔκ χειρῶν οὐδάσδε βαλὼν, χόλον αἰνὸν ὀρίνης ἀθανάτων. 'Pro αἰνέμεν, quod aperte mendosum est, conj. κηδαινέμεν Bernard. ad Thom. M. 177. Sed magis placeret μελεδαινέμεν, eodem sensu.' Tyr. 'De corrupto αἰνέμεν equidem probabilius esse existimo, verbum, quo Firmiter tenere, quam quo Curare, Cavere, indicetur, positum esse. Præterea in tali loco non est mutatio facienda, nisi quæ literarum similitudine sese tueatur. Quare neque κηραίνεμεν, nec μελεδαινέμεν placet. Propius ad AINEMEN accedit AKTAINEMEN. Itaque hoc reposui.' Hermann. Sequentia hæc loca indicavit Schæf. Mss. 'Nauci est, quod vulgo scribitur, Theocr. 8, 51. Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος. Explicant Scholiastæ, Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἢ ἐν ἐκείνῳ, τῷ ὕδατι δηλονότι. Quorum hoc structuræ verborum, congruit, sensui adversatur; illud sensui accommodari utcunque potest, sed structuræ repugnat. Præcesserant enim hæc, δεῦρ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. Quid multa? reposui verbum et rarius, et quod sententiarum tenor postulare videretur, ἀκταίνου. Nimirum ἀκταίνειν et ἀκταίνου, quod Grammaticis exponitur γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, admodum significanter exprimit mores et gestus pueri insolescentis, jactantisque sese intolerantius.' Eichstäedt. Quæst. Philol.

53. 'Liban. Declam. 21. p. 534. Τοῖς δὲ νιέσιν, ἂν ὑπὸ τῆς εὐφύας ἐκτείνονται, τὴν οἰκίαν ἀλλοτρίαν καταστήσομεν. Morell.: Si præ bonitate naturæ laxentur. Itaque non suspectam habuit vocem. Verum, nisi egregie fallor, scripsit Liban. ἀκταίνονται: nam in antecedentibus juvenes cum equis exultantibus comparavit: hæc ergo vox et sententiam mirifice juvat, et Libanium decet; qui, iudice quidem Eunapio, exquisitis delectatur vocabulis, p. 134.' Wyttenb. Ep. Cr. 59=274. Musgr. Orest. 156. Abresch. Æsch. T. 2. p. 4.) Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταίζειν, vel ἀκτάζειν. Hesych. Ἀκταίζων· ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὀρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταίσμενον· προηρμένον. Etym. M.: Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. Hæc forma fæde corrupta est ap. Hesych. Ἀνακτίσκειν· ἀναπηδᾶν. Lege *ἀνακταίζειν. Sed, ut tandem ad Platonem redeamus, locus, quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταίνωσιν, obscurus est; ac veremur, ne gravius ulcus lateat." Ruhnck. "Hanc rarissimam vocem e Plat. expulit sciolorum imperitia, dicam, an audacia? Neque hujus rei testem dabo Timæum, cujus hac parte fides propter crebras interpolationes vacillat, sed alium locupletiores, omnique majorem exceptione, Phrynichum Arabium Προπαρ. Σοφ. Ms. aliquando, si Deus sierit, a nobis luce donandum: Ἀκταίνωσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι, καὶ ἐπάραι, καὶ μετεωρίσαι.—Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. At enimvero liquide mihi videor posse affirmare, verbi ἀκταίνειν nullum in Phædone vestigium reperiri, quin ne locum quidem, cui satis apte conveniat, nisi forte hic referre velis p. 398. Περὶ ἐκεῖνο πολλὴν χρόνον ἐπτοημένη, καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιτείνασα, καὶ πολλὰ παθοῦσα. Scripsit igitur Phrynichus, ni fallor, ἐν Φαίδρῳ. In quo Dialogo plura sunt, quam in quovis alio, πεποιημένα, καὶ ξένα, καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quibus Philosophum, quando se attollit, delectari notat Dionys. H. Ep. ad Pomp. 127. Neque in Phædro commodæ verbo sedes diu quærendæ sunt. Ecce enim 348. C Ὡς' ἐπὶ τὰ ἰσχύια ἄμφω καθίσαι τῷ ἴπῳ, τὸν μὲν, ἐκόντα διὰ τὸ μὴ ἀντιτείνειν· τὸν δὲ ὕβριστήν, μάλα ἄκοντα. Quid? si hic olim Grammatici legerint, διὰ τὸ μὴ ἀκταίνειν. Ibidem pergit Plato: Βιάζόμενος, χρεμετίζων, ἔλκων ἡνάγκασεν αὐτὸν προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς. An hic pro ἔλκων quondam scriptum fuit ἀκταίνων, vel, ut Phrynichus jubet, ἀκταίνων? Vitii certe suspicionem novet Cod. Voss. quem in Bibliotheca Leidensi contuli, ἔλκων prorsus omittens. Sed viderint acutiores. Timæi glossam cum Suid. describeret, aliam quoque interpretationem, quæ Platonis loco mirifice convenit, adjecit, ἢ πρὸς συνουσίαν ὀρμᾶν." Ruhnck. ad Timæi Lex. Ed. pr.]

[*Ἐπακταῖος, αἶα, αἶον, i. q. ἐπάκτιος, Ad litus pertinens. Leon. Tar. Epigr. 93. Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτῆς Ἀκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυοβόλεως. "Ἐπακτειος Vat. ἐπάκτιος ὁς κ. Plan. ὅς, quod constructionem turbat, merito ejectum. Fortasse *ἐπακτίτης olim legebatur, ut ap. Phanium Ep. 7. ἀκτίτα καλαμευτά." Jacobs. "Forma ἐπακταῖος est ap. Oppian. H. (2, 127. Πείσματ' ἐπακταῖσιν ἀναφαιμένη σπιλάδεσσι,' Wakef. Mss. "Υπ' ἀκτ. Sylb. Pal. 2.' Schneider. qui edidit ἐπ' ἀκταῖσιν. Schol. Ἐπακταῖσιν· ταῖς παρ' αἰγιαλοῖς.) 4, 273. ("Ἐνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἄλδς σχεδὸν ἐστὶν ἐλαίη, Γεῖτοσιν ἐν γυννοῖσιν ἐπακταῖη τεθαλνῖα, Schol. παραθαλασσία,) sed frequentior multo est ἐπάκτιος, (sed cf. Παρακταῖος,) quod vel ob rhythmum versus præferendum erat: præterea scripsi ὡς καλαμευτῆς, quod Planudem quoque voluisse suspicor." Idem ad Anthol. Pal. 351. Adde Oppian. C. 1, 74.]

"Ἐπακταῖος, Neptuni in Samo cognomentum, "quod videlicet coleretur, vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, in litore. Hesych." [Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν, ἐν Σάμῳ. *Ἐπάκτιος· ὁ Ἐρμῆς ἐν Σικυῶνι. *Ἐπακμόνιος· Ποσειδῶν, ἐν Βοιωτίᾳ.]

Ἐπάκτιος, ὁ, ἢ, quasi ἐπ' ἀκτῇ ὢν, Ad litus situs, Litoreus, Litoralis, Maritimus, ut ap. Soph. Trach. (1153.) ἐπακτίη Τίρυνθι Schol. exponit παραθαλαττίη.

Sic ἐπάκτιος οἶκος, quæ a Martiale Litorea domus, i. e. Ad litus sita. At ἐπάκτια πῶεα, Oves juxta litus pascentes, exponitur. Apollo autem Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, ap. Apollon. R. 1, (403.) Νῆεον αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου Ἀπόλλωνος, Ἀκτίου, Ἐμβασιόιο τ' ἐπώνυμον. Sed quod dicit ibi Schol., ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, non videtur intelligendum ut in VV. LL. exponitur, Qui in litore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiae, qui Acte nominatur, ut e Stephano Byz. annotavi in Ἀκτιος. [Scholiastæ editi verba sunt hæc: Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Sed Schol. e Cod. Par. habet: Δύο δὲ βόας θύουσιν Ἀκτίου καὶ Ἐμβασιόιο Ἀπόλλωνος· λέγεται δὲ Ἀκτιος καὶ Ἐπάκτιος ὁ Ἀπόλλων ὡς ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Brunck. edidit βωμὸν ἐπακτίον:—“ Sic e v. 359. (Τεῖως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπακτίον Ἐμβασιόιο Θεῖομεν Ἀπόλλωνος, ubi Idem:—“ Ἐπάκτιον, sic Codd. omnes et Edd. vett. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit edendo Ἐπακτίου, quæ Stephani conjectura fuerat, non attendentis hujus versus lectionem e v. 403. mutandam non esse, sed vice versa.) et 2, 689. (Βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπακτίον,) legi oportere manifestum est. Νῆεον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς βωμὸν Ἀπόλλωνος Ἀκτίου καὶ Ἐμβασιόιο ἐπώνυμον. Apollinis eognomen est Ἀκτιος, non Ἐπάκτιος, (sed v. nos mox.) Si pro cognomine haberetur ἐπακτίου, invenusta esset repetitio truncati nominis illius in seq. v. Ἀκτίου. Expono autem ἐπάκτιον, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, cum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem ap. Etym. Ἐπάκτιον· μέγαν, ὑψηλόν, quam nescio, an alicubi locum habeat.” Idem Apollon. R. 2, 178. Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγνηορίδης ἔχε Φινεύς. (Huc respexit Noster supra.) 2, 657. ἐπάκτια πῶεα φέρβων. Hunc quoque locum in animo habuit idem Noster supra. Lycophr. 118. ὁ Θρήνης ἔκποτ' εἰς ἐπακτίαν, Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἡλοκισμένην Χέρσον: 1405. ἡ τ' ἐπάκτιος Στόρθυγξ Τίτωνος. Vide Jacobs. ad Anthol. in Ἐπακταῖος citatum. “ Jacobs. Anim. 48. Exerc. 1. p. 67. Toup. Emendd. 2, 425. Brunck. Andr. 847.” Schæf. Mss. Soph. Ajac. 405. Ἰὼ Πόροι ἀλίροθοι, παράλα τ' ἄντρα, καὶ νέμος ἐπάκτιον. Schol. Νέμος ἐπάκτιον· χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. Ἀκτῇ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός. Νέμος ἐπάκτιον· ἵτοι χωρίον ἐν τῇ ἀκτῇ, νέμος, ἵτοι βόσκημα καὶ τροφὴν ἔχον τοῖς ζώοις, ὡς * ποηφόρον, ἡ καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς πύας τροφὴν. λέγει καταχρηστικῶς. Alia Scholia viderat Suid.: Νέμος ἐπάκτιον· τὸ ἄλσος, τὸ ὕψος τὸ παράλιον. Σοφοκλῆς· Παράλα τ' ἄντρα, καὶ νέμος ἐπάκτιον. Οἱ δὲ ἀγχοῦ τῆς χλῆς τοῦ ὄρους πῦλίζοντο, ὡς τὴν ὕλην, καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος, πρόβλημα εἶναι. Steph. Byz. Ἔστι δὲ καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἀκτιος, καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἀκτίον· πόλις Ἀκαρνάνων,—ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης· λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. “ Idem Ἐπάκτιος vocatur ab Orpheo 1296 (=1305. Πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύνανεν ἱερὰ θέσθαι Ζηνὶ Πανομφαίφ, καὶ Ἐπακτίφ Ἀπόλλωνι,) quanquam ipse hujus templum in Coreyra ponere videatur. In Numo Neronis circum caput Apollinis laureatum cum pharetra et stella ante collum, AKTIOΣ ΑΠΟΛΛΩΝΗ.” Holsten.]

[* Ἐπταεπάκτιος, ἡ, nomen poematis, quod Homero tribuebatur. “ Jo. Tzetz. in Iliade Interpretata allegorice, quæ nondum edita est: Καὶ τοὺς Ἐπτά ἐπακτων, καὶ τὰς * Ἐπικυκλίδας. Aliud exemplar non τοὺς habet, verum τὴν ἐπτά ἐπάκτιον. Aut ego plane desipio, aut leg. est, Καὶ τὴν Ἐπταεπάκτιον, καὶ τὰς * Ἐπικυκλίδας. Postremam enim vocem non Suid. tantum, sed et Herod. ita exhibet, et Athen. 2. et 14. Quin etiam ap. Suid. illud * Ἐπταεπάκτιον ad hoc exemplum corrigendum est, et pro * Ἡθιεπάκτος scr. videtur ἡ Ζεπάκτιος, i. e. ἡ Ἐπταεπάκτιος: nam Ζ' notat ἐπτά. Sic ap. Hesych. Ἐννεωρός· θέτης. Lege θέτης, i. e. ἐνναέτης, quia θ' significat ἐννέα, et verbo uno interjecto, Ἐννήης· σῶφρων, ἀληθής, ἀγαθός, πα-

τῶρος. Librarii, ut compendium operæ faciant, πῆρ seribunt pro πατήρ, et pro πατῶος, πῆρως, quod in h. l. depravatam est e πῆρος. Vide Hesych. in Ἐννήης. Ceterum de notatione τῆς Ἐπταεπακτίου, ut et illud attingam, facillimum est multa comminisci: proxime tamen, opinor, ad verum accedent, qui Homerum putaverint in Opusculo illo lusisse de hominibus quibusdam numero septem, qui ἐπ' ἀκτῆς, In litore, cibo vel somno curabant corpora, vel aliud quid jocosum et ridiculi faciebant. Hom. ipse in Certamine cum Hesiodo: Ἀνδράσι ληϊστήρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι. Et Od. Υ. Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον. Et Herod. in Vita Homeri: Καὶ οὕτως ἀναλαβόντες αὐτὸν ἀνῆχθησαν, καὶ ἴσχουσιν ἐπ' ἀκτῆς· οἱ μὲν δὲ ἀλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτρέπησαν, ὁ δὲ Ὀμηρος τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κατέμεινεν. Et aliquanto inferius: Καὶ ἀναχθεῖς μετὰ τινων ἐγχωρίων ἀπηνέχθη εἰς τὴν Ἴον, καὶ ὠρμίσθησαν οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς. Atque hanc vel illam rem verisimile est argumentum, et occasionem poemati dedisse.” Bentl. Ep. ad Mill. 63.]

[* Μεσάκτιος, ὁ, ἡ. Æsch. Pers. 890. Καὶ τὰς ἀγχιάλους Ἐκράτυνε * μεσάκτους. (Cf. Æsch. Fr. ap. Athen. 394.) Schol., A. Τὰς ἀγχι τῆς θαλάσσης κειμένας καὶ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, μεσάκτους δὲ, μεσακτίους, μοχ, Λῆμνος Θράκης ἐστί· αὐταὶ δὲ εἰσιν αἱ μεσάκτιοι: B. Ἐπειδὴ τὰ κύκλα τῶν νήσων ἀκταὶ εἰσι, διὰ τοῦτο μεσάκτους τὰς νήσους καλεῖ. “ Μεσάκτους Colb. 1, 2. Cant. 1, 2. Guelph. Ald. Turn. Sed μεσακτίους, non μεσάκτους ab ἀκτῇ deduci monet Pauw.” (imo μέσακτος ab ἀκτῇ, ut μέσαντος ab αὐτῇ, * μεσάγκυλος ab ἀγκύλῃ, quamvis Etym. M. 113. dixerit, Ἀγκύλος, μεσάγκυλος:) “ itaque vulgatam tuetur, interpretatus, ‘Obtinuit medias,’ ut Tenere medium, h. e. Medio constrictas totas, quod opponitur illis, quæ de Cypro sequuntur, quam non tenebat totam, sed urbes ejus modo tres. Μεσακτίους, Medias inter Asiæ Thraciæque ἀκτᾶς, mavult Heath. interpretationem Pauwii merito pro nihilo habens. Sic etiam Brunck. Schutz. Pulcre Dutheil. Les îles plus avancées dans les mers. Μεσάγκτους tamen tueri videtur Dorv. ad Charit. 660. Sed veram lect. nobis præbebit Hes. Ἀγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν.” (Wakefieldius ad marg. consuli jubet Apollon. R. 3, 349. Τῇ δ' * ἐναγεῖραμενος Παναχαϊίδος εἰ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πολλὰ ἐπαληθεῖς Ἄστεα, καὶ πελάγη στυνγεῖς ἁλὸς, εἰ τι ὁπάσσοις. Voluit igitur Wakef. pro ἄστεα legi ἄγκεα, et quidem vulgatam ἄστυ—ἄστεα non nimis nobis aridet. Sed sic legendo nulla manet oppositio inter terram et mare, quam affectabat poeta, ut censet Brunck. afferens e Virg. Æn. 1, 3. Multum ille et terris jactatus et alto. Vide Ἀγκος.) Leg. igitur μεσάγκτους, Insulas multos sinus reductos habentes.” (Vide notata in Μετάγκεια.) “ Nec displiceret etiam * μεσάγκλους. Hes. Ἀγκλον· σκόλιον. Hinc Ζάγκλη, ni fallor,” (et sic G. ap. Albert.) “ quicquid contradicant aliqui, a Ζᾷ et ἄγκλος, i. q. ἀγκύλος.” Butler. Vel incuria, vel correctione V. D. ἄγκλον dedit pro vulg. ἀγκλόν. Blomfield. paulo audacius conjicit ἐπάκτους. Glossæ Gr. Lat.: Μέσατος· Medianus. Sed in Glossis Lat. Gr. legitur: Μέσακτος· Medianus. Μέσακτος derivandum esset vel a μέσος et ἀκτῇ, vel a μεσάζω. “ Μεσάκτιος, Brunck. ad Æsch. Pers. 886.” Schæf. Mss.]

“ Παρακταῖος, (αἰα, αἶον,) Litoralis, ut παράκτιος, “ in Epigr.” [Vide Jacobs. Anthol. 9, 218. Oppian. H. 4, 316. Οἶδε τότε βληχὴν τε παρακταῖην αἶοντες Αὐδὴν τ' αἰπολίω βαρυχεῖα.]

Παράκτιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπάκτιος, Litoreus, Litoralis, Maritimus. Æschyl. Prom. p. 51. (v. 861.) Ἐντεῦθεν οἰστήρησας τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Sophocles παρακτίους λειμῶνας dicit. [“ Toup. Opusc. 2, 13. 214. Jacobs. Anthol. 7, 144. Brunck. Soph. 3, 413. 439.” Schæf. Mss. Lycophr. 243. Καὶ δὴ στένει Μυριννα καὶ παράκτιοι Ἴππων φριμαγμὸν ἥνες δεδεγμέναι: 727. τὴν δὲ ναῦται Κρόκαισι ταρχύουσιν ἐν παρακταῖς. Epigr. Agath. 28.]

Παρακτίδιος, (ὁ, ἡ,) pro παράκτιος, eodem modo quo παραθαλασσιδῖος dicitur pro παραθαλάσσιος, ut

παρακτίδιον κύμα in Anthol. Epigr. Litoreus fluctus, i. e. Qui ferit litus, ut loquitur Virg. [Epigr. ἀδεσπ. 417.]

[* “Προσάκτιος, Heyn. Hom. 4, 414.” Schæf. Mss.]
 Ἀκτίν, ἴνος, ἦ, itidem ab ἄγω, Frango, secundum quosdam, Radius solis. Luc. in Anacharside, Οὐκέτι πύλον δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. I. e. Non amplius galero indigemus, qui radium solis ad nostrum caput pertingere prohibeat. Apud Hom. pluralis dativus ἀκτίσι et ἀκτίνεσσι: ut Od. E. (479.) Οὐδέποτε ἥελιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν: Il. K. (547.) Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἥελιοιο. Hesiod. Theog. (760.) οὐδέποτε αὐτοὺς ἥελιος φαέθων ποτιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. [Hodie legitur ἐπιδέρκεται.] || Capitur et pro Radio κεραυνοῦ, Fulminis. Luc. in Timone († 18.) Καταγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμένοι εἰσι δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτῖς etiam dicitur in nominativo. Antiphilus in Anthol. (Epigr. 19.) Ἡδὴ σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτῖς. Serv. in Virg. Græci, inquit, ἀκτίν et ἀκτῖς dicunt, δελφῖν et δελφῖς, Ἐλευσὶν et Ἐλευσίς: sed verius in ν desinunt, quod in obliquis habent, ut ἀκτίνος, Ἐλευσίνος et δελφίνος.

Ἀκτῖς habet et alias significationes; nam et Sambucus ap. Diosc. 2. exponitur, Ἐπ’ ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτῖς. Et ita ἀκτῖς idem fuerit, quod ἀκτῆ. || Sic etiam vocatur, teste Pausania ap. Eustath., Vas in quod conjiciuntur oboli. || Est et οἰκέτου ὄνομα, i. e. Servi nomen, ut Idem ibidem testatur. [P. 823. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμον καὶ τὸ Ἀκτῖς. Πανσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἀκτῖς, καὶ οἰκέτου ὄνομα, καὶ ἀγγείου δὲ, ἐφ’ οὗ οἱ ὀβολοὶ ῥιπτοῦνται.] Apud Xenophontem autem in Cyneg., Canis est nomen.

“Ἀκτῖς, Hesychio teste est etiam Servi nomen, ap. “Syracusanos autem ὁδηγός, Dux viæ, pro quo supra ἀκτεῖνος, vel ναῦς, Navis.” [“Actuaria navis,” Lindan. ab ἄγω nempe, Veho.]

[“Ἀκτῖν, Ruhn. Ep. Cr. 281. Act. Traj. 1, 204. Ἀκτῖνες ὄσων, Valck. ad Phæn. p. 527. De quantitate, Dor. ad Char. 308. In capite, ad Lucian. 1, 425. Radius rotæ, Heringa Obs. 184. Ἀκτῖς, Ruhn. ad H. in Cer. 70. Markl. Suppl. p. 223. Wakef. Trach. 1086. Ἀκτῖν, Jacobs. Anth. 6, 58. 8, 321. 403. Markl. Suppl. p. 223. Charit. 750. Wakef. Ion. 1155. Boissonad. in Philostr. 596. In capite statuæ, Kuster. Aristoph. 194. b. Πρὸς ἀκτῖνα, Lobeck. Aj. p. 367. (Τὴν ἀφ’ ἡλίου βολῶν. Eurip. Or. 1263. ἀφ’ ἡλίου βολῶν. Multum usus hanc ellipsin versavit. Hesych. Πρὸς ἡλίου πρὸς ἀνατολήν. Suid. Πρὸς ἀκτῖνα πρὸς ἀνατολήν. Sic usurparat Philostr. V. A. 6, 4. p. 233. Τὸ δὲ ἀγαλμα τετράφθαί πρὸς ἀκτῖνα. Itidem Photius Bibl. 131. οἰκεῖν πρὸς ἀκτῖνα ἡλίου, et sæpius Dionys. P. πρὸς αὐγὰς ἥελιοιο, Versus orientem. Οἱ ἀφ’ ἡλίου Αἰθίοπες, Herod. 7, 70. Photius: Πρὸς ἀκτῖνα ἀνατολή. * Scr. e Suida, πρὸς ἀνατολήν. Schleusner.)” Schæf. Mss. “Radius solis, Ælian. V. II. 196. Fulgur, Soph. Trach. Dies, Nicand. Alex. 400. (ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδῖος ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα, Schol. μονήρει γὰρ ἀκτῖνι, ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.) Oriens, Philostr. 57. De vividis florum coloribus, Pind. Olymp. 6, 91. (Ἵων ξανθαῖσι καὶ * παμπορφύροις Ἀκτίσι βεβρεγμένος ἄβρὸν σῶμα, Schol. V. ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπιπτούσας ἀπὸ τῶν ἀνθέων δρόσους, ἣ λαμπρόνας τῶν ἀνθῶν, Schol. R. ἡγουν λαμπρότησι διαυγέσι ξανθαῖς καὶ κατὰ πολὺ πορφύροις, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ διαυγῶν Ἵων ξανθῶν, καὶ κατὰ πολὺ πορφύρων, βεβρεγμένος, ἡγουν δεδρυσισμένος, τὸ τρυφερόν σῶμα. * Pauw. emendat ἀκραισι. Hoc est, χαλκῇ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in Roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus. Hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, præclare ἀκτῖνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους.” Heyn.)” Wakef. Mss.]

[Ἀκτῖς. “Probus ad Virg. Ecl. 6, 31. ex Ennii Medea citat: Juppiter, tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, quique lumine tuo maria, cælum, ac terras contines, inspicere hoc facinus, priusquam fiat, prohibe scelus. Quod ductum procul dubio ex

(Eurip. Med.) 1246. sic digerendo: Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῖς Ἀκτῖς Ἀελίου κατὶδετ’, ἴδετε τὰν ὀλομένηαν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν Τέκνοις προσβαλεῖν χερ’ αὐτοκτόνων.—Enniano hoc Fragmento latuisse creticos, minor VV. DD. fugisse, disponendos in hunc modum: Juppiter, tuque adeo summe Sol, res qui omnes InsPICIS, quique tuo lumini mare, terram, Ac cælum contines, inspicere hoc facinus prius Quam fuat, prohibe scelus.—Jovem, qui cur loco Γᾶς Euripidis substitutus sit, quæri potest, poetæ videtur sumsisse e v. 762., nisi mavis e priori fabulæ recensione, ubi alia fortasse contexta ferebantur.” Osann. Anal. Cr. 121—3.]

[Ἀκτῖς. Tittmanni Technoll. Mss. Ἀκτῖς, καὶ ἀκτῖν ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτῆ δὲ ὁ αἰγιαλός. Etym. M. Ἀκτῖς τοῦ ἡλίου παρὰ τὸ ἄγω, τὸ φέρω, ἄξω, ἥχα, ἥγμαι, γέγονεν ἀκτῖς, οἷονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη, πάνν γὰρ ἐστὶν ἐκτεταμένη. Ἡ παρὰ τὸ αἰσσω, αἰξω, ἥχα, ἥγμαι, ἥϊκται, ἀκτῖς, ὁρμητικὴ γὰρ ἐστὶν, ἐπεὶ δὴ ὅπου εὖρη ὀπῆν, εἰσέρχεται. Zonar. Ἀκτῖς παρὰ τὸ ἄγω, αἰξω, ἥχα, ἥγμαι, γέγονεν ἀκτῖς, οἷονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη καὶ συστρεφομένη, ἡ γὰρ ἀκτῖς τοῦ ἡλίου πάνν ἐστὶν ἐκτεταμένη. Ἡ ἀπὸ τοῦ αἰσσω, αἰξω, ἥχα, ἥγμαι, ἥϊκται, ἀκτῖς, ἡ οὕσα ὁρμητικὴ. Etym. G. Ἀκτῖς παρὰ τὸ κτεάγνυσθαι, l. κατὰγνυσθαι, τὰ κύματα, καὶ εἰς τὸ Παρὰ θίνα. Confundit Grammaticus iste ἀκτῖνα et ἀκτῆν. Vide quæ de ea confusione diximus in Ἀκτῆ. Etym. G.: Ἀκτῖς διὰ τοῦ ἰ μακροῦ, ἀπὸ τοῦ ἄγω, αἰξω, ἥχα, ἥγμαι, ἥξα, ἥκται, ἀκτῖς, οἷονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη, ἡ ἐκ τοῦ ἥκτω, l. ἀκτῶ, ἀκτὸς, καὶ ἐκ τούτου ἀκτῖς. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ἀκτῖς σημαίνει τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται, ἐπεὶ δὴ δικατάληκτόν ἐστι, λέγεται γὰρ ἡ ἀκτῖς καὶ ἡ ἀκτῖν θηλυκῶς πάντα δὲ τὰ εἰς ἰς δικατάληκτα διὰ τοῦ ἰ γράφεται, οἷον, δελφῖν δελφῖς, θιν καὶ θῖς, (adde ρῖς ρῖν, ἰς * ἰν, v. Valck. in Ἀκτῆ citatum.) Σημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸν σωρὸν, (iterum vide confusa ἀκτῆν et ἀκτῖνα.) Σωρὸν δὲ εἴτε χρημάτων, εἴτε σίτου, καὶ κριθῆς, εἴτε ὀστέων, θηλυκῶς δὲ λεγομένου ἡ σωρὸς τὸ μνῆμα σημαίνει, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. Οὕτω δὲ ἀκτῖς διὰ τοῦ ἰ. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀκτῖς ἐτυμολογεῖται διαφόρως ἡ γὰρ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀκτῖς, ἡ πανταχοῦ ἀγομένη, ἡ γὰρ ἀκτῖς τοῦ ἡλίου πανταχοῦ φέρεται ἡ παρὰ τὸ ἐκτείνω ἑκτῖς, καὶ ἀκτῖς, πανταχοῦ γὰρ * ἐφῆπλωται ἡ παρὰ τὸ αἰσσω, τὸ ὀρμῶ, ἡ γὰρ τοῦ ἡλίου λαμπρῶν ὁρμητικὴ ἐστὶν ἡ παρὰ τὸ ἄγω ἀκτὸς, καὶ ἀκτῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρήσω (sic) ῥήγμος καὶ ῥήγμιν, ὁ αἰγιαλός, παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα. Etym. M. 518. Ἀκτῖς, * χρυσάκτις ἥλιος: Etym. G. 327. Ἀκτῖς, καὶ ὁ χρυσάκτις ἥλιος. Etym. M. 603. Καὶ ἄξιον ζητεῖν, διὰ τὸ * νηλήτης διὰ τοῦ ἡ γράφεται, τὸ δὲ ἀλτεῖν διὰ τοῦ ἰ; ὅτι Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ ἰ εἰς ἡ. Οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἀκτῖν καὶ τὸ ψιμμύθιον διὰ τοῦ ἡ προφέρουσιν Αἰολεῖς.]

[Ἀκτῖνα et ἰκέτην conf., v. Jacobs. ad Anthol. Pal. 752.]

Ἀκτινωτός, ου, ὁ, (ἡ, ὄν,) Radiatus, tanquam a v. ἀκτινώω. [Ἀκτινωτός τροχός, Hero Spirital., a Schneidero in Lex. citatus. “Philo J.” Wakef. Mss.]

Ἀκτινηδόν, adv. In formam radiorum, vel radii, ap. Lucian. [“de Salt. 505. b. Περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλῃ.” Scott. App. ad Thes. In Reitzii Indice non legitur.]

Ἀκτινοειδής, [s. Ἀκτινώδης,] εὐος, ὁ, ἡ, Radiorum formam habens. [“Philo J. 2, 559. Philostr. 151. (V. A. 3, 46.)” Wakef. Mss.]

[* “Ἀκτινοειδῶς, Acta Jun. Bacchi Ed. Combef. 115.” Boissonad. Mss.]

Ἀκτινοβόλος, ὁ, ἡ, Radius jaciens, Radius ejaculans.

Ἀκτινοβολέω, Radius jacio, Radius ejaculor, Radio. [“Philo J. 582. 1, 638.” Wakef. Mss. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 357. Ὅποσον περιπόρφυρον καὶ * λευκαυγὲς ἐν ῥόδοις, Ὡς ἄστρον ἀκτινοβολοῦν ἀνέτελλε χαμόθεν.] Et pass. ἀκτινοβόλεμαι, Irradior. Athen. (94. ex Isidoro Characeno:) Ἡ δὲ ἐπιπολάζουσα, καὶ ἀνωφερὴς, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι δύσυχρος καὶ ἡσσω. [Glossæ: Ἀκτινοβολῶ Radio. Ἀκτινοβολεῖσθαι Radiari.]

Ἀκτινοβολία, (ἡ,) Radiorum ejaculatio, ap. Plut. [9, 122. Νεμεσῆ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμνόμενοις βρον-

τὰς, καὶ κεραυνούς, καὶ ἀκτινοβολίας. “Eust. in II. Maneth. 1, 322. 4, 166. (νῦν δέ με χρεῖω Ἀκτινηβολίας ὀρίων τ’ * αἰθωπα κέλευθα, Δωδεκατημορίων τ’ * ἀστροκυκλόεσσαν ἐνισπεῖν Ζωδιακὴν. ‘Sane nescio, quid permoverit Editorem scribere αἰθωπα, primo quod Cod. habet * αἰθρωπα, æque bonum, imo hic præstantius, quam αἰθωπά: sic passim * αἰθροβλεῖν, sic * αἰθροβύτης, * αἰθροδόνητος, ita ἀστερωπός, * σκολιωπός.’ Dorv. ad Char. 224.) 396.” Wakef. Mss.]

[* Ἀκτινογραφία, ἡ. “Vitruv. führt unter diesem Titel ein Buch des Demokritus von den Strahlen des Lichts an.” Schneider. Lex.]

[* “Ἀκτινολαμπέω, Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 84.” Boissonad. Mss.]

[* Ἀκτινοφόρος, ὁ, ἡ, Radiatus, Gl. “Nom d’une espèce de limaçon, voy. Xenocr. Περὶ τῆς ἀπὸ τ. Ἐ. Τροφῆς p. 12. de mon Edition.” Coray. Mss.]

“Εὐάκτιν, (ινος, ὁ, ἡ,) Pulcros habens radios, ap. “Moschop.” [Etym. M. 491. et Etym. G. 300. Τὰ γὰρ εἰς ἰς σύνθετα τὴν τῶν ἀπλῶν (τοῦ ἀπλοῦ Etym. G.) φυλάττει κλίσιν, οἶον, ἀκτὴν ἀκτίνος, εὐάκτιν εὐάκτινος, γλῶχιν γλῶχινος, τριγλῶχιν τριγλῶχινος.]

[* Ἑπτάκτιν, ὁ, ἡ, Septem radios emittens, Septem radiis insignis, Julian. Or. 5. p. 172. a nobis supra 824. b. citatus.]

“ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, ἀβ ἄξει aor. 1. verbi ἄγω, Axis rotæ. II. A. (534.) αἵματι δ’ ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον: N. (30.) οὐδ’ ὑπένερθε διαίκετο χάλκεος ἄξων. Xenoph. K. Π. 6, (1, 17. ter, 6, 2, 7. p. 366.) de bellicis curribus loquens, Τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς: [“K. A. 1, 8, 7. In freno, Idem in Ἰπ. 10, 9. et 10. bis.” Lex. Xenoph.] Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur Axis mundi. Proclus enim ita, post Aristot. de Mundo, scribit, “Ἀξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, Axis mundi appellatur ejus dimetiens, circa quam volvitur.

“Ἀξων vocatur Spondylorum secundus, qui est immobilis. Τῶν δὲ σπονδύλων, inquit J. Poll., ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὢν, ἄξων ὀνομάζεται.

“Ἀξωνες erant ap. Athenienses, velut ap. Romanos, Leges duodecim tabularum; nam ἄξωνες erant Axes ligneæ, in quas leges Solonis incisæ erant. Gell. 2, 12.: In legibus Solonis illis antiquissimis, quæ Athenis axibus ligneis incisæ sunt, quasque latas ab eo Athenienses, ut sempiternæ manerent, prænīs et religionibus sanxerunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ab hanc sententiam, Si ob discordiam, etc.

“Ἀξων pro Decem tabulis, inquit Bud., citans hunc e Demosth. adv. Aristocr. locum, Ὡς ἐν τῷ ἄξωνι εἴρηται, (630.) Plut. in Solone: Ὁ δὲ τρισκαίδεκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον. Idem in Numa: Ἐν τῇ περὶ τῶν ἄξωνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ. Solent autem vulgo ἄξωνας Σόλωνος Tabulas Solonis interpretari: ut in modo citato Plut. loco, ὁ τρισκαίδεκατος ἄξων, Decimatertia tabula. Idem vero testatur leges illas Solonis inscriptas fuisse eis ξυλίνους ἄξωνας, in ipsius Solonis Vita. Hos autem ἄξωνας quadratam figuram habuisse auctor est Suid., qui itidem ab iis ipsas quoque leges in eos inscriptas nomen accepisse testatur. Pollux vero ante Suidam annotavit quadrata fuisse forma, sed ait fuisse χαλκοῦς, i. e. Æneus. Quæ sit autem differentia inter ἄξωνας et κύρβεις, videbis in Κύρβεις.

“Ἀξων, in Solomonis Parabolis bis (2, 9. 18.) legitur pro Tramite et orbita: ubi semita Latine habetur. Alibi, Τοὺς δὲ ἄξωνας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάγεται, Aberravit a sulcis suæ segetis. Bud. [Incert. Prov. 3, 17. teste Bielio.]

[“Ἀξων, Wolf. Prol. Hom. 84. Aristoph. Fragm. 236. Heyn. Hom. 5, 714.” Schæf. Mss. Barnes. ad Eurip. Hippol. 1252. J. Poll. 1, 144. de Partibus Currus, Τὸ δὲ ὄλον ἐπίθεμα καλεῖται ὑπερτερία, τὸ δ’ ὑποτεινόμενον, ἄξων: 2, 132. de Collo et Vertebra: Τῶν δὲ σπονδύλων ὁ δεύτερος, ἀκίνητος ὢν, ἄξων ὀνομάζεται. προβολὰς δὲ ἔχει δύο, μίαν ἐκατέρωθεν, τὴν μὲν τῷ πρώτῳ, τὴν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν σπονδύλων ἐνηρμοσμένην, καλοῦνται δὲ κάτοχοι. “Vide Jun. Nomencl. in Verticuli.” Jung. Timæus: “Ἀξων τὸ τοῦ ἄρματος ξύλον, περὶ ὃ δινούν-

ται οἱ τροχοί. “Respicit locum Theætet. 141. f. Ἄλλ’ ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὁ, τι ἐστὶν, ἄμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοί, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, Ζυγός, vel Polit. 3. p. 430. f.” Ruhnk. Zonar. “Ἀξων τὸ διήκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον. Hesych. “Ἀξωνα ξύλον τὸ τοὺς τροχοὺς φέρον. Etym. M. “Ἀξων ἄξων καλεῖται τὸ διήκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον, παρὰ τὸ ἄγω. Ammon. “Ἀξωνες καὶ κύρβεις διαφέρουσιν· οἱ μὲν ἄξωνες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν ἄξωνες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἰ τι ἕτερον τοιοῦτον. “Νόμους textus habet e Ms. nam in Edd. legebatur ἰδιωτικοὺς ἐγγεγρ. neque tamen Salmasius νόμους inserendum monuit. Unius Thomæ M. verba adscribam, qui Ammonii notam contraxit: “Ἀξωνες τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, κύρβεις δὲ, τρίγωνοι οὖσαι, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιίας. Ista, δημοσίους νόμους καὶ, ex Amm. forsau exciderunt.” Valck. “V. νόμους deest in Oxon. sicut et abest ab Ammonio.” Oudend. “In hac differentia declaranda elaborarunt Meursius, Petitus, Valesius, Menagius, Berkelius, Spanhemius, forsau plures: verum aliorum diligentiam facile superavit Salmasius, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. 3. p. 98—104.” Valck. “Ammon. 102. Valck. Anim. ad Ammon. 174.” Schæf. Mss. Harpocr.: “Ἀξωνες· οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνους ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ’ Ἀριστοκράτους· Ὡς ἐν τῷ ἄξωνι εἴρηται. Ἦσαν δὲ, ὡς φησι Πολέμων ἐν τοῖς Πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, γεγραμμένοι καθ’ ἅπαντα τὰ μέρη. Ποιοῦσι δ’ ἐνίστε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. “Cum in angulos inclinati oculis occurrerent. Itane tignum quadratum et utroque capite alicui rei innitens inclinari potest? Itane in angulos inclinari potest? Itane anguli nominantur in Harpocr.? Ms. Mediceus habet τεθῶσι. Quod vel rectum est, vel ex eo vulgatum κλιθῶσι debet intelligi, nempe, Cum in acutum anguli partem axones sunt positi, versi et commoti; nam κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεισθαι alii de illis dixerunt, ut patet e Valesianis. Certe enim, cum unus angulorum obversus esset conspectui astantis, tres anguli apparebant, quartus a postica latebat. Sed neque taceri debet, glossam ipsam in Ms. non concipi “Ἀξωνες, sed “Ἀξωνι, ut est etiam in Edit. Ald., quod ego temere mutatum opinor, cum e verbis Demosthenis, quæ citat auctor, appareat, quod respexerit in hoc dativo.” Jac. Gronov. “Vide quæ notabimus ad v. Κύρβεις, interim adverte ἄξωνας fuisse Tabulas ligneas, in quibus leges privatorum inscribebantur, ut Solonis, et Draconis, unde Solonis Axones ap. auctores classicos citantur, et ἄξωνες simpliciter, ut ap. Stephani mutilatorem v. Ἀγνοῦς. Ceterum ut plurimum ἄξωνες τετράγωνοι erant, ipso Polemone ἐν τοῖς Πρὸς Ἐρατοσθένην, ut refert Harpocr., teste, uude discrimen hoc unum est quod Grammatici constituerunt inter ἄξωνες et κύρβεις, quod ἄξωνες τετράγωνοι essent, κύρβεις τρίγωνοι, quod tamen levissimum videri debet, vel ex eo, quod certum sit ἄξωνας aliquando τριγώνους fuisse. Harpocr. Ποιοῦσι δ’ ἐνίστε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. Discrimen aliud, quod Ammon. affert, mihi probabilis videtur; vult enim ἐν ἄξοσι privatorum leges fuisse descriptas, κύρβεις vero continuisse δημοσίας ἱεροποιίας, et alia ejusmodi. Aliud addere possemus nos e verbis Polemonis et Aristotelis; hic enim κύρβεις erectos fuisse ἐν τῇ στοᾷ, τῇ βασιλείᾳ, ille vero ἄξωνας ἐν πρυτανείῳ γεγραμμένους, in hoc auctoris nostri Lexico testantur apertissime. Plura dicemus voce Κύρβεις.” Maussac. “Ammon. e Thoma splendendum putavit Valck. Qua quidem opera egere potius videtur J. Poll., qui 8, 128. nullum, nisi quod inter figuram intercedit, discrimen profert: (Δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι σαινίδες πυραμοειδεῖς, οἷς ἦσαν ἐγγεγραμμένοι οἱ νόμοι. “Ἀξωνες δὲ τετράγωνοι χαλκοῖ ἦσαν, ἔχοντες τοὺς νόμους· ἀπέκειντο δὲ οἷτε κύρβεις, καὶ οἱ ἄξωνες ἐν Ἀκρο-

πόλει πάλαι· αὐτοὺς δ' ἵνα πᾶσιν ἐκτὴν ἐντυγχάνειν εἰς τὸ Πρυτανεῖον καὶ τὴν ἀγορὰν μετεκομίσθησαν· διὰ τοῦτο ἔλεγον τὸν κάτωθεν νόμον ἀντιθέτοντες πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν. “Quod in Acropoli repositas fuisse olim cyrbes et axones Noster affirmet, illustrat Petit. Prol. ad LL. Att. et Meurs. LL. Attic., alibique sæpe: pro μετεκομίσθησαν vero Meursius habet μετηνέχθησαν.” T. H.) Quam levitatem Grammaticis tribuere non debuisse Maussac. siquidem in eorum numerum referendum cum Thoma Ammonium censet. Adde Harpocr. v. Κύρβεις, et ad eum Vales.” Stæber. ad Thom. l. c. “Etym. Ἀξῶνες ξύλα ἦν τετράγωνα, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διὰ τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ᾧ οἱ Σόλωνος νόμοι ἐπεγράφοντο, (editum est a Sylb. ἀπεργ.) τοῖς τῶν ἀμαξίων ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. Λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασι ἄξῶνες, περὶ οὓς νοοῦνται τὰ σχήματα, οἷον σφαῖραι, καὶ κύλινδροι τε καὶ τὰ τοιαῦτα, (adde, ἄ) καὶ στρέφονται, καὶ συνίστανται. At κύρβεις sunt, quos Libros sacrorum vocat Varro de L. L. 4. Athenis in libris sacrorum scriptum est κάπρω καὶ πόρκω. Vide Or. Lysiae c. Nicomach. Scribam, et quæ ibi notavi.” Vales. Suid.: “Ἀξῶνες· οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν, ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. Μέννεται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. “Ἀξῶνες δὲ καὶ κύρβεις διαφέρει, (l. διαφέρουσιν, ut in Ammonio.) “Ἀξῶνα δὲ λέγει Ὀμηρος τὸν τῆς ἀμάξης. Zonar. “Ἀξῶνες· ἐν οἷς οἱ ἰδιωτικοὶ ἐνεγράφοντο νόμοι, οἱ καὶ τετράγωνοι ὑπῆρχον πίνακες. “Ἀξῶνες, καὶ αἱ πράξεις τῶν ἀρετῶν. “Ἀρετῶν. Non dubito, quin hæc interpretatio referenda sit ad Prov. 2, 9. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην, καὶ κρίμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξῶνας ἀγαθοὺς. Proprie enim h. l. pro Via s. Semita dicitur, ut v. 18. “Ἔθετο παρὰ τῷ Αἰδῇ τοὺς ἄξῶνας αὐτῆς, ubi Theodot. ὁδοὺς.” Tittm. Etym. M. Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἥτοι ἀπὸ κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβασταὶ, ἢ κύρβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἀπὸ Κύρβειος τοῦ τὰς οὐσίας ὀρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης τριγώνους αὐτὰς φησὶν εἶναι, οὐ τετραγώνους· Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίως εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξῶνες, νόμους· αἱ δὲ κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν, ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον, πλινθίον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον ξύλα τετράγωνα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἐκατέρωθεν δὲ δόνακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ περιφέρεισθαι ὑπὸ τοῦ γράφοντος. “Κυρβασταὶ quid velit, non capio: aptius *κυρρωταὶ: ut Suidas τὰς κύρβεις nominatas scribit παρὰ τὸ κεκορρωθῆναι, εἰς ὕψος ἀνατεταμένας. Mox etiam rectius legemus ex eodem Suida, ἢ κύρβιες τινες οὐσαι. Mascul. gen. Apoll. R. 3, (imo 4,) 280, Κύρβιας, οἷς ἐνὶ πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πεῖρατ' ἔασιν Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε.” Sylb. Timæi Lex.: Κύρβις· στήλην τρίγωνον πυραμοειδῆς, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν. “Politic. 187. Γράψαντας ἐν κύρβεσι τι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη, ubi v. Schol. (38. Κύρβεσι· τρίγωνοι πίνακες οἱ κύρβεις, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ πολιτικοί. D “Ἀξῶνες δὲ, τετράγωνοι, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. Τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτά φασιν.) Libet hic apponere eruditam glossam Etymologici Ms. in Bibl. Regia, (sed ubi est eruditio illa propria hujus Etymologici, cum glossa hæc non modo in Etym. M. totidem fere literis extet, verum etiam in ceteris Grammaticis, ut mox ostendetur?) ut ex ea Etym. M. et emendetur et suppleatur: Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἥτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβασταὶ ἢ κύρβιες, ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων Ἐξηγητικοῖς, (‘Probabile itaque Vernam a Solone οικέτην nuncupatum; idque Ammon. videtur hausisse e veterum, qui in Solonis Axes olim ferebantur, Commentariis, a Fabricie. Bibl. Gr. 2, 14, 17. memoratis. Iisdem, nisi fallor, pleraque etiam accepta ferimus, quæ Grammaticorum nobis diligentia conservavit.’ Valck. Anim. ad Ammon. 174. Vide E. H. Barker. Ep. Cr. ad Th. Gaisford., in Classical Journal 28, 287—8.) ἀπὸ Κύρβειος, τοῦ τὰς οὐσίας ὀρίσαντος, ὥς φησι

A Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώνους. Φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίως εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξῶνες, νόμους, οἱ δὲ κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν. Ἀμφοτέρων δὲ τετραγώνων τὸ κατασκεύασμα, οἷον, (l. τοιοῦτον,) πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις, καὶ ἐκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ περιφέρεισθαι ὑπὸ τῶν ἀναγόντων. Etymologi locum tractavit Salmas. de Modo Usur. 98. ubi pro *κυρβασταὶ ἢ κύρβεις legit *κυρβασταὶ, ἢ κύρβιες. (Κύρβιες antea legerat et Sylb. l. c.) Malim *κυρβασταὶ, a κυρβάζω. Mox pro οὐσίας bis bene scribit θυσίας, et pro Ἐφέσιος, Ἐρέσιος, (ut etiam Noster, mox afferendus, tacite ap. Suid. legerat.) Sed nihil melius, quam quod pro δόνακας leg. vidit κνώδακας, ut totidem literis habet Etym. Ms. Denique e vitiosa lectione, τοῦ γράφοντος, vel, ut in Ms. est, τῶν ἀναγόντων, corrigo, τῶν ἀναγινωσκόντων, ut est ap. Suid. Ruhnk.] “Κύρβις, εὖς, ὁ. Athenis κύρβεις dicebantur τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς, Tabulæ triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ erant leges; ἄξῶνες autem erant Quadranguli et ærei, continentes etiam ipsi leges. Et οἱ κύρβεις vero et οἱ ἄξῶνες in Arce olim erant repositi; inde in Prytaneum et in Forum postmodum translati sunt, ut quibusvis eos legere et inspicere liceret. Ita Poll. 8. (l. c.) Apollod. de Diis, tradit etiam ipse τοὺς κύρβεις habuisse ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους: esse autem ipsos λίθους ὀρθοὺς ἐστῶτας, ita ut ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως, διὰ τὸ κεκορρωθῆναι, κύρβεις vocant, ut et κυρβαστίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. Sic sane et Aristot. in Atheniensium Rep. ait, Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ: testis Harpocr., et ex eo Suid. Idem Suid. et hæc affert, Κύρβεις, inquit, erant τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοί, ἄξῶνες autem appellabantur οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Quibus aliquanto post subjungit ex Etym., κύρβεις fuisse τὰς ἐχούσας τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς, quasi κύρβιας quaspiam, utpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀποκρυπτόμενα: Asclepiadem denominatos velle ἀπὸ Κύρβις τοῦ τὰς οὐσίας ὀρίσαντος: Phanium Eresium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν: Eratosthenem eas esse dicere τριγώνους: Aristophanem, similes τοῖς ἄξοσι, nisi quod οἱ ἄξῶνες νόμους, αἱ κύρβεις autem οὐσίας εἶχον. Amborum vero hujusmodi fuisse κατασκεύασμα: fuisse quoddam πλινθίον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἐκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, Etym. habet δόνακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Notandum porro, Aristot., Aristoph., Apollod., Polluc., Harpocr., et alios, masculino genere τοὺς κύρβεις dicere, Suid. et Schol. Aristoph. feminiuo τὰς κύρβεις: qui Schol. Aristoph. scribit etiam ipse κύρβιν fuisse τὴν σανίδα ἐνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Idem ex Apollod. tradit πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους appellari κύρβιν: et quoniam veteres λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον, hos quidem lapides ἀπὸ τῆς στάσεως appellasse στήλας: κύρβεις autem, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως: postea vero temporis eos τὰ ξύλα λευκωμένα γράφοντας, similiter nominasse. His subjungit, κύρβιν igitur esse τὴν περιέχουσαν τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλην: Hesychius vero στήλην τρίγωνον ἢ ξύλινον ἄξῶνα, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο. Quo modo et Zenodotus scribit, et eo Suidas, κύρβεις ap. Athenienses vocatas fuisse σανίδας τριγώνους, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας: unde Κύρβεις κακῶν Proverbio dictum fuisse ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων, De vehementer improbis. His ceu colophona addam Plutarchi testimonium de hisce legum tabulis, quæ κύρβεις et ἄξῶνες dicuntur. Sic igitur ille in Solone, p. 167. Ἰσχὴν δὲ, inquit, τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς

“ ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξωνας, ἐν
 “ πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους· ὧν ἔτι πρὸς ἡμᾶς
 “ ἐν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο, καὶ προση-
 “ γορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. Paulo
 “ post allatum Cratini testimonium subjungit, esse
 “ qui dicant, proprie κύρβεις nominatos fuisse ἐν
 “ οἷς καὶ θυσαίαι περιείχοντο, ἄξωνας autem, τοὺς ἄλλους.
 “ Hæc ille, et ex eo Schol. Aristoph. ad verbum,
 “ nisi quod * ἐγκατεγράφησαν habet pro κατεγράφη-
 “ σαν, et λείψανα τινα pro λείψανα μικρὰ, eodem
 “ alioqui sensu. Idem rursum Schol. scribit, κύρβεις
 “ secundum quosdam esse ἄξωνας τριγώνους ἐν οἷς
 “ ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δη-
 “ μόσιαι ἱεροποιαί: denominatos ἀπὸ τῶν Κυρβάντων
 “ s. Κορυβάντων: eorum enim inventum id esse, te-
 “ stari Theopompum ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας.” [Vide
 Jac. De Rhoer infra citandum.] “ || Aristoph. vero
 “ κύρβιν vocat etiam Leguleium, Legum peritum, Qui
 “ leges deblaterare novit: in Nub. (444.) τοῖς ἀν-
 “ θρώποις τ' εἶναι δόξω—Εὐρσειεπῆς, περίτριμμα
 “ δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. I. e.
 “ ἔμπειρος τῶν νόμων, s. Videar leges in memoria
 “ ita habere inscriptas, ut ὁ κύρβις in suis tabulis.”

[Κύρβις. Harpocr. Κύρβεις· Λυκούργος ἐν τῷ Περὶ
 τῆς Ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς
 Περὶ Θεῶν, ἔχειν ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους, (“ ali-
 quid deest: forte supplendum, τοὺς περὶ θυσιῶν
 νόμους.” Salmas. I. c.) εἶναι δ' αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς
 ἑστῶτας, ὡς (I. οὗς cum Scholio Aristoph. monente
 Valesio, atque ex eo, Heyn. ad Apollod. 397.) ἀπὸ
 μὲν τῆς στάσεως, στήλας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀνα-
 στάσεως (ἀνατάσεως conjicit Heyn. et quidem recte)
 διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ κυρ-
 βασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην (I. τεθειμένην.)
 Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησὶν·
 Ἀναγράφαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν
 ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλείᾳ. Schol. Aristoph. Nub. 447.:
 Κύρβις· ἡ σανὶς, ἐνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι.
 Λέγει οὖν, εἰ τὰ τε ἄλλα δόξαμι τοῖς πολλοῖς καὶ
 ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν
 ὑπομείναιμι πᾶν ὅτιοῦν παθεῖν. “ Ἄλλως. Κύρβις· ὁ
 περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαβεῖν, ἢ μνήμων, καὶ γὰρ αἱ
 κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. (Hinc sua sumsit
 Suid.: Κύρβις· ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν, in
 Schol. perperam editum est λαβεῖν, ἔνεκα γὰρ μνή-
 μης ἀνέγραφον εἰς τὰς κύρβιας, I. κύρβεις, ἦν δὲ σανὶς,
 ἐνθα οἱ νόμοι γεγραμμένοι ἦσαν. “ Ἡ οὕτως· ἡδέως ἂν
 ὅτιοῦν ὑπομείναιμι, ἵνα δόξω τοῖς πολλοῖς λόγων
 ἔμπειρος εἶναι, καὶ νόμους εἰδέναι.) Ἀπολλόδωρος δὲ
 φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖ-
 σθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἰσάντες, τὸ δόξαν ἀναγρά-
 φοντες (“ f. ἀνεγράφαντο,” Heyn. “ ne oratio sus-
 pensa sit, scr. est ἀνέγραφον,” Kust.) οὗς μὲν ἀπὸ
 τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀνα-
 βάσεως, (“ post ἀναβάσεως, sensus supplendi gratia
 addendum est ἐκάλουν, vel verbum simile,” Kust.
 Ἐκάλουν quidem exhibetur ap. Vales. ad Harpocr.
 E seqq. subaudi potest ἐκάλεσαν.) ὕστερον δὲ (adde
 cum Heynio, εἰς) τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες,
 ὁμοίως ἐκάλεσαν, (I. e. Schol. Apoll. R. 4, 280. κύρ-
 βεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά.) Κύρβις οὖν, ἢ περιέ-
 χουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς, στήλη· ἢ ὡς Ἐρατοσθένης
 φησὶν, ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι
 περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος Βίῳ
 περὶ αὐτοῦ λέγων, “ Ἰσχὺν δὲ, φησὶ, τοῖς νόμοις πᾶσιν
 εἰς ἐκάτῃν ἔδωκεν ἐνιαυτοῦς, (ap. Plut. 1, 366. editum
 est, εἰς ἑ. ἐνιαυτοῦς ἔδωκε,) καὶ * ἐγκατεγράφησαν
 εἰς ξυλίνους ἄξωνας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομέ-
 νους, (Salmas. I. c. 103. legit, ἐν πλαισίοις κινώδαζι,
 vel περόνῃ στρεφομένοις. “ Ἐν πλαισίοις, Tabulis
 ligneis formæ quadratæ, περὶ ἡλούς στρεφομένους, qui
 converti, in orbem circumagi possent, circa clavos
 item ligneos.” Reisk.) ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ
 λείψανά τινα διεσώζετο· καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς
 Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις· καὶ Κρατίνος ὁ κωμικὸς
 εἰρηκὲ πον περὶ τοῦ Σόλωνος· καὶ Δράκοντος· Οἷσι νῦν
 (“ f. ὧν τανῦν, ut ὧν construat cum τοῖς κύρβεσι,
 Quorum cyrbibus nunc milium torrent,” Reisk.
 Apud Salmas. I. c. 100. est αἷσι νῦν, fuse de hoc
 versu agentem.) φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρους τοῖς κύρ-

βεισιν. “ Ἐνιοὶ δὲ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσαίαι
 περιέχονται, κύρβεις· ἄξωνας δὲ, τοὺς ἄλλους ὠνομά-
 σθαι.” “ Verumtamen, quia leges Solonis, si non in
 tabulis illis primigeniis, attamen in collectionibus
 calamo exaratis ætate Plutarchi adhuc supererant,
 potest fieri, ut Plut. hos scriptos Codices in mente
 habens, præsentī tempore usus, dixerit περιέχονται.”
 Reisk. Quod autem ad Cratini fragm. attinet, de
 eo sic scribit Bryan. “ E Plutarcho, (ubi legitur,
 Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν
 ἤδη τὰς κάγχρους ταῖς κύρβεσιν,) Scholiastes emendan-
 dus est, quod Kust. non animadvertit, ap. quem
 jam extat hoc modo, εἰρηκὲ πον περὶ τοῦ Σόλωνος
 καὶ Δράκοντος, tanquam non esset senarii particula;
 nam certe πρὸς, ut habet Noster, quantivis est
 pretii, quo notatur comici juramenti formula. Male
 etiam ap. Eund. est κάγχρους pro κάγχρους.” Κάγχρους
 dat etiam Bobl. 3. “ Mira hæc etymologia vocis
 κύρβις, eam sc. derivare ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως.
 Quæ enim est soni affinitas inter κύρβις et ἀνάβασις?
 Quare Schol. emendandum et supplendum censeo
 e Suida, qui sic habet, Ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρα-
 τάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις. Nimirum
 κύρβεις quidam dictas censebant, tanquam κορυφείς,
 a κορυφῶσθαι, quam tamen etymologiam, ut hoc
 obiter dicam, ineptam et falsam esse existimo.”
 Kust. Idem Schol. ad Av. 1354. Ἐν ταῖς τῶν πε-
 λαργῶν κύρβεσιν· κύρβεις, χαλκαὶ σανίδες, ἐνθα τοὺς
 νόμους γράφουσι, κατὰ δὲ ἐνίους, ἄξωνες τρίγωνοι, ἐν
 οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι, καὶ αἱ δη-
 μόσιαι ἱεροποιαί, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν
 Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησὶ, καὶ Ἀπολλόδωρος. Κύρβις
 (I. Κύρβεις) δὲ, ἦτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος
 ἀνατεταμένον (I. ἀνατεταμένους) ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάν-
 των, ἐκείνων γὰρ εὐρημα, ὡς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ
 Εὐσεβείας. Porphyr. de Abst. 21. p. 138. Μαρτυρεῖ-
 ται δὲ ταῦτα ὁ μόνον ὑπὸ τῶν ἐν κύρβεων στηλῶν, αἱ
 τῶν Κρήτηθεν εἰς Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα
 τὰ (Ruhnk. malebat ἄττα, vel τινὰ) πρὸς ἀλήθειαν,
 ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐμπεδοκλέους. “ Nostro vocem κύρ-
 βεις, (a Valent. suspectam,) sub calamum venisse
 liquet e Theophr. ap. Phot. Lex. Κύρβεις· τρίγωνοι
 ἄξωνες, ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικούς νόμους καὶ τὰς
 δημοσίας ἀναγραφὰς. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι
 εἰς ὕψος, ἢ * κατασκευῶσθαι, (v. Heyn. infra,) ὡς Ἀ-
 πολλόδωρος. Θεόφραστος, I. Θεόφραστος, (et sic edidit
 Hermann.) δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων, τῶν γὰρ
 Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι.
 Qui locus magni nobis est pretii, quia docet quoque
 hæc Theophrasti esse, e quo et paulo ante, et in
 superioribus multa Porphyr. Sumta autem sunt e
 Theophrasti Lib. Περὶ Εὐσεβείας, (sed cf. Suid. ap.
 nos infra 1102. c.) ut commodè humanissimis in
 literis monebat Ruhnk. vir insignis, ita ille. Didici
 hoc e Schol. Aristoph. Av. 1354. Κύρβεις, ἀπὸ τῶν
 Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὐρημα, ὡς φησι Θεόφρα-
 στος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Ne tu dixeris, me mala
 fide agere, qui in Schol. Θεόφρ. scribam, cum in
 omnibus Edd. legatur Θεόπομπος. Satis ex illis,
 quæ disputavi, patet, nullum hic Theopompo locum
 esse. Delendus igitur Liber Περὶ Εὐσεβείας e Cata-
 logo Operum Theopompi Historici, in quem Meurs.
 ad Apoll. Dysc. 110. Vossius, aliique, corrupta
 lectione decepti, eum retulerunt. Hactenus Ruhnk.
 Eidem στηλῶν e textu ejiciendum videbatur, quippe
 quod e glossemate irrepperat. Si res mei esset ar-
 bitrii, rescriberem, ὑπὸ τῶν, sc. θυσιῶν, nisi illa vox
 exciderit, ἐκ κύρβεων καὶ στηλῶν. Jungit sic Plato
 Polit. 555. b. Γράψαντας ἐν κύρβεσι καὶ στήλαις.
 Euseb. V. C. 1, 1, (inio, 3.) Οἱ δὲ κύρβεσι καὶ στήλαις
 βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες μνήμαις ὑπέβαλον αἰω-
 νίοις τὰς τῶν τιμωμένων ἀρετὰς παραδίδόναι. Abresch.,
 qui mecum idem sentiebat, ascripserat e Themistii
 Or. 30. Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας, τὰς ἐκ τῶν κύρβεων,
 καὶ τῶν στηλῶν, κατὰ τὰς συγγραφὰς. Sic enim eum
 constituit Tayl. De Cyrbesi e Poll. Suida et centum
 aliis omnia sunt pervulgata: ap. seniores in primis,
 Omnia memoriam rei alicujus testantia monumenta
 sic dicuntur. Vide T. H. ad Poll. 8, 128. (“ De
 κύρβεσι Moschopol. Sched. p. 5. Quævis vero me-

moriam alicujus testantia monumenta isthoc appellari nomine obtinuit: ita ap. Eccles. Hist. scriptt. occurrit haud raro: Euseb. l. c.) Ceterum ascriptum erat Cod. Lips. et Meerm. Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι, καὶ (adde, οἱ) πολιτικοί· ἄξονες δὲ, ἐν οἷς οἱ ἰδιωτικοί. (Cf. Schol. Plat. supra, quem secutus est Photius: Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ οἱ πολιτικοί, καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο, οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Et Zonar. Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ πολιτικῶν νόμων ἐγγεγραμμένοι ἦσαν. Plenius glossam hanc exhibet Suid.: Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ οἱ πολιτικοί, l. καὶ οἱ π., καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Τὰς δὲ κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἐστῶτας, ὡς, l. οὖς, ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις, ὡσπερ καὶ τὴν κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τὰς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλίδι. In Harpocr. est Βασιλεία. ‘Malim, εἰς ὕψος ἀναβάσεως, ut habet Schol. Aristoph. Nub. 447.’ Kust. Idem tamen ad Aristoph. locum, jam supra citatus, vocem ἀναβάσεως damnavit. Lege, cum Heynio, ἀνατάσεως Phot.: Κύρβεις· τοὺς κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι λίθους ὀρθοὺς ἐστῶτας, ὡς, l. οὖς, ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις, ὡσπερ καὶ κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλίδι. In Harpocr. pro παρατάσεως rectius ἀνατάσεως exhibetur. Schleusner. Imo leg. παρατάσεως—ἀνατάσεως.) In margine Bodl. correctum erat ἐν κύρβεσι. De more antiquissimo, ut praeclara inventa, leges aliaque posteris traderent in columnis, saxis, parietibus, tabulis aeneis, nihil hic dici debet. Notet tamen tiro, per στήλας non intelligi Columnas, proprie sic dictas, sed Lapides, qui erant plerumque quadrati, arte politī et levigati. Usus earum ab Aegyptiis propagatus in alias gentes, qua de re Jablonsk. Panth. Aeg. 5, 5.” Jac. De Rhoer. Schol. Apoll. R. 4, 280. (Κύρβιας, οἷς ἐνὶ πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ’ ἔασιν Ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε:) Κύρβιας· στήλας, λέγει δὲ τοὺς ἄξονας, ἐν οἷς οἱ νόμοι γράφονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός. Ἀπολλόδωρος δὲ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἰσάτους εἴωθσαν τὰ δόξαντα ἐν αὐτοῖς ἀναγράφειν. Κύρβεις, οἰονεὶ κορυφείς, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὑστερον δὲ (eis, addit Heyn.) ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά. Κύρβεις μὲν οὖν, αἱ περιέχουσαι τὰς ἱερὰς ἀναγραφάς. Κύρβεις λέγουσιν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶ, καὶ τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς οἱ νόμοι περιέχονται. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἄξονας μὲν, τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ, τριγώνους· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησι. Schol. e Cod. Par.: Κύρβεις δὲ εἰσι στήλαι, ἐν αἷς νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι, ὡς φησὶν ὁ Κωμικός. Ἀπολλόδωρος δὲ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμον κύρβεις καλεῖσθαι. Εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ λίθους ἰσάτους τὰς δόξαντας γράφειν ἐν αὐτοῖς, οὐδ’ ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ὠνόμαζον, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως κύρβεις, οἰονεὶ κορυφείς, (l. κορυφείς,) καὶ, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὑστερον δὲ καὶ ἐν ξύλοις λελευκωμένοις γράφοντες κύρβεις κἀκεῖνα ἐκάλεσαν. Οἱ μὲν οὖν κύρβεις φασὶν, ἐν αἷς εἰσὶν ἱερὰ ἀναγραφαί· ὁ δὲ Ἐρατοσθένης κύρβεις φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς νόμοι γεγράφονται. (“Forma hac ipse Eratosthenes videtur usus esse; nam Schol. sponte ad talia delabi potuisse parum probabile est.” Schæf.) Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι

ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησιν. Ἐνταῦθα δὲ κύρβιας φησὶ πίνακας τινὰς γῆς περίοδον περιέχοντας. Suid.: Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἐορτὰς ἔχουσαι, κύρβιες τινες οὔσαι (l. κρίβιες,) ἐν αἷς (Etym. M. ἐπεὶ exhibet, pro ἐν αἷς) τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα εἶδει εἶναι. Ἀσκληπιάδης, ὅτι ἀπὸ Κύρβιος, τοῦ τὰς οὐσίας ὀρίσαντος, ὡς φησὶ Φανίας ὁ Ἐφέσιος, l. Ἐρέσιος. (“Sic etiam habet Etym. M.; sed male. Scribendum enim est θυσίας, ut recte monuit Salmas. l. c. 99. In cyrbibus enim leges de religione et sacris publicis scripta erant, ut e Grammaticis constat. Utī autem hic οὐσίας pro θυσίας scriptum est, sic contra in prioribus Edd. Suidæ θυσίαν pro οὐσίαν male legitur supra v. Ἐδήμευσαν, ut lectorem ibi monuimus, Est enim inter duas istas vv. ΟΥΣΙΑ, ΘΥΣΙΑ ingens affinitas, quæ ratio est, quare eas Librarii non raro inter se confundant.” Kust.) Ἡ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτὰς φησὶν εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίως εἶναι φησὶ τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις οὐσίας εἶχον, (“et hic θυσίας scr. est.” Kust.) Ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκευάσμα τοιοῦτον· πλυνθίων τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἐκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεισθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. (“Κνώδακας, sic duo Mss. Paris. at priores Edd. κνώδοντας, quod merito damnat Salmas. l. c. 102.:—‘Perperam ap. Suid. scribitur κνώδοντας pro κνώδακας. Alii enim κνώδοντες, alii κνώδακες. Gr. κνώδων est Ensis mucro, unde et pro Ense a poetis usurpatur. At Cnodax, qua voce etiam utitur Vitruv., Fibula est ferrea, velut subscudica, in capitibus axium vel scaporum affixa et applumbata, per quam in armillis scapi vel axes versantur. Κνώδακων mentio in hoc sensu ap. Heronem. Utrumque tamen ab eadem origine fluere videtur. Nam κνώδων est Mucro teli; κνώδαξ, Acutum quid e ferro, ut fibula ferrea, quæ immittitur in armillam. Hesych. Κνώδαξ· κέντρον ἄξονος, γνώμων. Ita scr. Ἄξων certe non est, nisi sit versatilis, i. e. ligneas circa tabulas habeat, quæ per Cnodacas in axe versentur.’ Hæc Salmas. qui recte κνώδακας pro κνώδοντας ap. Suid. reponendum esse monuit, Mss. Par. conjecturam ejus egregie confirmantibus. Eadem vox restituenda etiam est Etymologo, ap. quem male hodie legitur δόνακας.” Kust.) Καὶ παροιμία, Κύρβεις κακῶν. Σανίδες εἰσὶ παρ’ Ἀθηναίοις τετράγωνοι, (“imo τρίγωνοι, ut est ap. Zenob., e quo Suidas. Cyrbes enim triquetras fuisse, non vero quadratas, plures scriptores testantur.” Kust.) ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραψον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν. (“Hæc vox ἐποίουν supervacanea est, nec agnoscit eam Zenob., quam proinde per me deleas licet.” Kust.) Ἐπὶ τοῖνυν τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία. Κύρβεις οὖν παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμέναι· ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὐρημά φησι καὶ Ἀπολλόδωρος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Κάτωθεν νόμος· κάτωθεν νόμος ἐστὶν ὁ ἐξῆς καὶ μετὰ τοῦτον κάτωθεν ἄξονος γεγραμμένος. Vide J. Poll. 3, 128. l. c. Meurs. Lectt. Att. 1, 22. et Kuhn. ad Poll. locum. Harpocr.: Ὁ κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ’ Ἀριστοκράτους, (629. Καίτοι ταῦτα πάντα ἀπείρηκεν ἄντικρυς καὶ σαφῶς ὁ κάτωθεν νόμος μηδὲ τοὺς ἐαλωκότας καὶ δεδωγμένους ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ποιεῖν. Ubi de hac locutione fuse eruditeque egit Tayl.) Δίδυμος, ἦτοι, φησὶ, τὴν Ἠλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφῆδης (sic in Jac. Gronov. Ed. at in Ed. 1683. est βουστροφῆδον) γεγραμμένης, ἢ (sic Jac. Gronov. “Vocula ἢ deleatur,” inquit Vales.) τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον, κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γὰρ φησὶ βουστροφῆδον ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ (“Euphorio ἐν Ἀπολλοδώρῳ ap. Parthen. Erot. 28. Schol. Apoll. R. 1, 1063. de Cyzico, et ap. Schol. Lycophr. 513. cf. Meurs. ad Hellad. p. 312. Opp. Simile scriptum designari videtur, quale fuit Apollodori super Epicharmo et alia aliorum haud dissimilia. Nec assentior

Galeo, qui in Parthen. 316. partem τῶν Ἀτάκτων fuisse autumat." Heyn. l. c. 459.) Ἡ ἐπέειπεν τοὺς ἄξοντας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν. ("lege ἄνωθεν ἐκ τῆς, J. Poll. 8. c. 10." Vales.) τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ τὴν Ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὡς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ. Paulo aliter hæc glossa extat in Suida: Ὁ κάτωθεν νόμος Δημοσθένους ἐν τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους ἢ τὴν Ἠλιαίαν λέγει, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουτροφοδὸν γεγραμμένης ἢ τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης, ὅτι γὰρ βουτροφοδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, ἐπεὶ φησι τοὺς ἄξοντας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ τὴν Ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὡς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ. Idem articulus in Photio legitur, sed valde corruptus. "Ὁ κάτωθεν νόμος Δημοσθένους ἐν τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους. Δίδυμος ἦτοι φησὶ, τὴν Ἠλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ κ. τ. λ. Ita partim interpungendum, partim supplendum esse h. l., qui nunc in Hermannii Ed. ita legitur: Δημοσθένους ἐν τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους ἢ τὴν Ἠλιαίαν λέγει, διὰ τὸ κ. τ. λ., vel ex Harpocr. disci potest. Ex Eodem in sequentibus, sublata distinctionis majoris nota, post γεγραμμένης, loco verborum, ἢ ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενων νόμων κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης, quæ nullum sensum habent, scr. est, τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὁ ὁ Δ. In verbis seqq., ὅτι γὰρ φησι βουτροφοδὸν κ. τ. λ. illud φησὶ delendum est, quod etiam post ante τοὺς ἄξοντας inepto loco positum reperitur. Ceterum cf. Langbæn. ad Longin. p. 36. Toll." Schleusner. Langbæni verba sunt hæc:—"Habuerunt Athenienses Tabulas suas æneas, δέλτους χαλκᾶς, quibus olim insculpti et ritus patrii, et leges sacrorum, (J. Poll. 8. c. 10.) necnon et κύρβεις suas ejusdem figuræ Tabulas, primo lapideas, postea e ligno dealbato confectas, (Schol. Apoll. R. l. c.) quas et στήλας vocabant, (Schol. Aristoph. ll. cc. At Comment. anon. in Arist. Rhēt. 2, 23. refert Athenis στήλην, Columnam erectam, ἐν ᾗ ἔθεντο κύρβι, l. κύρβιν, in qua Tabulam suspendebant proditorum nominibus inscriptam." Toll.) et ἄξοντας, in quibus Solon leges suas perscripsit, (Plut. in Vita.) Hesych. (Κύρβις στήλη τρίγωνος, ἢ ξύλινος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο.) et alii Axones et Cyrbes confundunt; qui autem accuratius loquuntur, has triangulares, illos tetragonos fuisse volunt, (Schol. Apoll. R. l. c.) deinde in his οὐσίας, (pro quo θυσίας scr.) Censum civium, (Etym. M.) in illis leges exaratas: addit inter cetera Suid. Cyrbes leges de rebus sacris, Axones de privatis continere. Qui alibi etiam leges in eis βουτροφοδὸν scriptas fuisse refert, (in Ὁ κάτωθεν νόμος,) quod fit cum superiori versu a sinistra ad dextram exarato, inferior a dextra regreditur ad sinistram, (Paus. in Eliacis:) unde fit, ut ὁ κάτωθεν νόμος ap. Demosth. de lege, quam inferior Axonis versus præferebat, exponatur. Totum illud Suidæ ex Harpocr. tralaticium est." "In etymologia vocis κύρβις Apollodori auctoritas sæpe laudatur. Ita leges Solonis appellatas, notum est: vide vel Meurs. Solone 24. Ad Libros Περί Θεῶν eam disputationem pertinuisse, discimus ex Harpocr., qui reliquis diligentius Grammaticum exscripsit.—Miræ etymologiæ hæ et aliæ plures (Suidæ), cum in promptu sit κύρῳ, Sancio, κύρις, κύρβις, (etsi vocem derivarunt quidam e Grammaticis veteribus, ut Etym. M. et Suid. Ἡ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν.) At Apollod. κορυφὴν ἐν κύρβις quæsit, quod columna, legibus inscripta, stabat erecta, κύρβις qs. κορυφίς. Ἀνάτασις et παράτασις eis ὕψος recte, mox ἀνατεταμένως eodem modo dixit. Minus bene Kust. e Schol. Aristoph. præfert ἀνάβασις.—Etym. M. Apollodori etymologiam non memorat; Apollodori rationem ut assequaris, tenendum, eum κορυφὴν, κυρφὴν, flexisse, unde κύρβις factum sit; etiam κόρη, si vera habet Etym. M. v. Κόρη. Sed *κατεσκευῶσθαι quid sit (in Photio, Κύρβις—εἶρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι eis ὕψος, ἢ κατεσκευῶσθαι, ὡς Ἀπολλοδώρος.) et au

Apollodori sit, dubito: videri potest ad antiquam v. σκυροῦσθαι, σκυρὸν, σκεῖρὸν, σκυρὸν, Durum, spectare, et κατεσκευῶσθαι, Induruisse, Rigere, Stare, fuisse: v. Hesych. in Σκυρώσασθαι et similibus, Σκυρωθῶσι λιθωθῶσι. In interpretatione Apollodorea tamen tantum τὸ κορυφῶσθαι memorant ceteri." Heyn. Hesych.: Ληρώδεις σανίδες, ἐν αἷς οἱ νόμοι γράφονται. "Donec alii veriora docuerint, legam κύρβεις, quod alio loco ponendum erat. Ut enim H et Υ, Δ et Β facile permutantur, sic K et Λ, ut in v. Ἀταλαιπύρως, ubi Ἀλοπιάστως pro ἈΚοπιάστως. Plura G. Canter. de Rat. Emend. Gr. Auct. 20. Κύρβεις autem explanationi optime convenire, nemo dubitaverit. Totidem fere verbis Zenob. 4, 77. et ex eo Suid.: Κύρβις—σανίδες εἰσι παρ' Ἀθηναίους, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον etc. Si cui forte audacior videatur correctio, et vocem ληρώδεις retinere malit, ob seriem, excidit omnino ejus interpretatio, scribendumque Ληρώδεις... Ut sequentia tamen, σανίδες etc. referantur ad κύρβεις, ratione manifesta, undecunque etiam in h. l. irreperit glossa." Albert. Zonar.: Κύρβεις ἐορτή τις, καὶ τὸ πινακίδιον. "Hæc glossa non uno vitio laborare videtur, forte sic restituenda: Κύρβας ἐορτή τιάρα. Κύρβις τὸ πινακίδιον. Cf. Suid. v. Κύρβας, et Hesych. v. Κυρβάσις." Tittmann. "Consentit Cod. Monac." Idem in Addendis. "Voce κύρβις tam Æneas tabulas, quam Lapideas pilas, vel columnas, quibus leges ex æquo inscriberentur, dictas, notant vett. Grammatici tum h. l. tum ad Av. 1354. De Lapideis vero columnis eandem vocem explicant tantum Harpocr. et Schol. Apoll. R. 4, 280. E quo insuper Apollonii loco liquet, id non de Atheniensium solum legibus dictum, quod illæ ἐν κύρβεσι, e Solonis instituto, essent descriptæ, prout ceteroquin de sacrorum legibus observat Lys. adv. Nicomach. (852. 855. T. 5. Orr. Gr. Reisk. s. 218. 220. T. 2. Auger.) τὰ ἐκ τῶν κύρβεων θύειν, θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων: et de Delias, s. Qui Athenis in Delum mittebantur θεωροὶ, Athen. 234(=401. T. 2. Schweigh.) Ἐν δὲ τοῖς κύρβεσι, (In publicis tabulis s. columnis legum,) περὶ τῶν Δηλιαστῶν οὕτως γέγραπται." Spanh. ad Aristoph. Nub. 447. "Aristæn. 1, 17. Κύρβις γὰρ ἐταιρικῶν ἐστὶ κακῶν, de quo Proverbio v. (Suid. supra.) Paremiographi vett. et Erasm. Adag. Cyrbes malorum (p. 378. Ed. Frf. 1670.)" Bergl. Plutarchus Solone 19. Ὁ δὲ τρισκαδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει τῶν νόμων οὕτως αὐτοῖς ὀνόμασι γεγραμμένον. Ubi Noster:—"Hic addam obiter, quæ de v. ἄξων, quæ hic legitur, necnon de v. κύρβεις, margini cujusdam exemplaris ascripta erant: "Ἄξονες ξύλα τετράγωνα ἦσαν, εἰς οὓς οἱ νόμοι ἐγράφοντο πρὸ τῆς τῶν διφθερῶν, ἥτοι δέξερων εὐρέσεως, καὶ ἐν τούτοις μὲν τοῖς ἄξοσιν οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐγράφοντο, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ κατάλογοι ἐν ταῖς κύρβεσιν, ὅ τρίγωνον ἦν ξύλον. Quidam tamen ἄξοντας non distinxerunt ἀπὸ τῶν κύρβεων. Atque adeo ipse Plut. in quodam hujus Vitæ loco, qui extat postea (l. c.) ἄξοντας appellatos fuisse tradit κύρβεις, Aristotelis testimonio nitens. Sed eum locum postquam attulit Schol. Aristoph., addit, (imo non de suo addit, sed ex ipso Plutarcho affert:) "Ἐνιοὶ δὲ φασιν ἰδίως ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξοντας δὲ τοὺς ἄλλους ὀνομάσθαι. Sed in multis aliis nominibus usu venit, ut tam levis in significatione discriminis ratio a scriptoribus non habeatur, potiusque Grammaticis relinquatur." "Wakef. S. C. 2, 45. Toup. Emendd. 2, 139. Invern. ad Aristoph. 1, 455. Jacobs. Anth. Proleg. 56. (ex Agathia, Καὶ μὴν καὶ *κνανωπὸν, f. l. κνανῶπιν, ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἔρπουσι Κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο, Columnas Herculis. "De Codice Homeri Cosmas Schol. infra p. 696. n. 36. de Tabula inscripta Agath. p. 87. Στήλαι, καὶ γραφίδες, καὶ κύρβιες, de Charta geographica Apoll. R. 4, 280." Idem ad Anthol. Pal. p. 48.) Anth. T. 11, 26. 90. Brunck. Apoll. R. 148(=350.) Boissonad. in Philostr. 661. ('Euseb. V. C. 1, 3, p. 406. d. Οἱ μὲν σκιαγραφίαις *κηροχύτου γραφῆς ἄνθεσιν, οἱ δὲ γλυφαῖς ὕλης ἀψύχον ἀνδρείκελα σχήματα τεκτνήμενοι, οἱ δὲ κύρβεις καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες, μνή-

mais υπέβαλον αἰωνίους τὰς τῶν τιμωμένων ἀρε-
 τὰς παραδίδουσι. Repono, υπέλαβον, Crediderunt,
 quod ad sensum est aptissimum. Notum est quam
 frequens sit horum verborum sub his temporibus
 permutatio. Sed nec sententiæ initium caret diffi-
 cultate. Vellem inseri καὶ ante κηροχύτου. De v.
 σκιαγραφία vide Wyttēb. Plat. Phæd. 170.) Ruhnk.
 Hist. Or. Gr. 88. ('Cave τὸν Περὶ Εὐσεβείας, quem
 laudat Schol. Aristoph. Av. 1354. vel orationem
 Theopompi putes, vel librum, ut Meurs. ad Apoll.
 Dysc. Hist. Mirab. 99. et Voss. de Hist. Gr. I, 7.
 Scholiastæ locus hic est: Κύρβεις—ὑπὸ τῶν Κορυ-
 βάντων, ἐκείνων γὰρ εὐρημα, ὡς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ
 Περὶ Εὐσεβείας. Q. I. ad verbum descripsit Tzetz.
 Chil. 12, 406. Οἱ ἄξονες τετράγωνοι, τρίγωνοι δὲ αἱ
 κύρβεις, Εἶχον δὲ οἱ μὲν ἄξονες νόμους τοὺς ἰδιώτας.
 Αἱ κύρβεις εἶχον νόμους δὲ, τοὺς περὶ δημοσίων, Στρα-
 τηγιῶν τε, καὶ ἀρχῶν, καὶ ἱεροποιίας, Καὶ εἰ τι τοιοῦτό-
 τροπὸν ἔστι τῶν δημοσίων. Καὶ ἔτι, οἱ μὲν ἄξονες
 ὑπῆρχον ἀπὸ ξύλων. Αἱ κύρβεις ἦσαν δὲ χαλκαῖ, οὐ
 μὲν τι ἀπὸ ξύλων. Εὐρον δ' αὐτὰς Κορύβαντες, ὅθεν
 καλοῦνται κύρβεις, Θεόπομπος ὡς ἔγραψε, τῷ Περὶ
 Εὐσεβείας, ὅτι κεκορύφωνται ἄνω τε καὶ πρὸς ὕψος.
 Verum nemo dubitet, quin Schol. scripserit, ὡς φησιν
 Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Inter Theophras-
 teos hic liber recensetur a Diog. E. 5, 50. Emenda-
 tionem vero plane confirmant Porphy. et Phot.
 illa ipsa verba, quibus κύρβεις a Corybantibus nomen
 invenisse dicuntur, e Theophr. afferentes. Alter de
 Abst. 2, 21. Μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν
 κύρβεων, αἱ τῶν Κρήτην εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν
 οἷον ἀντίγραφα τῶν πρὸς ἀλήθειαν. Sic ille locus
 scribendus. Alter Lex. Ms. Κύρβεις—Θεόφρα-
 στος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων, τῶν γὰρ Κορυ-
 βαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. Ex
 eodem Theophr. libro ductum est, quod Porphy. 2,
 16. ubi parem Librariorum errorem deprehendimus.
 Nam pro Θεόπομπος ἰσότηρκεν leg. Θεόφραστος ἰσότη-
 ρκεν. Cf. quæ de Porphy. loco supra citatus
 dixit Jac. De Rhoer.) Toup. Emendd. 1, 213.
 ('Plut. Solone 201. Bryan. Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς
 εἶρηκε πον, Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
 Φρύγουςιν ἤδη τὰς κάχρους ταῖς κύρβεσιν. Hæc autem
 verba Schol. Aristoph. Nub. 447. ita disposuit, Καὶ
 Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἶρηκε πον περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ
 Δράκοντος. Οἷσι νῦν Φρύγουςιν ἤδη τὰς κάχρους τοῖς κύρ-
 βεσιν. Recte. Est versus trochaicus. Sed v. Valck.
 Diatr. 221.) Schæf. Mss. Valckenaerii verba sunt
 hæc:—"Duo Cratini senarii latent in Plut. Solone
 p. 92. Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύ-
 γουςιν ἤδη τὰς κάχρους ταῖς κύρβεσιν. Hinc restituendi
 Scholiis in Aristoph. Nub. 447." Cf. Jung. ad J.
 Poll. 8, 128. Salmasius l. c. 100. habet: Αἷσι νῦν
 Φρύγουςιν ἤδη τὰς κάχρους ταῖς κύρβεσιν. "Synes. 197.
 Κύρβεις, εως, vel ἰδος, Nonn. Dionys. 12, 37. (sed
 locum ibi frustra quævivimus.) Wakef. Mss. Hel-
 lad. Chrestom.: "Ὅτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀρ-
 ρένικῶς ἐκφωνοῦσι, Καλλιμάχος δὲ οὐδετέρως, nempe
 scribendo *κύρβος, τὸ, Fr. 496. Plut. in Numa 22.
 Δύο δὲ ποιησάμενοι λιθῖνας σοροὺς, ὑπὸ τὸν Ἰάνοκλον
 ἔθουσαν, τὴν μὲν ἑτέραν ἔχουσαν τὸ σῶμα, τὴν δ' ἑτέραν
 τὰς ἱερὰς βίβλους, ἃς ἐγράψατο μὲν αὐτὸς, ὥσπερ οἱ τῶν
 Ἑλλήνων νομοθέται τοὺς κύρβεις, ἐκδιδάσκει δὲ τοὺς
 ἱερεῖς ἐν τῶν ταῦ γεγραμμένα, καὶ πάντων ἔξιν τε καὶ
 γνώμην ἐνεργασάμενος αὐτοῖς, ἐκέλευσε τὰς ἱερὰς βί-
 βλους συνταφῆναι μετὰ τοῦ σώματος, ὡς οὐ καλῶς ἐν
 ἀψύχοις γράμμασι φρουρουμένων τῶν ἀπορήτων. "Ἱε-
 ρὰς βίβλους, alii κύρβεις, (ita S. Germ.) illud vero
 recte præfert Steph. quoniam, ut notat Mezir., Plin-
 ius hos Numæ libros chartaceos fuisse asserit." Bryau.
 "Pro τὰς ἱ. κύρβεις reposui τὰς ἱ. βίβλους,
 quædam e nostris exemplaribus secutus. Neque
 vero quod præcedat hoc ipsum vocabulum κύρβεις,
 ideo fuisse et hic retinendam istam lectionem putan-
 dum est; quoniam illic κύρβεις tribuit Græcorum
 legislatoribus, at hic de illis non loquitur. Adde,
 quod masculino genere illic effert istud nomen, hic
 feminino: qua mutatione illum in tam vicinis usurum
 fuisse, minime credibile est. Alioqui quod ad no-
 minis hujus attinet genus, e meo Thes. Gr. L. discas,
 Aristoph. Apollod. Aristot. Pollucem, Harpocr. et

alios quosdam masculino genere dicere τοὺς κύρβεις,
 at Suid. et Schol. Aristoph. τὰς κύρβεις. Verum
 utriusque istorum testimonium pro unico habendum
 fuerit, cum unum ex altero sumsisse plurimis e locis
 manifestum sit." H. St. "Dabo itaque et alterum,
 qui feminino genere usus fuerit, ut duo sint; nam
 Etymologici auctorem etiam Suidæ aggregavimus,
 cum et horum duorum uter alterum transcripserit,
 mehercle valde incerti iudicii sit, Agathiam vero in-
 quam, scriptorem, qui hoc serio agit, ut dictio sua
 selecta sit. Is L. ii. Ἰστορ. Epigr. de clade Franca
 referens, ait ἐλεγεῖόν τι ἐς κύρβιν τινὰ λιθίνην ὑπὸ τοῦ
 γεγράφθαι, ἀμφὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἰδρυμένην.
 Quod autem de Schol. Aristoph. ait H. St., apud
 eum in Νεφέλαις, ad v. κύρβεις, sane est αἱ κύρβεις,
 affert tamen idem e Cratino (l. c.) χρῆσιν, ubi pariter
 masculinum est, (sed ap. Plutarch., cujus verba
 Scholiasta ille citat, est ταῖς κ.) Accedat et tertius,
 scriptor elegantissimus, Synesius ἐν Καταστάσει πρὸς
 Θαλέλαιον: "Ὀμμοὶ Κυρήνης, ἧς αἱ δημόσιαι κύρβεις μέ-
 χρις ἐμοῦ κατάγουσι τὰς ἀφ' Ἡρακλέους διαδοχάς." Jung.
 "Ἐν ταῖς—κύρβ. pro vulg. ἐν τοῖς dedit Inv. e Rav.
 usurpatur tamen h. v. alibi ut masculinum: v. Leo-
 pold. ad Plut. Num. 22. p. 339. Occurrit vero etiam
 ap. Suid. (et ap. Tzetz. supra) ut femininum." Beck.
 ad Aristoph. Av. 1360. Thom. M.: Κύρβεις τρίγωνοι
 οὔσαι. "Ita in fem. gen. Aristophani in Av. 1354. sed
 Ed. Kust. habet τοῖς. Verum et Ælian. ait H. A. 15,
 9. Τρίγωνοι δὲ, φησὶ, ἦσαν ὠσπεροῦν αἱ κύρβεις." Ber-
 nard. Addend. ad Thomæ loc. Vide et Maitair. Gr.
 L. Dial. p. 51=38. Κύρβεις, ὁ, nostra quidem sententia,
 est vox nihili, quæ e Librariorum vel negligentia, vel
 inicitia ortum habuerit. Bekkeri Acz. ῥητορ.: Κύρ-
 βεις κατασκευάσματα ξύλινα, ἐν οἷς ἐγγεγραμμένοι τὸ
 παλαιὸν ἦσαν οἱ νόμοι, εἰσὶ δὲ τρίγωνοι τὸ σχῆμα,
 διαφέρουσι δὲ τῶν ἄξωνων, ὅτι ἐκείνοι μὲν τετρά-
 γωνοι εἰσιν, οὗτοι δὲ τρίγωνοι, πυραμίδι ὅμοιοι.
 "Ἄξονες ξύλα τετράγωνα, ἀπὸ γῆς κάτωθεν ἄνω
 δίκοντα μέχρι τοῦ ὀρόφου, καὶ στρεφόμενα ἀπὸ τι-
 νος περόνης. Ἐπὶ τούτων οἱ νόμοι ἀνεγράφοντο. E-
 jusdem Bekkeri Συναγ. Λεξ.: "Ἄξονες ξύλα τετρά-
 γωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου δίκοντα,
 καὶ διὰ τίνος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος
 νόμοι ἀνεγράφοντο. Μένονται δὲ τῆς λέξεως Δημοσθέ-
 νης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. Λέγονται δὲ καὶ ἐν
 τοῖς μαθημασιν ἄξονες, περὶ οὓς σφαῖραι, καὶ κύλινδροι,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ στρέφονται καὶ συνίστανται. Καὶ
 τῶν ἀμαξῶν δὲ, οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφον-
 ται. Glossa hæc in Etym. M. minus recte exhibetur,
 ut jam supra notavimus: ubi, pro τοῖς τῶν ἀμαξῶν
 ἄξουσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι, l. κνώδαλι. "Qui
 sunt isti κώδικες, quibus versabantur leges Solonis in
 lignis quadratis? Mendum est, et tollitur legendo
 κνώδαλι." Salmas. l. c. 102. Harpocr. l. c.: Ἦσαν
 δὲ, ὡς φησι Πολέμων ἐν τοῖς Πρὸς Ἐρατοσθένην, τετρά-
 γωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
 "I. e. Adversus Eratosthenem. Hic Polemo libros
 scripserat adversus plurimos auctores, ut ex Athen.
 et Suida discimus, Πρὸς Τίμαιον, qui liber laudatur a
 Schol. Soph. Cæd. Col. p. 274. idem. Πρὸς Ἐρατοσθέ-
 νη scripserat. Unde corrigendus est idem Schol. p.
 288. Πολέμων ἐν τοῖς Περὶ Ἐρατοσθένη. Lege Πρὸς.
 Hic Polemo Eratosthenem in suis libris passim lace-
 rabat, quanquam non ita εὐκαταρτόχαστος est Erato-
 sthenes, ut Polemo vult, qui eum ne Athenas quidem
 venisse asserebat teste Strab. i. Intelligit autem
 Strabo libros Polemonis Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατο-
 σθένους ἐπιδημίας, qui laudantur a Schol. Aristoph.
 Av. init. Ex hoc maledicendi et reprehendendi morbo
 * Σηλοκόπος dictus esse Polemo mihi videtur, quod
 omnes scriptores proscriberet, ἐσσηλίτευε. Certe hæc
 ratio probabilior est, quam ea, quæ a Casaub. affer-
 tur in Notis ad Athen. quod scilicet Polemo studiosus
 erat in colligendis publicis monumentis et inscripti-
 onibus, quæ erant in Acropoli. Is Polemo Eratosth.
 reprehenderat, quod κύρβεις τριγώνους esse dixerat,
 ἄξονας τετράγωνους. Suid. v. Κύρβεις Ἐρατοσθένης
 δὲ τριγώνους αὐτὰς φησιν εἶναι, Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοί-
 ας εἶναι φησι τοῖς ἄξουσιν, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμοι,
 αἱ δὲ κύρβεις οὐσίας, l. θυσίας, sic et supra emendo,
 εἶχον ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκευάσμα τοιοῦτον πλινθίων

τι μέγα ἀνδρόμυκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἐκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Quibus verbis lucem accipiunt illa Polemonis (ap. Harpocr.): Ποιοῦσι δὲ φαντασίαν τρίγωνον. Errat Maussacus; non enim dicit Polemo τοὺς ἄξονας in Prytaneo propositos, sed sua ætate quasdam axonum reliquias ibi asservari, ut Plut. Certum enim est olim in porticu propositas. Isocr. Areop. 292. Pausanias p. 12. cum Plutarcho sentit.]

Ἄξονιος, ὁ, ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthol. Epigr. citatur ἀξόνιος δεσμοῖς, pro Vinculis axi alligatis, [Stat. Flac. 10. Bredow. Epist. Par. 190. (e Pappi Alex. Theoremate de Duplicatione Cubi: Καὶ κατὰ τὸ β' σημεῖον * τρηματίου γενομένου, ἐμβεβλήσθω εἰς αὐτὸ ἀξόνιον κυκλοτερές, καὶ περὶ τὸ ἀξόνιον περιβεβλήσθω κανῶν, διατρηθεὶς καὶ αὐτὸς, ὥς ὁ βῆθζή, ὥστε εὐλύτως περὶ τὸ β' κέντρον περιάγεσθαι, περόνης ἐμβληθείσης εἰς τὸ ἀξόνιον, τῆς κατεχούσης ἐν τῇ περιαγωγῇ τὸν κανόνα.)] Schæf. Mss. J. Poll. 10, 31. Μέρη δὲ τροχαλίας, * τονία, τοπία, ἀξόνια: 53. Καὶ οὐδὲν δεῖ περὶ μερῶν ἐπιλέγειν, οἷον σώστρα, ἐπίσωστρα, ἀψίδας, πλήμνας, κήμνας, παραξόνια, κερκίδας, * παρακύκλους, * παράκυκλα, ἄξονας, ἀξόνια, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα ἄλλα, περὶ τούτων καθέκαστον προείρηται.]

Ἄκραξόνιον, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Summa pars axis, ap. Interpr. Apollonii [1, 752. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἄθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἄρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβalόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξόνιον, ἡ οὐδ' ὅλως ἐμβalόντα τὸν ἔμβολον, ὥς Φερεκῦδης ἱστορεῖ. In Schol. e Cod. Par. est: Ὡς δὲ ἀρίκετο καὶ Πέλοψ ἐπὶ τὸν ἄθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, πείθει Μυρτίλον (sic,) τὸν υἱὸν Ἑρμοῦ, ἄρματοποιὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ὥστε κατατροχίσαι ("Lexica compositum ignorant, videtur esse, Rotarum circumactu necare, nostrum Rädern," Schæf.) Οἰνόμαον ἐμβalόντα τὸν ἔμβολον, ὥς Φερεκῦδης ἱστορεῖ.] Apud Poll. autem ἀκροξόνια. "Ἄκροξόνια, ap. Poll. 1. esse dicuntur τοῦ ἄξονος τὰ ἐκατέρωθεν τέλη, Extremitates axis quæ utrinque sunt, "pro quo scr. ἀκραξόνια," [1, 145. Ἄκραξόνια corrigit et Seb. "Uterque Cod. ἀκροξόνια, quod præferendum vulgato." Kühn. "Ms. ἀκραξονία (sic), et sic emendavit etiam H. St. in ora Codicis sui." Jung. Ἄκροξόνια est vox nihili, Gr. linguæ rationi repugnans, quippe quæ derivanda esset ab ἄκρος et ξονία. Ceterum v. ἀκραξόνια in Pollucis Indice desideratur. Vide Schol. Æsch. in Παραξόνιος. Jo. Diacon. in Hesiod. Scut. p. 214. a. Πλήμνη, ἡ τοῦ τροχοῦ τρύπη, ἡ πληρουμένη ὑπὸ τῶν ἀξόνιων, ἡ πλημναι αὐτὰ τὰ ἀκροξόνια, i. ἀκραξόνια. Apud T. H. ad J. Poll. 10, 53. est ex hoc Diaconi loco, πλημναι, τὰ αὐτὰ ἀκροξόνια.]

[* Ἐπαξόνιος, ὁ, ἡ, Qui circa axem volvitur. Theocr. 25, 247. Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων, "Ορπηκας κάμπτησιν ἐρίνεοῦ εὐκέατοιο, (I. e. Mss. εὐκάμπτοιο,) Θάλλας ἐν πυρὶ πῶτον, ἐπαξονίω κύκλα διφρῶ. Reisk. edidit, ἐπ' ἀξονίω: Br. * ἐναξονίω. "Ἐναξονίω, Vat. C. W. ἐναξονίω, 10." Gaisford.]

Παραξόνιος vide in Ἐπίβολος. [J. Poll. 1, 145. Τὸ δὲ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν ἐμπεγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον, ἡ, ὥς Γοργίας, ἐπίβολος, ἡ, ὥς Ἐρατοσθένης, ἔμβολος. * Παράξονα, quod in Ms. Palatino margini appositum erat, ut adderetur textui, sic satis commodum videtur vocabulum; pluraque sunt ejus formæ: super istis autem Schefferus adeundus de R. V. 1, 5. Παραξονίτιδας etiam invenio in Commentatore vetusto ad Æsch. Sept. c. Th., ibique et ἀκροξόνια. Diaconus ad Hesiodi Scut.: Πλημναι, τὰ αὐτὰ ἀκροξόνια." T. H. Παραξονίτιδες Schneidero in Lex. sunt Modioli rotarum. Aristoph. Ran. 818. Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, Σκινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων, Φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς Ῥήμαθ' ἵπποβάμονα. Schol. Παραξόνια δὲ, οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν

τροχὸν ἐλκόμενα, καὶ ἂν ἔφη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Εὐριπίδου· Τοιοῦτον εἴ τι παρακεκινδυνευμένον. "Ἄλλως. Παραξόνια, κινδυνώδη, ἀπὸ τοῦ ἄξονος, αἰεὶ γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει. "Valck. Hippol. p. 297. ('Eust. in Il. E. p. 455. cum multa dixisset de rotarum fistulis s. modiolis, et clavo rotæ continendæ præfixo, axisque extremitati infixio, hæc etiam attigit Euripidis, v. 40. Φασιν, sc. οἱ παλαιοὶ, ὅτι σύριγγες, χοινικίδες, πλημναι ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβalόμενα, ἡ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξίεναι τὸν τροχὸν, τὰ καλούμενά φασιν ἀμαξηδόνια. Hinc ἀμαξηδόνια nobis enotarunt H. St. Thes. G. L. et Scheffer. de R. V. 1, 5. p. 38. Mihi quidem suspecta vocis est compositio, quam in Schol. ad Eurip. inventam præbuit, qualem illic legerat, Eust.; vera vocis scriptio fortasse videbitur παραξόνια.)" Schæf. Mss.]

[* Ὑπαξόνιος, ὁ, ἡ. Callim. L. P. 14. ubi v. Spanh. Cf. Stanl. ad Æsch. Suppl. 189.]

[* Ἀξονήλατος, ὁ, ἡ, Axe agitatus, ἀξονήλατος σύριγγς, Æsch. Suppl. 189. ubi v. Stanl.]

"Ἀντιάξων, ονος, ὁ, Axis s. Polus, qui nostro oppositus est, qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Budæo Ora australis nobis ignota, e Cic. Tusc. "Quæst." [Vide Nostri Lex. Cic. Gr. Lat. 168. ubi legitur ἀντάξονα.]

"Ἀμφαξονεῖν, inquit Eust., proverbialiter ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν, εἴτε ἀρμάτων, εἴτε ἀμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁρθὸν, Non recta incedere s. progredi, quod Augustin. vocat Exorbitare. Secundum Paus. vero usurpatur ἐπὶ τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ * ἐκκλωμένων, de iis quibus genua infirma et fracta sunt: ut Hesych. "quoque ἀμφαξονεῖν, perperam enim apud eum scriptum ἀμφαξονεῖν, exp. τὰ γόνατα περιεκκλάσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν. Sunt qui interpr. Genibus labare "et poplitibus succidere, quod Ciceroni est Divari-care." ["H. St. legit ἀμφαξονεῖν, optime. Metaphora ducta a curribus, qui duo vestigia notant, et non rectis insistunt orbitis." Palmer. ap. Albert. Auct. Emendd. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀμφαξονεῖν τὸ * περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἐστὶν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν, τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος.]

[* Ἐναξονίζω, i. q. * ἐμπολίζω, Ptolemæo. Vide Schneideri Lex.]

[* Ἐπαξονέω, s. * Ἐπαξονόω, "In tabulas refero. Ἰνῆθη hithp. Natales profiteor, al. Num. 1, 18. Καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου ἔτους, καὶ ἐπηξονούσαν, vel, ut Bonfrerio ad h. l. p. 732. reponendum videtur, ἐπεξόνωσαν, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, Et omnem congregationem congregabant primo die mensis anni secundi, et in tabulas referebant juxta genera ipsorum. Est ab ἐπὶ et * ἀξονόω, et hoc ab ἄξων, Tabula. Vide Fabric. B. Gr. L. 2, c. 14. p. 545. n." Biel. Thes. "Quo magis, Grammaticis antiquis auctoribus, constat, et quo pluribus confirmatum exemplis habetur, tertiam personam pluralem imperfecti, aoristisque secundi, indicativi activi, ut aliorum verborum, ita etiam eorum, quæ vulgus Grammaticorum contracta appellat, in lingua Alexandrinorum syllabis osan esse terminatam: eo vehementius sane mirandum esse intelligo, Erasm. Schmid. virum Græce haud indoctum, in Epist. ad Rom. 3, 13. pro ἐδολιούσαν edere ἐδολίωσαν ita ausum esse, ut nec ullam hujus correctionis sc. causam attulerit. Etenim meminisse debebat, primum verba Davidis 5, 10. ab Apostolo laudata esse e Vers. Septuagintavirali, cujus in exemplis ad unum omnibus scriptum ἐδολιούσαν ita legeretur, ut hæc ipsa imperfecti forma etiam ab Etym. M. notata esset; deinde in eadem illa librorum V. T. versione plura alia ejusdem generis imperfecti verborum similia exempla, velut (ἐγεννώσαν Gen. 6, 4.) ἐπηξονούσαν Num. 1, 18. (ἡννομούσαν Ez. 22, 11. παρετηροῦσαν Susan. v. 12.) inveniri. In exemplo Complut. legitur ἐπεσκέψαντο, et in Cod. Alex. atque Lips. ἐπεσκέπησαν. Videtur autem ἐπαξονεῖν, non ἐπαξονοῦν, esse, non tam In tabulas referre, quam potius In tabulas referendum curare, quod fere ἀπογράφεσθαι dicitur: v. Montefalcon. ad h. l. Verbum ipsum in Lexx. Gr. non est notatum. Sic vero apparet, nec Bon-

frerium acute vidisse, qui, auctore Bielio, pro ἐπηξο-
νοῦσαν reponi jussit ἐπεξόνωσαν. Certe scribi ἐπηξό-
νωσαν debebat." Fischer. Prolus. 30. p. 680.]

[* Εὐαξός, ὁ, ἡ, "Qui facile frangitur vel flectitur,
Schol. Nicand. T. 648. (Εὐκνημον δὲ οὐδέν ἐστιν
ἀκοῦσαι, ἡ οἶονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαξεῖς ἐχούσης.)"
Wakef. Mss. Toup. Emendd. 4, 53.]

[* Εὐαξός, ὁ, ἡ, Geopon. 10, 57. "Ἐνιοὶ δὲ φασιν
εὐαυξότερον γίνεσθαι τὸ φυτὸν, νάρθηκος εἰς τὸν βόθρον
προεμβληθέντος. "Vix dubito quin εὐαυξότερον le-
geudum sit. Nux Tarentina dicitur, quæ ita mollis
est, ut vix attrectata frangatur, teste Macrobi. Sat.
2, 14. Itaque φυτὸν εὐαυξότερον, ab ἄγνυμι, ἄξω,
amygdala erit, quæ nuces ferat molles, et putamine
fragili, quod Plin. 15, 22, 24. Tarentinis tribuit,
unde etiam Molluscæ dictæ sunt. Conjecturam fir-
mat Gottorp. Scio in libris nostris esse etiam εὐαυ-
ξῆ φυτὰ, sed inde esse hic deberet εὐαυξέστερον. Cf.
et c. 66." Niclas.]

ἌΓΩΝ, ὦνος, ὁ, Certamen, Solennes ludi, vel
simpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἄγών.
Sed malim ἄγῶνας aut simpliciter Certamina, aut
Certamina ludorum interpretari, ex Ovidio, ad re-
stringendam, quæ paulo alioqui latius patet, ludo-
rum significationem. Ἀγῶνας possumus etiam Com-
missiones e Suetonio interpretari, ut opinor. Athen.
5. Ἐπιτελεσθέντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν.
Dem. Epit. Καὶ θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἡξιωμένους ἀθα-
νάτων. Intelligit autem de iis, qui ἀγῶνες ἐπιτάφιοι
vocabantur, quasi dicas Certamina funebria, eo sen-
su quo dicuntur Laudationes funebres, et Orationes
funebres, qualibet ap. Hom. ornatur Patrocli funus.
Varia autem ἀγώνων genera, de quibus dicuntur ἀγω-
νοθέτης et ἀγωνοθετεῖν, distinguuntur additis adjecti-
vis, ut γυμνικοὶ ἀγῶνες, et μουσικοὶ, et ἵππικοὶ, qui et
ἱππέων ἀγῶνες Dem. in Midiam, ut ap. Xen. Hell. 3.
ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, Certamen equestre et gymni-
cū. Aristoph. Plut. ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνι-
κοὺς, q. l. vide et in Ἐναγώνιος. Notandus est autem
vel ob id, quod Pollux scribit, Atticos vix dicere ἀγῶ-
νας μουσικοὺς, sed potius ἀγῶνας μουσικῆς. De his au-
tem Plut. in Alex. Πλείστους γέ τοι θεῖς ἀγῶνας οὐ
μόνον τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρωδῶν, &c. Apud
eund. Plut. in eodem Alex. memoratur ἀγὼν ἀκρατο-
ποσίας: sic ap. Athen. 10. ἀγὼν πολυποσίας et ἀγὼν
πολυφαγίας. Interdum autem per ἀγῶνας intelligun-
tur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. Certami-
na sacra, quæ quatuor erant, Nemeæa, Pythia,
Isthmia, Olympia: vel Pythica, Isthmica, Olympica.
Inter ἀγῶνας alii, ut docet Poll. 3., στεφανίται et
φυλλίται fuerunt appellati, alii ἀργυρίται, ex iis vide-
licet qui nominabantur θεματικοί. Quo alludens Plut.
in Pol. Præc. dixit, "Ὅσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρί-
την ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένην, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς
ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus
extat Epigr. Archiæ, quod primum est in Anthol.
Ἐξω τοῦ ἀγῶνος ap. Lucian. in Anach. metaphoricæ,
Quæ aliena sunt a re de qua agitur, s. a sermone
instituto, pro quo dicit ἐξω τοῦ πράγματος eodem in
loco: Καὶ τοὶ ἐξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, οὐ γὰρ κ. τ.
λ. Paulo post: "Ὅς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦν-
τα ἡδὴ τσαῦτα ἐξω τοῦ πράγματος. Idem alibi com-
posita voce ἐξαγώνια in eadem signif. usus est, ad-
jungens καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. De hujus autem
nominis etymo vide sectionem sequentem.

Ἀγὼν non solum τὸν ἄθλον significat, i. e. Ipsum
certamen, pro quo male ap. Etym. legitur τὸ ἄθλον,
verum etiam Locum in quo certamen ipsum editur.
Imo vero et alia multa declarat, si Eustathio credi-
mus hæc e vet. Gramm. affertenti, ἀγὼν, ὄμιλος, κύ-
κλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπιδείξις. Idem
vero ναὸν hac voce significari, alibi scribit. Etym.
autem tradit ἀγῶνα esse τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος
τῶν θεατῶν, item τὸ ἄθροισμα, præterea τὸν ἄθλον,
sed ibi mendose legitur τὸ ἄθλον in nominat. pro ὁ
ἄθλος, necnon τὸν ναόν. Invenio præterea e quo-
piam Grammatico citatum, ἀγῶνα significare τὸ
ἄθροισμα, τὸν ἄθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίν-
δυνον, τὴν κρίσιν. Quæ significationes, septem qui-
dem sunt numero, ut et ap. Eust., sed non omnes

ædem. Ego autem quomodo hæc tot signif. ad pau-
cas restringi possint ostendam, lectorem simul admo-
nens, in aliis itidem multis vocabulis id me fecisse,
nec hujusmodi tantum, sed et aliis multis Gramma-
ticorum tricis in hoc opere eum exoluisse. Dico igitur
ἀγῶνα esse in una eademque prima significatione,
τὸν ἄθλον, et τὴν μάχην, et τὴν ἔριν, necnon τὴν
ἐπιδείξιν, quia ὁ ἀγωνιζόμενος, is μάχεται, is ἐρίζει,
is ἐπιδείκνυται, i. e. Qui certat, is pugnat, is con-
tendit, is specimen suarum virium aut suæ industriæ
edit. Hujus autem primæ significationis velut ap-
pendicem esse illum usum, quo τὸν κίνδυνον et τὴν
κρίσιν declarat, ut infra docebimus. Quemadmodum
autem ἀγορὰ non tantum significat Concionem, sed
et Turbam hominum ad illam audiendam congregato-
rum, necnon Illum, in quem congregati sunt, locum,
ita et ἀγῶνα non Certamen duntaxat, sed et Ipsam
spectantium certamen multitudinem, et Locum præ-
terea, in quem ad spectandum conveniunt, in quo
videlicet certamen editur, declarare. Ab hac autem
significatione, qua pro Multitudine congregatorum
spectatorum ponitur, manare has expositiones, τὸ
ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸν ὄμιλον, τὸ πλῆθος, at-
que adeo τὴν ἀγορὰν: at Locum, in quem coacti sunt,
esse quod dicunt τὸν τόπον: et ab hoc significato
illas etiam duas expositiones pendere, τὸν ναόν et τὸν
κύκλον, necnon et tertiam Hesychii τὸ στάδιον. Nunc
ad exempla veniendum est. Ἀγὼν, pro Multitudine
spectantium certamen: ut probat Etym. ex hoc ver-
su, qui est initio Il. Ω. Αὐτοὶ δ' ἀγῶν, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ
νῆας ἕκαστοι ἔσκειδναντ' ἰέναι. Ubi Eust. annotat
ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος, addens, e veterum auctoritate,
ἀγορὰν a Bæotis appellatam esse ἀγῶνα. Ἀγὼν, pro
Multitudine, de navibus etiam dictum est, ut Il. Π.
(239.) Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. Ubi
ἀγῶνα Eust. esse ait ἄθροισμα, quod interpretor Con-
gregationem navium, vel potius Multitudinem con-
gregatarum navium. [Pseudo-Did.: Ἐν τῷ ἄθροί-
σματι τῶν νηῶν, ἐν τῷ ναυστάθμῳ.] Pro qua signif.
ab Etym. affertur hic ejusdem Hom. versus, Ἥρῃ
μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθῆνῃ, [Il. Υ. 33.
ubi Pseudo-Did. Τὴν συναγωγὴν τῶν πλοίων.] At Il.
Ο. (428.) ubi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, tradit
idem Eust. posse hic ἀγῶνα accipi et pro Ipsa concer-
tatione, quæ fit in prælio: rectius tamen, sequendo
veteres, sumi pro Multitudine et congregatione.
[Pseudo-Did. Ἐν τῷ ἄθροίσματι τῶν νεῶν, τῷ ναυ-
στάθμῳ.] Hæc illi. Quibus addo, posse, meo ju-
dicio, ἀγῶνα hic quoque exponi τὸν τόπον, ut mox
docebo. || Ἀγὼν, Locus in quo spectatores certa-
minis congregantur, in quo videlicet editur ipsum cer-
tamen, ita tamen, ut aliquando ad spatium illud,
quod certantibus relinquatur, restringi videatur, i. e.
ad ipsum στάδιον, ut Hesych. exponit. Od. Θ. (260.)
Λείψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα. Sic Il. Ψ.
(495.) Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράσθε
Ἴππους. Hesiod. (Sc. 312.) Τοῖσι δὲ καὶ προύκειτο μέ-
γας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος. Suidas quoque ἀγῶνα dicit
Locum significare, in quo certatur, proferens hunc e
Thuc. 5, (30.) locum, Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδρασε
τὸν ἡνίοχον. Ut autem in his locis ἀγὼν de Loco dici-
tur congregatorum hominum, ita et paulo ante ἀγὼν
νεῶν videtur ita significare Congregatarum navium
multitudinem, ut simul intelligamus Locum, in quo illa
multitudo erat. Ἀγὼν autem pro Templo in hoc
ejusdem Poetæ versu ponitur, ut volunt Etym. et
Eust., Il. Η. (298.) Αἶ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται
ἀγῶνα. Sed hanc significationem sub proxime præ-
cedente comprehendī, tanquam speciem sub genere,
vel ex eo apparet quod ipsemet Eust. addit, videlicet
ἀγῶνα hic accipi ἀντὶ τοῦ ναοῦ, quatenus hic sit θεῖον
καταγώγιον καὶ ἄθροιστήριον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλμα-
τα. Jam vero et cum ἀγῶνα vet. interpretati sunt
κύκλον, de Loco intellexisse vocem κύκλον credibile
est, cum alioqui ἀγὼν putetur hoc etymum habere,
ut sit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, et proinde κυκλοτερής:
præfixo videlicet a privativo. Cujus etymi Eust. quo-
que meminit p. 1335.: ponens et alia duo, videlicet
vel παρὰ τὸ ἄγω, vel ἀπὸ Ἀγώνου, ἡνίοχου Πέλοπος.
Sed ego aut primitivam esse hanc vocem ἀγὼν, unde
et literis majusculis eam hic scripsi, aut non aliunde

quam a *γωνία* deductam existimo. *Κύκλον* tamen pro Loco rotundam habente formam legere me non memini. Sed videat lector an juvare nos possit, quod locus Romæ dictus Circus Flaminius, vocatus est *ἀγών*: nam scio et aliam hujus appellationis causam reddi.

Ἀγών, Bellum, Belli certamen, ut loquuntur interdum Latini; item, Concertatio quævis, aut Contentio. J. Poll. 1, 10, (s. 150.) *Χρηστέον δέ ποτε καὶ τῷ ἀντίπαλοι, εἰ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα κλητέον.* Demosth. pro Cor. *Πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών.* Ibidem *ἀγῶνα ποιέσθαι* dicit, *Καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μεθ' ἡμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐλόμενοι ποιήσασθαι.* In qua signif., videlicet pro Belli certamine, sumi *ἀγῶνα* quidam volunt in his Proverbiis, *Ἀγών οὐ δέχεται σκήψεις*, et *Ἀγών πρόφασιν οὐκ ἀναμένει*, quorum meminit Suid., et post eum Erasmus, qui exponit Certamen. In VV. tamen LL. annotatur *ἀγῶνα* hic pro Discrimine accipi posse, ut sit sensus, Cum agitur de periculo, non licet tergiversari, aut, non oportet expectare occasionem. Sed ego *ἀγῶνα* existimo pro Discrimine nonnisi certa cum constructione poni, et referenda hæc Proverbia ad id quod Curtius dixit, Bellum raro permittit tempora legere. Ceterum, quoniam *ἀγών* de variis certaminum generibus dicitur, interdum addito adjectivo *πολεμικὸς* ad belli significationem restringitur, ut ap. Synes. Epist. 40. *Χρήση δὲ ὅταν ἐπὶ θήραν ἐξάγῃς καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς.*

Est *ἀγών* et generaliter Concertatio quævis s. Contentio, Studium et Contentio vehemens circa rem quampiam, qua in signif. Isocr. pluralem etiam numerum usurpat, s. pro Conatibus qui summa contentione fiunt. Demosth. pro Cor. (295.) *Τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἔτεροι χωρὶς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι.* Quod ita dictum puto ut Lat. Pugnavi ne hoc fieret, vel Contendi ne, &c. Et *eis ἀγῶνα καθίστασθαι περὶ τινος*, quod Cic. In contentionem venire de re aliqua. Plut. in Symp. Sap. de vulpe loquens, *Ἐκεῖνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας καταστᾶσα πρὸς τὴν πάρδαλιν*, ubi etiam observandum *ποικιλίας* pro *περὶ ποικιλίας*. Dicitur et *ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι*. Cicero *ἀγῶνα* Studium contentionis interpretatus est: ad Att. 1. Cetera non possunt habere eandem neque vim, neque venustatem, remoto illo studio contentionis, quem *ἀγῶνα* vos appellatis. [*Ἀγών*, Certamen, Contentio, ad Att. 14, 7. 1, 16. est Studium contentionis, quod in oratione adhibetur, unde ipsæ orationes in causis veris, et quidem in primis in forensibus, *ἀγῶνες* dicuntur, et declamationibus umbraticis opponuntur: v. Longin. 11, 1. plura ap. Cresoll. Theatr. Rhet. 3, 17. Spanh. ad Julian. Or. 1. p. 11. 12. 13. Olear. ad Philostr. V. S. 1, 22, 1. n. 4.] Ernest. Ind. Gr. Lat.]

Ἀγών, Actio fabulæ in scena, quæ significatio ad primam reduci potest. Non enim est simpliciter Actio fabulæ, sed de qua certatur in theatro. Aristot. Poet. *Ἡ γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἀνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστὶ.*

Ἀγών, Actio forensis. *Ἀγῶνες*, inquit Bud., dicuntur à Plut. Actiones forenses, i. e. *δίκαι*. Sed exemplum non profert: puto autem hunc ipsius Plut. locum in Alcibiade pro exemplo nobis esse posse, *Ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δυνατός.* Sic Isocr. in Paneg. *Ὡστε οὐ τοὺς πρὸς ὑπερβολὴν πεπονημένους (λόγους) πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσι.* || *Ἀγών*, inquit Bud., Judicium, Periculum, ut *καταστήσαι εἰς ἀγῶνα*: et *καταστὰς εἰς ἀγῶνα*, Postulatus, Reus, Qui in reatu est, ut Periculum Latine Reatum significat. Demosth. adv. Neæram 245. et alibi. Sic et Lys. Apud Plat. Pol. 6. *εἰς ἀγῶνα καθιστάναι*, Periculum creare, In discrimen vocare, Accusare, cum dicit, *Καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντες.* Hactenus Bud. qui interpretatur etiam Negotium facessere: sed hanc interpretationem omisi, ut quæ significationem det his verbis nimis late patenter. Liban. *ἀγῶνα παρανόμων ἀπαγγέλλειν* dicit. Notandum est autem *ἀγῶνα* et *κρίσιν* ab Isocr., iidem *ἀγῶνας* et *κρίσεις* a Demosth. copulari: cum dicit in Or. pro Cor. *Εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, καὶ τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτί-*

μια. Isocr. in Panath. *Εἰς ἀγῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων.* Idem Demosth. c. Mid. *ἀγῶνα* et *κίνδυνον* copulat, dicens, *Εἰ μὴδ' εἰς ἐπὶ ἄγῶν, μὴδὲ κίνδυνος.* || Sciendum est et hoc, *ἀγῶνα* non significare Periculum eo duntaxat sensu quo pro Reatu usurpatur a Latinis, sed et secundum primam vocabuli ipsius signif.: ut ap. Xenoph. K. Π. 3. *Νῦν γὰρ περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγών*, Nunc enim vita uniuscujusque vestrum adducitur in periculum, Nunc quisque vestrum venit in discrimen de vita. Sic et ap. Eurip. Med. (235.) *Κὰν τῷδ' ἀγῶν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν.* Ἡ χρηστὸν, Et hac in re magnum discrimen est, vel potius, ut ego alibi interpretatus sum, Res est plena aleæ et periculi. Eodem modo usus est Thuc. hoc nomine, cum duobus infinitivis, præfixam habentibus particulam *ἢ*, 2. *Ὁ δὲ ἀγῶν μέγας ὑμῖν ἢ καταλύσαι Πελοποννησίῳ τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἐγγυτέρω καταστήσαι.* Existimo Ciceronem ad istam signif. vocis hujus alludentem, Certamen et Discrimen aliquando copulasse. Sed et Dimicationem eodem

sensu et eodem respiciens usurpasse mihi videtur, cum dixit: Qui me amor subvenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. || *Ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις* Molestiam exhibere hominibus, citatur ex Es. 7, [13. Cf. Keuchen. ad Luc. 13, 24. p. 137. et Biel. Thes.]

[*Ἀγών*, Certamen. Sed late patet: v. Phav. Etiam Xenoph. memorat varias ejus species. O. 7, 9. *γυμνικὸν ἢ ἵππικὸν ἀγῶνα.* Ier. 9, 11. *ἐν ἵππικοῖς καὶ γυμνικοῖς καὶ χορηγικοῖς ἀγῶσι.* E. 3, 2, 16. in ludis Olympicis mentio fit τοῦ ἵππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. Et sæpius occurrit *ἀγών γυμνικός*, ut A. 4, 8, 18. Græci cum ad mare pervenissent, *Ἐποίησαν ἀγῶνα γυμνικόν, εἴλοντο δὲ Δρακόντιον δρόμον ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι.* Cf. *Ἐπιστάτης* et §. 19. sq. 5, 5, 5. iidem *πομπὰς ἐποίησαν καὶ ἀγῶνας γυμνικούς.* Ap. 1, 2, 24. *οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγῶνων ἀθληταί.* 2, 6, 26. *οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι—τοὺς ἀγῶνας ἐνίκων.* A. 4, 2. Ipr. 8, 5. *οἱ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀσκοῦντες.* Cf. *Γυμνικός.* Ap. 3, 7, 1. *τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾷ,* i. e. Quorum præmium est corona: v. Ern. qui inprimis laudat T. H. ad Thom. v. *Στεφανίτης.* Cf. Etym. M. et Suid. et Jung. ad J. Poll. 1, 153. Dabatur autem corona cum in Olympicis, tum in ceteris Gr. ludis. c. verbis, quæ significant Instituire, Celebrari jubere, Moderari, ut c. *διατιθέναι*, v. *Διατιθέναι.* c. *καθιστάναι*, *Ἀγ.* 1, 8. *μὴ περὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἀσίας τὸν ἀγῶνα καθιστάναι* dicitur Agesilaus in Asiam potius trajiciens. c. *εἰς*, A. 8, 4. Ephori dicuntur *εἰρᾶν τε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστήσαι*, In causa capitis in jus vocare. Sed aor. 2. passive, E. 6, 3, 6. p. 388. *εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα μὴδέποτε καταστήσαν, In tale bellum descendere.* c. *ποιεῖν*, v. supra, et Π. 6, 2, 3. *ὅσα πολέμου ἔνεκα μελετῶσιν, τούτων ἀγῶνας ἐποίει.* A. 1, 4. *δρόμον καὶ ἰσχύος, ὥσπερ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις, ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλους ἐποίησε.* E. 4, 5, 2. in ludis Isthmicis *ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα.* c. *προαγορεύειν* vel *προεπιεῖν*, Π. 1, 6, 15. *ἀγῶνας προεπιπῶν ἐκαστοῖς, καὶ ἄθλα προτιθεῖς.* 2, 1, 9. 8, 2, 13. *προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἄθλα προτίθει.* c. *τιθέναι.* Nam *ἄθλα τιθεσθαι* dicuntur. A. 1, 2, 10. *Λύκαια ἔθνε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ ἄθλα etc.* Ap. 3, 12, 2. *ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολέμιους ἀγῶν, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι θήσουσι, ὅταν τύχωσι.* Non bene Ern. vertit Obibunt. Π. 3, 3, 20. *περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγών etc.* Utroque loco est Certamen de vita in prælio, sed A. 8, 4. in judicio. v. supra. Ita etiam intelligit uterque Portus A. 10, 2. *Λυκοῦργος θεῖς τοὺς γέροντας κυρίου τοῦ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγῶνος*, Dum dedit s. commisit senibus causas capitales. Quam interpretationem juvare videntur verba Plutarchi in Lycurgo c. 26. *κύριον ὄντα καὶ θανάτου καὶ ἀτιμίας.* Possit tamen fortasse rectius explicari sic: Dum senibus potestatem fecit certandi de animo s. de animi virtute, np. ut non nisi qui dignissimus apparuisset, in senatum legeretur. Saltem sic est §. 3. *ὁ περὶ γεροντίας ἀγῶν ψυχῶν ἀγαθῶν κρίσιν παρέχει—οἱ ἀγῶνες τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωματικῶν ἀξιοσπουδαστότεροι.* A. 11, 3. et 13, 8. *ὁ ἐν ὅπλοις ἀγών*, Armorum certamen, sunt Prælia depu-

gnanda. Et sæpe ἀγών simpliciter est Pugna belli, ut Π. 2, 3, 2. ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐγγύς· προσέρχονται γὰρ οἱ πολέμιοι. E. 7, 1, 2. p. 437. μεγίστους ἀγῶνας ἡγωνισμένοι κατὰ θάλατταν, πλείστους ἀγῶνας ἐν τῇ γῇ ἡγωνισμένοι. Απ. 3, 12, 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγῶνων σώζονται. §. 5. ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι. Ιπρ. 6, 1. περὶ τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγῶνων. Π. 6, 4, 5. εἰς τὸν ἀγῶνα ἵεναι. A. 1, 7, 4. εἰς οἶον ἔρχεσθε ἀγῶνα. Cf. supra. Dicitur varie de variis, ut Π. 1, 2, 12. εἰσὶ δημόσιοι τούτων ἀγῶνες. Αγ. 10, 1. ὅπου ἀνδρείας ἀγῶν, pro quo ibidem dicitur καιρὸς et ἔργον. Π. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ γῆς—καὶ περὶ οἰκῶν—καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε αγαθῶν. Απ. 2, 3, 17. προκαλοῦμενον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Cf. Ιερ. 11, 7. ubi est paulo aliter. Σ. 5, 1. εἰς τὸν περὶ κάλλους ἀγῶνα πρὸς Σωκράτην οὐκ ἀνθίστασαι. Lex. Xenoph.]

[“Ἀγῶνες, Orationes forenses, ut εἰρηκέναι ἀγῶνας ap. Dionys. ad Amm. 1, 2. Quæ sunt in actu et contentione, ait Quintil. 11, 1, 48. suasoriæ, et judiciales. Ab his eximendæ sunt demonstrativæ materiæ, ad voluptatem audientium compositæ.—Longin. 15. τὸν ἀγῶνα dixit Vim, Vehementiam, junxitque τῷ ὄγκῳ et μεγαληγορίᾳ: v. Ἐραγώνιος. Eidem c. 26. ἀγῶνος ἐκπλεως auditor est, cum veluti occupatur oratione ita ut in societatem affectus et actionis ejus, qui dicit, adducatur. Hoc fit* ἀντιμεταθέσει, de qua suo loco. Deinde ἀγῶνες etiam dicuntur Confirmationes, vel Is locus orationis, ubi orator cum adversario contendit de causâ. Sic Phot. Bibl. Cod. 165. ubi, cum Himerium dixisset subiude uti exemplis ex historia et mythologia petitis, iisque orationes suas varie ornare, addit: Τὰ προοίμια δὲ καὶ οἱ ἐπιλόγοι καὶ οἱ οἶον ἀγῶνες ἀπὸ τούτων αὐτῷ διασκευάζοντες. Unde simul patet, improprie ἀγῶνες et veluti tropice Phot. dixisse de Contentionibus et confirmationibus causâs, quatenus ea peculiaris orationis pars est. Sed et ceteris Rhetoribus solennis hic vocis usus fuit. Auctor Συνοπτικῆς Παραδοσ. Ῥητ. quæ vulgo Matth. Camariotæ tribuitur, p. 4. Ἐκάστη τῶν στάσεων ἐκ τεσσάρων μερῶν σύγκειται, προοιμίων, διηγήσεων, ἀγῶνων, καὶ ἐπιλόγων. Τινὲς δὲ πέντε ταῦτά φασιν ἀγῶνας μὴ ὀνομάζοντες, ἀντὶ ἀγῶνων ἀντιθέσεις καὶ λύσεις κ. τ. λ. Et mox: Οἱ ἀγῶνες δὲ διαφορῶνται εἰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις. Definit autem hoc modo: Ἀγὼν ἐστὶ πίστις καὶ ἀπόδειξις τῶν οἰκείων κεφαλαίων: v. Schol. ad Aphth. Prog. Rhet. Ald. 2. ubi tertiam partem orationis, quæ in argumentatione, confirmatione, refutatione versatur, definit τῷ πρὸς πίστιν ἀγωνίζεσθαι. Cf. Tzetz. Chil. 6, 79. Hinc etiam ὁ ἀγὼν simpliciter dicitur Ipsum caput rerum dicendum, quod in causa primum est: v. Himer. Orat. 2. §. 14. et ibi Wernsdorf. Omnino ad sensum vocis ἀγῶν declarandum pertinet locus Sopatri Rhetoris in Proleg. ad Aristidem, ubi inter alia, Κυρίως, inquit, τὸ τῶν ἀγῶνων ὄνομα ὑπὸ δικανικῆς ὑποθέσεως τέτακται, ἐπεὶ πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζονται περὶ τῆς νίκης ἀμφότεροι. Cf. Cresoll. Theatr. 3, 17. p. 256.” Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[“Ἀγὼν, Valck. Phæn. p. 221. Græv. Lect. Hes. 612. 620. Wessel. ad Herod. 241. 704. De ludis Græciæ solennibus, ad Xenoph. Mem. 3, 7, 1. Ἀγῶνες γυμνικοὶ, Xenoph. Mem. 2, 6, 26. Valck. Diatr. 220. Brunck. Aj. 811. Ἀγὼν, Cætus, Wolf. ad Hesiod. 74. De quant., Brunck. Electr. 1492. Or. 857. Ἀγὼν Δώριος, Toup. in Schol. Theocr. 220. b. Ἀγῶνες Herculis, Fischer. ad Anacr. p. 5. Ἀγὼν λόγων, Valck. ad Phæn. p. 344. Ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπὶ, Ambresch. Lect. Aristæ. 98. Græv. Lect. Hes. 582. Templum, ad Il. H. 298. Cætus, ad Il. Ω. 1. Græv. Lect. Hes. 612. Brunck. El. 682. Ἀγῶνα τρέχειν, Brunck. Orest. p. 193. ad Herod. 653. Musgr. Or. 846. Ἀγῶνες, Facinora, ad Charit. 294. Ὑπομένειν τὸν ἀγῶνα, ad Herod. 471. Ἀγῶνες πολεμικοὶ, ad Diod. S. 1, 262. Ἀγὼν, Thom. M. 12. et n. ad Phalar. 283. Markl. Suppl. 665. Charit. 548. Markl. Iph. p. 153. 136. s. Musgr. 973. Rhes. 820. Wakef. Ion. 881. Alc. 500. Trach. 20. Corai. Theophr. 182. Porson. Orest. 485. 837. Heyn. Hom. 5, 356. s. 7, 73. 185. 227. De quant., Markl. Suppl. 754. Charit. 657. Brunck. Aristoph. 1, 191. Μάχης ἀγὼν, Heracl. 798.

A Wakef. Trach. 20. Lobeck. Ajac. p. 398. Ἀγὼν πολέμου, Pausan. 3. p. 221. Ἀγ. pro ὁ ἀγ., Eumen. 680. Wakef. 747. sed v. Brunck. Aristoph. 3, 175. Porson. Orest. 851. Judicium, Luzac. Exerc. 177. Propr. particip., Cattier. p. 19. Ἀγῶνας συντελεῖν, ἐκτελεῖν, Diod. S. 2, 582. s. Ἀγῶνα ποιεῖν, ποιέσθαι, Kuster. V. M. 96. Ἀγὼν Ὀλύμπια, Διονύσια, Benth. Aristoph. 320. a. ad Liv. 1. p. 50. a. Pausan. 417. Νεῶν ἀγὼν, Heyn. Hom. 7, 227.” Schæf. Mss.]

[Ἀγὼν. Apollon. Lex. Ἀγὼν ὁ τόπος, εἰς ὃν συναγονται. Καὶ ῥ' οἷπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον, (Il. T. 42.) Καὶ Αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, (Il. Σ. 376. “In editis exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσάιατο, i. e. δύσαιντο. Sed Nostri lectionem Codd. Eust. et Schol. tuentur. Vide Barnes.” Toll. “Ἀγῶνα, sic templum deorum vocata fuisse existimat Anna Dacier, quod statuis deorum replerentur.” Villos.) Τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων. Αὐτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θῶας ἐπὶ νῆας ἕκαστοι ἔσκειδναν ἵεναι, (Il. Ω. 1.) Suid. Ἀγὼν ἢ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα δὲ Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται φησι. Θουκυδίδης πέμπτη (c. 50.) Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδρασε τὸν ἡνίοχον. Ἀγῶνων ἐπιταφίων, ἀγῶνων δὲ χοῶν. Cf. Eund. in Ἀγῶνιος citandum. Photius: Ἀγῶνα καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ἐ' Προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδρασε τὸν ἡνίοχον. (“L. προελθὼν ἐς.” Schleusner. Προελθὼν leg. esse e B., monuerat et Hermann. in Corrigen-dis, Præfationi subjunctis.) Ἀγῶνα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀσκήσιν. Ἀγὼν ὄνομα κύριον δηλοῖ, (v. Hermann. Corrigen-da,) ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ, σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν, καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ τὸν ναὸν, ἐνθα ἀθροίζονται, καὶ τὸν τόπον, ἐνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος. Ἀγῶνα τὴν συναγωγὴν, οὕτως Ἀριστοφάνης. Suid. v. Ἀγωνάρχαι: Καὶ παροιμία Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνισαμένων εἰ σκήψαιτο. Καὶ, Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ραθυμῶν καὶ ἀμελῶν, ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασισζομένων. “Vide Zenob., vel potius Zenodotum, ut eum Schol. Aristoph. vocat, Cent. 2. Prov. 45. et ibi Andr. Schottum.” Kust. Photius: Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις τάττεται ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνισαμένων εἰς σκήψιν. Scholia ad Plat. in Cratylō p. 15.: Προφάσεις ὁ ἀγὼν ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἐπὶ τῶν φύσει ραθυμῶν καὶ ἀμελῶν, ἥτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασισζομένων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων ἐνταῦθα οὕτως: Οὐ μένοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι. Καὶ ἐν Νόμων ἐκτῷ Ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάντῃ δέχεσθαι. Αἰσχύλος δὲ φησι Γλαῦκῳ Ποτινιῇ Ἀγὼν γὰρ ἀνδρας οὐ μένει λελειμμένος. Καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Æschyli versum sic vertit Chardon de la Rochette in Mélanges de Critique et de Philologie T. 2. p. 406. “On n'attend point les trânes pour commencer le combat. Un Proverbe Grec disoit, Le combat et l'amitié n'admettent point d'excuse: Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία.” Etym. M.: Ἀγὼν οὐχ εὖρον αὐτοῦ ἐτυμολογίαν, ἐγὼ δὲ φημι, παρὰ τὸ ἀγὼ γίνεται ἀγὼν, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδμονίαν. Σημαίνει ἐ'. Ἀγὼν, ὁ τόπος. Λείψανον δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὖρναν ἀγῶνα, (Od. Θ. 260. ubi Pseudo-Did. τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο. Il. Ψ. 258. Αὐτοῦ λαὸν ἔρικε, καὶ ἔζανεν εὖρνον ἀγῶνα, ubi Schol. Ven. Ἀγῶνα τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο, λείπει δὲ ἢ εἰς.) Ἀγὼν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν. Αὐτο δ' ἀγὼν, (Il. Ω. 1. ubi Pseudo-Did. νῦν, τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν. Recte hic Barnes.: “Αὐτο pro ἐλύετο Attice; nam λύτο pro ἐλέλυτο primam corripit.” Vide ad Φ. 114. Sic et in J. Poll. 3, 155. et in Nonni Dionys. 20. Sed F. A. Wolf. etiam in recensita Ed. dedit λύτο.) Ἀγὼν, καὶ τὸ ἄθροισμα. “Ἡρὴ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ Παλλὰς Ἀθῆνην, (Il. Υ. 33. ubi Pseudo-Did. τὴν συναγωγὴν τῶν πλοίων.) Ἀγὼν, καὶ τὸ ἄθλον, (Noster supra correxit ὁ ἄθλος, sed v. Zonar. et Schol. Ven. infra,) καὶ ὁ ναός. Θεῖον δύσονται ἀγῶνα, (Il. Σ. 376. ubi Pseudo-Did. εἰς τὰ τῶν θεῶν κατελεύσονται τεμένη καὶ ἄθροισματα.) Οὕτως εὖρον Σχόλια ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. Ἐγὼ δὲ εὖρον τὸν ἀγῶνα ἐτυμολογούμενον οὕτως. Ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλωτερός καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ

συνάγεσθαι. Zonar. 'Αγών' παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγων, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδημονίαν. Σημαίνει δὲ τὸ ἄγων δ'. 'Αγών, ὁ τόπος, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἄγωνα. 'Αγών, καὶ τὸ πλῆθος, Λῦτο δ' ἄγων. 'Αγών, καὶ τὸ ἄθροισμα, "Ἡρῃ μὲν μετ' ἄγωνα νεῶν. 'Αγών, καὶ τὸ ἄθλον, καὶ ὁ ναὸς, Θεῖον δύσονται ἄγωνα. 'Αγών, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἄγωνας ἀσκήσις. 'Αγῶνα καὶ "Ομηρος λέγει τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Schol. Ven. ad II. Σ. 376. "Οφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίαντ' ἄγωνα: Νῦν τὸν ναὸν λέγει, ἄγων δὲ σημαίνει ἐ, τὸν τόπον, ὡς τὸ, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἄγωνα' τὸ ἄθροισμα, "Ἠλθε (I. "Ἡρῃ μὲν) μετ' ἄγωνα νεῶν καὶ Παλλὰς 'Αθήνη' τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, Λῦτο δ' ἄγων' τὸ ἄθλον, ἄγῶνος ἄθλα' τὸν ναὸν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ, Αἶ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἄγωνα, ex II. H. 298. Ubi Pseudo-Did. eis τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα εἰσελεύσονται, λέγει δὲ τὰ ἱερὰ. Schol. Ven. ad eund. vers.: 'Ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταύτῳ εἶναι ἀγάλματα. Schol. B.: Θεῖον ἄγωνα, τὸν περὶ τὰ ἱερὰ, ἐνθα οἱ θεοὶ αὐλίζονται διὰ τὰ ἀγάλματα, γράφεται δὲ καὶ θύονται, ὡς 'Ἡρωδιανός, οὕτω γὰρ ἁμείνον. Idem Schol. Ven. ad II. Ω. 1.: Λῦτο δ' ἄγων' ἢ τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, 'Αν' ἄγωνα νεῶν, ἢ αὐτὰ αἱ ἀγωνίσεις, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἄγων, ἢ ἀγορὰ, ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους* ἐστι δὲ καὶ ἄγων ὁ κυκλοτερὴς τόπος καὶ μὴ ἔχων γωνίαν, οἱ δὲ ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω ἄγων, ὡς αἰδῶ ἀηδῶν. Vide Porphy. ad Syntipæ calcem p. 84. De Æschyli loco vide quæ habet Albert. ad Hes. v. 'Αγῶνιοι θεοὶ, et Blomf. in Gloss. ad Æsch. Agam. 496. Hesych.: 'Αγών' ὁξύτονον, στάδιον, ἄθροισμα. ("Eurip. Or. 848. 879. Phæn. 787. Cf. Græv. Lect. Hes. 107." Albert. "Αθροισμα, sic præter alios Pind. Pyth. 10, 46. ubi cf. Schol." Abresch.) 'Αγών' ὁ τόπος, ἐνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. 'Αγών ἔρημος* οὐκ ἔχων ἀντίδικον. 'Αγών χαλκεῖος* τὰ ἐν"Αργεῖ Ἐκατόμβαια. Cf. Meurs. Gr. Fer. 131. 135. Schol. Pind. Ol. 7, 152. Nem. 10, 41. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Αγών' ὁ τόπος, τὸ πλῆθος, τὸ ἐνέργημα. Ejusdem Λεξ. ῥήτορ.: 'Αγών' τόπος ἐν ᾧ ἀθλοῦσι, καὶ τόπος δὲ ἐν Χίῳ οὕτω καλεῖται, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, καὶ ἡ ὀρχήστρα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ἡ ὑπόκρισις τῶν τραγῳδῶν. Ejusdem Anti-Atticista: Διὰ πάντων ἄγων' λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατίνος Πανόπταις. Eust. 682. "Οτι θεῖον ἄγωνα ἐνταῦθ' αἶψα φησιν ὁ ποιητής, ἢ τῷ *ἀγωνίως καὶ προθύμως εὐχεσθαι, ἢ τὸν ναὸν αὐτὸν, ὡς θεῖον καὶ καταγῶγιον καὶ ἀθροιστήριον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα* ὅτι δὲ πενταχῶς λέγεται ὁ ἄγων, ῥιθμοῦσιν οἱ παλαιοὶ 1023. "Οτι ἐν τῷ, Νεῶν ἐν ἄγωνι πεσόντα, ἔστι μὲν νοῆσαι ἄγωνα καὶ τὸ τῆς μάχης ἐναγώνιον* κρεῖττον δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, νεῶν ἄγωνα εἰπεῖν τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ὡς εἰπεῖν ἄγυριν καὶ ἀθροισιν καὶ σὺναξιν δὲ, τὴν ὁμοίως τῷ ἄγωνι ἐκ τοῦ ἄγειν παρηγμένην: 1058. Τὸ δὲ νῆων ἐν ἄγωνι, οὐ διχῶς ἐνταῦθα νοεῖται ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου, ἀλλὰ νῆων ἄγωνα τὸ ἄθροισμα λέγει, ἀγωνίαν γάρ τινα μάχης αἱ τῶν Μυρμιδόνων νῆες οὐκ ἔχουσιν* οὕτω πον καὶ τὸ, Θεῖον δύσονται ἄγωνα, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ εἰσέλθωσιν, ἄγῶνος θεῖου λεγομένου τοῦ ναοῦ, ἐνθα θεῶν ἀθροισις, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, νῆων ἄγων: 1080. "Οτι τὸ, Σαρπηδόνα κείμενον ἐν νεκύων ἄγυρι, καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, νεῶν ἐν ἄγωνι πεσόντα, ἵνα ἢ ταῦτον ἄγων καὶ ἄγυριν, ἔστι δὲ ταῦτον, νεκύων ἄγυρι εἰπεῖν καὶ νεκάδι, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται ὡς περιεκτικόν: 1148. "Ο δὲ ἄγων, πολυσήματος λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς* ἄγων γάρ πονος, ὁμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις: 1194. 'Αγῶνα δὲ νεῶν καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀθροισιν λέγει, καὶ ὡς οἱ μεθ' "Ομηρον φασί, συναγωγὴν: 1335. "Οτι οἰκεῖον λύσει ἄγῶνος ἢ ἀπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, Λῦτο δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θοῖς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι 'Ἐσκίδναντ' ἰέναι' ἄγων δὲ καὶ νῦν, τὸ πλῆθος, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἄγων κατὰ τοὺς παλαιούς ἢ ἀγορὰ* ὅθεν καὶ ἀγορανόμος ὁ ἀγωνάρχης* καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγῶνιοι θεοὶ, οἱ ἀγοραῖοι. "Ετυμολογεῖται δὲ ἄγων, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἢ ἀπὸ 'Αγῶνιου ἡνιόχου φασὶ Πέλοπος* ἢ παρὰ τὴν ἀστέρησιν καὶ τὴν γωνίαν, ἄγων, οἰοεὶ τόπος κυκλοτερὴς γωνίαν οὐκ ἔχων, καὶ διὰ τοῦτο εὐρύς* καὶ "Ομηρος γὰρ φθάσας, ἱερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγοράν* καὶ Σοφοκλῆς δὲ που, Κυκλόεντα

Α θῶκον ἀγορᾶς εὐκλεῖ λέγει* καὶ Εὐριπίδης δὲ οὕτως οἶδεν ἐν τῷ, 'Αγορᾶς χραίνων κύκλον. (Vide quæ in 'Αγορὰ diximus.) 1595. Τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐπὶ ἄγῶνος καὶ ἀγορᾶς* διὸ ἄγωνα κἀνταῦθα τὸν τόπον λέγει, περὶ ὃν οἱ ἄεθλοι* οὐ πάνυ δὲ ἀλλότριον τοῦ εὐρύνεσθαι ἄγωνα καὶ τὸ εὐρύαγναι. J. Poll. 3, 140. 'Αγῶνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις, καὶ ἀθλοθετεῖν, ἄγῶνας διατιθέναι, ἄθλων ἐπιμελεῖσθαι, ἄθλα ἐφορᾶν, ἀγῶνων προεστάναι, καὶ προεστηκέναι, καὶ ἀρχειν, καὶ πρυτανεῦν τὰ περὶ τοὺς ἄγῶνας, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως: 142. Τῶν δὲ ἀγῶνων οἱ μὲν γυμνικοὶ, οἱ δὲ καλούμενοι σκηνικοὶ, ὀνομασθεῖεν ἂν Διονυσιακοὶ τε, καὶ μουσικοὶ* οἱ δ' Ἀττικοὶ οὐ ῥαδίως λέγουσιν ἄγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα, ἀγών, καὶ ἀγωνία. (Vertitur οὐ ῥαδίως, Non libenter. "Οὐ ῥαδίως, Non temere." Sylb. "Illa οὐ ῥαδίως λ. dupliciter H. Steph. ad oram interpretatus est, sc. Vix dicunt, et Non temere reperitur ap. Atticos. In fine vero Codicis insuper notat vero et Pollucem ita affirmantem. Ita enim esse ap. Aristoph. Pluto, ποιεῖν ἄγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς. Quamobrem etiam Pollucem notavit in fine Codicis, et in Thesaurο suo in 'Αγών, et fine c. 17. Append. de Dial. Att." Jung. Οὐ ῥαδίως hic esse Vix, patet ex ἀλλὰ, cum ad alterum sensum, Non temere, efficiendum aliquid post ἀλλὰ inserendum sit. Sed falsus est Onomastico-graphus, cum, præter Aristoph. a Jung. excitatum, legi possit in Thuc. 3, 104. Καὶ ἀγῶν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικὸς.) 155. "Ἡδὲ δὲ τινες τοὺς γυμνικοὺς ἄγῶνας σεμνότερον 'Ηρακλείους ἄγῶνας ἐκάλεσαν. Λῦτο δ' ἄγων, (ex II. Ω. 1., quem imitatus est Nonn. Dionys. 20. Λῦτο δ' ἄγων, Σάτυροι δὲ σὺν *εὐθύρῳ Διονύσῳ Βούρνος ἀφνειοῖσιν ἐναυλίζοντο μελάθροισι.) 8, 143. "Ἐξέλιπε τὸν ἄγωνα, οὐκ ἐπέελεθῶν. Nicephorus Gregoras de Grammatica ap. Matth. Gloss. Gr. Min. T. 1. p. 5. et ap. Hermann. Gr. Gr. 326.: Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγών ὁ τόπος λέγεται, ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ κυκλοτερές, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν, εἰς τύπον δὲ τούτου καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νικῶσιν ἐπετίθεντο. Vide quæ de illo Nicephorus Gregora dixit Hermann. in Præf. Gr. Gr. xv. Excerpta Apionis Gloss. Hom. ad calcem Etymologici G. 603.: 'Αγών' τὴν σπουδὴν, καὶ τὸν τόπον, καὶ τὸ ἄθροισμα. Hesiod. Theog. 91. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς, ἱλάσκονται Αἰδοὶ μελιχίῃ. "Schol. variam lect. memorat ἀν' ἄγωνα, quam receptæ prætulit Grævius. Wolfius contra vulgatam defendit ex Homeri Od. Θ. 171." Gaisford. Scholiast verba sunt hæc: 'Ανὰ ἄστυ γρ. ἀν' ἄγωνα, ἀντὶ τοῦ, ἀνὰ τὸ ἄθροισμα, λέγεται δὲ τριχῶς, αὐτὸ τὸ χωρίον, ὃ ἐν αὐτῷ ὄχλος, καὶ τὸ ξυναμφοτέρων, ὥσπερ καὶ πόλις ἐτυμολογεῖται, διὰ τὸ μὴ γωνίαν ἔχειν, ἀλλ' εἶναι περιφερῆ. Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀθροίσματος ἄγυριν λέγουσι, ὡς "Ομηρος, Νῆων ἄγυρι, ἀντὶ τοῦ, ἐν ἄγωνι. Vide nos in "Αγυρις.]

["Αγών, 4 Macc. 9, 23. emend. 'Εκείνων ὁ ἄγων, οὐκ ἐμός, Demosth. 391., Non meum est, sed eorum. Plato Protag. 335. a. Ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἄγωνα λόγων ἀφικόμεν ἀνθρώποις. Soph. Ajac. 1182(=1142.) "Ἔσται μεγάλης ἐριδὸς τις ἄγων: El. 1468(=1437.) Πρὸς δίκας ἄγωνα: 1521(=1487.) Χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει* λόγων γὰρ οὐ Νῦν ἐστ' ἄγων ἐτ', ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι. (Cf. Eurip. Phæn. 597. Pors. Μῆτερ, οὐ λόγων ἄγων ἐστ', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος 'Οὐν μέσω μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἢ προθυμία.) Trach. 20. "Ὅς εἰς ἄγωνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, Ἐκλύεται με. Theocr. 21, 48. εὐρον ἄγωνα Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν. Lucian. 1, 49. παρὰ τὸν ἄγωνα, Cum in rem ipsam ventum erit. 'Αγῶνες λόγων, veterum oratorum Causæ civiles et forenses, Spanh. ad Julian. 11." Valck. Mss.]

[Ἀγών μουσικὸς, ἄγων μουσικῆς. Vide quæ Noster habet, quæque nos diximus supra. Aristoph. Pl. 1164. Ποιεῖν ἄγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς. "Μουσικάς* χοροὺς. Γυμνικοὺς* παλαίστρας. C. D'O. quæ scriptura nescio an propius ad μουσικῆς accedat; nam vere simul et caute Pollucem annotasse existimo 3, 141. Atticos οὐ ῥαδίως λέγειν ἄγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς, quod satis firmatur ex iis, quæ Spanh. ad

b. l. attulit; licet alioqui Pollux ipse non spreverit *ἀγῶνας μουσικοὺς* 3, 145. 8, 93. utpote sumtos ex usu communi. Sic enim Diod. S. 15. p. 556. Ἀγῶσι μουσικοῖς, καὶ ἵππικοῖς, καὶ γυμνικοῖς. Arrian. A. A. 7, 14. H. I. 18. aliique plures. Verum in Platone non aliter inventum iri puto, quam *ἀγῶνας μουσικῆς*, in Menex. 528. Ἀγῶνας γυμνικοὺς, καὶ ἵππικοὺς τιθεῖσα, καὶ μουσικῆς πάσης. Ælian. V. H. 2, 41. Ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἵππικόν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε. Sic enim, quod volebat J. Gronov., sine dubio legendum est pro ἵππικῶν, ejus loquendi formæ nullum usquam exemplum extare memini. Quare hac quidem in parte Pollucis censura supersedere potuisset H. St. Append. de D. A. 232. ubi hunc Aristoph. versum contra eum allegat: fatetur tamen, forte aliquem patrocinari posse Polluci respondendo, genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam." T. H. Vide Ἀγωνοθέτης.]

[Ἀγών. "Passim confusa sunt πολεμικὸς et πολιτικός. Dionys. H. Ant. Rom. 4, 45. Ἐδόκει δὲ τὰ πολιτικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις εἶναι. Al. perperam τὰ πολεμικά; nam sequitur, Καὶ πολέμους στρατηγεῖν ἱκανός. Athen. T. 5. p. 273. Ἐκαυχῆσάτο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγῶνων. Imo l. πολεμικῶν. Nota hanc verbi καυχᾶσθαι constructionem, ejus exempla hucusque tantummodo in Hellenistica Græcitate reperi. Nisi forte in Athenæo corrigendum τῷ. Sic Diod. S. 4, 16. Διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν, ubi v. Wessel. Similiter Pausan. 10, 21. Καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. Xenoph. K. Π. 1, 5, 12. Κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμεθε. Al. πολεμικώτατον, quod mihi quidem non præferendum videtur. Cf. Athen. I. c. Οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν. Adde Dorv. ad Char. 703." Schæf. ad Greg. Cor. 934.]

[Ἀγών, 1. de Prælio, persæpe, veluti νεανικὸς ἀγών, 10, 31, 2. οἱ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνες, 2, 35, 7. συστάντος ἀγῶνος, 1, 27, 11. χωρὶς τῶν λοιπῶν ἀγῶνων, 1, 63, 5. 2. de Ludis solennibus, ἀγῶνας ἀγειν καὶ πανηγύρεις, 16, 23, 7. γυμνικοὶ ἀγῶνες, 7, 10, 2, 5, 101, 6. ὁ τῶν Ἀντιγονείων ἀγών, 28, 16, 3. ἀγῶνες ἐπινίκιοι, 30, 13, 1. ἀγῶνες ἐν Μακεδ. συντελεσμένοι, 31, 3. seq. et c. 5, 1: 3. de Contentione oratorum in foro, vel in senatu. Πλείστον μετεσχηκὼς πολιτικῶν ἀγῶνων, Qui plurimas causas egit, Qui in plurimis contentionibus forensibus versatus est, 12, 27, 8. πρεσβευτικοὶ ἀγῶνες, Disceptationes legatorum, a diversis populis missorum, 9, 32, 4. Ἐν ἀγῶνι εἶναι, μὴ κ. τ. λ. 4, 56, 4. n. In periculo esse, ne, si modo vera scriptura. Perspecte Ernest.: 'Etsi ἀγῶνα sic dici scio, tamen constructionis forma propemodum suadet legere ἀγωνία.' Lex. Polyb.]

[Ἀγών. "Wolfius in versu Hegemonis, Δεινὰ παθοῦσα φρικῇ, βδελυρῇ, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα, probavit cum Casaub. Schweighæuseroque χωρεῖς. Hoc valde esse imbecillum arbitror. Libri exhibent partim χωρ' eis, partim χωρεῖς. Illud factum ab eis puto, qui sententiæ perspicuitatem vellent adjuvare. Est autem quædam diversitas scripturæ in proximo nomine. Apud Athen. 15. extat βδελυρά. Ego autem videor mihi inde auctoris orationem perspicere, βδελύρ', οὐ χωρεῖς τὸν ἀγῶνα; Per eandem figuram adhortandi dictum est in Aristoph. Pl. σὺ δ' οὐ βαδίσεις; Qui certamen jubetur ingredi, vocatur in locum concertandi, in quam partem accipiendum est nomen ἀγών: τύπος, ἐν ᾧ ἀθροίζονται, uti est ap. Hesych. Compellasse autem similiter Hegemonem ante narratur aliquis, οὐ πάντων ἀνθρώπων βδελυρώτατε; Quin etiam accommodatius hic mori Græcorum masculinum est. Cum enim personam circumlocutione significant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur, inquit Pors. ad Hec. 297. Nam in eis verbis, quæ contra protulit Schæf. ad h. l., ecquis est, qui dubitare possit, quin sua Luciano dicta reddiderit Hermann., δαμείς ἄθεον φρένα? In consimili causa vertitur Horatii illud in Sat. 1, 1, 63. At bona pars hominum—. Quid facias illi? Jubeas miserum esse—, ubi belle Wolf. astrictam

nimis Bentleii gracilitatem sensit minime Latinum esse, accite aspernatus est." Reisig. Syntagm. Cr. 25.]

[Ἀγών. "Adde Wetsten. ad Philipp. 1, 30. 1. Proprie, Certameu, Certamen ludorum significat, quo Græci veteres mirifice delectabantur, adeoque quinque certaminum genera, Πένταθλον vocata, δρόμον, δίσκον, ἄλμα, πυγμὴν, πάλην complecti. 2. Est Locus ipse, in quo certamen ludorum suscipiebatur, Stadium. Thuc. 5, 50. προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, et ibi Duker. Cf. etiam Græv. ad Hesiod. Clp. 312, p. 107. c. 19. et J. Lydii Agonistica SS. c. 27. Etym. M. Ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλοτερὴς καὶγωνία οὐκ ἔχων τόπος. Sed in N. T. metaphorice accipitur et 3. notat, Munus, Officium, quod alicui injunctum et demandatum est. 1. Tim. 6, 12. Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, Strenue fungaris munere doctoris Christiani gravissimo, tibi demandato. 2. Tim. 4, 7. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσαι, Omni e parte muneri meo satisfeci, ubi v. Wetsten. Hebr. 12, 1. Δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα, Constantem emetiamur stadium propositum, h. e. Constantes maneamus in religionis Christianæ studio, ubi v. Wetsten. 4. Solicitum studium, Ardor, Contentio, Cura, cum molestia conjuncta. Coloss. 2, 1. Ἡλικὸν ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν, Quantopere anuitar pro vobis. Imo Ipsam molestiam, quæ alteri facessitur, notat ap. Alex. Jes. 7, 13. ubi ἀγῶνα παρέχειν bis Hebraico תַּרְשִׁיחַ respondet. Eurip. Med. 235. Thuc. 2, 89. 5. Discrimen, Vitæ periculum, Calamitas, Miseria, Ærumna, et speciatim, Molestia, quæ certamen comitatur. Philipp. 1, 30. Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες, Easdem miseras et calamitates perfertis. 1. Thess. 2, 2. Ἐν πολλῷ ἀγῶνι, Multa inter mala et pericula. Arrian. de Exp. Alex. 3, 15. 1. "Ὅτι ἐν ἀγῶνι ξυνέχεται τὸ κατὰ σφᾶς, καὶ βοηθεῖν δεῖ." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀγών, Heyn. Hom. 7, 490. 491. 605. 8, 12. 406. 447. 460. 528. 582." Schæf. Mss.]

[Ἀγών στεφανίτης. Jambl. V. P. 10. p. 106. Συγκεχωρησθαι δὲ καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων τινὰς τεθῆναι διὰ παῖδας, Ludos, in quibus victores coronantur. "De formula στεφανίτης ἀγών v. Ernest. ad Xen. Mem. 3, 7, 1. Siebelis. ad Hellen. not. p. 156." Kiessl. "Quidam ἀγῶνων στεφανίται sunt, quidam autem ἀργυρίται, qui et dicuntur * χρηματῖται, ut de Pythico ludicro legimus, prius χρηματίτης cum esset, στεφανίτην postea factum, h. e. aliis ludicris coronam, aliis pecuniam præmium fuisse." Yvonis Villiomari (i. e. Jos. Scalig.) in Locos controversos R. Titii Animadversorum Liber 5, 16. p. 110. Vide Boiss. in Philostr. 403.]

[Ἀγών et αἰὼν conf. ad Jambl. V. P. 28. p. 296.]

"Ἀγωνος, Æoles dicunt pro ἀγών, teste Hesych. "qui Ἀγωνον ait et Fluvium esse prope Æthiopiam." ["Phot. Lex. Ms. Ἀγωνος κατὰ σχηματισμὸν, Per figuram, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀγών, ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. Οὕτως Ἀλκαῖος ὁ Λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο. Ergo a genitivo, ἀγών, ἀγῶνος, formatum deinde ἄγωνος, ap. Alcæum. Photii verba, ut nunc video, adduxit etiam Kust. addens: 'Hæc e bonis fontibus hausta, observationem Hesychii egregie confirmant.'" Albert. Grammaticus Leidens. de Dial. Æol. 638.: "Ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν λέγουσι, καὶ τὸν ἀγῶνα ἄγωνον λέγουσι, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τὸν δὲ Πρίαμον Πέρραμον, καὶ ἄλλα πολλὰ ἰδίως σχηματίζουσι. Excerpta e Cod. Vat. p. 689.: "Ἐσθ' ὅτε καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν (editum est a Schæf. βωλὴν) λέγουσι, τὸν δὲ ἀγῶνα ἄγωνον λέγοντες, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τοῦτο δὲ καὶ τῶν Δωριέων, καὶ τὸν Πρίαμον Πέρραμον. Omnino v. Ken. ad Greg. C. 17. p. 592.]

[* Ἀγωνίς ὄνομα ἐταίρας. Suid.]

Προαγών, q. d. Præcertamen, Præludium certaminis, ut Plut. Δεινοῦ γενομένου τοῦ προαγῶνος, οὐκ ἔσχεν ὁ ἀγών τέλος ἐπιτεκτέστερον. Idem in Bruto Προαγῶνες, Excursionem ante pugnam, inquit Bud. [c. 39. Καὶ τότε τοὺς περὶ αὐτὸν ἵππους ὁρῶν ἐν τοῖς προαγῶσι καὶ ταῖς ἀψιμαχίαις ἐνημεροῦντας καὶ κρατοῦντας, ἐξῆρτο τὸ φρόνημα.] || Προαγών, Prælusio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic δίκης προαγῶνες, Plut. in Pompeio, Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ

ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æsch. 61. [c. Ctesiph. A 455. Ὁ γὰρ μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι, καὶ τότε μισοφίλιππος Δημοσθένους, ὁ τὴν ξενίαν ἐμοὶ προφέρων τὴν Ἀλεξάνδρου, γράφει ψήφισμα, τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως ὑφαίρυνμενος, ἐκκλησίαν ποιῆσαι τοὺς Πρυτάνεις τῇ ὁγδόῃ ἰσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιώνος μηνός, ὅτε ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία, καὶ ὅτ' ἦν (adde ὁ) προαγών, ἐν τῇ ἱερῇ ἡμέρᾳ, ὃ πρότερον οὐδεὶς μέμνηται γερόμενον, τίνα πρόφασιν ποιησάμενος; Ubi προαγών non est, ut e Nostro colligi potest, Prælusio actionis oratoriæ, sed locus sic vertendus est, Cum Æsculapii dies festus ageretur, et præludia celebrarentur.] Demosth. 255. Κατὰ Ἀνδροτίωνος, [611. Οὕτω δ' ἐστὶν ἀναίδης, ὥστ' ἐν τῷ δήμῳ, προάγωνας αἰεὶ κατασκευάζων ἐαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς, ἐτόλμα λέγειν κ. τ. λ. Sic edidit Reisk. sed leg. προαγῶνας.] Erant autem προαγῶνες ap. θεσμοθέτας καὶ τοὺς εἰσάγοντας τὰς γραφάς, τοὺς προδιαγινώσκοντας, ut notatur ap. Demosth. 203. VV. LL. testantur in priore illo Plut. loco προάγωνος legi, non προαγῶνος: sed mendosa est illa scriptura. ["Προαγών, 1, 148. (Ἐκείνου δὲ πάρεργα καὶ προαγῶνες ἦσαν, ὁ Σκίρων, ὁ Σίννις, ὁ Προκρούστης, ὁ Κορυνήτης,) sed προάγων 5, 413, et sæpius." Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas. "Plutarch. Pelop. 16. in. ad Diod. S. 2, 66." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 164(=2, 74. Καὶ γὰρ τὰς μαχομένας δύο φύσεις ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ συλλαβοῦσα, καὶ ἐκατέραν ἄκρως φαντασιωθεῖσα κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως *ἐπικέλευσιν, ἀνασκιρτώσας αὐτὰς ἰδοῦσα, καὶ τίνα τοῦ μέλλοντος πολέμου δι' ἀκροβολισμῶν προάγωνα ποιοιμένας, ἵκετεῦει τὸν θεὸν τί τέ ἐστὶ τὸ πάθος αὐτῇ παραστήσῃ, καὶ τίς ἂν ἴσους αὐτοῦ γένοιτο. Sic edidit Pfeiffer. sed l. προαγῶνα.) Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Προαγών. Præfatio. "Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι, i. Præparare actionem suam sæpe jactando se illum et illum accusaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines, quos accusare velis, et testes adversus eos exarando, Demosth. c. Androt. (l. c.) ibique Ulpianus. Est et Proagon, Pars quædam in Comædia. Sic Proagonem Acharnensium dicit Schol. Comici p. 435. Occurrit etiam ap. Demosth. ut certo scio, forte ἐν τῷ Περὶ Παραπρ. imo ap. Æschinem p. 61. c. Ctesiph. at Ulpianus in Leptinianam versus finem pro Præjudiciis usurpat, et *προδιαγνώσει utitur Plato de LL. 796." Vales. ad Harpocr. 345. In Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhet. non legitur. Apud J. Poll. 3, 141. editum est προάγων, sed A. προαγών, teste Sebero. Aristophanes Προαγῶνι citatur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. 411. Vide Brunck. Aristoph. Fragmm.]

* Δυσάγων στρατηγία, Multorum atque molestorum certaminum plena, Plut. 2, 234. Οὕτω παρὰ τὴν Ἐπαμινώνδου στρατηγίαν, καὶ τὴν Ἀγησιλάου, πολυπόνους γενομένας καὶ δυσάγωνας, ἡ Τιμολόοντος ἀντεξέταζομένη, κ. τ. λ.]

* Εὐάγων, ὠνος, ὁ, ἡ. Pind. Nem. 10, 69. "Ἐπεται δὲ, Θεοῖατε, μα-Τρώων πολὺγνωτον γένος ὑμετέρων Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ Σὺν Τυνδαρίδαις *θαμάκῃς, Schol. εὐάγων τιμῇ, τουτέστιν, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὐ ἀγωνισθεῖσιν, ἡ εὐ καὶ καλῶς, τιμῇ. "Si ab ἀγῶν ductum est, ut sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὐ ἀγωνισθεῖς, dicas, quid nī εὐάγων scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν est εὐαῖων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκῃς, Sæpe victoriis illustrata gloria. Εὐάγων, ab εὐαγῆς, Agilis, Benedictus scripsit. De h. v. vide (T. H. ap.) Musgr. Eurip. Suppl. 654." Heyn.]

* Φιλάγων, ὁ, ἡ. Dioscor. Epigr. 30. Τῷ * κωμωδογράφῳ, κούφῃ κύνι, τὸν φιλάγωνα Κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις. "Φιλάγωνα est in Vat. Cod. Sic hederā vocatur, qua poetæ coronantur in certaminibus. Apud Athen. φιλαοῖδον legitur." Jacobs. Pro φιλαοῖδον rectius, cum Nostro et Schneidero in Lex., scripseris φιλαοιδόν.]

* Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminum præses. Soph. Ajac. (569.) Καὶ τὰμὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάρχει τινὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχει exp. per ἀγωνοθέται, quod nomen paulo post declarabitur, [et per ἄρχοντες τῶν ἀγῶνων.] Eust. (1335.) ait Bæotis ἀγῶνα dici ἀγοράν, unde ἀγορανόμος, qui ἀγωνάρχης.

* Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, Designator: nam ἀγωνοδίκας

Hesych. exp. βραβευτάς. Designatores, inquit Ulpianus, quos Gr. βραβευτὰς appellānt. Videtur autem ἀγωνοδίκης ex ἀγῶν et δίκη esse compositum, ut sit Judex certaminum. Βραβευτῆς tamen potius respondet τῷ ἀθλοθέτῃ, i. e. Munerarius. Vide aliud compositum ἀγωνοθέτης, quod proxime sequitur.

* Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonom præses et judex, i. e. Certaminum, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex ἀγῶν et θέτης, quod in compositione tantum usurpatur, et Positorem significat, ut in νομοθέτης: sed hic Dispositorem potius sonat: nam Eust. ἀγωνοθέται exp. οἱ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενοι, i. e. Qui certamina bene disponunt et administrant, h. e. Omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. Nigrino (p. 53.) Ληφθέντα μὲν γὰρ τινα τῶν πολιτῶν ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, i. Judicem ludis præsidentem, B.

* Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant Eum qui certamini præsidet propositis præmiis, ut ap. Hom. Achilles, et ap. Virg. Æneas. Idem Valla Munerarium vertit. Sed Munerarius potius est ἀθλοθέτης, siquidem ἀθλοθέτης ex ἄθλον et θέτης est factum, quasi Præmii aut Præmiorum positor. Ait autem Suid. ἀγωνοθέτην esse in scenicis, sub. certaminibus; ἀθλοθέτην in gymniciis. Hesych. e Nicanthro eandem differentiam affert, Musica vocans, quæ Suidas Scenica.

* Ἀγωνοθέτης. Hesych. Ἀγωνοθέτης ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν, ὡς δὲ Νικάνδρος, ἀθλοθέτης ὁ μόνος (τὰ) γυμνικὰ, ἀγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος. "Est Nicander Thyatirensis, qui scripsit Ἐξηγητικὰ Atticæ dialecti, cujus meminit aliquoties Harpocr. et alii Grammatici. Vide Κλίσις." Soping. Vide Lips. Saturn. 1, 7. Ant. Van Dale Diss. 7. de Antiq. et Marmor. 517. 538. Suid. Phot. et Zonar.: Ἀγωνοθέτης ὁ ἐν τοῖς σκηναῖς, ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμναῖς. In Zonara δὲ perperam omissum est. Tittmanni Technol. Mss.: Καὶ ἀθλοθέτης καὶ βραβεύς, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νενικηκόσι δίδους· οὐκ ἀγωνοθέτης, οὐδὲ βραβευτής. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀγωνοθέτης ἀγωνοθέτης μὲν κυρίως ὁ ἐν τοῖς σκηναῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμναῖς. Ammon. Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηναῖς λέγονται, ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμναῖς. "Differentiam tradit Nicand. ap. Hesych. cum Polluce 3, 142. (Τῶν δὲ ἀγῶνων οἱ μὲν γυμνικοὶ, οἱ δὲ καλούμενοι σκηναῖς, ὀνομασθεῖεν ἂν Διονυσιακοὶ τε καὶ μουσικοί,) qui tamen nullum significandi discrimen agnovit 3, 140. (Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγῶνων διαθέται, ἄθλων ἐπιμεληταί, ἑφοροί, ἐπόπται, προστάται, ἐπίσκοποι.) Valck. Thom. M.: Ἀθλοθέτης κρείττων, ἢ ἀγωνοθέτης. "Sic etiam Mæris. Alii Grammatici distinguunt, quod prior dicatur Judex Gymnicorum, aliter Musicorum certaminum. Errant omnes; nam voce ἀγωνοθέτου usus est ἀπτικώτατος Xenoph. nihil minus quam musicos ἀγῶνας tangens, K. A. 3. p. 296. Ἐν μέσῳ γὰρ ἡδὴ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἄθλα, ὅπότεροι ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν ἀγωνοθέται δ' οἱ θεοὶ εἰσιν. Unde patet promiscue has voces adhibitas esse, et vera esse synonyma, ut occurrunt ap. Polluc. (l. c.)" Oudend. "Rectius opinor Ammon. et quos ad eum citat Valck. Neque fortasse inveniat ἀθλοθέτης ἐπὶ τῶν σκηναῖς, sed ἀγωνοθέτης tam de scenicis, quam gymnasticis, idque more suo videtur docere voluisse Animonius. Cf. Budæus C. Gr. L. 832. Verbum tamen ἀγωνοθετεῖν non refugit Thuc. 3, 38." Abresch. "Ἀγωνοθέτης tamen est ap. Luc. 1, 25. Græven. Synes. p. 28. c. Lib. 1, 462. a. 2, 540. d. et verb. ἡγωνοθέται ap. Luc. Ver. H. 2. T. 2. p. 119. Hemst." Stæb. "Cf. Noster v. Βραβεύς. Demophilus Simil. p. 120. Ἡ τύχη εἶκοι φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ. Athenag. Leg. pro Christian. p. 56. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν παραλιπόντες οἱ ἀθλοθέται τοὺς κιθαριστὰς, τὰς κιθάρας στεφανοῦσιν αὐτῶν." Bernard. Mæris: Ἀθλοθέτης, Ἀπτικῶς ἀγωνοθέτης Ἑλληνικῶς. "Ita quoque Thom. M. Sed neuter audiendus, ut ostendunt hæc Demosth. de Cor. 319. Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στεφανῶσαι Χαρίδημον, καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφανῶ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίους τοῖς μεγάλους ἐν

τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι θεσμοθέτας, πρυτάνεις, ἀγωνοθέτας. Quæ vox etiam occurrit 330. ('Αγωνοθέτης, Qui in certaminibus victoribus palmas dispensaret, ut in Liberalibus poetis et histriionibus: curabat item, ut a populo coronandorum nomina per præconem significarentur. Τῆς δὲ ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, 253. 266. 267.' Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide 'Αγωνοθετέω.) Mæridi autem errandi locum videntur præbuisse nonnulla veterum testimonia, a quibus ἀθλοθέται appellabantur Certaminum præsides, quæ Panathenæis edi consueverant. Sic enim dictos esse, auctor est Pollux, 8, c. 9. (s. 93.) 'Αθλοθέται δέκα μὲν εἰσιν, εἰς κατὰ φυλὴν δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχονσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθηναῖα, τὸν τε μουσικόν, καὶ τὸν γυμνικόν, καὶ τὴν ἵπποδρομίαν. Hinc Mæridis, ni fallimur, de nomine ἀθλοθέτης regula, quasi ea tantum uti solerent Attici scriptt., cum de iis, qui præessent certaminibus, verba facerent. Quam vere, constat e Demosth., qui Agonothetam inter Atheniensium magistratus, non secus ac Thesmothetas numerat. Recte igitur Hesych.: 'Αγωνοθέτης· ἀρχῆς ὄνομα 'Αθηνῶν. Idem pessime addit e Nicandro: 'Ὡς δὲ Νικάνδρος, ἀθλοθέτης, ὁ μόνος (τὰ) γυμνικά, ἀγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικά ἀκροάματα διατιθέμενος. Nam discrimen illud, quod Agonothetas inter et Athlothetas statuit, nequit cum Platone consistere, cui Musicis certaminibus præfecti ἀθλοθέται dicuntur, de LL. p. 764. 'Αγωνιστικῆς μὲν οὖν ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων τοὺς αὐτοὺς. Μουσικῆς δὲ ἐτέρους μὲν τοὺς περὶ τὴν μονωδίαν τε καὶ μιμητικὴν, οἷον ραψῳδῶν, καὶ κιθαρωδῶν, καὶ αὐλητῶν, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἶη γίγνεσθαι. Nec minus diserte legas 8. p. 835. Τότε καὶ τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας χρὴ προσδοκᾶν κατὰ μέρος ἀγωνιεῖσθαι ταχθέντας, ὑπὸ τε ἀθλοθετῶν, καὶ τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. Sed et Plut. audire juvat, a quo Pericles, quem primum Musicis certaminibus a se institutis præfuisse ferunt, ἀθλοθέτης in ejus Vita appellatur: Φιλοτιμούμενος δὲ ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἄγεσθαι, καὶ διέταξεν αὐτὸς ἀθλοθέτης αἰρεθείς. Quis itaque non miretur, Nicandro assensum præbere potuisse Suid. et Ammon., qui ea de voce sic disputat? 'Αγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνηκῶν λέγονται. 'Αθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν." Sallier. "Αγωνοθέτης æque frequenter ap. scriptt. Atticos occurrit, atque ἀθλοθέτης. Nec differentiam istam accurate observarunt auctores, ut multis posset exemplis ostendi. Verum Mæris ad singularem aliquem veteris scriptoris locum videtur respexisse. Sed tanti non est." Pierson. "Αγωνοθέτης, Ammonio et Suida auctoribus, proprie est Moderator in ludis scenicis, ἀθλοθέτης vero in gymniciis. Hesych. ὡς δὲ Νικάνδρος,—ἀγωνοθέτης ὁ τὰ μουσικά ἀκροάματα διατιθέμενος, interpretatur tamen nomen ἀθλοθέτης nomine ἀγωνοθέτης. Et sæpe hæc nomina confundi ostendit Hutch. Thomas M. et Mæris ἀθλοθέτης potius dici jubent. Sed legitur ἀγωνοθέτης, improprie quidem, K. A. 3, 1, 14. ἀγωνοθέται οἱ θεοὶ ἔσονται, Ob pietatem nobis victoriam præmii loco daturi." Lex. Xenoph. Glossæ: 'Αγωνοθέτης· Munerarius. Thom. M. 171. Βραβεύς· οὐ βραβευτής. Σοφοκλῆς ἐν 'Ηλέκτρᾳ (v. 683. ὅσων γὰρ εἰσεκλήρυξαν βραβεῖς Δρόμων διαύλων. "Ἔστι δὲ ὁ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. Schol. ad Soph. loc.: Βραβεύς (l. Βραβεῖς) καὶ βραβεύται οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ δὲ αὐτοὶ ἂν εἶεν καὶ ἀγωνοθέται, καὶ ἀθλοθέται, ἄθλον δὲ τὸ βραβεῖον, καὶ ἔπαθλον τὸ αὐτό. "Thom. M. 437. ad Charit. 404." Schæf. Mss. Æschines c. Ctesiph. 569. Ὑπολάβετε τοῖνυν ὑμᾶς αὐτοὺς εἶναι ἀγωνοθέτας τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. Artemid. 5, 78. Παρῇν δὲ εἰκάζειν τὴν μὲν κρήνην τῷ ἀγῶνι, τὸν δὲ ὀχετὸν τῷ ἀγωνοθέτῃ, τὸ δὲ ὕδωρ τῷ στεφάνῳ, τὸ δὲ κεράμιον τῇ ἀσκήσει, καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὕδατος διὰ τὸν οὐ παρέχοντα ὀχετὸν τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ στεφάνου διὰ τὸν κατασπεύδοντα ἀγωνοθέτην, τὴν δὲ ματαίαν ἄσκησιν τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει.] [* "Αγωνοθετήρ, ὁ, Dorv. Inscr. Sicul. 577. ('In muro quodam legitur Catanæ hæc Inscr. aliquanto

A emendatio, quam publicata fuit a Gualthero p. 8, et a J. Brevalio, Equite Anglo, Itin. T. 4. p. 15. 'ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΚΛΥΤΟΝ ΑCΤΥ ΠΑΝΟΑΒΙΟΝ ΑΝΑΡΑ ΑΝΕΘΗΚΕ ΖΩΣΥΜΙ ΑΝΕΔΗΝ ΑΙΩΝΟ. ΘΕΤΗΡΑ ΣΕΒΗΡΟΝ ΟΦΡΑ ΚΑΙ ΕΣΣΟΜΕΝΟΙ. ΣΙ ΙΡΟΠΙΟΣ ΛΙΖΕ ΒΡΟ... Supple βρότοισι, et f. l. αοίδιμος ἦσι βρότοισι. In Epigr. ex Anthol. Ms. eis Μάρκελλον', v. Kust. ad Suid. in Μάρκελλος: "Οφρα καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροιτο Εἵνε· κεν εὐεπίης, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος 'Απόλλων. Ut ἀθλοθετήρ pro ἀθλοθέτης, sic διαθετήρ, ἀγωνοθετήρ pro ἀγωνοθέτης. Vide H. St. in 'Αθλα T. 1. p. 110. ἀεθλητήρ in Anthol. Gr. p. 176. * ἀγωνοθέτης in Inscr. Sponiana p. 246. de Agonotheta Dalen p. 246. Demosth. c. Phil. 3. p. 119. Reisk., 'Οὐ, πρὸς τῷ πόλεις 'Ελληνίδας ἀνηρηκέναι, τίθησι μὲν τὰ Πύθια, τὸν κοινὸν τῶν 'Ελλήνων ἀγῶνα, κὰν αὐτὸς μὴ παρῇ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; Imperatores autem ipsi Agonothetæ fuere. Vide Dalen p. 534—6. Ita reprehendit Suetonius in Claud. 28. præsedisse ludis libertos.]" Kall. Mss.]

B 'Αγωνοθετέω, Præsum certaminibus, Omnia moderor et rego in certaminibus. Thuc. (3, 38.) Αἴτιοι δ' ἡμεῖς, κακῶς ἀγωνοθετοῦντες, Qui perperam hæc certamina constituitis, ut vertit Bud.

['Αγωνοθετέω. "Dorv. ad Char. 206. ad Thom. M. 16. (vide 'Αγωνοθέτης.) 170. Jacobs. Anth. 7, 117. 11, 384. Lucillius 13. Strato 94. ad Char. 404. 494. * 'Αγωνοθήσαντα extat in Inscr. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132." Schæf. Mss. "Myth. 478." Wakef. Mss. "'Αγωνοθετέω, Ludos gymnicos, aut per se, aut per legatos, instituire, curare, apparare, præsidere in iis, palmas et proponere et distribuere. Τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει, 119." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "'Αγωνοθετεῖν τινὰς καὶ συμβάλλειν, Aliquos veluti spectaculi causa committere inter se, ut bella invicem gerant, 9, 34, 3. n. 'Unde simpliciter pro Incitare ad pugandum dicitur. Jos. Ant. 17, 3, 1. ἀγωνοθετεῖν στάσιν, Seditionem ciere. Item ἀγωνοθετεῖν τινὰ simpliciter est Alicui bellum contrahere, et eum quasi præmium ponere, quod bello petendum sit.' Ern. Cf. Διαγωνοθετέω." Lex. Polyb. Polyænus 228. Corai.: 'Αρταξέρξης τὸν πόλεμον ἡγωνοθετεῖ τοῖς "Ελλησιν, αἰ προστιθέμενος τοῖς ἡττωμένοις. 'Αεὶ γὰρ ἐπανιστῶν τὸ ἐλαττούμενον, τὴν ἰσχὺν τοῦ νικῶντος κατέλυνεν. Vide Reimar. Ind. Cass. Dion. et Ind. ad Marmora Arundell. Selden. aliaque Ed. Bowyer. 1732. p. 605. Plato Conviv. 184. a. p. 34. Wolf: 'Αγωνοθετῶν καὶ βασιανίζων ποτέρων ποτὲ ἐστὶν ὁ ἐρῶν, καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος.]

C [* 'Αγωνοθετέον. "Max. Tyr. 27. p. 51=24. p. 459. Reisk. 'Επεὶ ταύτη * βασιανιστέον τε καὶ ἀθρητέον τὸν ἐρωτικὸν καὶ λόγον καὶ ἄνδρα. In ἀθρ. variant libri et scripti et editi: illud reposuit Davis. (quod et Heins. olim monuit.) Tu legito, ἀγωνοθετέον. Plato Conviv. 184=34. Wolf, 'Αγωνοθετῶν καὶ βασιανίζων ποτέρων ποτὲ ἐστὶν ὁ ἐρῶν, καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 340. Illud ἀθλητέον, quod vulgo ἀθρηρητέον, Harleian. ἀθροϊτέον, forte ortum habuerit e marginali glossa, per compendium scripta, ἀγωνοθετέον * ἀθλοθετέον.]

D 'Αγωνοθεσία, as, ἡ, Agonothetarum munus, s. officium, Constitutio et ordinatio certaminis, i. e. eorum quæ ad certamen pertinent. [J. Poll. 3, 140. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία, ἡ, ὡς 'Αριστοφάνης, ἀθλοθετία, ἀγῶνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἐποψίς. Plut. 3, 662. 8, 884. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Eccl. nondum edita.]

'Αγωνοθέτης, per i citatur e Sophocle pro ἀγωνοθεσία. [J. Poll. 3, 141. Σοφοκλῆς δὲ τὴν ἀγωνοθεσίαν, ἀγωνοθέτην * μοχθηρῶς ἐκάλεσεν. "Pro ἀγωνοθέτην Ms. longe aliter * ἀγωνοθήκην habet, idque mihi longe verisimilius Sophoclem scripsisse, et Pollicem μοχθηρίας notassee, quam alterum ἀγωνοθέτης." Jung.]

["Διαγωνοθετέω τινὰς, Certaminibus implico aliquos inter se, 26, 7, 7. Cf. 'Αγωνοθετέω." Lex. Polyb. Imo phrasis est διαγωνοθετεῖν τὰ κατὰ τινὰς. Verba sunt: 'Ἐδόκουν γὰρ οἱ 'Ρωμαῖοι τὰ κατὰ τοὺς 'Ροδίοις καὶ Λυκίοις διαγωνοθετεῖν.]

[* “*Ἀγωνολογία*, ἡ. Galen. de Sectis, *Ἀνεπικρίτον* δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἀδήλων ἀγωνολογίαν εἶναι φασιν, sensu dubio.” Schneider. Lex.]

¶ *Ἀγώνιος*, ὁ, ἡ, Ad certamen pertinens. Pind. Isthm. 4. *ἀγωνίους ἀέθλους* vocat Labores certaminum, qui sunt circa certamina, periphrastice pro *ἀγῶνας*, ut opinor; alioqui enim *ἀέθλος* et *ἀγών* itidem Certamen significant. [Imo locus est Isthm. 5, 9. “*Ἐν τ’ ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν Κλέος ἔπραξεν*, Schol. τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀρμάτων. “In certatoriis, etiam contentionum plenissimis, certaminibus gloriam acquisivit. *Ἀγώνιος* enim est et Laboriosus. Ol. 10, 72. *Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον Χείρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρμασιν*, *Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος* *Εὐχος*, ἔργῳ καθέλων; Gloriam optabilem e certamine.” Damm. Lex.] *Ἀγώνια ἀγαθὰ* vocat Greg. Naz. de Vita in Solit. trans. Bona contentione summa comparanda, Bud. [Suid. *Ἀγώνιος* ὁ ἐν ἀγῶνι.]

Ἀγώνιος, Mercurius a Pindaro dicitur in Isthm. 2, (imo 1, 85.) Certaminum præsides: Πάντα δ’ ἐξειπεῖν, ὅς *ἀγώνιος* *Ἑρμᾶς* *Ἡροδότῳ* ἔπορεν ἵπποις. Eodem sensu *Ἑναγώνιον* eum appellat in Pythiis. Hesychio quoque *ἀγώνιοι θεοὶ* sunt Certaminum præsides. At Eust. *ἀγωνίους θεοὺς* vult esse ap. *Æschylum* τοὺς ἀγοραῖους, i. e. Fori præsides, aut Qui in foro coluntur: ut Suid. *Ἀγοραῖον* Mercurium appellari ait ex eo, quod colatur ἐν ἀγορᾷ, i. e. In foro.

Ἀγώνιος, Angulo carens, vide infra: item *Ἀγώνιος* ab ἀγωνία, vide post *Ἀγωνία*.

[*Ἀγώνιος*. *Æsch.* Agam. 496. τοὺς τ’ ἀγωνίους θεοὺς Πάντας προσαυδῶ. “*Ἀγώνιοι θεοὶ*, Dii qui certaminibus præsunt. Hesych. *Ἀγώνιοι θεοὶ* οἱ τῶν ἀγῶνων προεστῶτες. Suppl. 197. Πάγον προσίζειν τῶνδ’ ἀγωνίων θεῶν. (Ubi sic Schol. Στρογγύλα γάρ ἐστι τὰ ἱερεῖα, καὶ γωνίας οὐκ ἔχοντα. ‘*Ἄλῃ πάγον—ἀγωνίου*, Insidere tumulo horum deorum ad altare. *Ἀγωνίου*, Non habentis angulos.’ Stanl. ad Suppl. 197. ‘*Ἄλῃ* videtur etymologiam innuere Scholiastes l. c. satis ineptam. Quinam fuerint hi θεοὶ ἀγώνιοι e Suppl. 217. et seqq. discendum erit.’ Idem ad Agam. l. c. Nempe Jupiter, Apollo, Neptunus, Mercurius. ‘*De Apolline et Mercurio egimus* ad Agam. 521. 524. Jovis *Ἀγωνίου* meminit Soph. Trach. 26. Τέλος δ’ ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. De Neptuno, utpote qui Isthmiorum præsides, res clara est, quem *Æsch.* designat per Tridentem vv. 226. 763.’ Stanl. ad Suppl. l. c.) Minus bene Eust. 1335. Καὶ παρ’ Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοὶ, οἱ ἀγοραῖοι. Vide Spanh. ad Aristoph. Pl. 1162. *Ἀγώνιος* *Ἑρμᾶς*, Pind. Pyth. 2, 18. (imo ibi est: *Ἐπὶ γὰρ ἰσχεαῖρα παρ-Θένος χερὶ διδύμα*, “*Ὁ τ’ ἐναγώνιος* *Ἑρμᾶς*, Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, Ξεστὸν ὄτακ δίφρον” *Ἐν θ’* ἄρματα * *πεισιχάλινα καταζευ-Γυνή* *σθένος* ἵππιον, * *Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν*.) Ubi Schol. ex *Æsch.* citat, *Ἑναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς* *Ἑρμᾶ*: (*Ἑναγώνιος* δὲ ὁ *Ἑρμῆς*, ὡς τῶν ἀγῶνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος, in Fragm. v. Stanl. ad Agam. 524., *Ἑναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς* *Ἑρμᾶ*.) Cui simile habet Simonides ap. Athen. 490. (Fragm. cxxii. p. 394. Gaissf.) Δίδωτι δ’ εὐ τέ σ’ *Ἑρμᾶς ἐναγώνιος*, *Μαίας* *εὐπλοκάμοιο* *παῖσι*.” Blomfield. *Æschylus* Suppl. 249. Κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ’ ἡμῖν πρὸς θεοὺς ἀγωνίους: 337. Τί φῆς ἰκνεῖσθαι τῶνδ’ ἀγωνίων θεῶν, Λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους; 359. Ὀρῶ κλάδοις * *νεοδρόποις* κατὰ σκιον Νέον θ’ ἡμίλον τῶνδ’ ἀγωνίων θεῶν. “*Horum ἀγωνίων θεῶν* meminit Plato de LL. 6. p. 875(=783=314. Προσχωμένους μέντοι Μούσαις τε καὶ ἀγωνίοις θεοῖς, σβεννύναι τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρρόην.) Quo respexit J. Poll. 3, 141. (Ἀπὸ δὲ ἀγῶνων, ὀνόματα, ἀγώνισις παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἀγώνισμα, καὶ ἀγώνιοι θεοὶ, παρὰ Πλάτων.)” Albert. ad Hes. locum. De θεοῖς ἀγωνίους omnino vide quæ habet Schneider. in Addendis ad Lex. v. *Ἀγώνιος*. “*Ζεὺς ἀγώνιος*, Musgr. Heracl. 1015.” Schæf. Mss.]

[* *Ἀγώνιοι* φακοί. Hesych. “*An τὰς γωνίας οὐκ ἔχοντες*, i. e. *τελέως στρογγύλοι*?” Guyet. Cf. Eund.: *Ἀγώνη* ὑοσκύαμος.] “*Ἀγώνη*, Hesychio ὑοσκύαμος, “*Jusquiamus herba*. Sic enim ap. Latinos recentiores “*quidam* vocant, corrupta voce Græca.”

[* *Ἀγωνίως*, “*Heyn. Hom. 5, 357.*” Schæf. Mss.] [* “*Ἀπαγώνιος*, (ὁ, ἡ,) *Certamine liberans*. Hanc vocem Lexica non agnoscunt.” Blomfield. Gloss. in *Æsch. Agam. 495*. Νῦν δ’ αὖτε σωτήρ ἴσθι *κάπαγώνιος*, “*Ἀναξ*” *Ἀπολλον*. “*Κάπαγώνιος* positum est pro καὶ ἀπαγώνιος, *Certamine liberans*. Recte Schol. ἀπόμαχος. Heathius vero et Schutz. (quibus adde Schneiderum in Addendis ad Lex.) malunt * *ἐπαγώνιος*, *Defensor* in certaminibus, quem sensum non ferret vocabulum istud, si uspiam extaret. Præco autem non amplius eget defensore in certaminibus.” Blomf. in nota. *Ἑπαγώνιος* probat et Maltb. Lex. Gr. Prosod. ubi Suppl. 514. legitur pro Agam. 521. “*Schol. ἀπόμαχος*: καὶ ἀπαγώνιος sumsit. Non improbo, sed malo καὶ ἐπαγώνιος, *Servator* et *auxiliator*. De veris certaminibus accipiendum hoc, ut et sequens ἀγώνιους θεοὺς, *Deos omnes*, qui belli curam gerunt, et pugnis interesse solent. Stanleius perperam *Ludicra certamina* intelligit, quæ hic vere ludicra.” Pauw. “*Κάπαγώνιος* omnino est καὶ ἐπαγώνιος. Nullam hic haberet significationem ἀπαγώνιος.” Heath.]

Ἑναγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conveniens, s. ludis aut spectaculis, ut Plut. Symposium, (Sept. Sap. Conv. 613.) dixit de Arione, Τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, Ornatum certaminum, s. commissionum, i. e. Quo solebat uti in certaminibus et commissionibus. [Idem ib. 614. Καὶ λαβεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἐπὶ ζῶν κόσμον. Idem in Arato 22. Βαλλομένων γὰρ ἀπὸ τῆς ἄκρας ἡδὴ τῶν περὶ τὸν Ἀρατον, καὶ μαχομένων, ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἔχῳρει κάτω, καὶ κραυγὴ περιύχει διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀνάκλασιν συγκεχυμένη, καὶ ἄδελος, ὅθεν εἰλήφε τὴν ἀρχήν. Fremitus sicut preliantium.] Lucian. autem ἐναγώνιον νόμον dixit Legem athleticam, ubi scribit, Μονομαχοῦντες παρὰ νόμον τὸν ἐναγώνιον. [Idem de Salt. 2. Καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπονδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσδρόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς παιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἤξεῖται. Vertitur: Quæ etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt. Idem ib. 26. Ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν, καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσεῖπων, ubi vertitur, Quæ certaminis materiem, et ob ipsum honesta, appellares. Idem ib. 32. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι.] Sic et *Ἑναγώνιος* appellatur Mercurius ab Aristoph. Pl. (1161.) tanquam Certaminum præfectus et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi, quo ibidem utitur: [*Ἑναγώνιος* τοίνυν γ’ ἔσομαι. “*Ἑναγώνιος* ἐπιστάτης τῶν ἀγῶνων καὶ πανηγύρεων. C. LB. *Ἀγῶνων* καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. C. D’O. quæ nullius sunt pretii, nec, si vel ἀγῶνας rescribas, et ἐργάζομαι, multum nos juvant.” T. H. Schol. ad v. 1154.: Λέγεται δὲ ὁ *Ἑρμῆς* *Στροφαῖος*, *Ἑμπολαῖος*, *Κερδῶος*, *Δόλιος*, *Ἡγεμόνιος*, *Ἑναγώνιος*.] || *Ἑναγώνιος*, Qui in certamine versatur. B. e Chrysost. in Ep. ad Titum c. 1. Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥαθυμία μεσότης. Item *Ἑναγώνιος* Ad certamen composuit et comparatus, Certamini accinctus. Synes. Epist. 67, Ἦκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρὴν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθῆς appellatur, quæ et στρατηγικὴ, Lat. Paludamentum, Quæ in prælio gestabatur, q. d. Vestis militaris. In VV. LL. e B. Epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, in Instrumentis, quibus in bello utuntur. Et e Polybio, παρακελευσμός ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim utrinque adhortatio. At Budæus ap. eund. Polyb. κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις interpr. In pugna conferta. [“*Ἑναγώνιος* πυκνώσεις, Condensatio militum in acie, 18, 12, 2. παρακελευσμός, Cohortatio acris, qualis fit in prælio.” Lex. Polyb.] || Et quia ἀγών vocatur interdum Actio forensis, ἐναγώνιος pro Forensi ponitur nonnunquam, ut a Dionys. H. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum usurpat, ut B. observavit. In VV.

LL. e Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exponitur A Certativa oratio, ut idem sit quod ἀγωνιστικός.

Ἐναγώνιος, Trepidus, vide post Ἀγωνία.

[Ἐναγώνιος, “de Mercurio, Voss. Myth. Br. 1. p. 114. ad Il. B. 353. Toup. Emendd. 2, 547. ad Diod. S. 1, 390. ad Dionys. H. 1, 23. 1067. Boissonad. in Philostr. 402. (Ὁὗτος ἀνιῶν τὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ἵκετεύει τὸν ἥρω χρήσαι οἱ περὶ τῆς νίκης. Ὁ δὲ αὐτὸν κελεύει Ἀχελῷῳ Ἐναγωνίῳ χρῆσθαι. BDEFGH. ἐναγωνίῳ, I. ἐν ἀγωνίῳ, A. ἐναγωνίῳ, sed e correctione. Olear. e Laudiano edidit ἐν ἀγωνίῳ εὐχεσθαι. Ἐναγωνίῳ multas habet auctoritates, et longe melius et elegantiae exquisitioris est, quam ἐν ἀγωνίῳ. Præterea quandam difficultatem obscuritatis habet, quæ stylum oraculorum plane redolet. Schol. optime explicavit: Τῷ ἐφόρῳ τοῦ ἀγῶνος. Ὡς περ λεγόμενος Ζεὺς Φίλιος, καὶ Ζεὺς Ξένιος, οὕτω καὶ Ἀχελῷος Ἐναγώνιος, ἔστι δὲ ποταμός.) 428. (Τοῦτο ἴδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρῆσά, κοιῇ τε καὶ ἐς ἕνα ὅθεν εὐχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν ὅτε δὴ θερμὸν οὕτω, καὶ ἐναγώνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἰδρῶτα ἀπ’ αὐτοῦ λείβεσθαι. Noster in Sophists 1, 25, 10. Ἡ δὲ ιδέα τοῦ Πολέμου λόγων θερμῇ, καὶ ἐναγώνιος, καὶ τορὸν ἡχοῦσα.) Stephanus Niger vertit: Quando jam adeo fervida efficitur atque athletica, ut ex ipsa defluat sudor. Sed rectius legeris, ὅτε δὴ, et verteris, Aliquando.) Jacobs. Anth. 8, 182. ad Diod. S. 2, 307. 473.” Schæf. Mss. Hesych.: Ἐναγώνιος ὁ Ἑρμῆς. “Vide Greg. Naz. Invect. 2. p. 104. Montac. (Ἄν ἴδω σου τὸν Κερδῶν, καὶ τὸν Λόγιον, καὶ, adde τὸν, Ἐναγώνιον, συγκαλύπτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ παρατρέχω σου τὸν Θεὸν αἰδοῖ τοῦ θεάματος.) Ibique not. Cf. omnino Spanh. ad Aristoph. Pl. 1162.” Albert. Æsch. Agam. 495. Νῦν δ’ αὖτε σωτήρ ἴσθι κάπαγώνιος, Ἀναξ Ἀπολλων, ubi Stanl. “Apollinem inter θεοὺς ἀγωνίους recenset in Suppl. 221. Meminit et Eust. ad Il. Ψ. 659. Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὡπερ ἀρίστω, Πῦξ μάλ’ ἀνασχόμεν πεπληγέμεν ὧ δέ κ’ Ἀπόλλων Δῶή καμμονίην, γνώσει δὲ πάντες Ἀχαιοί. Ἀπόλλωνος δ’ ἐνταῦθα, inquit, μέμνηται ὁ ποιητής, διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ. Videsis etiam Plut. Sympos. 8, 4. ubi eund. Hom. locum adducit, narratque Apollini pugili a Delphis, cursori a Cretensibus et Lacedæmoniiis sacra fieri.” Orph. Hymn. 28=27. Κλυθίμεν, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος νιέ, Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κείρανε θνητῶν: 33=32. *Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινὴν, Ἡ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὀρμήν. Pausan. Eliac. prior. 14. Τῆς ἐσόδου δὲ τῆς ἐς τὸ στάδιον εἰσὶν ἐγγύτατα βωμοὶ δύο· τὸν μὲν αὐτῶν Ἑρμοῦ καλοῦσιν Ἐναγωνίου, τὸν δὲ ἕτερον Καιροῦ. “Theagenem nominat Heliodorus γυμνασίῳν ἀνέρα, καὶ ἀλοιφῆς ἐκ νέων ἀσκητὴν, τὴν τε ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην ἡκριβώκοτα. Horat. Carm. 1, 10, 1. Mercuri facunde, nepos Atlantis, Qui feros cultus hominum recentum Voce formasti catus et decoræ More palæstræ.” Gronov. ad Stat. Sylv. 3, 1. p. 253. Ubi Handius:—“Ἐναγώνιος appellatur Mercurius ap. Orph. (l. c.) et ap. Athen. 11, 12. Lucan. 9, 661. Auctor liquidæ palæstræ. Serv. ad Æn. 4, 559. Deus palæstræ. Cf. Pind. Olymp. 6, 134. ubi Schol. Ἐναγώνιος γὰρ ὁ θεός, ἢ ὅτι κίρυξ, κίρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶνι, ἢ ὅτι τῆς παλῆς εὐρετής.”]

[“Ἐναγώνιον, Contentionibus aptum dicendi genus. Dionys. Censur. 3, 2. p. 427. Jud. Isocr. 2. et cf. Jud. Thucyd. 23. p. 865. ubi ἐναγώνιον πνεῦμα dicit Spiritus oratorios, certaminibus aptos; παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα propositum sit. Eust. Il. I. p. 731. Ἐναγώνιος ἡ ῥαψῳδία, καὶ πολλὴν ἔχουσα δύναμιν ῥητορείας δικανικῆς, ἐν οἷς οἱ μὲν πρέσβεις λέγουσιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀντιλέγει, καὶ εἶπερ που ἄλλαχού, ἐνταῦθα τὴν ἐν λόγῳ πολιτικῷ ῥητορικῇ Ὀμηρος ἐπιδείκνυται. Demetrius Eloc. 193. eandem dicit λέξιν ὑποκριτικὴν, Aptam contentionibus forensibus, et publicæ actioni. Contraria est γραφικὴ, εὐανάγνωστος, Quæ lectioni destinata est. Sic Longin. 9. Iliadem Homeri appellat σωματίον ἐναγώνιον, quatenus plenum est carmen motus et actionis, adeoque vehementius, cui oppositum est τὸ διηγηματικόν,

Odyssea, in qua tranquilliores sunt sermones, et molliores affectus actionesque. Vide Morum ad h. l. ubi plura: et cf. Eust. ad Il. Σ. p. 1154. Eidem c. 22. ἐναγώνιον πάθος, Vehementior affectus. Unde et ibid. ἀγωνιστὸν (imo ἀγωνιστικόν) dicitur i. q. παθητικόν. Cf. c. 18. Deinde iisdem de causis c. 25. ἐναγώνιον πρᾶγμα dicitur, cum res ipsa geri videtur, ut si præterita narratur, tanquam præsens. Contraria est ἡ διήγησις, quæ vulgo temporibus præteritis instrui solet. Vide Berger. de Nat. Pulcr. Orat. p. 298.” Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ἐναγώνιος, quatenus deducitur ab ἀγών, Certamen, est Qui in certamine versatur, vel ad ineundam pugnam compositus est. Ita usurpatur a Chrysost. Homil. 2. ad Stagirium T. 6. p. 106. ubi ad 2 Tim. 4, 7. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγώνισμαι: Δεκνὺς ὅτι πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἡμῖν εἶναι δεῖ καὶ ἐπίπονον, εἴγε μέλλοιμεν τῆς ἀναπαύσεως τῆς αἰωνίου, καὶ τῶν μυρίων ἀπολαύσεσθαι ἀγαθῶν. Idem πρὸς τοὺς σινει. σάκτους ἔχοντας, c. 5. post verba Apostoli 1 Cor. 9, 27. Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα κ. τ. λ.: Ταῦτα δὲ ἔλεγε, δηλῶν τὴν ἐπανάστασιν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας λύτταν, καὶ τὸν διηνεκῇ πόλεμον, καὶ τὸν ἐναγώνιον αὐτοῦ βίον. Et Or. 14. T. 5. Ed. Par. p. 261. de Galatis: Τῆς πατρίδος ἐξέπιπτον, καὶ τὰς οὐσίας ἀπώλλουν, καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ αἵματος ἐκινδύνουν, καὶ ἅπας ἐναγώνιος αὐτοῖς ὁ βίος ἦν. Hom. 5. in Ep. ad Hebr. Πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον εἶναι νομίζομεν, καὶ οὐδέποτε ἀνάπανσιν ζητήσομεν, οὐδέποτε θλιβύμενοι ξενοπαθήσομεν. Ita etiam alibi satis frequenter.” Suicer. Thes. Eccl.]

[* Ἐναγωνίως, Cum vehementia, ad quam res excitat. Pseudo-Longin. 18. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ’ ἐτέρων ἐρωτώμενοι, παραξυνθέντες, ἐκ τοῦ παραχρήμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ’ αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν. “Toup. ad Longin. 323.” Schæf. Mss. Plutarch. Amatorio 9, 88. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα φάρτα τῆς γυναικὸς ἐναγωνίως* συνετραγωδεῖτο (* συνεξετραγωδεῖτο, R.) τῇ δόξῃ τοῦ πάθους. Vertitur, Tragædiam hujus calamitatis uxor admodum artificiose egit. “Eust. ad Il. A. p. 26. Καὶ οἱ μὲν ἐναγωνίως εἶχον, γηγενεῖς τινες καταδοκούντες ἄνδρας καὶ μεγάλῃν ἔκειθεν ἀντίταξιν.” Scott. App. ad Thes.]

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἢ, Ad certamen non pertinens, Qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphorice ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ, aut generalius, Quæ ad rem, de qua agitur, non pertinent: quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος, quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ut supra docui, i. e. Hæc ad rem, de qua agimus, non pertinent. Hæc sunt per digressionem dicta, ut interpr. Bud. addens, τῷ ἐξαγωνίῳ ὀπποῖ ἐναγώνιον. Talem hujus vocis ἐξαγώνιος usum Suid. ex Æschine affert. [Luciani locus est pro Imag. 18. ubi paulo aliter legitur: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. Cf. Eund. de Gymn. 19. Ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. Suid.: Ἐξαγώνια ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἰονταὶ καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσι τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ προσήκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τούτέστιν οὐ προσήκοντων εἰρησθαι. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἐξαγωνίων ἐξαγωνίους οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἰονταὶ (καλεῖσθαι) δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσι τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιήσωσι τι παρὰ τὸ προσήκον. Αἰσχίνης δὲ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἐξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων καὶ οὐ προσήκοντων εἰρησθαι. “Ἐξαγώνιον, Quicquid extra causam dicitur, nec ad præsentem quæstionem pertinet. Suid.: Αἰσχίνης καὶ ἐπὶ τῶν ἐξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τούτέστιν οὐ προσήκοντων εἰρησθαι. Ab Aristotele τὰ ἐξωθεν vocantur. Sic ἐπεισώδιον dicitur πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα, h. e. τὸ ἐξω τῆς υποθέσεως ὄν. Cf. Suid. in Ἐπεισώδιον.” Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide et Etym. M. v. Ἐπεισώδιον. Hesych. Ἐξαγωνίως ἐξ ἀγῶνων πόνον ἔχουσιν. Ἐξαγώνιος ὁ ἐξω τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἐξω τοῦ ἀγῶνος ὢν. “An λέγων? Vide Suid.” Is.

Voss. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 44. (Τὴν θυραϊαν, καὶ ὑπερόριον, καὶ οἶονεὶ ἐξαγωνίον λαλιὰν ἐνταυθοῖ καταπαύω.) Heyn. Hom. 8, 420." Schæf. Mss. "Athenag. Legat. c. ult. (p. 44. Steph. "Ἰνα μὴ ἐξαγωνίους τοῖς προκειμένοις ἐπεισάγειν δοκῶμεν λόγους.") Routh. Mss.]

[* Ἀγωνικός, ἢ, ὄν, Ad certamen pertinens. Dionys. H. in Arte Rhet. 6. p. 41=267. Ἡ δ' ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν, οἷον ὅσα περὶ ψυχῆς, διηρμένη, καὶ μέγεθος ἔχουσα, καὶ ἐγγὺς βαίνουσαι τῆς τοῦ Πλάτωνος. Ἀγωνιστικοῖς recte in Cod. Mss. reperitur. Vulgatum e compendio scribendi ortum habuit.]

¶ Ἀγωνίζομαι, et Attice ἀγωνιῶμαι, usitatissimum, Certo, Certamen in eo, In certamen venio, Dimico. Absolute positum aliquando, ut, Ἐπειδὴ ἐν Ὀλύμπῳ ἀγωνιῖται. Apud Philostr. nonnunquam cum accusativo, ut ἀγωνίζομαι τὰ Ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα ap. Plat., et ἀγωνίζομαι μάχην ap. Plut., et ἀγωνίζεσθαι στάδιον ap. Eund., Currere stadium, ut loquitur Cicero, i. e. Inire certamen cursus in stadio. Sic autem et ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, quod exponitur Agere fabulam, proprie est Actione fabulæ certare adversus alium. Vide infra. Dicitur et ἀγωνίζομαι πρὸς σε, aut σοι, Tecum certo, Congredior tecum, cum accusativo personæ, præfixa præpositione, aut cum dativo, ut Xen. K. Π. 1. "Ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Ubi non solum accusativus est personæ, sed et accusativus rei, ut ita dicere liceat, ἀγωνίζομαι τοῦτο πρὸς σε, Hanc rem decerto tecum, pro, Hac de re tecum certo. Cum περὶ autem, ut Demosth. pro Cor. ἀγωνιζομένη περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. [Locus est 247. Ἀεὶ περὶ πρωτείων, καὶ τιμῆς, καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα.] Dicitur et cum ὑπὲρ, sed alio sensu; nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is, qui de gloria certat s. dimicat, aut assequenda ut conservanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, ap. eund. Demosth. ibid. est Dimicare pro tuenda et conservanda libertate.

Ἀγωνίζεσθαι, Præliari, Prælium inire, πολεμεῖν, ap. Xenoph. Mem., ut ἀγὼν significat aliquando πόλεμον. Sic ap. Thuc. 1, (36.) Δεξιμένοι δὲ ἡμᾶς, ἔξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, i. e. ὑποκρίνεσθαι, ut ἀγὼν, Actio fabulæ, ap. Aristot. de Poet. Est autem proprie ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare adversus alium, Agere fabulam proposito adversus aliquem de ea certamine; quo sensu ad primam significationem pertinet τοῦ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα simpliciter pro ὑποκρίνεσθαι, nam pro eodem a Demosth. ponuntur eodem in loco Orationis Περὶ Παραπρ.: [Μῶλων, histrio, ἡγωνίζετο, 418. "Α μὲν, sc. δράματα σκηνικά, πολλάκις ἡγωνίσω, 420.] Item ἀγωνίζεσθαι, διηγείσθαι, inquit Bud., Aristot. de poëta in persona sua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare iudicio, ut faciunt qui causam orant ap. iudices. Ἀγωνίζεσθαι, inquit Bud. dicitur de oratoribus pro Orare causam ap. Demosth. unde ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco orare. Sic ἀγῶνες a Plut. appellantur δίκαι. Hactenus Bud. Ita autem ap. Plut. intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib. de Audiendo, Δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων εὐμενῇ καὶ ἀπλοῦν εἶναι θεατῇ. Apud Lucian. autem ἀγωνίζεσθαι ἐφεσιν, Provocationis causam iudicio persequi, Appellationem in iudicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι, inquit Bud., Causam dicere, Periclitari iudicio, Demostheni ubique, ut ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυρίων, Falsi causam dicere, Reum falsi esse. Et ἀγωνισάμενος ξενίας, Peregrinitatis postulatus. Quin et Κατὰ Τιμοκράτους vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipse accusat ut abrogandum. Hactenus Bud. Videndum autem num in hoc postremo loco ἀγωνιζόμενον in passiva signif. accipiendum sit, ut et in h. l. contra Midiam (516.) Ἀγωνιῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. Ubi de re loquens hæc duo verba copulavit, ut de persona alibi, ubi dicit, Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἡγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. || Sciendum est præterea, ut ἀγὼν non solum de periculo dicitur ejus, qui adducitur in iudici-

um et qui accusatur: sic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipit.

[* Ἀγωνεῖσθαι, simpl. Contendere aliquid oratione, proprie tamen de oratoribus: v. Hermog. Part. p. 60. ἀγωνίζεσθαι λόγον, Habere orationem, Dicere orationem. Plut. Vit. Demosth. 15. Unde ipsa declamatio dicta ἀγώνισμα. Vide Himerii Orat. 21. §. 11. p. 749. Ed. Wernsdorf.] Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Verbum ἀγωνεῖσθαι nihili est.]

[* Ἀγωνίζομαι, Thom. M. 458. Kuster. V. M. 67. Musgr. Andr. 336. Ἀγωνίζομαι περὶ ψυχῆς, ad Herod. 537. Sensu forensi, ad Diod. S. 1, 87. Perf. pass. et aor. 1. med., ad Diod. S. 1, 241. De actoribus, hanc illamve personam repræsentantibus, Valck. ad Adoniaz. p. 390. Cum infin., Thom. M. 161. ad Diod. S. 2, 410. Passive, Dionys. H. 5, 391. Ἀγωνίζομαι νίκην, Philostr. 54. Boiss.] Schæf. Mss. "Chrysost. de Sac. 4, 4, 178." Routh. Mss.]

[* Ἀγωνίζεσθαι, ¶ 1.) Certare. a) in ludis et similibus certaminibus, Ἀπ. 3, 12, 1. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι. Cf. 3, 7, 1. Ier. 11, 5. 6. οὐ προσήκει τυράνῳ πρὸς ἰδιώτας ἀγωνίζεσθαι. A. 4, 8, 20. ἡγωνίζοντο παῖδες στάδιον. Etiam χορὸς dicitur ἀγωνίζεσθαι: v. Χορός. b) in prælio. Π. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως ἂν ἔριστα ἀγωνιζοίμεθα. A. 4, 6, 5. ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. Quæ forma futuri Attica in Xenoph. semper legitur, ut A. 4, 8, 7. ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιούνται. 5, 2, 9. ὡς ἂν κράτιστα οἴηται ἀγωνεῖσθαι. Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. ὡς ἀγωνιούμενοι. c. περὶ, Π. 6, 2, 8. οὐ περὶ Συρίας μόνον ἀγωνιούμεθα. A. 3, 1, 30. περὶ τοῦ καλῶς ἀποθνήσκειν ἀγωνίζεσθαι. Ιπρ. 1, 19. ἀγωνίζεσθαι περὶ τε πόλεως καὶ εὐκλείας καὶ περὶ ψυχῆς. c. μετὰ societatis, Π. 2, 1, 5. μετὰ πλειόνων ἀγωνεῖσθαι. c. πρὸς Contra, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. 2, 2, 1. p. 101. Ιπ. 7, 4. Ιπρ. 4, 14. 8, 2. ὥσπερ γυναικες πρὸς ἄνδρας ἀγωνίζονται. §. 17. c) in venatione, quæ multa cum bello habet communia, Π. 1, 6, 19. p. 75. ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτὰ, np. θηρία. d) quocunque modo, et dicitur de quavis contentione, ut Π. 8, 4, 2. οὐ φιλονείκως πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες ἀγωνιζόμενοι πάντες. Ubi altera formula alteram explicat. 2, 3, 6. ἐμοῦ ἀγωνιουμένου cum homotimis, np. περὶ ἀρετῆς, quæ verba addita sunt 2, 3, 5. p. 117. Sic 8, 4, 15. ἐκ τῆς δυνάμεως ἀγωνίζεσθαι περὶ καλοκάγαθίας, np. amicis benefaciendo. ¶ 2) Coram populo orationem habere, in qua contentione opus est: v. quos laudat Ern. Clav. Cic. Ind. Gr. in v. Ἀγών. Ἀπ. 3, 7, 4. opponuntur ἰδίᾳ διαλέγεσθαι et ἐν τῇ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. Sic O. 11, 25, πῶς ἀγωνίζει; Quomodo causam tuam agis coram uxore accusatus?" Lex. Xenoph.]

[* Ἀγωνίζεσθαι, Spectaculum edere. Οὐδέπω ἡ τύχη τοιούδ' ἡγωνίσαστο ἀγώνισμα, οἷον τὸ καθ' ἡμᾶς, 1, 4, 5. Vide mox Ἀγώνισμα, et dein Ἐναγωνίζεσθαι." Lex. Polyb.]

[* Ἀγωνίζομαι, Certamen in eo, Certo, verbum proprium ap. Græcos scriptt. de iis, qui in solenniibus certaminibus Græciæ se v. c. cursu, lucta, cestu, gladio, saltu, et disco exercebant in stadio et circo, et inde ἀγωνισταῖ dicebantur. 1 Cor. 9, 25. πᾶς δὲ ἀγωνιζόμενος, Qui studet optatam cursu contingere metam. Hinc 2. Depugno, Decerto, i. q. πολεμέω. Jo. 18, 36. Ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἡγωνίζοντο. Vulg. Ministri mei utique decertarent, s. depugnarent pro me, me tuerentur et defenderent. Thuc. 1, 36. Ἐξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι. Adde 2 Macc. 8, 16. 13, 14. 15, 26. 3. Metaphorice, Muneri et officio mihi injuncto et mandato omni e parte satisfacio. 1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 4, 7. Cf. supra sub Ἀγών. 4. Omnibus viribus contendo, al-laboro, annitor, quod facere solent, qui certamen ineunt. Luc. 13, 24. ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν Omnes vires intendite, ut intretis. Coloss. 1, 29. ἀγωνιζόμενος, Summe pro hac re obtinenda contendens. Ita Pugnare ap. Cic. ad Div. 3, 10, 7, 32. In hoc sensu Chald. ܐܓܝܢܐ, quod in Hithpaël notat Contendere, Operam dare, Dan. 6, 15. respondet ap. Alexandrinos. 1 Macc. 7, 21. 5. Assiduus sum in aliqua re. Coloss. 4, 12. ἀγωνιζόμενος ἐν προσευχαῖς, Semper

pro vobis preces faciens." Schleusner. Lex. in N. T.]

[*Ἀγωνίζομαι*. "Quo tempore Romam venerat Apollonius, magno jam in rem musicam studio Nero ferebatur, adeoque canendi artis, et psallendi, nec non poetices peritissimus non solum ab omnibus existimari, sed etiam prædicari volebat. Inter alia igitur delatorum et scelestissimorum hominum monstra, quorum ferax illud seculum fuit, etiam citharædum quandam conduxerat, qui per urbem huc illuc obambulans, ipsius carmina voce et cithara caneret, et quoscunque paulo negligentius audientes animadvertisset, majestatis accusaret, et in vincula duceret. Is, præter reliquum musicum apparatus, etiam (Philostr. V. A. 4, 39.) *Νευρὰν τῶν ἐφασµένων τε καὶ *προεντεταµένων ἀποκειµένην ἐν κοιτίδι εἶχεν, ἣν ἐφασκεν ἐκ τῆς Νέρωνος ἐωρῆσθαι κιθάρας δυοῖν µυαῖν κ.τ.λ.* Quo in loco, cum totius sententiæ ratio *νευρὰ ἐφασµένην* non aliter verti posse doceat, nisi Nervus tactu attritus, ut recte fecit Interpres, rarissimum hic exemplum habemus aor. 1. medii, passivo sensu usurpati. Nam quæ licentia, media ad passivum, passiva ad medium genus transferendi, in reliquis verborum formis frequentissime cernitur, eandem in hoc tempore nunquam fere admissam esse reperies, idque etiam agnovit Kuster. de V. M. p. m. 157. sq. Primo aspectu, ejusdem indolis esse videtur illud, 5, 19. *Μουσωνίῳ ἐφασκεν ἐντετυχηκέναι—δεδεµένῳ τε καὶ κελευσαµένῳ ὁρῦττειν*. Est tamen diversum; nam inest huic verbo vis passivo-media; quamvis enim fodere jussus erat, sibi ipsi simul ad opus perficiendum stimulos addebat. Sed clarius et manifestius est exemplum in V. S. 2. p. 579. de Philagro sophista: *Ἡγώνιστό τις αὐτῷ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπόθεσις, οἱ παραιτούμενοι τὴν τῶν ἀκλήτων συµμαχίαν ταύτης, ἐκδεδοµένης ἤδη τῆς ὑποθέσεως, µνήμη ξυνελέξατο, καὶ γὰρ δὴ καὶ εὐδοκιµηκῶς ἐν αὐτῇ ἐτύγχανε*. Ultima vertit Lipsiensis Editor: Hoc ante editum jam argumentum, memoriæ commendarat; erat enim memoria celebratissimus. Verte: Hoc enim argumentum jam pridem in vulgus edito, memoriæ (illud) mandatum fuerat, (ab auditoribus sc.) nam eo magnas laudes meruerat. Nec sane de passiva signif. vocis *ξυνελέξατο* nos amplius dubitare sinunt illa, quæ ibidem sequuntur. Nam Herodes Atticus, ejusque discipuli, cum Philagrum circumvenire cuperent, eumque vetera argumenta, et jam olim a se tractata iisdem verbis repetere solere intellexissent, eandem illi *ὑπόθεσιν* περὶ ἀκλήτων proposuerunt; qua in declamatione dum erat occupatus, magno auditorum risu *ἀντανεγινώσκετο ἡ µελέτη*. Verbum *ξυλλέγεσθαι*, quod hic passiva potestate occurrit, media significatione restituendum Heroicis p. 751. ubi nunc legitur, *Ὡς δ' ἐπιστήµην τοῦ πλεῖν *ξυνεξελέξαντο*. Vulgatam, si quid video, sensus loci respuit, nec v. *συνεκλέγεσθαι* aut sic, aut aliter usquam usurpatum memini a Philostr., qui alterum *ξυλλέγεσθαι* frequenter adhibuit. Exempli loco sint Her. 666. *Ξυλλεξαµένους τὸν περὶ αὐτῶν λόγον*, et 687. *Καὶ ξυλλέγομαι ἐς τὴν µνήµην πάντα*, pro quo *ἀναλέγεσθαι ἐς µνήµην* dixit de V. A. 1, 14. p. 16." Hamaker. Lectt. Philostr. 90.]

[*Ἀγωνίζομαι*. Suid.: *Ἀγωνιούμενοι* eis ἀγῶνας ἐµβαλοῦντες. Τοῖς πολεµίοις ἀγωνιούμενοι, ἀπογράφοντο ἀµαχεί. Zonar.: *Ἀγωνιούμενοι* eis ἀγῶνας ἐµβαλοῦντες. Ἀγωνίζεσθαι περὶ πράγµατος, καὶ ἀγωνίζεσθαι περὶ πρᾶγμα. Ἀνάγγειλον ἡµῖν περὶ τὸ πρᾶγμα ἡγωνίσω. "Locus incertus. Pro περὶ τὸ leg. videtur περὶ τί. Cod. D. πῶς τὸ πρ. ἡγ." Titmann. Imo leg. πῶς τό. Bekkeri Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως: *Ἀγωνίζονται* γενικῇ, ἐκ τοῦ Κατὰ Τιμοκράτους (741.) *Ἔως ἂν τῶν ψευδοµαρτυριῶν ἀγωνίζωνται*. J. Poll. 3, 141. et 147. *Δίαυλος, καὶ ὁ τοῦ διαύλου ἀγωνιστῆς, καὶ ἀγωνιζόμενος τὸ διπλοῦν στάδιον, καὶ ἵππιον δρόμον, καὶ δρόμον τὸν ἐν καµπῇ*: 153. *Κοινὰ δ' ἐπὶ πάντων, ἀναγκοφαγῆσαι, ἀσκήσαι, ἀσκηθῆναι, ἀθλῆσαι, γυµνάσασθαι, πονῆσαι, ἀγωνίσασθαι*. Glossæ: *Ἀγωνίζομαι*. Certo, Contendo, Dimico. *Ἀγωνίζεται*. Opitulatur. *Ἀγωνιζόμεθα*. Elaboramus. *Ἀγωνιῶμαι*. Nemo (sic.) *Εἰς πρόσωπον ἀγωνίζεσθαι*. Condiici.]

[*Ἀγωνίζομαι*. Harpocr.: *Τοὺς ἐτέρους τραφῶδους*

ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ Πρὸς Δηµάδην, καὶ Δίδυµος. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρµοζοµένων καὶ σεµνοποιοῦντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. "Ms. *Mediceus* habet, *Λυκοῦργος Πρὸς Δηµάδην*. *Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν, non καὶ Δίδυμος, παροιμ. ut solet edi.*" Jac. Gronov.]

Ἀγωνιστέον, Adverb. positionis, Certandum est. Xenoph. K. Π. 1. *Ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον*. Et *Ἀγωνιστέος, στέα, στέον*, quasi gerundivum nomen Latinis, Certandus, da, dum. Herodot. Terpsichore, *Φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα*. [*Ἀγωνιστέον*, np. ἐστὶ, Certandum est. c. πρὸς Π. 2, 1, 2. p. 86. *ἀγωνιστέον ἔμιν* in bello πρὸς τοὺς ἀνδρας. Sic Π. 1, 6, 9. *ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς ἐντὰ τὰ πράγματα*, np. Laborandum est de comœatu, stipendio etc. Illud ἃ dictum est pro καθ' ἃ, In quibus. 2, 3, 5. p. 119. *ἡµῖν πρὸς τοὺς ὁμοτίµους ἀγωνιστέον*, np. περὶ ἀρετῆς." Lex. Xenoph. Demosth. 129. *Καὶ γὰρ ἂν ἅπαντες δουλεύειν δήπου συγχωρήσωσιν οἱ ἄλλοι, ἡµῖν γ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστέον*. Glossæ: *Ἀγωνιστέον*. Conferendum, Certandum.]

Ἀγώνισις, Certatio, Concertatio. Thuc. 5, (50.) *Καὶ ἀνακηνυθέντος Βοιωτῶν δηµοσίου κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως*, Quoniam ei οὐκ ἐξῆν ἀγωνίζεσθαι, Non licebat ei decertare, s. in certamen cum aliis descendere." [Vide Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρῆσ.* 438. et cf. *Ἀπάγγελσις* et *Προάγγελσις*. "Verbale ἀγώνισις frequentat Procopius. Vide B. G. 4, 23. bis: 30. extr.: 35.: Arc. Hist. Præfat." Abresch. Diluc. Thuc. 532. J. Poll. 3, 141. *Ἀπὸ δὲ ἀγῶνος, ὀνόματα, ἀγώνισις παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἀγώνισµα*.]

Ἀγώνισµα, atos, τό, ab ἡγώνισµαι prima præteriti τοῦ ἀγωνίζομαι, Certatio, Certamen. Plut. Sympos. 8. *Κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων*. || Item Palma, i. e. Præmium certaminis, ut tradunt Suid. et Hesych.: et hoc fortasse significat ap. Thuc. 8. *Ὑπέσχετο τὸ ἀγώνισµα προσθεῖναι*. [Locus est c. 17. *Καὶ τῷ ἀποστείλαντι Ἐνδίῳ, ὥσπερ ὑπέσχετο, τὸ ἀγώνισµα προσθεῖναι*. Vertitur: Et Endio, a quo missus fuerat, hoc præclarum facinus attribuire volebat.]

Ἀγώνισµα, a Suida exponitur σπουδῇ, ἐπιμέλειᾳ, Studium, Diligentia, hoc in loco, *Ἀγώνισµα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν*. Sic Aristid. in Panath. *Ἐν ἡδὲ τοῦ ἀγώνισµα ποιούμενος*, In hoc unum omni studio et omni virium contentione incumbens. Apud Herod. autem ἀγώνισµα videtur sumi pro Egregio facinore (1, 140.) *Καὶ ἀγώνισµα τοῦτο μέγα [μέγα τοῦτο hodie legitur] ποιεῦνται, κτείνοντες ὁµοίως µύρμηκας τε καὶ ὄφεις*.]

Ἀγώνισµα, Ostentatio quæ fit in turba, s. ap. turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. *Ἀγωνισμάτων* enim exponit Hes. *ὀχλῶν ἐπιδείξων*. [*Latini Commissiones vocant*. Vide Foës. *Æcon. Hippocr.* Kust.] Dicitur autem de sophistis sæpissime ἐπιδείκνυσθαι, et ἐπιδείξαι: et fortasse ἀγώνισµα significationem huic affuere habet ap. Thuc. 1, (22.) *Κτῆμά τε ἐς αἰεὶ µᾶλλον ἢ ἀγώνισµα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ἔγκεται*, ut a sophistis translatione sumta, ingenii ostentandi causa decertantibus orationum politarum et comptarum scriptione, ἀγώνισµα vocet Ludicram quandam et ostentationis plenam orationem. Ac tale quid esse videtur Commissio Latinis, quale ἀγώνισµα, exponendo cum Hesychio ὀχλικὴν ἐπιδείξιν, adeo ut ap. Sueton. Commissionibus reddi possit ἀγωνίσµασι, in Augusto (89.), Admonebatque Prætores ne paterentur nomen suum commissionibus obsolefieri. [*Commissiones sunt, quas Græci dicunt δείξεις, ἐπιδείξεις, vel ἀγῶνας*.] Casaub., ap. quem vide plurima exempla.] Schol. Thuc. ἀγώνισµα exponit Dulcem sermonem, itidem, ut opinor, alludens ad sophistarum orationes. Aut ἀγώνισµα, inquit, Spectaculum, Ludicrum, ita expono apud eum παιδία, poëticum ἀγώνισµα Comicozum, aut Tragicozum: [locus est 1, 22. *Ἀγώνισµα τὸν γλυκὺν λόγον, αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου*. *Ἡ ἀγώνισµα θέαµα, παιδιὰ, ποιητικὸν ἀγώνισµα κωµωδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν*. Vox hæc in Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhet. non legitur.]

'Αγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Aristot., de scenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, Fabulam agere. Item Recitatio ab Aristot. ita dicitur, ubi loquitur de poëta narrante, ut Bud. ait.

[Ἀγώνισματα] ἔπαθλα. Hesych. et Etym. M. Thucyd. 7, 86. 'Ο γὰρ Γύλιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζεν οἱ εἶναι, ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς ἀντιστρατήγους κομίσαι Λακεδαιμονίους. "Hoc ita effert Plut., μέγα δ' ἡγεῖτο πρὸς δόξαν. Etiam in eo, quod supra 3, 82. dicit Thuc., Καὶ ὅτι ἀπάτῃ περιγινόμενος ξυνέσσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε, Schol. et Dionys. H. in Jud. de Thuc. 152. ἀγώνισμα interpretantur δόξαν, Laudem, vel Opinionem hominum alii gloriosam. Ἐπαθλον, Præmium, exponit Suid. ap. Aristoph. Ran. 286.: (Ἀγώνισμα) σπουδὴν, ἐπιμέλειαν. Ἀγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. Ἀριστοφάνης Ἐγὼ δ' εὐχαίμην ἂν, ἐντυχεῖν τινί, λείπει θηρίῳ, λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. Ἐπαθλον. Versus hos sic edidit Bruck. Ἐγὼ δέ γ' εὐχαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινί, λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. 'Apud Suid. post v. ὁδοῦ subjiciendum, τινί. Λείπει θηρίῳ. Et, Ἀγώνισμα ἔπαθλον. I. e. cum dixit poëta τινί, subauditur ac desideratur nomen θηρίῳ, quod Feram significat. Ἀγώνισμα vero, Certaminis præmium, quod victori datur. Haud enim poëtæ verba cum Scholiis et interpretatione sunt confundenda.' P. Zonaras: Ἀγώνισμα σπουδὴν, ἐπιμέλειαν. Ἀγώνισμα τίθεσθαι συλλαβεῖν αὐτόν. Καὶ Ἀριστοφάνης λαβεῖν τε ἀγώνισμά τι τῆς ὁδοῦ ἔπαθλον. 'V. ἔπαθλον Scholiastæ est; denotat enim et Certamen, et Præmium certaminis.' Tittmann. Scholiastæ editi verba sunt hæc: Ἀγώνισμα ἄθλον κατόρθωσιν ἄξιον.) Habet hæc vox in universum significationem laudis, et dicitur de Omnibus præclaris studiis ac facinoribus, quæ gloria consequitur. Vide Thuc. 7, 56. (Καί, εἰ δύναιτο κρατῆσαι Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ξυμμάχων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι.) 59. (Οἱ τε οὖν Συρακοῦσιοι καὶ οἱ ἔξυμμοχοι εἰκότως ἐνόμισαν καλὸν ἀγώνισμα σφίσιν εἶναι ἐπὶ τῇ γεγενημένῃ νίκῃ τῆς ναυμαχίας, ἔλεῖν τε τὸ στρατόπεδον ἅπαν τῶν Ἀθηναίων, τοσοῦτον ὄν, καὶ μὴδὲ καθ' ἑκάτερα αὐτοὺς, μήτε διὰ θαλάσσης, μήτε τῷ πεζῷ διαφυγεῖν.) 8, 17. (l. c.) Duker. "Ἀγώνισμα, ¶ 1. Certamen. Ιπρ. 3, 5. ἀγώνισματα sunt Decursiones equestres. Ιπρ. 11, 13. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγώνισμασι, præliis. Αγ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων, np. vincendo amicos beneficiis, inimicos ulciscendo. Sic fere Ιερ. 11, 7. Ἐὰν εὐδαιμονεσάτην τὴν πόλιν παρέχοις—ἔση νικῶν τῷ καλλίστῳ καὶ μεγαλοπρεπεστάτῳ ἀγώνισματι. ¶ 2. Disceptatio s. Altercatio litigantium apud judicem. Π. 8, 2, 13. τοῖς κριταῖς εἴτε δίκη εἴτε ἀγώνισματι." Lex. Xenoph. "Εἴτε ἀγώνισματι, Sive de præmio virtutis quæreretur, uter utrum vicisset in hoc illove genere virtutis, utri præmium victoriæ deberetur, pertinet ad φιλανικίας: nam ἀγώνισμα h. l. idem quod ἄθλον. Hesych. et ex eo Phavor. Ἀγώνισματα ἔπαθλα." Fischer. Comment. in Xenoph. K. Π. 539. "Ἀγώνισμα, Certamen, Dimicatio, 3, 4, 4. 3, 81, 2. Sigillatim de Certamine athletico usurpatur, ut 1, 58, 1. Ὡς περ ἀγαθὸς βραβευτῆς, ἡ τύχη αὐτοὺς ἐκ τοῦ προὔπαρχοντος ἀθλήματος εἰς παραβολώτερον ἀγώνισμα συνέκλεισεν, In periculosius certamen. Pariter ad athleticum certamen potissimum pertinet illud, Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν κατ' ἄνδρα καὶ ζυγὸν ἀγωνισμάτων, 3, 81, 21. Quare cum athleticum certamen, tanquam ludus, institui consueverit spectaculi causa, ad oblationem spectatorum; ipsum quoque vocab. ἀγώνισμα pro Ludo et spectaculo usurpatur, ut in illo 3, 31, 12. si causarum explicationem tollas ex historia, τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς, ἀγώνισμα μὲν, μάθημα δ' οὐ γίγνεται, Quod superest illius, ludicrum est spectaculum, quod oblectari quidem in præsens potest, non autem opus ad erudiendum lectorem comparatum, quem locum e Thuc. 1, 22. imitatus est Polybius, ut jam monuit Ernestus, qui et conferri jussit Casaubonum ad Sueton. Caium c. 53. Eodem pertinet 1, 4, 5. Οὐδέπω ἡ τύχη τοιόνδε ἡγωνίστατο ἀγώνισμα, Nunquam fortuna tale spectaculum edi-

derat, quale nostra ætate." Lex. Polyb. Lucianus Quom. Hist. conscr. sit c. 42. 'Ο δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν * συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυματοζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. "Locum Thucydidis jam attulerat Bos. Anim. Cr. p. 11. et cum Luciano comparat dicens: Thuc. 1, 22. Κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται, elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, et ἐς τὸ παραχρῆμα, In perpetuum et in præsens; sic κτῆμα et ἀγώνισμα. Κτῆμα est Res ipsa, quæ servatur et possidetur, Veritas, Historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero Certamen ludicrum, Fabula, Historia fabulosa, fabulis adornata, quæ auditoribus jucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμωδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν, Fabulam agere, dicunt Græci. Citavit hæc verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et κτῆματα per ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, Καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαίνεσσονται σε . . . οὐδὲν κολακευτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. 2. p. 197. 3. p. 257. Adde quoque Joseph. 1. contra Apion. 1035. Quorum verba Bos. adducit, quæ, quia nimia, non repeto. ("Quicquid ostentandæ artis ingeniive causa fit, Joseph. 983, 8." Wakef. Mss.) Sed addo e marg. Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem Plinius 5. Ep. ad Capitonem." J. F. R. "Nobilis locus est 1, 23. (22.) quem supra jam e parte tetigit, ubi vetus etiam Schol. Herodoti Medica notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est ap. Thuc., ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut iu Olympiorum celebritate recitatum plausus et victoriam auctori suo pararet, quod genus Commissionis vocari constat e Sueton. Calig. 53. ubi hoc ipsum Thucydides ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaub. ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς αἰὲ, Possessionem, h. e. Monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam h. l. Plinius 5, 8, 11." J. M. G. "Longin. 14. Τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρως, κρίταις τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνas πεπαίχθαι. (Vertitur iu Weiskii Ed.: Vere enim grave certamen est, hos scriptionis suæ iudices aut spectatores sibi fingere. In Indice Rerum est: 'Ἀγώνισμα, Certamen ingenii fictum.') Pausan. 619. Ἐπικολούθουν δὲ σφίσι καὶ οἱ ἀπὸ τῶν κεράτων, Ἀρατον, καὶ τὴν σὺν αὐτῷ στρατιὰν τρέφασθαι μέγα ἀγώνισμα ἡγούμενοι: 848. Ἦν δὲ καὶ τῷ Βρέννῳ τὰ μὲν Ἡρακλεωτῶν ἐλάσσονος φροντίδος, ἀγώνισμα δὲ ἐποιεῖτο ἐξελάσαι τε ἐκ τῶν τευχῶν τοὺς ἀντικαθημένους, καὶ παρελθεῖν ἐς τὴν ἐντὸς Θερμοπυλῶν Ἑλλάδα." Valek. Mss. J. Poll. 3, 141. (v. Ἀγώνιστος:) 4, 91. D Καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος, τὸ πρεσβύτερον. "Salmas. σάλπιγγός τε πρεσβύτερον, eis δὲ φ. τ. ἐπ' αὐτῷ πρ. Malim, καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα σ. π. dicitur quod antiquitus præcones inter se certarunt tubis solis, postea vero crescente studio hominum, voce decantata sunt carmina bonis lateribus pronuntianda." Kuhn. "Τὸ πρεσβύτερον. Deest in Ms. τό. De præconum vero ἀγώνισματι et contentione v. Casaub. ad Sueton. Sic enim eximius Athenæi Commentator 10. Animadv. 3. "Quod autem in illis ludis (sacris) etiam præconio et contentione vocis certaretur, satis ad Sueton. probavimus. Vide Pollucem 4, 12." Jung. J. Poll. 6, 181. Καλλώπισμα, στεφάνωμα, πέμμα, ἀγώνισμα, γέννημα, παίδευμα, θρέμμα, μάθημα. Tittmanni Technol. Mss.: Ἀγωνίζομαι, ἡγωνίζομαι, ἀγωνιοῦμαι, οὐ μόνον δὲ ἀγων, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία καὶ ἀγώνισμα. "Thom. M. 12. et n. Marcell. de v. Thuc. p. 8. ad Sueton. 1, 700. Burm. Charit. 541. Gesner. ad Plin. 185. Porson. Orest. 837." Schæf. Mss.]

Ἀγωνισμός, ὁ, Certatio, itidem ut ἀγώνισμα, et itidem ab ἡγώνισμαι formatum. Dion. Hist. 16. Μάχη καὶ ἀγωνισμός τῶν στρατιωτῶν διὰ κενῆς ἐγένετο. [V. ἀγωνισμός in Reimari Indice non legitur.] Hes. ἀγωνισμὸν exponit ἀντιλογία, Disceptionem, Altercationem. [Etyim. M. Ἀγωνισμός· ἀντιλογία, ἀγωνία, καὶ ἡ ἀθλῆσις. J. Poll. 4, 34. de laudibus oratoris et concionatoris: Πρᾶγμα δέ, ἀπὸ τῶν πλείστων, ὅτι μὴ εὐνοία· δημοκρατία, πίστις, πορισμός, προστασία· ἀγωνισμός γάρ, καὶ φυλακή, καὶ τήρησις, καὶ πρὸς ἑτέρα: 9, 142. Βιαιότερα γὰρ ἡ ἐπικράτησις, παρὰ Θουκυδίδη· ἢ παρομοίαν ἂν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν, καὶ τὸν καταγωνισμόν, ἐκείνον ἀγωνισμόν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμωσιν, ἐκείνον ἀγωνισμόν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμωσιν, ἀνεκτά. "Nisi me meus fallit animus, ita fuit etiam scriptum: ἦν παρομοίαν ἂν τις εἶναι φαίη τῇ κατακράτῃ καὶ τῷ καταγωνισμῷ. Planum ita sensum feceris paucula mutatione: sed enim Mss. obsequamur potius, quorum equidem lectionem in textu restitui. Ἀγωνισμόν in Thucydide reperio 7, 70. (Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμός πρὸς ἀλλήλους.)" T. H. "Ms. ἦ, sed alia manu ἢ emendatum, παρ' ὁμοίαν ἂν τις φ. τὴν κατακράτησιν, καὶ τῶν καταγωνισμόν" ἐκείνου ἀγωνισμόν etc. et bene sane ἢ videtur correctum, cum Ms. plerumque ἡ indifferenter scribat, pro ἦ, ἦ, ἦ, etc. locumque ita legam igitur et distinguam: Ἡ παρομοίαν ἂν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν· καὶ τὸν καταγωνισμόν, ἐκείνου ἀγωνισμόν εἰπόντος· καὶ τὴν etc. Ait sic dici posse et κατακράτησιν, et κατακρατεῖν, ut dixerit Thucydides ἐπικράτησιν, ab ἐπικρατεῖν: eadem ratione, cum ille a v. ἀγωνίζεσθαι, ἀγωνισμόν, sic enim Ms. noster, cum vulgo non recte junctum videatur repeti, dixerit: nos καταγωνισμόν posse a verbo, quod segm. 141. præcessit, καταγωνίζεσθαι: tum pariter καταπολέμωσιν, a præcedenti, segm. 141. καταπολεμεῖν, addit Pollux, quis dicat invento nomine διαπολέμωσις, vulgatum enim διαπολέμωσιν εὐρῶν, non mutandum arbitror, licet in Ms. sit εὐρον. Ceterum vox ἐπικράτησις in Oratione Corinthiorum contra Corcyraeos exstat 1, (41.) Καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δὲ ἡμᾶς Πελοποννησίου αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεον ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίω δὲ κόλασιν." Jung. "Dionys. H. 2, 1114. (Πόλεμον δ' οὐ δεῖδομεν τῶν Ἀρουγῶν, οὐτε πρῶτον, οὐτε δεινότατον ἐσόμενον, ἀλλ' ἐν ἔθει ἡμῖν ὑπάρχει πᾶσι μάχεσθαι περὶ τῆς ἡγεμονίας καὶ ἀρετῆς, ἐν ἀγωνισμῷ τ' ἐσόμενον ὁρῶντες αὐτὸν, *ἀκαταπλήκτως δεξόμεθα.)" Wakef. Mss. Thom. M.: Οὐ μόνον ἀγών, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, καὶ ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἐβδόμῃ. Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμός πρὸς ἀλλήλους.]

Ἀγωνιστής, οὗ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucian. (1, 832.) Ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἡκεῖν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὐ μάλιστα ἐγλίχθη, πλήθουσιν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρῆχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐνέα καὶ αὐτὰς οὖσας. Libri 2 Epigr. titulus primus est eis ἀγωνιστάς, In pugiles; quauquam Pugiles peculiari uomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themistocle, ἵπποι ἀγωνισταί, Equi certatores, i. Equi ad certamina exercitati. Horat. (A. P. 84.) dixit Equum certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. || Interdum genitivo jungitur hoc nomen pro Certate de re qualibet, ut ἀγωνιστὴς ἀληθείας, ap. Plut., Certans pro veritate, ad verbum, Certator veritatis: Latine, Propugnator veritatis. Sic ap. Xenoph., ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας.

Ἀγωνιστής, Actor scenicus, Ludio, Histrio. Ἀγωνισταί· οἱ ὑποκριταί. Hes. ["Ἀγὼν euim etiam Actionem fabulae in scena significat. Vide Chilmead. ad Malel. P. 1. p. 12. et not. in Ἀγωνοθέτης." Albert.] Sic ap. Athen. 17. Πάντες οἱ ἀγωνισταί ἐσπούδαζον τέρπειν τὸν βασιλέα. Demosth. c. Midiam, Προσδιαφθείρας τὸν τὸν κριτὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν.

["Ἀγωνιστής, Qui exercenda quadam arte studiove

A contendit habitum ejus adipisci. "Ἀκρον ἀγωνιστὴν Perfectum te fieri et consummatum artificem γενέσθαι, geometriᾶς puta, similiumve artium, τῆς σῆς ἀξίας ταπεινότερον, 1414. Τοὺς ποιητὰς, τοὺς χοροὺς, τοὺς ἀγωνιστάς, 331. Ἀγωνιστὴς προήρημαι μᾶλλον εἶναι τῶν πόνων, ἢ διδάσκαλος τῶν ἀθλῶν, 1415." Demosth. Ind. Gr. "Ἀγωνιστής, 1. Certator, Athleta. (Glossæ: Ἀγωνιστής· Certator.) E. 6, 3, 6. p. 388. Ἀγωνισταί γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις. 2. Miles, Præliator. K. Π. 1, 5, 7. p. 54. describuntur ἱκανοὶ ἀγωνισταί." Lex. Xenoph. "Ἀγωνιστής, Certator, Propugnator. Ἀγωνιστὴς καὶ τελεσιουργὸς τῆς πράξεως, 1. e. τῆς Πελοποννησίου ὁμονομίας, Φιλοποίμην, 2, 40, 2. Distinguuntur ibi tria genera virorum, qui in ea re elaborarunt: primum ἀρχηγὸς καὶ καθηγεμῶν, tum ἀγωνιστὴς καὶ τελεσιουργὸς, denique βεβαιωτής." Lex. Polyb.]

["Ἀγωνιστής, Qui oratione decertat in judicio, vel concione. Dionys. Jud. Isæi 20. ad Amm. 1, 2. Sic Plut. Cat. 1. de Catone: Πρῶτον μὲν ὁ ἀγωνιστὴς εἶναι δοκῶν πρόθυμος, εἴτα καὶ ῥήτωρ ἱκανός. Vide Ἀθλητής." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ἀγωνιστής. Pseudo-Longin. 35. Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον οὐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε, τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ', ὡς eis μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατὰς τινὰς τῶν ὄλων αὐτῆς ἐσόμενους καὶ φιλοτιμωτάτους ἀγωνιστάς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς αἰὲ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρον. Vide quæ de h. l. scripsimus supra 479. d.]

["Ἀγωνιστής, ad Diod. S. 1, 626. Boissonad. in Philostr. 438." Schæf. Mss.]

[Ἀγωνιστής. J. Poll. 3, 141. Καὶ ἀγωνισταί, παρὰ Δημοσθένει. "Quod Noster e Demosth. affert, etiam ap. Æschinem habes, ut in ea Κατὰ Κτησιφ. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ τρόπου συνέβαινε, τοὺς μὲν θεατὰς, καὶ τοὺς χορηγούς, καὶ τοὺς ἀγωνιστάς ἐνοχλεῖσθαι, et inferius (566.) Ἀμεινὼν ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑπάρχει, et statim (569.) Πολλοὺς ἀγωνιστάς ἐξετε τῆς ἀρετῆς: inferius, Τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνιστάς. Demosth. vero locus est in Orat. Ὑπὲρ Κτησιφ. extr.: Τοὺς ποιητὰς, τοὺς χοροὺς, τοὺς ἀγωνιστάς." Jung. J. Poll. 3, 143. Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταί, καὶ ἀγωνισταί, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν, ἀνταγωνισταί: 144. Ἀθληταὶ δὲ μουσικοὶ καὶ Διονυσιακοὶ τεχνίται· ὀνομάσας δ' ἂν καὶ τοὺς κἀκείνους, ἀγωνιστάς: 147. Δίαυλος, καὶ ὁ τοῦ διαύλου ἀγωνιστὴς, καὶ ἀγωνιζόμενος τὸ διπλοῦν στάδιον, καὶ ἵππιον δρόμον, καὶ δρόμον τὸν ἐν καμπῇ: 149. Πάλη, καὶ παλαιστής, καὶ ἀγωνιστὴς, καὶ ὁ παλαιστικός.]

["Ἀγωνίστρια, (ἡ,) Euseb. H. E. 5, 1." Wakef. Mss.]

["Ἀγωνιστὸς, Certativus, et *Ἀγωνιστῶς, Certative. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστῶς, *δυσανταγωνιστῶς. "C. A. Ἀγωνιστικῶς *δυσανταγωνιστῶς προάγων, Levius certamen quod decretoriæ pugnae solet præmitti, ἐπαγωνίσασθαι." Kuhn. "Ms. pro ἀγών. δυσανταγωνιστῶς. Videtur autem scr. ἀγωνιστὸς, ut tertia acuta, ut et adverbium, quod in vulgatis, ἀγωνιστῶς: quorum utrumque ad Thes. H. Steph. addi potest. Ἀγωνιστικῶς vero et 3, 145. habes." Jung. Vera lectio est, ἀγωνιστῶς, ut patet e voce δυσανταγωνιστῶς, quacum jungitur.]

Ἀγωνιστήριον, (τὸ,) Locus certaminis, i. e. In quo certamen committitur, inquit Hesych. (τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται.) Aristid. in Panath. Ἀλλ' ὥσπερ ἀγωνιστήριον τοῖς θεοῖς ἀνέται. || Item ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Hesych. (τὰ διδόμενα τοῖς ἀγωνισαμένοις:) et ita ἀγωνιστήριον idem valebit, quod ἐπαθλον. [Etyim. M. Ἀγωνιστήριον· τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. In Schneideri Lex. non legitur.]

["Ἀγωνιστήριος, ὁ, ἡ, (ἰμοῖα, ἰον,) Bellicosus, Promptus ad rixas. J. Poll. 4, 89. (Ἀγλαῖς δὲ ἡ Μεγαλοκλέους σάλπιγγι *ὑπερεβρώμενως ἐχρήσατο, ἀγωνιστηρίῳ τε καὶ πομπικῇ.)" Passov. in Beckii Actis Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. 1, 95. "Ἀγωνιστήριος, i. q. ἀγωνιστικός. Anaxippus ap. Athen. 4, 169: c. κύβηλις ἀγωνιστηρία, (Καὶ τὴν κύβηλιν τὴν

ἀγωνιστήριον,) eadem terminatione atque πολεμιστήριος." Schweigh. Mss. At πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, non ἰα, ἰον, unde Anaxippo restituendum videtur ἀγωνιστήριον pro vulg. ἀγωνιστήριον.]

Ἀγωνιστικός, ον, ὁ, (ἡ, ὄν,) Certatorius, ad ἀγωνιστῆς pertinens, i. e. certatores. Ἀγωνιστική τοῦ σώματος ἀρετή, Aristot. Rhet. 1. Idem ibid. ἀγωνιστική δύναμις, Apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Ἀγωνιστικός etiam dicitur Is qui aptus est ad certamina.

Ἀγωνιστικός λόγος, inquit Bud., ab Aristotele dicitur sophistarum, eodem sensu quo ἐριστικός, qui et ipse est sophistarum, quorum ars non solum ἐριστική, sed etiam περὶ λόγους ἀγωνιστική a Platone dicitur. Hactenus Bud., non explicans Latine ἀγωνιστικός nec ἀγωνιστική: sed videtur reddi posse λόγος ἀγωνιστικός, Oratio altercatoria, vel Disceptatoria; itidem ars ἀγωνιστική, Altercatoria. [Vide Plat. in Ἀγωνοθέτης citatum.]

["Ἀγωνιστική λέξις, Genus dicendi contentiosum, quo utuntur oratores in concionibus et causis publicis: quare eadem dicitur ὑποκριτική, quia cum actione conjuncta est. Contraria est γραφική, Aristot. Rhet. 3, 12. Hinc τὸ ἀγωνιστικὸν i. q. παθητικόν, Longin. 22. cf. 18, 2. et Ἐναγώνιον, it. 23, 1. ubi quæ ἀγωνιστικὰ dicuntur, eadem etiam sunt πάθους καὶ ὕψους συνεργά. Porro τὸ ἀγωνιστικὸν etiam opponitur τῷ σοφιστικῷ. Et hoc quidem cernitur in nimio et inani figurarum quarundam, ὀρνatusque oratorii usu, qui nihil nisi artis ostentationem et auditorum lenocinia quærit. Sed τὸ ἀγωνιστικὸν dicitur, cum illi ornatus recte, modeste, et in opportuno loco adhibentur. Gregor. ad Hermog. Περί Δεινότη. 14. Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος τὰ δοκοῦντα σοφιστικὰ καὶ κατ' ἐπιτήδευσις γεγενῆσθαι, ἐποίησαν μὴ ταῦτα εἶναι δοκεῖν, ἀλλ' ἀγωνιστικὰ, ὥς ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνοντα, Sinnreicher Schmuck im Gegensatz des bloßen Flitterstaates." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ἀγωνιστικός. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστικός, * ἀναγώνιστος, * δυσανγώνιστος, ("A. ἀγωνιστικός, * ἀγωνιστός, * δυσανταγώνιστος." Seb.) * ἀνταγωνιστικός, ἀναγώνιστος, * δυσανταγώνιστος.]

[Ἀγωνιστικόν ὄχληκόν, καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως. Erotian. "Quarto de Artic. t. 43. p. 497, 46. Bona quidem ac justa; et secundum naturam hæc repositio est; et sane etiam aliquid ἀγωνιστικόν, ostentationis, habens, si quis talium rerum jactatione superbire velit: sic vertit Germanus. Galeni vero Interpres vertit: Quæ nescio quid etiam ambitiosæ concertationis in se habet, si quis harum rerum ostentatione delectatur. Alii vertunt: Per quam subito fere ad finem pervenitur, si quis ostentationi studeat. Quarum expositionum nulla, meo iudicio, conveniens est. Loquitur enim hic Hippocrates de repositione femoris, quæ fit, cum homo per pedes suspenditur, ideo fortasse melius esset, aut Erotianum sequi, aut vertere, Et sane etiam aliquid laboriosi habens, ne sine causa a propria significatione vocis tam longe recedamus." Eustach. "Egregie de h. v. Foës. p. 4. disserit." Franz.]

["Ἀγωνιστικός, bey Galenus und den spätern Aerzten dreist, kuhn, kräftig; entscheidend." Schneider. Lex.]

Ἀγωνιστικῶς, Adverbium, Certatorie, Certatorum more. Bud. dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi desiderio teneor. || Alex. Trall. p. 242. Ed. patris mei: Ψυχρῶ δὲ κατὰ μὲν τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστὸν ἀγωνιστικῶς οὕτω δὲ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἅπαξ τε καὶ ψυχρότατον καὶ πολὺ δόξημεν. I. e. Frigida autem in vigore morbi utendum est ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, cum semel et frigidissimam et multam damus. [J. Poll. 3, 145. Καὶ τὰ ἐπὶ ῥήματα, μουσικῶς, ἀθλητικῶς, * ἀσκητικῶς, ἀγωνιστικῶς. "Ἀγωνιστικῶς: Mss. ἀγωνιστικῶς." Sic Seb. qui forte scripserat, * ἀγωνιστῶς, Mss. ἀγωνιστικῶς: vel, ἀγωνιστικός, Mss. ἀγωνιστῶς. Ætius 89, 50. Ψυχρῶ χρηστὸν ἀγωνιστικῶς. Aristot. Probl. 19, 15. ἀγωνιστικῶς ἔδειν. Plut. 3, 109.]

[* Φιλαγωνιστικός, ἡ, ὄν, "Certaminum gymnico-

rum studiosus. Schol. Pind. Isthm. 4, 47. ("Ὅτι οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι.") Wakef. Mss.]

Ἀναγώνιστος, ὁ, ἡ, Qui non certat, ut ἀναγώνιστος ἀθλητῆς ap. Xenoph. Qui certamen non experitur, Iners. E Plat. autem de LL. citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς, pro, Ad virtutis certamen impotens s. ineptus. Sed malim abesse περὶ. ["Ἀναγώνιστος, Qui nullum subit certamen publicum. Suidas: Ἀναγώνιστος ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν. Π. 1, 5, 7. p. 53. Εἴ τις ἀθλητῆς πολλὰ πονήσας—ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Suidam non satis recte explicasse jam Kusterus observavit, qui scribi potius a Suida debuisse dicit τὸν μὴ ἀγωνιζόμενον. Agitur enim de athleta, qui jam ante certavit." Lex Xenoph. Vide Abresch. et T. H. in Ἀνανταγώνιστος citandos, et J. Poll. in Ἀγωνιστικός citatum. "Plut. 3, 622. (Τὴν δ' ἀνθυπείκουσιν τῷ ἀνελέγκτῳ χάριν, ἀργὴν καὶ ἀναγώνιστον οὖσαν, οὐκ ὀρθῶς ὁμόνοιαν λέγεσθαι, Quæ iners sit et ignava.) Clem. Alex. 937. (Μῆτε μὴν αὐθις ἀνάσκητος καὶ ἀναγώνιστος μέινας, ἀκονιτὶ κἀνδρωτὶ τῶν στεφάνων τῆς ἀφθαρσίας ἐλπίζετω μεταλαβεῖν.)" Wakef. Mss.]

[* Δυσανγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Vide J. Poll. 3, 141. in Ἀγωνιστικός citatum. Adde 5, 79. Εἵποις δ' ἂν περὶ σὺς—δύσμαχος, δυσάλωτος, δυσανγώνιστος: 105. "Ἀπορον, δυσανγώνιστον, δυσκατέργαστον.]

Πρωταγωνιστής, Δευτεραγωνιστής, Τριταγωνιστής, Histrio, qui primas partes fabulæ, Qui secundas, Qui tertias agit; nam tres tragædi fabulam absolvebant, ut Bud. e Laertio observavit, Comm. 123., unde vv. Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστής, ὁ, Qui primas partes in scena agit. Plut. in Polit. Præc. (9, 252.) "Ἀποπον γὰρ ἐστὶ τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον, ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἐπεσθαι, καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχη τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Ubi pro τὰ τρία reponendum censeo τὰ τρίτα, ut declarabo mox in Τριταγωνιστεῖν.

["Quis est ὁ τὰ τρία λέγων? Forte, τὰ τρίτα, quomodo ὁ δεύτερα λέγων est ap. Plut. Cicerone, ut alibi docuimus; eoque minus me hujus pœnitet conjecturæ quod v. τριταγωνιστεῖν in Vita Æschinis infra legitur." Xyl. "Τὰ τρίτα recte emendavit Vales. ad Harpocr. 293. et Xyl. jam antea ad h. l. monuerat." Reisk.] Interdum additur genitivus δράματος, ut ap. Lucian. de Cal. (3, 134.) Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Ubi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος vertit Actus principem, et quasi præsultorem. ["Πρωταγωνιστῆς in fabula dicebatur, Qui plurima recitabat, s. Qui primas partes agebat, ut in Phormionis Prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής. Tertiarum vero partium τριταγωνιστής: quod Æschini quondam a Demosth. objectum fuit conviciū. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce ūti, sic ut ceteri, etiamsi clarius

possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis." J. T.] Sic ap. J. Poll. (4, 124.) πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος, ut paulo post dicitur. || Πρωταγωνιστής Æcumenio in Acta, est Antesignanus, "Ἐνθα γὰρ πλείων ὁ πόλεμος, ἐκεῖ παρατάττεσθαι τοὺς πρωταγωνιστὰς ἔδει. Transfertur et ad Quemlibet, qui primum in quovis certamine atque adeo in quovis negotio locum tenet, princepsque est. HINC Πρωταγωνιστέω, i. e. πρωταγωνιστής εἰμι, Primas partes in scena ago. || Non solum autem de actoribus scenicis dicitur, inquit Bud., sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογία λαχόντων, Primam orationem habeo in iudicio. Liban. ap. Demosth. p. 190. Πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, καὶ μικρὰ, μάλλον δὲ οὐδὲν, καταλείποντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστέω, pro δευτερολογέω. || Apud Plut. Περί Μουσικῆς pro Primas partes obtineo, i. e. præcipuas, 661. Πρωταγωνιστοῦσης δηλονότι τῆς ποιήσεως. Ab Aristot. jungitur accusativo, et dicitur πρωταγωνιστῶ

τοῦτο, inquit Bud., pro Inprimis polleo hoc certamine, vel, Primas partes hujus certaminis obtineo, Pol. 8, "Ὡστε τὸ καλόν, ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honesti certamine ante alios eminere, non in feritatis atque immanitatis, h. e. πρῶτον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

[“Πρωταγωνιστής, Valck. Diatr. 182. Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaedt. de Dram. 97. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15.” Schæf. Mss. “Schol. Il. Δ. 354. (Προμάχοισι· ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς γενόμενον.)” Wakef. Mss. Plut. Lysandro 23. Οἷον ἐν τραγῳδαῖς ἐπιεικῶς συμβαίνει περὶ τοὺς ὑποκριτὰς, τὸν μὲν, ἀγγέλου τινὸς, ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, εὐδοκίμειν καὶ πρωταγωνιστεῖν, τὸν δὲ διάδημα καὶ σκῆπτρον φοροῦντα μὲδ' ἀκούεσθαι φθεγγόμενον: de Fort. vel Virt. Alex. Or. 1. T. 7. p. 313. Βεβαιούμενος αὐτοῦ τὸν Στωϊκὸν ἐκείνον λόγον, ὅτι πᾶν, ὃ ἂν δρᾷ σοφὸς, κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν ἐνεργεῖ, καὶ μία μὲν, ὡς εἰκεν, ἀρετὴ πρωταγωνιστῇ πράξεως ἐκάστης, παρακαλεῖ δὲ τὰς ἄλλας, καὶ συντείνει πρὸς τὸ τέλος. “F. τὰς ἄλλας συντείνειν πρὸς τὸ τέλος, aut τὰς ἄλλας αὐτῇ συντείνειν.” Reisk. “Πρωταγωνιστής, Princeps s. Primus certator. 1 Macc. 9, 11. 2 Macc. 15, 30.” Biel. Thes. “Πρωταγωνιστής (scr. Πρωταγωνιστής,) omissum est hoc substantivum in Bielio, (imo legitur.) Notat Eum, qui primus est in certamine, qui agmen duxit, in prima acie collocatur, a πρωταγωνιστεῖν, quod teste Suida est πρῶτον ἀγωνίζεσθαι. Legitur hoc vocabulum 1 Macc. 9, 11. Καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ πάντες οἱ δυνατοί. Vulgatus: Et primi certaminis omnes potentes. In Edit. Compl. προαγωνισταὶ legitur, quod eodem reddit. Apud Græcos maxime de Histrione dicitur, qui primas partes fabulæ agit, sed deinde ad Omnem transfertur, qui primum in quovis negotio obtinet locum.” Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. Athen. 257. e Clearcho: ‘Ο δὲ τρίτος ὁ Θῆρ ὁ γενναϊότατος, ὅσπερ ἦν τῆς ὑπηρεσίας πρωταγωνιστής. Etym. M. Καὶ, Μετὰ προμάχων ἄριστὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμίλῳ καὶ συναναστροφῇ, Ἰλιάδου N. (291.) “Nomina πρωταγωνιστής, δευτεραγωνιστής, τριταγωνιστής, usu a scena ducto, dicuntur de oratoribus s. caudicibus, qui se in eadem causa dicendo excipiunt et adjuvant. Simili translatione Latini quoque interdum utuntur, cum dicunt Actores primarum, secundarum, tertiarum partium.” F. A. Wolf. Prolegom. ad Demosth. Or. adv. Leptinem xlviii. n.]

Δευτεραγωνιστής, Qui secundas fabulæ partes agit. || Lucian. metaphoricæ usus est in Peregr. 391 (=357.) Καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δῆδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosth. itidem metaphoricæ δευτεραγωνιστὴν appellavit quasi Optionem et secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi Secundarium proditorem, ἐν τῷ Περὶ Περσ. 144 (=344.) Καὶ ἔχων Ἰσχάνδρον, τὸν Νεοπολέμου δευτεραγωνιστὴν. Sic ap. Ciceron., Marci Crassi quasi secundarius, i. e. ὃς ἦν τοῦ Κράσσου ὡσπερὶ δευτεραγωνιστής, inquit Bud. Comm. 123. HINC Δευτεραγωνιστῶ, Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundam orationem habeo in iudicio, δευτερολογῶ, Bud. 123. [“Suid. v. Ἀβρογάστης: (Ἀβρογάστης Φάργος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστής τυγχάνων Βαυδωνος.)” Valck. Mss. Cf. Eust. ad Il. E. 513. quem sua e Suida summisce censet Kusterus. “Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaedt. de Dram. 97. Dorv. ad Char. 226. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15.” Schæf. Mss. Hesych. Δευτεραγωνιστής· δευτέρως ἀγωνιζόμενος. Vide Chilmead. ad Malel. P. 1. p. 417. et Barnes. de Traged. s. 8. p. xli. J. Poll. 4, 124. Τῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἢ μέση μὲν, βασιλειον, ἢ σπῆλαιον, ἢ οἶκος ἐνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος· ἢ δὲ δεξιὰ, τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώνιον· ἢ δὲ ἀριστερά, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον, ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον, ἢ αἰκὴ ἐστίν. “Δευτερολογία, Secunda actio oratoris, qui postquam de eadem causa multi alii ante se dixissent, iterum surgit de ea dicturus. Hermog. Περὶ Δεινότη. p. 56. cf. ad h. l. Gregor. 27. Reisk. Talis orator etiam dici solet δευτεραγωνιστής, nomine e veteris Tragœdiæ consuetudine, quæ et πρωταγωνιστὰς et τριταγωνιστὰς

A habebat, ad oratores traducto, ut sæpe ap. Demosth.” Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Τριταγωνιστής, Qui tertias fabulæ partes agit et ultimas, ut in Vita Æschinis legitur, Γενόμενον δὲ μεράκιόν φασιν ὑποκριθῆναι τραγῳδίαν, ὥστε τριταγωνιστεῖν. Unde hoc illi Demosthenes probrose objicit, pro Cor. πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ προδότην καὶ τριταγωνιστὴν. Ibid. (297.) Ἐμὲ δὲ, ὡς τριταγωνιστὰ, τὸν περὶ, &c. Et in Or. Περὶ Παραπρ. dicit τριταγωνιστὰς fuisse tanquam γέρας τὶ ἐξαίρετον, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσεῖναι. Æschinem, inquit Suid. τριταγωνιστὴν appellat Demosthenes, ὡς ἀδοκίμωνάτων τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Hinc fit ut τριταγωνιστής de Vili et contempto homine dicatur. HINC Τριταγωνιστῶ, Tertias fabulæ partes ago, Demosth. pro Cor. (315.) Ἐτριταγωνιστεῖς, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. Sciendum est autem Demosth. τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citavi ex Or. Περὶ Παραπρ. locum, ubi (418.) scribit, Τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος, οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἡγωνίζετο, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plut. a me modo citatum iu Πρωταγωνιστής, et τῷ τὰ τρίτα λέγοντι repono: cujus emendationis alibi jampridem admouui. Observandum est autem, etiam Theodori histriionis ab utroque fieri mentionem. [Demosth. 403. Τὰ τελευταῖα δ' ἐναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος: 449. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀποπώτατον ἀπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ, ὅτε μὲν τὰ Θυέστον, καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἡγωνίζετο, ἐξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἐξεσπύριττε ἐκ τῶν θεάτρων, καὶ μονοῦ κατελεύετε οὕτως, ὥστε τελευτῶντα, τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστήναι, κ. τ. λ. Suidas: Τριταγωνιστής· Αἰσχίνης ἐν πολλοῖς σκώπεται ὑπὸ Δημοσθένους, ὡς ὑποκριτῆς τραγῳδίας, καὶ τριταγωνιστὴν αὐτὸν φησιν ὡς ἀδοκίμωτάτων τῶν ὑποκριτῶν, ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Τριταγωνιστής, ἀπὸ Σοφοκλέους, ὃς πρῶτος ἐχρήσατο τρισὶν ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ. Etym. M.: Τριταγωνιστής ὁ Αἰσχίνης, ὡς ἀδοκίμωτάτος τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ (τρίτῃ) τάξει καταριθμούμενος. Vide Vales. ad Harpocr. 392—5. J. Poll. 6, 165.: *Τριμίτιον, τριταγωνιστής, τριήρης. “Hesych. Τριταγωνιστής· ὁ τρὶς ἀγωνιζόμενος. Recentior habet, ὁ τρία ἀγων. Malim ὁ τρίτος ἂν, Qui tertius est in agendis partibus histriionum.” Kuhn. “Τρία, sic Ed. Schr. at Hag. pro τρία habet τρία. Recte Kuhn. legit ὁ τρίτος ἂν. Et sic aperte Ed. Flor. cum Ald. in fine versus τρία, rejecta, typographi lapsu, ad v. seq. syllaba tos, exhibeat; unde aliis τρία et τρία natum. Ipsa tamen glossa, Τριταγωνιστής, de qua Suid., hic loco non suo comparet.” Albert. In Ms. est Τριμηταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος.

τρι
“Mendosum τριμηταγωνιστής oritur e μεταγωνιστής. Ad ordinem legeretur τριμηταγωνιστής.” Schow. Porro Codex loco suo exhibet: Τριταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος. “Valck. Diatr. 182. Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaedt. de Dram. 97. Dorv. ad Char. 226. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15.” Schæf. Mss.]

Ἀνταγωνίζομαι, In certamine oppono me alicui, D Prælio aliquem excipio. Cum lat. Xenoph. K. Π. 1. Πάνυ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιοῦτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιζομένοις. Item Ἀνταγωνίζομαι, Adversor, i. e. Refragor, Thuc. [“Ἀνταγωνίζεσθαι, § 1. De virtute contendere in certaminibus. Π. 3, 3, 7. ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο. § 2. Pugnare in bello. Π. 1, 6, 8. ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιζομένοις. § 3. De jure disceptare. Π. 8, 2, 13. οἱ ἀνταγωνιζόμενοι, up. εἴτε δίκη εἴτε ἀγωνίσματι. § 4. Comparari. O. 10, 12. ὅψις ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ.” Lex. Xenoph. “Ἀνταγωνίζομαι, verbum medium, ut probavit Dresig. de VV. med. N. T. 1, 81. quod proprie notat, 1. Decertare, Repugnare, Adversarium esse in certaminibus, ut vel etymologia docet: 2. sensu metaphoricò, Resistere, Obniti. Hebr. 12, 4. Πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, Resistentes sollicitationibus ad defectionem a religione Christiana. Sæpius non legitur.” Schleusner. Lex. in N. T. “4. Macc. 17, 14.” Valck. Mss. “Charit.

537." Schæf. Mss. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστής, ἀνταγωνιστής, συναγωνιστής, ἀγωνίσασθαι, συναγωνίσασθαι, ἀνταγωνίσασθαι: 3, 40. Ἀντειπεῖν, ἀντιδικῆσαι, ἀντεξετασθῆναι, ἀνταγωνίσασθαι.]

[* Ἀνταγώνισμα, τὸ, Adversatio, Obstaculum. "Non habent Lexica. Est Certamen, Repugnancia, et, siquidem vocem fingere liceat, vel adhibere minus usitatam, Resistentia, ab ἀνταγωνίζομαι, cujus significatio vel e N. T. nota. Clem. Alex. Str. 7. p. 710(=839.) Τούτων περιγινόμενος τῶν μεγάλων ἀνταγωνισμάτων, — ἐκράτησε τῆς ἀθανασίας, Certamina, vel, Obstacula." Suicer. Thes. Eccl. "Dorv. ad Char. 226, 227." Schæf. Mss.]

Ἀνταγωνιστής, ὁ, Qui in certamen prodeunti se opponit, Qui certamen suscipit adversus alium, Adversarius. Plut. Alex. Τῶν περὶ αὐτὸν ἀποπειρωμένων εἰ βούλοιτ' ἂν Ὀλυμπίαις ἀγωνίσασθαι στάδιον, ἦν γὰρ ποδώκης, Εἶγε, ἔφη, βασιλεῖς ἐμελλεν ἐξεῖν ἀνταγωνιστάς. Ubi animadvertit priore loco esse positum simplex ἀγωνίσασθαι, et ἀνταγωνιστάς esse qui se opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Isocr. exponitur Ἄmulus: Παρασκεύαζεσαντὸν τῶν μὲν ἑλασσόνων κριτὴν, τῶν δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, Ita te compara ut inferiorum sis iudex, superiorum æmulus. Sic ἀνταγωνιστής περὶ τῆς βασιλείας, Ἄmulus regni. Dicitur et sine præpositione, ut ap. Demosth. Phil. 2. et 4. "Ἀρχεῖν βούλετε; τούτου δ' ἀνταγωνιστάς μόνους ὑπέιληφεν ὑμᾶς, De hoc autem sibi adversus vos solos esse certamen existimat.

["Ἀνταγωνιστής, ¶ 1. Adversarius. a) in certaminibus, Ier. 4, 6. οἱ ἀθληταὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἦττους. b) in republica, Απ. 2, 6, 26. συνεργοὶ μᾶλλον ἢ ἀνταγωνισταί. ¶ 2. Hostis in bello. Π. 1, 6, 8. Αγ. 11, 12. βαρύτατος ἀνταγωνιστής. ¶ 3. Ἄmulus, Qui certat cum aliis de gloria. Π. 3, 3, 18. p. 186. σύμμαχοι—ἀνταγωνιστὰς ἄσμενοι ἡμῖν ἔσονται. Ier. 4, 6. ἀνταγωνιστάς αὐτῷ τοῦ πλούτου, de divitiis." Lex. Xenoph. "Ἀνταγωνιστής, propr. Adversarius, ut aliis in certaminibus, ita maxime in lucta. Hesych. Ἀνταγωνιστής· ἀντίπαλος. 2. Hostis, quatenus pugnandum est contra eum: Suid. (Ἀνταγωνιστής· πολέμῳ καὶ μάχῃ * ἰσοστάδην. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστής ἀξιώμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο. "Hæc sunt verba Dionis de Decebalo, Dacorum rege, p. 331. eademque leguntur infra v. Δεινός." Kust.) et Phavor. h. v. 3. Ἄmulus, Qui alterum vincere studet, cum non sit inimico in eum animo." Fischer. Comm. in Xenoph. K. Π. 66. Pseudo-Longin. 13. Καὶ οὐδ' ἂν ἐπαρμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νῆ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὀμηρον, ὡς ἀνταγωνιστῆς νέος πρὸς (adde τὸν) ἤδη τεθναυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἶονε διαδορατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, * διηριστεύετο. Glossæ: Ἀνταγωνιστής· Ἄmulus, Adversarius. J. Poll. 3, 141. (v. Ἀνταγωνίζομαι:) 143. Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταί, καὶ ἀγωνισταί, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν, ἀνταγωνισταί. "Boissonad. in Philostr. 400. Dorv. ad Char. 252." Schæf. Mss.]

[* Ἀνταγωνιστικός, ἡ, ὄν, Ad adversarium pertiens. J. Poll. 3, 141.]

[* Ἀνταγώνιστος, ὁ, ἡ, Repugnans certando. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστικός, ἀνταγώνιστος, δυσαγώνιστος, ἀνταγωνιστικός, ἀναγώνιστος, δυσανταγώνιστος. Vide Ἀνανταγώνιστος.]

[* Ἀνταγωνίστως, More adversantium. J. Poll. 1, 157. Πολεμικῶς, * ἀηττήτως, ἀμάχως, ἀνταγωνίστως.] Ἀνανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Cui nullus in certamine se opponit, vel se opponere potest, Adversus quem nemo certare potest. Unde pro Inexpugnabili et invicto ponitur, Thuc. 2, (45.) Φθόνος γὰρ τοῖς Ἰωσι πρὸς τὸν ἀντίπαλον· τὸ δὲ μὴ ἐμποδῶν ἀνανταγώνιστῳ εὐνοία τετίμηται, [Schol. ἀναμφύβωλ.] Herodian. ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον, et στρατὸν ἀνανταγώνιστον, Invictum, Insuperabilem, vel Inexpugnabilem dixit. ["Ἀνανταγώνιστος, phys. de pers. pass. c. substit. fem. Καὶ δύναμιν στρατιωτῶν ἀνανταγώνιστον, Invictus, 3, 15, 7. Sed de re, Μίαν ποιήσειν ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον, 4, 10, 5. Simul c. subst. masc. et de

pers. Εἶναι δὲ Ῥωμαίοις μὲν πεζὸν στρατὸν, καὶ τὴν διὰ δοράτων συστάδην μάχην ἀνανταγώνιστον, ib. 7." Irmsch. Ind. ad Herodian. Zosimus 5. p. 791. Καὶ ἀνανταγώνιστον ἔλεγεν εἶναι φρονήσει, καὶ ἀγχινοῖα μᾶλλον ἢ δυνάμει πλεονεκτοῦντα. Thuc. 4, 92. Οἷς δὲ γενναῖον τὴν τε αὐτῶν αἰεὶ ἐλευθεροῦν μάχην, καὶ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι ἀδίκως, * ἀναγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίασι. In Ed. Bip. vertitur, Ut isti e suis finibus sine certamine discedant. "Ἀνανταγώνιστοι, quod duo Codd. (Cl. Cass. Aug. Mosq.) præferunt edito ἀναγώνιστοι, habet Noster 2, 45. (l. c.) et inter alios quoque Aristid. 1, 75. idemque restituendum Phil. Jud. 246. ῥώμῃ ἀνανταγώνιστος pro ἀνταγώνιστος. Adde Procop. de Ædif. 2, 4. et ad Hesych. not." Abresch. Diluc. Thuc. 464. Imo ad Hesychii glossam, Ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος, nihil uotatum est. "Cl. ἀνανταγώνιστοι, quomodo Noster 2, 45. Joseph. 1301. Illud tamen ap. Plat. et Xenoph. extat. Hesych. tantum agnoscit Ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος. Ἀναγώνιστος tantum Pollux. (Vide Ἀναγώνιστος.) Neuter auctorem prodit. Scriptura Cl. a Thuc. et ejus æmulis asserta mihi placet." Wass. Lucian. Dial. Mort. 1, 448. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων; "In Thuc. 4. p. 293. pro ἀναγώνιστοι non contemnendæ notæ libri ἀνανταγώνιστοι legunt; Wassio probatum, et Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam ap. Lucian., qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. 321. et Hermot. 537. Cyrillo frequens, cujus unum alterumque locum notavit Suicer." T. H. Locus Hermot. in Reitzii Indice Luciano non legitur: occurrit autem c. 41. T. 1. p. 784. Ἐντυχὼν δὲ αὐτὸς τῷ βῆτῃ, τὸ ἕτερον βῆτῃ ὅπου ἐστὶ Ζητεῖς τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον, ubi vertitur, Solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet. "Illis, quæ Lexicographi de h. v. suppeditant, pauca addimus. Suidas exponit ἀκαταμάχητος: (Ἀνανταγώνιστος· ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμή, καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Fragm. hoc legitur ap. Theophyl. Simoc. 2, 6." Kust.) Cyrillus Alex. in c. 54. Jesaiæ, p. 771. Τοῖς ἀπαξ * καινουργίαν λαχοῦσι τὴν διὰ Χριστοῦ, δοθήσεται παρ' αὐτοῦ καὶ πνευματικῆς εὐανδρίας ἀνανταγώνιστος χάρις, καὶ σύνεσις οὐκ εὐάντητος τοῖς τῆς ἀληθείας ἐχθροῖς, Illis, qui semel renovationis a Christo facti sunt participes, ab eodem dabitur etiam spiritualis generositatis inexpugnabilis gratia, et prudentia; cui hostes veritatis non possunt resistere. Idem in c. 5. Hoseæ, p. 89. Δύσοιστα, καὶ ἀφόρητα, καὶ ἀνανταγώνιστα παντελῶς τὰ ἐκ θείας ὀργῆς, Calamitates, ab irato Deo immixsæ, prorsus nec ferri tolerantur, nec repelli queunt." Suicer. Thes. Eccl. Joseph. 2, 409. Αὐτόν τ' ἐπὶ πλεῖστον χρόνον Οὐεσπασιανὸν ἐπιμεῖναι τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ, καὶ παισὶν αὐτοῦ, καὶ τοῖς ἐξ ἐκείνων αἰεὶ γινομένοις, φυλαχθῆναι τὸ κράτος ἀνανταγώνιστον. Cass. Dio 408. Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος πρῶτον μὲν πάντων στρατηγῆσας ἐν Ἰβηρίᾳ, καὶ ὑπουργὸν αὐτῇ ἐν ῥῶν, οὐ περιεῖδε σφᾶς ὑπὸ τῷ τῆς εἰρήνης ὀνόματι ἀνανταγώνιστος γινομένου, κ. τ. λ.: 639. Ἐκείνη γὰρ ὥς οὔτε τις ἐβοήθησε σφίσι, καὶ τὸν Καίσαρα ἀνανταγώνιστον ὄντα ἤσθετο. "Plut. Mor. 1, 95." Schæf. Mss. "Ἀνανταγώνιστον ῥοπήν ἐποίησεν, 3, 803. Δύναμις παντελῶς ἀνανταγώνιστος, Omnino invicta, 3, 837. Δοκῶν ἀμαχός τις εἶναι καὶ ἀνανταγώνιστος, 4, 318." Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas.]

[* Ἀνανταγώνιστως, Absque certamine. Plut. 10, 636. Οἱ δ' ἀκρατῶς φιλόδοξοι καὶ κατακόρως, διαβάλλουσιν ἐτέροις τὴν δόξαν, ὥσπερ ἀντερασταῖς, ἵνα τυγχάνωσιν αὐτῆς ἀνανταγώνιστως.]

Δυσανταγώνιστος, Molestus adversarius, VV. LL. [* Δυσανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Cum quo male et periculose decertatur, Fortis, Bellicosus. J. Poll. 1, 157. Δυσπολέμητοι, θαρσαλέοι, δυσανταγώνιστοι: 3, 141. Δυσαγώνιστος, ἀνταγωνιστικός, ἀναγώνιστος, δυσανταγώνιστος. "Non habent Lexica, i. q. ἀνανταγώνιστος, Inexpugnabilis, Invictus. Cyrillus Alex. 9. in Jo. 13, 37. p. 758.: Ἐπεὶ περ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης ἀκάθεκτος, ἀμαχόν τινα, καὶ δυσανταγώνιστον τὴν εἰς τοῦτο προθυμίαν οἷσιν ἐπαγγέλλεται, Quoniam ipse totus in